

32.80
7

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ім. І.І. МЕЧНИКОВА

N. 40

ΑΡΟΡΗΤΗΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΡΑΕΚΑ ΡΕΓΥΜ

& δucum, philosophorum

item, aliorumque quorundam

ex Plutarcho & Diogene

Laertio.

CUM LATINA INTERPR.

Locs aliquot in Graeco contextu emendati fuerunt: aliorum autem quorundam emendatione cum nostris editionibus Plutarchi & Laertii atque Stobaei accipiet.

ANNO M. D. LXVIII
Excudebat Henricus Stephanus, illustris viri Huldrici Fuggeri typographus.

32 80
7.

K.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ

HENRYCI Stephani oratoris de hac
sua apophthegmarum editione, quae
ealingua utraque libet.

Grata equidem argui cunctis est gratia dicti,
Lingua fonet nobis hoc aliena dicit.

Grata bis argui censetur gratia dicti
Lingua quod auctoris non aliena sonat.

Grata res atque quae dicitur quod lingue loqui,
Qua nulla ex gratis gratior. Te potest res est

lograto at sicui lingua haec non empta labosae
Grata mihi dicta haec, gratia futura tamen.

Cyri & Artaxerxis mater iubeat eum
qui regem alloquutus esset, Dyssi-
nis & mellibus vii verbis loquens. Videli-
cet in voce sua in pluribus dicitur. (Et
autem lectionem hanc per exemplaria,
sic & constructionem aliam verbi dicitur
usque plerique scriptorum loci confirmant)
Quo dicitur exemplarium fidem esse quod
dicitur scripturae. Etiam & videlicet Erasmi
alieni a Raphaeli inter pretatione disce-
derent. Sed tamen in sensu discessisse &
a parte errore in magnum impulsum fuis-
set. Non videlicet. Sed non addit potius,
me sed excudenda. Et Plutarchi & Dioge-
niae Interius interpretatione Scilicet pu-
blice studiosum potius quam religiosum
fuisse, & ad plerisque locis in quibus in-
terpretes a peritoe cunctis, consuevit no-
luisse multos tamen multos, & plures etiam
scitasse, alii temporibus & a si otio (quod
tunc quibus minus mihi suppeteret, loci illi ex
tempore & quibus in otio relinquere
typographica specimen emendandi fue-
rit.

RAPHAELIS REGII EPI-
stola, quam praefixit suae interpretationi
apophthegmatum regum & imperatorum
(id est ducum) à Plutarcho collectorum.

RAPHAEL REGIVS
IOANNI LVBRANCIO POSNA-
nienſi episcopo, regis Poloniae con-
siliario, felicitatem.

Dionysius ille maior Syracusa-
norum tyrannus, & illi-
me potifex, quum in filij ad-
huc adolescentis cubiculum
aliquando ingressus, multa pocula & ar-
gentea & aurea vidisset, exclamasse fer-
tur, Indignus es filii principatu, qui tot
poculis à me acceptis neminem tibi con-
ciliaris. Dictum profecto sapienti rege di-
gnissimum. nihil enim principem virum
magis decet quam diuitias & opes (ut
verbis Ciceronis utar) ad benignitatem
liberalitatemque conferre. Id verò tibi
sic est ingenitum, ut illa Dionysii indi-
gnatio nequaquam in mores tuo vere
iactari possit. Nihil enim praeclearius esse
ducis quam ut cum omnes alios quapiam
virtute insignes, tum praestantes doctri-
na viros honestissimis muneribus prose-
quaris. Ex quo sanè factum est ut non

solum opulento Posnaniensi episcopatu,
sed etiam Romano pontificatu dignissi-
mus doctissimi cuiusque iudicio esse ce-
searis. Nam ut de aliis eminentissimis vir-
tutibus tuis nihil dicam, prudentia, forti-
tudine, iustitia, grauitate, humanitate, in-
egenos benignitate, in patriam pietate,
vitae integritate, quis in literis vir eminent
quem nuper quum in Italiam descen-
disti, singulari comitate beneficentiaque;
tibi non obligaris? Hinc verò summus
quidam literarum, ac potius immortalita-
tis (quae solis literis continetur) amor ma-
ximis, quibusque animis ingenitus, aper-
tissime demonstratur. Imagines enim, co-
lossi, statuae, pyramides, arcus triumphales,
aliaque sumptuosa hoc genus monu-
menta, quae tua est prudentia, non igno-
ras & variis casibus ac ruinis obnoxia esse,
neque sibi perpetuitatem, nedum aliis,
tribuere posse. Vna verò eloquentia ho-
mines alioqui mortales, hominumque
gesta non solum celebria, sed etiam im-
mortalia fieri, ex assidua cum aliorum scri-
ptorum, tum historicorum lectione fa-
cile percepisti. Illa namque tantopere de-
lectaris, ut quicquid temporis à regis con-
sultationibus officijsque pontificalibus ti-
bi superest, id omne ad historiam confe-

ra perlegendam. Nec profectò iniuria
quum historia, ex Ciceronis sententia,
sit testis temporum, lux veritatis, vità me-
morix, magistra vitæ, nuntia vetustatis.
Sæpe igitur, nec immeritò, nuper suspi-
rabas, quò Padux Alexandri Macedonis
illius magni gesta, à Q. Curtio elegantis-
simè descripta percurrentes, multis in
locis dimidiata deprauataque esse de-
prehenderemus: meque simul cum Ni-
colao Iudæo, non philosophiæ solùm
& medicinæ, sed etiam vtriusque linguæ
doctissimo cohortabaris, vt siquo mo-
do possemus, illum in pristinum cando-
rem vindicaremus. Quum autem Plu-
tarchi apophthegmata inter prædendū
(neque enim quò plus temporis lectio-
ni possis impertiri, cœnare solitus es) fe-
rè legenda curares, multaque videren-
tur & perceptu difficiliora, & sensibus
ineptiora quàm vt Plutarcho ipsi cœu-
nirèt, mirabaris vnde id accidisset, (quò
præsertim paucis antè annis è Græca lin-
gua in Latinam à Francisco Philelpho,
viro nostra ætate cum primis facundo,
tràsata fuissent) vt ex archetypis, & ma-
nu ipsius scriptis exemplaribus librarii
isti qui impressores vocari cœperunt, illa
forsitan descriperint. Sed quum omnè

ego culpam in librarios ipsos reiecerem,
à me petiisti vt cum Latino Græcū ex-
plar conferrem, & quoad possem, tibi
castigarem. Ego verò ex accurata vtrius-
que exemplaris collatione facillè perspe-
xi, multa quidem librariorum imperitia
fuisse deprauata, sed interpretis incuria
pleraque videri & ineptiora & obscurio-
ra, quæ Plutarchus elegantissimè luci-
dissimèque descripsisset. Ea verò quum
emendari citra multas non possent litu-
ras atque mutationes, plus quàm iniun-
xeras oneris sponte suscepi, apophthe-
gmata iue ipsa ex integro sic in Latinum
sermonem verti, vt iis quæ iam pridem
interpretata fuerant, multo perceptu fa-
ciliora esse videantur: quod quidem, si
vtrunque translationem tibi conferre va-
cabit, facillè diiudicabis. Illud autem mi-
hi gratissimum erit si hanc lucubrati-
onem nostram honestissimis studiis tuis
aliquid cognouero profuisse. Hac nan-
que potissimum de causa hunc laborem
suscepi, quòd apophthegmatum lectio-
ne haud inæmeritò te maximè delectari
sciebam. Quum enim apophthegmata i-
psa nihil aliud sint quàm acuta quædam
& breuia, non cuiuslibet quidem dicta,
sed oratorum, ducum, legislatorum, im-

peratorum, regum, ac (ut semel dicam)
illustrium virorum, cum omnes alios,
tum principes & antistites, non inter le-
gendum modò iuuare, verùm inter lo-
quendum quoque & consultandum op-
pido quàm commendare possunt. Quis
enim magni excellentisque sapientia vi-
ri auctoritate atque sententia non mo-
ueatur? Huc accedit multarum historia-
rum cognitio, quas apud alios scripto-
res haud facile inuenias. Tamen si nan-
que apophthegmata ab historia semota
esse videntur, citra historiam tamen mi-
nimè describi possunt. Sed quum hoc pul-
cherrimè tibi sit notum, nihil longiore
præfatione opus esse videtur: ac illud po-
tius excusandum foret quòd serius for-
sitàn quàm optabas, apophthegmata i-
psa ad te peruenere. Id verò tamen si nul-
la mea factum est culpa, nisi cum aliqua
tamen adeo longi temporis yfura, ad te
illa proficisci non potui sustinere. Nam
vnà cum illis lepidissimum quoque Plu-
tarchi ipsius dialogum, quem Ioannes
Regius mihi frater castissimus, vtriusque
linguæ cū primis doctus, paucis antè an-
nis quàm in flore ætatis suæ, (nondum
enim duodeviginti annos excesserat)
dira peste in Romana aula raperetur,

Latinitate donauit, curauit describendum:
simul ut fratris optimi, quem ipse institue-
ram, qui me veluti patrem semper col-
luerat, memoria diuturnior essiceretur,
simul quòd dialogus ipse, & lectu pul-
cherrimus & cognitu dignissimus esse
videretur. Nam Gryllos quidam, Circes
veneficiis in suum mutatus, contra philo-
sophorum omnium sententiã atque de-
finitionem, validissimis colligit argumẽ-
tis, brutas animantes non minus quàm
hominis ratione uti: facundissimumque
Ulysses illum còtrà disputantem ita cõ-
uincit ut in suam trahat opinionem. Ac-
cedit & Apologia mea, in qua Pliniani
prologi quidam loci & corriguntur &
exponuntur. Sed ne longiore quàm par-
est epistola detinearis, iam Plutarchum
verba Latine facientem abs te audiri si-
namus. Vale maximum studiorũ de-
cus. Ex academia Patauina, III Calen-
das Septembres, M. D. VII.

*RAPHÆLIS REGII EPI-
stola, quam præfixit suæ interpretationi
apophthegmatum Laconicorum à Plu-
tarcho collectorum.*

RAPHAEL REGIVS IL-
LVSTRISSIMO VENETIA-
rum principi Leonardo Lauredano
felicitatem.

Ycurgus seuerissimarum La-
cedæmoniis legum autor, sa-
pientissime princeps Leonar-
de Lauredane, illud quoque
traditur instituisse, vti antequam cum ho-
stibus congredierentur, multis sacrifican-
rent, quod videlicet strenuè gesta, lucu-
lenti eloquentiæ ornamenti illustraren-
tur, & quoad fieri posset, immortalitati
consecrarentur. Cato quoque ille Censo-
rius, in primis sapientia clarus, fortia fa-
cta eleganti indigere oratione, ne sua frau-
darètur gloria, dicitabat. Nullius enim
humanæ rei memoriam diutius posse du-
rare sapientissimi viri facillè videbatur, quæ
facundis literarum monumentis non es-
set commendata. Tuæ verò fulgentissi-
mæ virtutes, tuæque clarissima in repu-
blicam Christianam merita, me impule-
runt vti quando illa pro dignitate exiguis
ingenii mei viribus celebrare non pos-

sum, aliquid saltem mearum lucubrati-
cularum nomini tuo dicarem. Ac breuia
quidem simul & acuta regum Lacedæ-
moniorum dicta, quæ apophthegmata
vocantur, ex variis scriptoribus à Plutar-
cho philosophorum discretissimo iam pri-
dè collecta, mihi verò nuper Latinitate
donata, in primis digna sunt visa quæ
sublimitati tuæ nūcuparem. Nam & La-
cedæmoniorum institutis Venetiana res
publica, cui tu summa cum felicitate præ-
sides, quam simillima esse videtur: ne-
que animus tuus circa bonum commu-
ne occupatus, quibuslibet scriptis est de-
tinendus, sed iis duntaxat sententiis per-
mulcendus quibus & iuari, & publicis
cōsultationibus defessus possit recreari.
Apophthegmata verò, quum aliud nihil
sint quam quidam historiarum flosculi,
quarum assidua lectione nihil iis qui re-
publicam administrant, utilius esse po-
test, non solum Traiano Cæsari (cui pri-
mum à Plutarcho dicata fuere) sed etiã
cum aliis principibus, tum verò tibi ma-
ximè congruere sunt iudicanda: quippe
quæ nec tempora publicæ utilitati debi-
ta auferant, & animum tuum non sen-
tentiarum modò grauitate, verum sapien-
tissimorum quoque consiliorum tuorum

approbatione, plurimum delectet. Postquam enim principatum inisti, tranquillam pacem populis curæ tuæ commissis, ac potius vniuersæ Italiae, singulari prudentia tua peperisti, partam amplificasti, amplificatam ita conseruas ut aurea secula, poetis tantopere decantata, nobis reddita esse videantur. Nam & pestis vndique fugata est, & bella sedata, & summa rerum omnium fertilitas diuina benignitate florentissimo celsitudinis tuæ principatui cōcessa. Hinc verò illud prophetæ oraculum, Pius iustisque hominibus ac Deum diligentibus omnia ex sententia euenire, sicuti vnquam dubiū fuit, tu religiosissime princeps verissimū esse comprobasti, atque omnem de medio dubitationem sustulisti. Ut enim alia felicitatis tuæ præteream documenta, florentem adeo liberorum nepotumque progeniem sustulisti, ut non tuæ modò senectuti, ac Lauredanæ genti, verum patriæ quoque maxima & certissima præfidia parata esse videantur. Ita nanque sunt instituti ut & vestigijs tuis insistant, & post sacrosanctum veri Dei cultū, reipublicæ se viā quoque, nedum pecuniā aliāque omnia debere proficiantur. Hoc autem diuinum munus, quo nullum ho-

mini pretiosius, nullum melius præstari potest, quis non videat cum alis eminentissimis virtutibus tuis, tum singulari iustitiæ fuisse concessum? Nam illi a tenebris vsque vnguiculis sic affluenti, ut te sibi & alumnum & tutorem & propugnatorem delegisse videatur. Fulgentissimo autē huiusce virtutis splendore, & aliorū ciuium, & in primis senatorum animos tibi conciliaisti, ut eadem ferme hora qua vnus & quadraginta viri (tot enim ad creandum ducem electi conueniunt) deducis ipsius electione agitare cœperunt, vna omnium voce cunctisque suffragiis contra vllum competitorem princeps fueris declaratus, tāta cum populorum tuorum lætitia, ut omnes debitam tuo principatui felicitatem præfagire viderentur. Tu verò simulatque ducatum inisti, omnium non opinioni modò respondisti, verum expectationem quoque longè superasti. Tantam enim iustitiæ totiusque reipublicæ curam suscepisti, commodorum tuorum oblitus, ut curiæ & tuarum ædium fores omnibus tam pauperioribus quàm ditioribus æquè pateat, te ad euntes patientissimè benignissimèque audias, lites & controuersias æquissimè dirimas, neminè probum à tuo cōspectu

tristem dimittas. Omnibus denique popu-
lis regimini tuo creditis eos magi-
stratus curas mittendos qui non solum
ius suum cuique reddant, sed etiam à se-
ditionibus cædibûsque defendant, & in
summa tranquillitate conseruent. Id ve-
rò cum alii ciuitatum ditioni tuæ paren-
tium rectores, tum integerrimi vrbis Pa-
dua, literarum alumnae, prætor Andreas
Gritus, & præfectus Paulus Pisanus, ita
comprobant, vt non rectores sed paren-
tes omnibus esse videantur. Tanta enim
non litium modò priuatarum, sed publi-
cæ quoq; commoditatis & quietis curâ
suscepere, vt verissimum illud esse decla-
rēt, membra caput imitari solere. Quâ-
obrem haud quaquam mirandum est si
Faurentini & Ariminenses diu bellis sedi-
tionibûsque vexati, iustissimo & integer-
rimo regimini tuo sese nuper sponte sua
tradiderunt. Quis enim vir prudēs, ne-
dum populus, si possit, ad eum non con-
fugiat principem à quo nihil nisi æquū,
nihil nisi legitimum, nihil nisi honestum
se habiturū esse certo sciat? sub cuius pro-
tectione se tutum, se quietum rebus suis
frui posse confidat? Sed de iustitia aliisq;
splendidissimis virtutibus tuis nō breuis
epistola, sed grandis historia cōscriben-

da foret, quæ præclara & tua & maiorū
tuorū gesta felici stilo complecteretur.
Id verò quum & longi temporis & facū-
dissimi oratoris sit opus, haudquaquam
ab officio meo alienū esse putavi, si nūc
id quod possum, vel epistolari breuitate
inclytum nomen tuum vnā cum priscis
illis & regibus & legumlatoribus, quorū
sapiētissima quæque dicta hoc in libello
descripta sunt, copularem, simul vt vbi-
cunque Romana est in vsu lingua, arbi-
traretur, simul vt pro virili parte mea im-
mortalitati consecraretur. Quod quidē
etiā si minus forsitan ero allequutus,
nihil tamen dubito quin optimam volū-
tatem meam erga tuam serenitatem sis
accepturus, quum hominis animum pot-
tius quàm rerum exitum omnibus in a-
ctionibus censeas semper esse spectandū.
Sed iam acutissima Lacedæmoniorum
dicta, quæ nō temporum, sed literarum
ordine seruato describuntur, perspicuē
interpretemur, quò melius faciliusque
Laconica breuitas & solertia perspicua-
tur. Vale eximium seculi nostri orna-
mentum. Ex Academia Patauina, No-
nis Maii, M. D. VII.

EX DES. ERASMI EPI-
STOLA PRAEFIXA IIS
quæ edidit apophthegmatis.

IS demum occupatissimo principi gra-
tum præstat officium, qui aurum purum
factumque exhibet, qui selectas ac re-
purgatas gemmas auro inclusas, aut po-
culus additas offert. Id officium quum à
multis tentatum sit, neca tamen senten-
tia nemo felicitus præstitit quàm Plutar-
chus, qui post editum egregiè frugiferû
opus De vitis virorum illustrium, in quo
permixtim facta simul ac dicta illorum
referuntur, Traiano Cesarum laudatissi-
mo collegit insignia diversorum apo-
phthegmata, quod in his velut in certissi-
mo speculo repræsentatur animus sin-
gulorum. Nam in factis bonam laudis
partem sibi vendicat consiliarius, dux, ac
miles: maximam fortuna, per quam vi-
demus interdum optimè consulta pessim-
um habere exitum, rursus quorûdam
inconsultam temeritatem felicissimè ce-
dere. Nam quemadmodum dixisse fer-
tur Siramnes Persa, dux, ut opinor, in-
terrogatus cur facta præclaris eius di-
ctis non responderet, Quid loquar mihi
in manu est, quid eueniat in arbitrio for-
tunæ & regis. Nec tamen ideo sua lau-

bus, iisque vetustis, decerptum hō quoddā
nesciam a recentioribus per multa referri
falsè lapidèque dicta, sed plus habent au-
toritatis quæ consecrauit antiquitas, &
adhibendus erat operi modus. Ne illud
quidem quinquam mouere debet, quòd
idem dictum ab hoc adscribitur huic, ab
illo tribuitur alteri. Nec enim tam refert
à quo quid dictum sit quàm quid dica-
tur, etiamsi celebris & gratiosus auctor
non nihil ponderis & gratiæ dictis adiū-
git.

NOMINA EORVM QVI-

bus adscribuntur quæ habes in hoc
libro apophthegmata.

A	ANAXAGORAE p.
AESOPi apophth.	539
pag. 700	ANAXANDRI Eury-
AGASICLIS p. 268	cratis fil. p. 332
AGATHOCLIS p. 36	ANAXANDRIDAE
AGESILAI p. 143.	Leontis fil. p. 331
& 268	ANAXILAE p. 335
AGIDIS p. 139	ANDROCLIDAE p.
AGIDIS iunioris 147	335
AGIDIS regis vltimi	ANTALCIDAE pag.
Lacedæmonioru	152. & 335
p. 329	ANTIGONI p. 75
AGESIPOLIS Cle-	ANTIGONI secundi
ombroti fil. p. 319	p. 84
AGESIPOLIS Pausa-	ANTIOCHI HIERA
nia fil. p. 319	CIS p. 88
ALCAMENIS Tele-	ANTIOCHI p. 95
cri fil. p. 331	ANTIOCHI tertii p.
ALCIBIADIS p. 108	88
ALEXANDRI p. 56	ANTIOCHI Laconis
ALEXIDIS p. 700	p. 151 & 336
ANACHARSIDIS p.	ANTIPATRI p. 88
532	ANTIQA Lacedæ
ANACREONTIS p.	moniorum instituta
700	p. 476

ANTISTHENIS p.

603

ARCESILAI p. 587

ARCHELAI p. 40

ARCHIDAMI p. 136

& 147

ARCHIDAMI Zeu-

xidami fil. p. 343

ARCHIDAMI Agefi-

lai fil. p. 344

ARCHIDAMIDAE p.

340

ARGILEONIDIS p.

503

ARIGEI p. 339

ARISTIDIS p. 104

ARISTIPPI p. 552

ARISTONIS p. 339

ARISTOTELIS pag.

595

ARTAXERXIS ME-

MORIS p. 16

ARTAXERXIS pag.

12

ASTYCRATIDAE p.

348

ATRAE p. 23

AUGVSTI CAESA-

RIS

p. 259

BIANTIS p. 531

& 348

BIONIS p. 589

BRASIDAE p. 350

& 136

C

CAECILII METEL

LI p. 223

C. IULII CAESARIS

p. 251

CALLICRATIDAE

p. 371

CATONIS senioris

p. 196

CATVLI LVCTATH

p. 227

CHABRIAE p. 116

CHARILLI p. 135

& 444

CHILQNIS p. 526

CHRYSIPPI p. 688

M. CIÆRONIS pag.

243

CLEANTHIS p. 683

CLEOMBROTI

Pausaniae fil. p. 376

CLEOMENIS p. 148

& 376

CLEOMENIS Cle- p.28
 ombroti fil. p. 384
 COTYIS p. 20
 CRATETIS p. 668
 M. CVRII p. 171
 CYRI p. 8
 CYRI IUNIORIS p. 15
 D
 DAMATRIAE p. 507
 DAMIDIS p. 353
 DAMINDAE ibid.
 DAMONIDAE p. 148
 & 353
 DARIII p. 8
 DEMARATI p. 355
 DEMETRII p. 83
 DEMETRII Phalerei
 p. 131
 DEMETRII philoso-
 phi p. 601
 DEMONACTIS pag.
 692
 DEMOCRITI p. 692
 DEMOSTHENIS p.
 696
 DERCYLLIDAE p.
 352
 BIOGENIS p. 613
 DIONIS p. 39
 DIONYSII IUNIORIS p. 28
 DIONYSII IUNIORIS
 P. 34
 C. DOMITII p. 191
 E
 EMEROPIS p. 356
 EMPEDOCCLIS 695
 EPAENETI p. 356
 EPAMINONDAE p.
 153
 EUBOIDAE p. 359
 EVDAMONIDAE
 p. 151
 EVDAMIDAE p. 359
 EVMENIS p. 90
 EVRYCRATIDAE
 Anaxandridæ fil.
 p. 363
 F
 Q. FABII MAXIMI
 p. 175
 C. FABRICII p. 171
 G
 GELONIS p. 24
 GORGIAE p. 695
 GORGVS p. 503
 GYRTIADIS p. 505
 H
 HEGESIPPI p. 116
 HERONDAE p. 364

HIERONIS p. 27
 HIPPOCRATIS p.
 371
 HIPPODAMI p. 368
 I
 IDATHYRSI p. 23
 ISOCRATIS p. 696
 IPHICRATIS p. 112
 L
 LACAENARVM apo
 phthegmata p. 503
 LACONVM ignobi-
 lium varia apo
 phthegmata p. 447
 LACYDAE p. 592
 LAMACHI p. 111
 LEONIS Eurycrati-
 dis fil. p. 391
 LEOTYCHIDAE p.
 387
 LEOTYCHIDAE A-
 ristonis fil. p. 288
 P. LICINII p. 191
 LOCHAGI p. 396
 LVCVLLI p. 231
 LYCVRGI p. 132
 & 396
 LYSANDRI p. 140
 & 410
 EYSIMACHI p. 87
 C. MARI p. 223
 MENEDEMI p. 576
 MEMNONIS p. 19
 MYRONIDAE p. 104
 MYSONIS p. 539
 N
 NAMERTIS p. 428
 NICANDRI p. 428
 NICOSTRATI pag.
 151
 O
 OENOPIDAE p. 696
 ORONTIS p. 19
 P
 PAEDARETI p. 143
 & 430
 PANTOEDI p. 431
 PARYSATIDIS p. 18
 PAVLI AEMILII p.
 192
 PAVSANIAE p. 431
 PAVSANIAE Pliista-
 nactis fil. p. 435
 PELOPIDAE p. 167
 PERIANDRI p. 532
 PERICLIS p. 107
 PHILIPPI Maced.

regis p. 42	
PHILOSOPHORVM apophthegmata p. 520	
PHILOXENI p. 703	
PHOCIONIS Athe- nienſis p. 118	
PISISTRATI p. 128	
PITTACI p. 528	
PLATONIS p. 583	
PLISTARCHI Leo- nida fil. p. 436	
PLISTONACTIS Pauſania fil. pag. 439	
POLEMONIS p. 587	
POLYCRATIDAE p. 441	
POLYDORY Alca- menis fil. p. 439	
POLTYIS p. 20	
POMPEII MAGNI p. 232	
C. POPILII p. 228	
PTOLEMAEI Lagi fil. p. 75	
PIRRHI Epirotap. 92	
PYTHAGORAE p. 688	
PYTHEAE p. 118	
	Q.
	T. QVINTII p. 187
	S.
	SCILVRI p. 24
	SCIPIONIS maioris p. 180
	SCIPIONIS minoris p. 207
	SEMIRAMIDIS p. 10
	SIMONIDIS p. 691
	SOCRATIS p. 540
	SOEBIDAE p. 443
	SOLONIS p. 523
	SOSTRATI p. 703
	STILPONIS p. 472
	SYLLAE p. 228
	T.
	TELECLI p. 135
	TELECRI p. 443
	TERIS p. 20
	THALETIS p. 520
	THEARIDAE p. 364
	THECTAMENIS p. 368
	THEMISTEAE 364
	THEMISTOCLIS p. 96
	THEOPHRASTI p. 590
	THEOPOMPI p. 135

& 367		XENOPONTIS p. 552
THERYCIONIS p. 368		XERXIS p. 10
TIMOTHEI p. 115	Z	ZENONIS p. 672
X		ZEVXIDAMI pag. 363
XENOCRATIS p. 584		

ΓΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Χαρωνέως ἀποφθέγματα
βασιλέων καὶ
στρατηγῶν.

PLVTARCHI

Charonēsis apophthe
gmata regum &
imperatorum.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Χαρωνέως ἀποφθέγματα
τα βασιλέων καὶ στρατηγῶν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΣΧΟΛΙ-
ρωεὶς Τραϊανῷ αὐτοκράτει δι-
πράπειν.

ΑΡταξέρξης ὁ Περσῶν βασιλεὺς,
ὃ μάλιστα αὐτοκράτωρ καὶ ἄλλοι
Τραϊανέ, οὐχ ἧσσον οἰόμενος βα-
σιλικὸν καὶ φιλανθρώπων εἶναι τὰ
μεγάλα δίδοναι τὸ μικρὰ λαμβάνειν ἀμειψῶς
ἔκαστος, ἐπεὶ ἄρ' ἐλαύνοντος αὐτὸ καὶ
ὁδὸν, αὐτοπῶρος ἀβρωπὸς καὶ ἰδιώτης ἔδεν
ἔχων ἕτερον, ὃν τὸ ποταμοῦ ταῖς χερσὶν ἀμ-
φοτέραις ὕδωρ ἰσοπολάδων προσένηκεν, ἡ-
δέως ἐδέξατο, ἔκ ἐμειδίασε, τῆς προσθυμίας
τὸ δίδοντος, ἔκ τῆς χερσὶ αὐτοῦ δίδουμένου πλεῖον χεί-
ρει μεβήσας. ὁ δὲ Λυκούργος ἀπελευθέρων
ἐποίησεν ἐν Σπάρτῃ ταῖς θυσίαις, ἵνα αἰεὶ πῶς
θιοὺς ἡμῶν ἐποιέσας διωόνται καὶ βραδύως
ἀπὸ ἡμῶν παρόντων. τοιαύτη δὲ περὶ γλώμῃ

P L V T A R C H I

Charonensis regum & impe-
ratorum apophthegmata, Ra-
phaele Regio interprete.

P L V T A R C H V S C H A-
ronensis Traiano imperatori feli-
citatem.

ARtaxerxes Persarum rex,
maxime imperator Traiane
Caesar, non minus regum &
humanum existimans, par-
ua libenter proptereque accipere quam
magna tribuere: quum sibi in via obequi
tanti pauper quidam & operarius ho-
mo, nihil aliud habens, ambabus aquam
manibus è proximo flumine haustam
obtulisset, iucundè & suscepit, & arri-
sit, non rei quae donabatur utilitate, sed
prompta eius qui largiebatur, volunta-
te gratiam metitus. Lycurgus verò te-
nuissima Lacedaemoniis sacrificia in-
stituit, quò sepe ex iis rebus quae ad-
ficeret, deos frugaliter facileque colere pos-
set. Huiuscemodi igitur tu quoque mete,

licet parua tibi munuscula xeniaque ac
 vulgares ex philosophia primitias offe-
 ram, simul cum animi promptitudine
 commentariorum quoque vtilitatem
 suscipe, siquid comodi habent ad mo-
 res institutaque imperatorum cogno-
 scenda, quæ ex dictis quidē melius quā
 factis sese ostēdūt. tamen si vitas quo-
 que illustriū tam apud Romanos quā
 apud Graecos ducum & legumlatorum
 ac imperatorū, nostra historia cōplecti-
 tur. Sed gestorum pleraque fortunam
 habet permixtā. Quæ verò in negotiū
 & perturbationibus ac vtraque tortu-
 na emittuntur dicta atque responsa tan-
 quam in speculis vniuscuiusque mentem
 perspicue exhibent contēplanda. Qua-
 re Siramnes Persa quibusda admiranti-
 bus quod sapientibus ipsius verbis fa-
 cta nō responderēt, Verborum (inquit
 ipse quidem sum dominus: factorū autē
 simul cum rege fortuna. Illic igitur di-
 cta quidem virorū quæ gesta quoque
 admixta continent, otiosas aures oscū-
 hic verò dicta ipsa nuda, tanquam vi-
 ra vniuscuiusque indicia & semina

κάμυο λιτά σοι δῶρα καὶ ξένια καὶ κοι-
 ναὶ ἀπαρχαὶ ποροφρονῆτος ἀπὸ φιλοσοφίας,
 ἀμα τῆ προθυμίας καὶ πλείονος ἀπὸ δε-
 ξαίης ἢ ἀπομιμησιδωμάτων ὅρον ἔχει ἀνα-
 ποδὸς κατανόησιν ἠγῶν καὶ παραίτησων
 ἠγμονικῶν, ἐμφανισθῶν τοῖς λόγοις μάλ-
 λον ἢ ταῖς πράξεσιν αὐτῶν. καὶ οἱ δὲ βίβας
 ἔχει τὸ σὺνταγμα ἢ ὅτι φανερὰ τὰ πρῶτα
 τε Ρωμαίοις καὶ παρ' Ἑλλησιν ἠγμῶτων καὶ
 νομοθετῶν καὶ ἀποκράτορων. ἀμα τ' ἑδὴ παρα-
 ξῶν αἱ πολλὰ τύχην αἰάμεμι, μὲν ἔχουσι ν.
 αἱ δὲ γινόμεναι πρῶτα τὰ ἔργα, καὶ τὰ παιδι,
 καὶ τὰς τύχας, ἀποφάσεις καὶ αἰαφανήσεις,
 ὡς ἄρ' ὦν κατὰ πόρην, καθαρῶς παρέχουσι ἢ
 ἑκάστου δειγμάτων ἀποδεικνῶν. καὶ Σελεύκους
 δὲ ὁ Πέρσης ποδὸς πῆς δαυμάζοντα ὅτι ἦν
 λόγων αὐτῆ καὶ ἔχοντων, αἱ πράξεις οὐ
 κἀπρῶτονται, ἢ μὲν λόγων ἐφ' ἡ κίερος αὐ-
 τῆς ἔτι, ἢ δὲ πράξεων πλείονος μετὰ τῷ
 βασιλείας, ἐκεῖ μὲν οὐδ' ἀμα αἱ ἀποφάσεις τ'
 αἰδρῶν πῆς πράξεις πρῶτα κεινῶν ἔχου-
 σαι, ὁλαζουσαι φιλικῶν ἀμεμῶσι τ' ὦν
 ταῦτα δὲ καὶ πῆς λόγοις αὐτῆς κατὰ αἰ-
 πῆς, ὡς ἄρ' δεῖγματα ἢ βίων καὶ ἀπέματα

σωσελεγερωμοις, εδεν οιομαι τω τον κειρον εν
χλησον, εν βραχσον πολλων αναθεωρησι
κιδρωων αξιων μνημης ημερων λαμβω
987π.

quæ collegimus, nihil tibi puto impe
dimenti allatura quominus publica cō
sulas vtilitati, quū breui multos viros
memoria dignos perspicere & contem
plari possis. Vale.

HAУKOBА БІБЛІОТЕКА ОНУ ім. І.І. МЕНДІЛІВЦЯ

C Y R I A P O P H.

PERSAE aduncō homines naso & amat, & pulcherrimos putāt, quōd Cyrus qui maximē regum omnīū fuit amatus, aduncum habuit nasum. Dicti tabat autem Cyrus eos qui sibi ipsis benefacere nolint, aliis cogi bona suppeditare: ac imperium nemini conuenire qui quibus imperat, melior non sit.

Persas autem cupientes pro sua montana & aspera planam & mollem regionē occupare, non permittit, quōd diceret, vt plantarum semina sic hominum vitas regionibus similes fieri.

D A R I I A P O P H.

Darius Xerxis pater seipsum laudans, aiebat se in praeliis & periculis euadere prudentiorem.

Quum autem subditis sibi populis tributa statuisset, principes prouinciarum ad se accersiuisset, & an grauias essent tributa percōtatus est: quūmq; illi respōdissent mediocriter se habere, diuidium unicuique remitti iussit.

ΚΥΡΟΥ ΑΠΟΦΘ.

ΠΕΡΣΑΙ ἤβ' ἡρωτων ἐρώσῃ, καὶ καλίστοις ὑπολαμβανούσι, διὰ τὸ Κύρῳ ἀγαπηθέντα μάλιστα τῶν βασιλέων, ἡγορέῃ να ἡρωτων τὸ εἶδος. Ἐλεγε δὲ Κύρος ἐπέροισ ἀναγκάζεσθαι παρὰ τὰ πείθειν τοῖς αὐτοῖς μὴ θέλοντας ἄρχῃν δὲ μηδενὶ προσήκειν ὅς οὐ κρείττων ὅτι ἤβ' ἄρχομένων.

Βυλομόροις δὲ τοῖς Πέρσαις ἀντὶ τῶν αὐτῶν οὐσίς ὀρεῖν καὶ βαχίας, πεδία δὲ καὶ μαλακὴν χώραν λαβῆν, ἥν' εἶπεν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τὸ αἰθρώπων οἱ βίῃσι τῆς χώρας συνεξομοιοῦνται.

Δ Α Ρ Ε Ι Ο Υ Α Π Ο Φ Θ.

Ἐλεγε δὲ Δαρείου ὁ Ξέρξου πατὴρ αὐτῶν ἐγκωμιάζων, ἐλεγε δὲ ἐν ταῖς μάχαις ἔπαρε τὰ δεινὰ γίνεσθαι φρονησῆτος.

Τοῖς δὲ φόροις τοῖς ὑπηκόοις τὰς μετρίμηνον τοῖς πλοῦτοις τῶν ἐπαρχῶν, καὶ τοῖς τῶν πόλεων ἡρώτισε μὴ βαρεῖς εἶσι φησάντων δὲ μετρίως ἔχειν, ἐκέλευσε πλεῖν τοῖς ἡμίσις ἵκασεν.

Ροισὶ δὲ μεγάλῳ αἰοίζας, πυτομόρου
Ζηὸς Ἰὶ αὐτὸν ἔχον βύλοιτο ποσῶτον ὅσον ὄβι τῷ
κόκκων τὸ πλῆθος, εἶπε, Ζωπύρος. ἦν δὲ αὐτῷ
ἀγαθὸς ἔ φίλος ὁ Ζωπύρος.

Ἐπὶ δὲ αὐτῷ αὐτὸν αἰμισάμορος ὁ Ζω-
πύρος, ἔ τιμῶν ἴνα καὶ τὰ ὄψα παρικόψας, ἐξη-
πάτησε Βαβυλωνίους, ἔ πτευδούς ἴνα αὐ-
τῷ παρίδωκε Δαρείῳ τιμῶν πόλιν, πολλάκις
ὁ Δαρείος εἶπεν ἰκὸν αὐτῷ ἔθελῶσαι λαβεῖν ἐ-
κατὸν Βαβυλωνίους ἔπι τῷ μὴ Ζωπύρον ἔ-
χον ὀλοκληρον.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΑ. ΑΠΟΦΘ.

Σεμίραμις δὲ ἐαυτῇ κατασκευάσασα
τάφον, ἐπέγραψεν, ὅσπερ αὐτῷ χημιάτων
δεσπῆ βασιλεῖς, διελόντα τὸ μνημεῖον, ὅσα
βύλεται, λαβεῖν. Δαρείος αὖτῷ διελόν, χη-
μαπα μὴ οὐχ ἄρε, γραμμάσι τῷ ἐτέροις ἐν-
έτυχε τὰ δὲ φερέσσι. Εἰ μὴ κακὸς ἦδὲ
αὐτῷ καὶ χημιάτων ἀπληστος, ἰκὸν αὐτῷ νεκρῶν
δῆκας ἐκίχης.

ΞΕΡΞΟΥ ΑΠΟΦΘ.

Ξέρξης τῷ Δαρείῳ παρὲς τῆς βασιλείας
ἀμφισβητῶν ὁ ἀδελφὸς Δελμῆνης, κατέβαι

Ingens verò malū granatum quum
aperuisset, cuidam roganti cuiusnā rei
tantum habere vellet numerum quan-
ta granorum illorum esset multitudo,
respondit, Tot Zopyros. Fuit autē Zo-
pyrus vir probus, & illi amicus.

Qui postquam seipsum verberibus
foedit, narēque sibi & aures amputa-
uit, itaque Babylonios decepit, ac sibi
creditam ab ipsis urbem, Dario tradi-
dit: sæpenumero Darius ipse dixit, se
malle Zopyrum illius foeditatis exper-
tem esse quàm centum Babylonas ad
eam quam possideret, acquirere.

SEMIR. APOPH.

Semiramis quum ipsa sibi sepulcrum
strueret, inscripsit, Quisquis regum
pecuniis eguerit, demoliens monumē-
tum, quotquot volet sumito. Darius i-
gitur quū sepulcrum aperuisset, pecu-
nias quidem nullas inuenit, sed in alias
incidit literas, hoc indicantes, Nisi ma-
lus & pecuniarum inexplebilis fores,
mortuorū loculos nunquā mouisses.

XERXIS APOPH.

Xerxes Darii filius quū accepisset Ari-
menem fratrem secum de regno con-

tendentem ex Bactriana descēdisse, do-
num ei misit:&iis qui munus ferebāt
mandauit vt dicerent, His quidē nunc
te Xerxes frater honorat: sed si rex de-
claratus fuerit, omnium maximus a-
pud ipsum eris. Quum igitur Xerxes de-
lectus rex fuisset, euestigio quidem A-
rimenes illum & adorauit, & eius capi-
ti diadema imposuit: at Xerxes secun-
dum à se locum ei assignauit.

Babyloniis autē iratus quòd defecif-
sent, quū illos recepisset, ne arma ferrēt
sed vt cātarent ac tibicines forent, le-
nociniāq; & cauponas exercerent, ac tu-
nicas sin⁹ habētes gestarēt imperauit.

Atticas verò ficus venales in Persida
inuectas, non antè se esurū affirmauit
quā regionē illas ferentē subiugasset.

Iām Græcos exploratores quum in
castris deprehendisset, nulla profus e-
os iniuria affecit: sed hortatus vt intre-
pidè exercitum specularentur, dimisit.

ARTAX. ΑΡΟΦΗ.

Artaxerxes filius Xerxis cognomē-
to Lōgiman⁹, ὄφμανū alterā haberet lō-
giore, discutabat multo regal⁹ esse adde

γεν ἔκ τῆς Βακτριανῆς· ἐπέμψεν οὖν αὐτῷ
δῶρα, φερούσαι κελύσεις τοῖς δίδοντας.
Τούτοις σὺ πᾶν μὲν Ξέρξης ὁ ἀδελφός·
ἐὰν δὲ βασιλεύῃσιν ἀσπασθῆναι, πάντων ἔσθι
παρ' αὐτῶν μέγιστος. Δοτὸν δὲ ἔχοντος δὲ τοῦ Ξέρ-
ξου βασιλέως, ὁ μὲν Δελιδῆς ἀδύς πρὸς-
εἰκόνισε, καὶ τὸ δῶρον ἔδωκεν· ὁ δὲ
Ξέρξης ἐκείνῳ πῶν δειπῆσαν μὲν ἑαυτὸν
ἔδωκε πᾶσιν.

Ὁρχισθεὶς ἢ Βαβυλωνίοις δόποισι, καὶ
κρατήσας, πρὸς πέταξεν ὄπλα μὴ φέρειν, ἀλ-
λά ψαλλεῖν καὶ αὐλεῖν καὶ πορροῖσκέειν ἑ
καπηλεύειν, καὶ φορεῖν κολλυπητοὺς χιτῶνας.

Ἀπικαὶ δὲ ἰσάδας ἢ αὐ ἐφη φαλαῖν
ἀνίως κομωθῆσαι, διὸ ὅταν πῶν φέρουσαν
κτῆσῃται χώραν.

Ἕλληνας δὲ κατασκόποις ὡς τὰ στρατοπέ-
δω λαβῶν, ἔδεν πᾶσι κινεῖν, ἄμὰ πῶν στραπῶν
ἀδελῶς ὅπτι δέειν κελύσεις δῆρῃκεν.

ΑΡΤΑΞΕΡΕΟΥ ΑΠΟΦΘ.

Ἀρταξέρξης ὁ Ξέρξης ὁ μακρόχρ πρὸς-
ασπασθῆναι, δὲ τὸ πῶν ἑτέραν χεῖρα μα-
κροτέραν ἔχειν, ἔλεγεν οἷς τὸ πρὸς γῆναι τὸ

ἠφελῆν βασιλικὸν περὶ ὄβρι.

Γρωτοβουλεῖν ἐκέλευσε ἡβὴ συνκυνηγιατικῶν τῶν διωκτῶν καὶ βουλοκῶν.

Πρῶτος δὲ τοῖς ἀμφοτέρωθεν ἡγεμονιστῶν πτωχῶν ἐπέταξε, ἀπὸ τῶν πτωχῶν μαστροῦ μαστροῦδασι μὲν ἀποδυσαστῶν τὰ μάστακα, καὶ ἀπὸ τῶν πτωχῶν κεφαλῶν ἀποπλέεσθαι, τὴν πάρα ἀποδυσαστῶν.

Σατιβαρζάνῳ δὲ τὸν κατακομιστῆν ἀπὸ μὲν πτωχῶν ἀπὸ μὲν ἡβὴ μὴ δικαστῶν, ἀπὸ μὲν ὅτι πτωχῶν δαρετικῶν τῶν πτωχῶν παρὰ πτωχῶν ἐπέταξε τῶν πτωχῶν δαρετικῶν κομιστῶν καὶ δαρετικῶν αὐτῶν, ἡβὴ (εἶπε) ὡς Σατιβαρζάνῳ τῶν πτωχῶν ἡβὴ δαρετικῶν ὅτι ἐσμαι πτωχῶν ἐκείνου δὲ πτωχῶν, ἀπὸ δικῶν.

ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΑΠ.

Κύρος ὁ νεώτερος τοῖς Λακεδαιμονίοις συμμαχίαν αὐτῶν ὡς κεφαλῶν, ἐπέταξε τῶν ἀδελφῶν καρδίαν ἔχειν βαρυτέραν, καὶ πλείονα πίνειν ἄκρατον αὐτῶν καὶ φέρεν βέλπον. ἐκείνοι δὲ μόλις ἐν τῶν θήραις ὅτι ἡβὴ ἵππων μῦθαι, ἐν δὲ τοῖς δεινοῖς,

re, quàm auferre.

Primus autē permisit eos qui secum vnà venarentur, dum possent & vellēt, se priores in feras iaculari.

Primus quoque iis ducibus qui deliquissent, has penas statuit vt pro flagellandis corporibus, detracta flagellentur vestimenta: & pro vellendis capillis depilandoque capite, deposita tiora depilaretur.

Satibarzanē verò cubiculariū quiddā minus iustum ab se petentem, quū animaduertisset illud triginta millibus daricorum aestimare, quæstorem iussit ad se triginta millia daricorum afferre: ac quū illi traderet, Accipe ὅ Satibarzarie, inquit. Hæc enim quū tibi dedero, pauperior nō ero: at si quæ petieras fecissem, iniustior.

CYRI IVN. APOPH.

Cyrus iunior quū Lacedæmonios vt secum societatem inirent inuitaret, aiebat cor se grauius habere quàm frater, plusque meri bibere ac melius ferre. Illum enim in venationibus vix in equo, at in rebus aduersis,

in folio difficulter sedere. hortabatur autē viros ad se mitterent, pollicens se peditib⁹ equos daturū: equitib⁹ currus: quib⁹ prædia esset, vicos: qui vicos possiderent, eos urbium dominos effecturū: argenti verò & auri non numerum, sed pondus illis fore.

ARTAX. MEM. APOPH.

Artaxerxes Cyri frater, cognomento Memor, occurrentibus non modò abū de se exhibebat, verū legitimam quoque uxorem iussit currus aulae vndique tollere, quò ii quibus erat opus, vel in itinere se adire possent.

Pauperiore autem homine pomum egregiam magnitudinis ipsi offerre, quū iucundè accepisset, Per solem (inquit) hic mihi videtur urbem, si credatur, ex parua magnam efficere posse.

In fuga verò quadam quum sua ipsius impedimenta fuissent direpta, siccis que ficibus & pane hordeaceo vesceretur, Quails (inquit) voluptatis inexper-tus eram.

μηδὲ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, παρακαλεῖ ὁ ἀποστέλλειν ἀνδρας πρὸς αὐτὸν, ἐπαγγελσάμενος τοῖς ποδῶν περὶ οἷς ἵπποις δώσῃ τοῖς δὲ ἵπποις ἔχουσιν, ἄρματα τοῖς δὲ χωρῶν κακτημόνοις, κώμας τοῖς δὲ κώμας ἔχουσι πόλεων κωλύσας ποπίσῃ. ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου ἐν ἄριθμῶν ἀλλὰ σταθμῶν ἐστὶν αὐτῶν.

ΑΡΤΑΞ. ΜΝΗΜ. ΑΠΟΦΘ.

Ἀρταξέρξης ὁ πύτος μὲν ἀδελφός, Μνήμων δὲ καλῆμος, οὐ μόνον τοῖς ἐπιτυχάνουσιν αὐτὸν ἀπέδωκεν παρήχην, ἀλλὰ καὶ τιμωρικῶς τιμωρησάμενος ἐπέβη τῆς ἀρμαμάχης καὶ αὐλαίας ἀπέλεῖν, ὅπως οἱ θεόμβροι κατὰ τιμὴν ὁδὸν ἐπιτυχάνουσι.

Γέννητος ὁ ἀδελφῶν μῆλον ὑποφύεις μετὰ τῆς ἀποστέλλειν αὐτῶν, δεξάμενος ἠδέως, Νῆ ἢ μήτραν (εἶπεν) οὗτός μοι δοκεῖ καὶ πόλιν ἀνὸς μικρῶν μεγάλῳ πιστευθῆναι ἀποστάσει.

Ἐν δὲ φυγῇ ἀνιῶν τῆς ἀποστέλλειν αὐτῶν ἀπαρτίστους, ἐξ ἑαυτῶν κατὰ φασγῶν τὸ κρίθινον ἄρτον, Οἷας εἶπεν ἠδονῆς ἀπὸ τοῦ ἡμῶν.

ΠΑΡΥΣΑΤ. ΑΠ.

Παρύσατις ἡ Κύρου καὶ Ἀρταξέρξου
μήτηρ, ἐκέλευε τὸν παρὸς βασιλέα μιλῶντα
μὲν παρρησίας ἰσχυλίσταται, βυσσίνους χη-
στάς ῥήματα.

ΟΡΟΝΤΟΥ ΔΡΟΦΘ.

Ορόντης ὁ βασιλέως Ἀρταξέρξου γαμέ-
τρος, ἀπὸ μίαια ἀπειπιστῶν δι' ὄργην, καὶ κατα-
γλωθεῖς, ἔφη, κατὰ τὸν οἶτον ἀειδημητικῶν
δάκτυλοι νῦν μὲν μωλεύσασθαι, νῦν δὲ μο-
ταδὰ πέναι διύασθαι, τὸ αὐτὸ καὶ τοῖς ἑβ-
βασίλων φίλοις, νῦν μὲν τὸ πᾶν διύασθαι,
νῦν δὲ τελευτήσθαι.

ΜΕΜΝ. ΔΡΟΦΘ.

Μέμνων ὁ Ἀλεξάνδρου πολεμῶν ἕως
Δαρδάνου τὸ βασιλέως, μισοφορον πᾶσι πολλὰ
βλασφημία καὶ ἀσελγῆ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου
λίγοντα τῇ λόγῃ πατάσας, Εγώ σε (εἶπε)
βέβρω μαχόμενος, σὴν οὐ λοιδορήμενος Ἀλε-
ξάνδρῳ.

ΑΙΓΥΠΤ. ΒΑΣΙΑ. ΕΘΟΣ.

Οἱ Αἰγυπτίων βασιλεῖς καὶ νόμοι εἰσιν

ΠΑΡΥΣΑΤ. ΑΡΟΦΗ.

Parysatis Cyri & Artaxerxis mater
iubebat eum qui regem alloquutus
esset, byssinis & mollibus uti verbis.

ΟΡΟΝΤΙΣ ΑΡΟΦΗ.

Orōtes regis Artaxerxis gener, quū
obirā inhonoratus & condemnatus fo-
ret, Ut cōputatorum (inquit) digiti nūc
decem millia, nunc vnum significant:
ita regum quoque amici interim to-
tum, interim minimum possunt.

ΜΕΜΝΟΝΙΣ ΑΡΟΦΗ.

Memnon pro Dario rege aduersus
Alexandrum bellum gerens, quū mili-
tem quendam mercede conductū mu-
ta de Alexandro ipso nefaria turpique
iaculantem lancea percussisset, Ego (in-
quit) te pascō ut pugnes contra Alexan-
dram, non ut illi maledicas.

ÆGYPT. REGVM MOS.

Ægyptiorū reges ex sua ipsorū lege

iudices adiurabant, nequid iniuste, etiam si rex imperaret, iudicarent.

ΠΟΛΤΥΙΣ ΑΡΟΦΗ.

Poltyx Thracum rex quum Troiano bello & Troiani & Graeci ad eum oratores eodem tempore misissent, Alexandrum & Helenam reddere, & duas ab se formosas uxores accipere iussit.

ΤΕΡΙΣ ΑΡΟΦΗ.

Teres Sitalci pater dititare solebat quum otiosus esset neque militaret nihil se putare ab agasonibus differre.

ΚΟΤΥΙΣ ΑΡΟΦΗ.

Cotys ei qui sibi pardalin largitus erat, leonem contra dono dedit.

Sed quum natura foret iracundior & asper eorum qui in ministeriis deliquisset castigatores, vasa fictilia, tenuia quidem & fragilia, sed calaturis quibusdam & sculpturis politè eleganterque el-

των ποιῶν δικαστὰς ἐξώρμιζον, ὅτι καὶ βασιλῆα, λείψ π' ἀπορῆξῃ κρῖνα ἢ μὴ δικαιοῦσθαι, οὐ κρῖνῶσι.

ΠΟΛΤΥΟΣ ΑΠΟΦΘ.

Πόλυτος ὁ Θρακῶν βασιλεὺς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολέμῳ, ἀρεσθυσσάμενον πρὸς αὐτὸν αἶμα τῶν Τρωῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν, ἐκέλευσε τὸν Ἀλέξανδρον ἀποδόντα τῷ Ἐλένω, δύο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν καλὰς γυναῖκας.

ΤΗΡΟΥ ΑΠΟΦΘ.

Τήρης ὁ Σιτάλλου πατὴρ ἔλεγεν, ὅποτε χολάζοι καὶ μὴ στρατεύοιτο, ἢ ἵπποκόμων οἰεῖσθαι μηδὲν δεξιφένειν.

ΚΟΤΥΟΣ ΑΠΟΦΘ.

Κότυς τῆς δωρησαμένου πάρδαλιν, αὐτὸν δωρήσατο λέοντα.

Φύσος δὲ αὐτῶν ὄξισ εἰς ὄργην, καὶ πικρὸς τῶν αἰδοπονηόντων ἐν ταῖς δεξιοκίαις κολασθῆς, σκόλη ποτὲ κεράμια κομίσαντος ξένου ὕθραυστα καὶ λεπτὰ, πιδανῶς δὲ καὶ περὶ πῶς εἰρησμέτα γλυφαῖς ποτὶ καὶ το-

ρείαις, τῶ μὲν ξένω ἔδωκε δῶρεα, τὰ δ' ὅσκειν
πάντα σιωπέτευσεν, Ὅπως (εἶπε) μὴ δὲ ὄρ-
γὴν πικρότερον κολάζω τοῖς σιωπέεσσι-
ταις.

ΙΔΑΘΥΡΣΟΥ ΑΓΟΦΘ.

Ἰδαθύρσος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, ἐφ' ὃν
διέβη Δαρείος, ἔπειθε τοὺς Ἰώνων περὶ πάντας
τὸ τῆς Ἰσθμοῦ ζῴωμα λύσαιται ἀπαλλάξαι
μὴ βουληθέντας δὲ διὰ τὴν πρὸς Δαρείον
πίσιν, αἰδράποδα χησαὶ καὶ ἀδρασα ἐκάλε.

ΑΤΕΟΥ ΑΠΟΦΘ.

Ατίας ἔγραφε πρὸς τὸν Φίλιππον, Σὺ μὲν
ἀρχὴς Μακεδόνων, αἰθρώπων μεμαθηκό-
των πολεμῶν ἐγὼ δ' Ἰσχυθῶν, οἱ καὶ λιμῶ καὶ
διψῆ μάχεται δυνάται.

Τοὺς δὲ ἀρέσβεις τῆς Φιλίππου, ψήχων
τὸν ἵππον, ἠρώτησεν εἰ τῶτο ποιεῖ Φίλιππος.

Ἰσμενίαν δὲ τὸν ἄριστον αὐλητὴν λα-
σῶν αἰχμαλώτων, ἐκέλευσεν αὐλῆσαι τὸ
σαυμασιόντων δὲ τῶν ἄλλων, αὐτὸς ἄμωσεν

borata, sibi abhospite allata, quū hospi-
ipfi dona dedisset, simul omnia confre-
git, ne in eos (vt dixit) qui illa fregisset
asperius animaduerteret.

IDATHYR. ΑΡΟΦΗ.

Idathyrsus Scytharum rex, aduersus
quem Darius expeditionem fecit, sua-
debat Ionū principibus vt soluto Istrī
ponte, sese in libertatem vindicarent.
Quod quidem quū ipfi ob suam in Da-
rium fidem facere noluisent, eos man-
cipia frugi, à fugāque aliena, vocabat.

ΑΤΕΑ ΑΡΟΦΗΤΗ.

Ateas ad Philippū hæc scripsit, Tu
quidē viris Macedonibus, qui bella ge-
rere didicerūt, imperas: ego verò Scy-
this, qui cum fame & siti pugnare pos-
sunt.

Quum autem equum fricaret, Phi-
lippī oratores interrogauit num id Phi-
lippus faceret. Illis verò respōdentibus,
Minimè: Et quo (inquit) modo cōtra me
bellum mouere potest?

Ismeniam verò tibicinem optimum
quum cepisset, tibiam inflare iussit.
& quum alii admirarentur, iurauit

se hinniētē equū libentius auditurū.

SCILVRVS.

Scilurus quū relictis octoginta maribus filiis obiturus esset, iaculorum fasciculum vnicuique proponens, confringere iubebat. Verū singulis se id posse negantibus, ipse dum singula iacula excepisset, faciliē omnia perfregit: sic illos docens, si vnā perseuerarēt esse, firmos validōsque fore: sin dissoluti disfidētēsque forent, infirmos ac debiles futuros.

GELONIS APOPH.

Gelon Sicilia tyrannus, quo tempore Carthaginenses apud Himeram debellauit, quum pacē faceret, fœderibus inscribere coegit quòd ab immolandis Saturno filiis desisterent.

Sapientius autē Syracusanos ad agriculturam tanquam in expeditionem eduxit, simul vt ager melior efficeretur excolt⁹, simul ne ipsi per otium deteriores fierent.

Quum verò pecunias à ciuibus peteret, ac illi propterea tumultuarētur, se petere dixit tanquam redditurū: at-

ἥδον ἀκούει τῷ ἵππῳ χρεματίζοντες.

ΣΚΙΑΟΥΡΟΣ.

Σκίαυρος ὁ γδοήκοντα παῖδας ἀρρένας ἀπολιτῶν, ἐπὶ πλούτῳ ἐμελλε, δέ σμω ἀκόντων ἐκάτω πρεστειῶν, ἐκέλευσε καταβραῦσαι πάντων δὲ ἀπαγορευσάντων, καὶ ἐν αὐτῷ ἔξελεῖν ἀκόντων, ἅπαντα ραδίως σιπέκλασε διδάσκων ἐκείνοις ὅτι σιωπεῖσσι, ἰσχυροὶ διαμυροῦσι, ἀδυνεῖς δ' ἔσονται διαλυτῆτες καὶ γασιάσαντες.

ΓΕΛΩΝΟΣ ΑΓΡΟΦΘ.

Γέλων ὁ τύραννος ὅτε Καρχηδονίοις πρὸς Ἱμέραν κατεπόλεμσον, εἰρήνην ποιούμενος πρὸς αὐτοὺς, ἠνάγκασεν ἐχθροῦσιν αὐτῶν ὁμολογῆσαι ὅτι καὶ τὰ τέκνα ταύσσονται τῷ Κρόνῳ καταδύοντες.

Ἐξῆξεν δὲ πολλὰς καὶ συσκευασίας ὡς ἐπιγραφεῖαν καὶ φυτεῖαν, ὅπως ἦτε χωρεῖα βελπίων γρηθηται χωρζουμένη, ἵ μὴ χείρονες αὐτοὶ γολάζοντες.

Αἰτῶν δὲ χρεῖματα πρὸς πολίτας, ἐπὶ ἐφορέθησας, αἰτεῖν εἶπεν ὡς ἀποδώσων καὶ

ἀπέδωκε μὲν τὸν πόλεμον.

Ἐν δὲ συμποσίῳ λέγει ἀειφερομένης, κήρυξομένων ἢ ἄλλων ἐφεξῆς καὶ ἀδόντων, αὐτὸς τὸν ἵππον εἰσαγαγεῖν κελύσσει, ἐλαφρῶς καὶ βραδίως αἰετῆδον ἐπ' αὐτὸν.

ΙΕΡΩΝΟΣ ΑΠΟΦΘ.

Ἰέρων ὁ μετὰ Γέλωνα πῆρανος ἔλεγε μηδένα ἢ παρρησιαζομένων πρὸς αὐτὸν ἀκαιρον ἔειπεν.

Τοῖς δὲ ἀπόρρητον λόγον ἐκφέροντας, ἀδικεῖν ὤπεο καὶ πρὸς οὓς ἐκφέρουσιν. μισθὸν μισθὸν οὐ μόνον πῆς ἐκφέροντας, ἀλλὰ καὶ πῆς ἀκούσαντας ἂ μὴ βουλόμεθα.

Λαιδωρητῆς δὲ ὑπὸ πῆς εἰς τιμὴν δίδασκε τὸ σόματις, ἢ πᾶσι τὴν αὐτὴν ζωῆκα μηδέποτε πρὸς τὸν φράσασαι, ἢ δὲ εἶπεν, Ὡμίω τῶν ποιῶν ἅπαντας πῆς ἀδρας ἔζειν.

Πρὸς δὲ Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον εἰπόντα μάλιστα οἰκίται δύο τρέφειν, Ἀλλ' Ὁμηρος (εἶπεν) ὄν σὺ δὲ σύρεις, πλείονας ἢ μὴ εἰς βέφει τε γηκῆς.

que post bellū reddidit.

Caterūm in conuiuio quū lyra circū ferretur, & alii deinceps apte & pulsarēt & canerent, ipse in equū introduci iustum facile agilitēque insuluit.

HIERONIS ΑΡΟΦΗ.

Hieron post Gelonē tyrannus dictitabat neminem quidem eorum qui loquendū libertate apud se vterentur, esse importūm:

Sed qui sermonem arcanū efferrēt, iniuria afficere putabat etiam eos quibus reuelassent. Odio nanquē habemus non eos solūm qui efferunt, sed etiam eos qui quæ nolumus audierint.

Conuitio autem propter oris foetorem à quodam affectus, reprehendit uxorem ut quæ nihil ipsum de illo unquā monuisset. Verūm ea, Putabā quidem (ait) omnes viros istiusmodi odorem olere.

Ad Xenophanem verò Colophonīū cōquerētē vix duos ab se famulos nutriri posse, At Homer⁹ (inquit) cui tu detrahis, plus quā decē milia hominum alit vel mortuus.

Idem Epicharmum comœdiarū poe-
tam quòd præfente sua vxore quiddā
tacendum dixisset, multauit.

DIONYS. SEN. APOPH.

Dionysius senior quū sorte secundū
literarum ordinem populi principes
eligerentur, M literam sortitus est. at-
que ad eū qui dixerat, Morio es ò Dio-
nyfi, Monarchæ erim⁹, inquit. Quūmq;
populi princeps electus concionem ha-
buisset, à Syracusanis imperator. statim
fuit designatus.

Sed in tyrannidis initio quū obside-
retur, cōcitatis aduersus ipsum ciuib⁹,
amici quidem consulebant vt se prin-
cipatu abdicaret, nisi mallet superatus
mori: at is quū vidisset bouē à coquo iu-
gulari, citòque mori. Ergo non iniucū-
dum est (inquit) nos morte adeo breui
perterritos tantūrelinquere principatū.
Filium verò cui principatum relinquitur
erat, quum accepisset ingenū hominis
vxori vim atulisse, iratus interrogauit
nūquid tale in se deprehēdisset. Cæterū
adolescens quū respondisset, Tu nan-
que patrē tyrānum nō habuisti, Ne tu

Επιχάρμον δὲ τὸν κωμωδοποιὸν ὡπ τῆς
ζωνακὸς αὐτοῦ παρούσης εἶπε πρὸς ἀφρε-
πῶν, ἐζημίωσέ.

ΔΙΟΝ. ΤΟΥ ΠΡ. ΑΠΟΦΘ.

Διονύσιος ὁ φροσβύτερος, κληρουδύων
καὶ γράμμα τῶν δημογρομύτων, ὡς ἔλα-
χε τὸ Μ, πρὸς τὸν εἰπόντα, Μωρολογεῖς Διο-
νύσιε, Μοναρχίωσέ μὲν οὖν, εἶπε καὶ δημογρο-
μήσαι, διὸς ἠρέθη στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ Συ-
ρακουσίων.

Ἐπεὶ δ' ἂν ἀρχῆ, ἢ πρᾶνίδος ἐπιλορ-
κῆν, συσαίντων ἐπ' αὐτὸν πολιτῶν, οἱ μὲν φί-
λοι σωεβύλθον ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀρχῆς,
εἰ μὴ βέλε) κρατηθεῖς ἄποδανῆν' ὅ τ' ὅω
ἰδῶν σφατὶ ὀδμρον ὑπὸ μαχίρης, καὶ πίπνοντα
παχέως, εἶτα ἐκ ἀηδές ὄντι (εἶπεν) οὕτω
βραχυῶντα τὸν τάναιον φοβηθέντας ἡμᾶ
ἀρχῆν ἔδωκα λιπὴν πηλικαῦ τῶν.

Τὸν δ' ὑπὸ ἀδύδμρος ὡ πῶ ἀρχῆν ἄπο-
λιπῆν ἐμελεν, ἀδύδμρος ἐλευθέρου δ' ἀφθεί-
σαντα γυμνασιον, ἠρώτησε μετ' ὄργης τί τοῖς
πν αὐτῶ σὺ νοιδέν' εἶπόντες δὲ τὸ νεανίσκου,
Σὺ γὰρ ἐκ εἰχρῆς πατέρεσ τυρανιων, Οὐδέ σὺ

(εἶπεν) ἢ ὄν ἐξείς ἐαυτὸν μὴ παύσῃ τῶν ἔργων.

Πάλιν δὲ πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ διασείδωνς ἐκπημάτων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν πλήθος, ἀνεβόησεν, Οὐκ ἔστιν ὃν σοὶ τυραννός ὃς ἀφ' ὧν λαμβάνεις ἀπ' ἐμοῦ ποτηρίων ποσούτων, φίλον οὐδένα σε αὐτῷ πεποίησας.

Χρήματα δὲ εἰς πρῶτον τοῖς Συρακουσίσι, εἶτα ὁρῶν ὀδυρομένους καὶ δεομένους, καὶ λέγοντας ὡς ἐκ ἔχουσι, ἐκέλευσεν ἔπειρα παραίτην καὶ δις ἢ τρίς τῶν ἐποίησεν. ἔπει δὲ πρὸς τὰς πλείονα, γὰρ ἤκουσεν αὐτοὺς καὶ σκώπειν ὃν ἀγροῦν ἀπελιόντας, ἐκέλευσε παύσασθαι. Νῦν τὸ οὐδὲν ἔχουσι (εἶπεν) ὅτε καταφρονῆσιν ἡμῶν.

Τῆς δὲ μητρὸς αὐτοῦ πατήλικος μὲρ οὐσῆς, δοῦναι τῷ ἀιδρὶ βασιλομένης, ἔφη τοῖς μὲρ τῆς πόλεως βιάσασθαι τομοῖς δυνάσται, τοῖς δὲ τῆς φύσεως μὴ δυνάσται.

Πικρῶς δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῦργοις κολάζων, ἐφέειδε τοὺς λαοπρυπτοῦν, ὅπως παύσωνται οἱ Συρακούσοι τῷ δὲ πᾶσι καὶ μεθύσκεσθαι μετ' ἀλλήλων.

quidem filium (inquit) es habiturus, nisi ab istorum perpetracione desisteris. Ad eundem verò filium in cubiculum ingressus, quò vidisset poculorū & argenteorum & aureorum multitudinē, exclamavit, Non es principatui aptus, qui tot poculis me acceptis neminem tibi amicum effeceris.

Idem quum pecunias à Syracusanis exigeret, videretque eos & conquerentes, & precantes & dicentes se non habere, alias quoque exigi iussit: ac bis tertum id fecit. Verum posteaquam plures imperavit, ipsosque in foro & ridere & cauillari circumeuntes audiuit, quiescere iussit. Nunc enim (inquit) nihil habent, quando nos contempnunt.

Matri verò suæ, quæ licet iam confenuisset, viro tamen tradi vellet, Ciuilia quidem iura (inquit) violari possunt, naturæ non possunt.

Quum autem maleficos aliarumque rerū fures asperè coereret ac puniret, vestium raptoribus ignoscebat: quò Syracusanos a cœnis mutuis ac ebrietatibus deterreret.

Peregrinum autem quēdam qui diceret se cum ipso priuatim loqui velle, ac docere quomodo insidiantes cognoscere posset, eloqui iussit: quumq; is accessisset, ac dixisset, Da mihi talentum vt insidiarum indicia audisse videaris: dedit, se audisse simulans: hominisque commentum & artem admiratus est.

Idem cuidam roganti an esset otiosus, Nunquam hoc mihi (inquit) eueniat.

Duos verò iuuenes quum audisset multa de se atq; tyrānide turpia detestādaque inter potandum loquutos, vtrofque ad cœnam inuitauit: & quum alterum quidem ebriosum, multaque nugantem animaduertisset, alterum autē rarò & cautè bibentem: illum quidem vt natura & vino furētem, dimisit: huc verò vt consultò maleuolum & hostē interfecit.

Sed quibusdam ipsum accusantibus quòd hominem improbum ac ciuibus odiosum honoraret atque proucheret, At nolo (inquit) aliquē esse quē maiore quàm me odio prosequantur.

Ξένος δὲ πρὸς ἰδίᾳ φεράσιν φάσκειν τοῦ αὐτοῦ καὶ διδάξειν ὅπως προσειδή τοις ὀπιουλεύουσιν, ἐκέλευσεν εἰπεῖν. ἐπεὶ ὁ προσελθὼν, Δός (εἶπε) μοι ἑλάττω, ἵνα δόξῃς ἀκηκίᾳ τὰ σημεῖα τῶν ὀπιουλεύοντων, ἔδωκε, προσπορεύσας ἀκηκίᾳ, καὶ ἔδωκε μαζὲ τὴν μέθοδον τοῦ αἰθρώπου.

Πρὸς δὲ τὸν πυθόμενον εἰ χελάζοι, Μὴ δέποη (εἶπε) ἐμὲ τὸ το σὺ μᾶλλον.

Δύο δὲ ἀκούσας νεανίσκοις πολλὰ βλάστημα πρὸς αὐτὸ καὶ τῆς τυρανίδος εἰρηκέναι πρὸς τὸν, ἀμφοτέρους ἐκάλεσεν ὅτι δὲ εἶπρον. ὄρων δὲ τὸν μὲν, παροικουῦντα καὶ λιρωῦντα πολλά: τὸν δὲ σαπνίως καὶ μετ' ἀλαθείας τῆς πόσεως χελάζον, ἐκείνον μὲν ἀπέπεσεν, ὡς φύσῃ παροικήσαντα τὸ δὲ μὲν δὴν κακολογήσαντα τὸν δὲ αἰείλειν, ὡς δεισιου καὶ πολέμοιο ἐκ παραρέσεως.

Αἰτωρῶν δὲ πινὼν ὅπ τι μᾶλλον ἢ προάγεται ποτηρὸν αἰθρωπὸν καὶ διεχραγνόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Ἀλλά καὶ βουλομαι (εἶπε) εἶναι τὸν ἐμοῦ μᾶλλον μισούμενον.

Ἐπεὶ ἡ Κερειδίων τοῖς πρέσβεις δάρεα
 δίδοντας αὐτὰ παρητοῦν το ἴσθ' ἵπ' ἰόνισιν, ὅς
 ἔκ' εἶα δῶρε λαμβάειν πρὸς δ' αὐτοῦ
 πρεσβυθόντας, δεινὸν ἔφη πρῶτον ποιεῖν
 αὐτοῖς, ὃ μόνον αἱ πρεσβυθὸν ἀγαθὸν ἔχου
 σιν ἀναρωῦντας, ἵε διδάσκοντας ὅτι τὸ ἴσθ'
 παρ' ἡν ἰσθ' πρεσβυθὸν φοβερὸν ὄσιν.

Ἀκούσας δὲ πνα ἴσθ' πολιτῶν χρυσίον
 ἔχιν οἰκοι καταρωρυγμένον, ἐκέλευσεν αἰε
 νεγκῆν πρὸς αὐτὸν ἔπει ἡ παρ' ἀκλήφας ὀλί
 γον ὁ ἀνθρώπος, καὶ μεταστὰς εἰς ἑτέραν πό
 λιν, ἐωνήσατο χωρίον, μεταπεμφθέντος αὐ
 τῶν, ἐκέλευσε πᾶν ἀπολαβεῖν, κεχημῶδον πρ
 πλούτη, καὶ μικρὴν ποιῶντα τὸ χρῆσιμον
 ἀχρηστον.

ΔΙΟΝ. ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ

ἀποφθέγματα.

Ὁ ἡ νεώτερος Διονύσιος ἔλεγε πολλοῖς
 πρέφειν ὄφιστας, οὐ θαυμάζων ἐκείτους,
 ἀλλὰ δι' ἐκείτων θαυμάζουσα βουλό
 μος.

Πολυξένου ἡ τὸ δ' ἐλεγκτὸ φήσαντος αὐ
 τῶν ἔξελεῖ χρι, Ἀμέλει τοῖς, λόροις, (εἴπει)

Quū autem oratores Corinthiorum
 munera sibi ab illo data aspernarentur
 ob legem qua legati dona accipere pro
 hibentur, eos rem indignam facere di
 xit, ut qui quod solum boni tyrannides
 habeant, tollerent, docerentque vel be
 neficium à tyranno accipere formidan
 dum esse.

Quum verò quendam è ciuibus ac
 cepisset aurū domi defossum habere,
 ad se deferri iussit. Sed quum is exigua
 parte subtracta in alienā migrasset vr
 bem, agrūmque emisset, illum ad se
 accersuit, totūmq; accipere iussit, ut
 porre qui diuitiis uti didicisset, neque
 utile inutile redderet.

DIONYSII IUNIORIS

apophthegmata.

Dionysius iunior dicitabat se mul
 tos quidem alere liberalium artium do
 ctiores, non quod illos admiraretur, sed
 quia per illos ipse aliis admirationi esse
 vellet.

Polyxeno aut dialectico asserente se
 illū redarguturū, Verbis quidē (inquit)

C.ii.

fed ego te rebus ipsis redarguo. Tuis enim relictiſtis, me meaque colis.

Tyrannide verò quū excidiſſet, interrogatus à quodam quid ſibi Plato philoſophiæque profuiſſet, Vt tantam (inquit) fortuna mutationem æquo animo feram.

Interrogatus item quomodo pater ſuus, quum pauper eſſet ac priuatus, Syracuſanorū dominatum acquiſiuiſſet: ipſe verò quum haberet ac tyranni filius eſſet, amiſiſſet: Pater quidem (ait) quū popularis dominatus odio haberetur, tyrannidem occupauit: ego verò quum iam tyrannis inuidioſa foret.

Sed quum ab alio idem ruruſus eſſet rogatus, Pater (inquit) ſuam mihi reliquit tyrannidem, non fortunam.

ΑΓΑΘΗ. ΑΡΟΦΗ.

Agathocles figuli filius, Siciliae dominus effectus rexque declaratus, ſicilia pocula conſueuerat inter aurea collocare, ac iuuenib' oſtentans diſtitare, Ego quum prius talia facerem, nūc ob

ἐγὼ δὲ σε πῶς ἔργους ἐλέγχω· τὰ γὰρ σαυτὸς κατελιπὼν, ἐμὲ δὲ τὰ ἐμὰ θεράπευεις.

Εκπεσὼν δὲ τῆς ἀρχῆς, πρὸς ἑμὲ πῶς εἰπόντα, Τί σε Πλάτων καὶ φιλοſοφία ἀφῆλιψαι; Τοῦ πηλικαύτιω (ἔφη) τῆς μεταβολῆς βραδύως ὑποφύει.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς πένης ὦν καὶ ἰδιώτης ἐκτίηται τῶν Συρακουſῶν ἀρχῆν, αὐτὸς δὲ ἔχων καὶ τυραννεύει πᾶς ἄνθρωπος ἀπέβαλεν· Ὁ μὲν πατὴρ (ἔφη) μισοῦμενος δημοκρατίας ἐπέτι τῶν πρῶτων, ἐγὼ δὲ φθονοῦμενος τυραννίδος.

ὑπὸ ἄλλου δὲ τὸ αὐτὸ πῶς ἐρωτηθεὶς, Ὁ πατὴρ (ἔφη) μοι τῶν τυραννίδων τῶν ἐαυτῶν κατέλιπεν, ἐγὼ δὲ τῶν ἄλλων.

ΑΓΑΘΟΚΛ. ΑΠΟΦΘ.

Αγαθοκλῆς υἱὸς λιῶ κεραμείος. γινόμενος δὲ κύριος Σικελίας, καὶ βασιλεὺς αἰαγορῶν θεῖς, εἰώθει κεραμεία ποτῖλαι πίνεσθαι πρὸς τὰ χρυσά, καὶ πῶς νεῖος ὄπτι δεικνύμενος λέγειν, ὅτι ποιαῦτα ποιών πρῶτον, καὶ τῶντα ποιεῖν δεῖ τῶν ὀπι-

μέλειαι καὶ πῶν αἰδουίαν.

Πολιορκεῖσθε δὲ πάλι αὐτὸν, ἥδη δὲ πῶν
πῆ πύχους ἕνεσ ἐλαθοροῦ π, λέγεσθε ὅπ
Ω κερσάμην πὶν μισθὸν πότῃν δὲ π δάσσις πῶς
δραπώται, εἰ δὲ πορῶσ καὶ μισθῶν εἶπῃ,
Δίκα ταῦταιν ἔλω. λαθῶν δὲ καπακράτες,
ὅπ πορῶσθε πῶς αἰχμαλώτους, λέγεσθ, Εὐ
με πάλι λοιδορήσθ, πορῶσ πῶς κωρίσθ ὑ
μῶν ἔσθαι μοι ὁ λόγος.

Ἐκατόντων δὲ πῶς γαύταις αὐτῶν ἥδη
Ἰθακισίων, ὅπ πῆ ἰήσθ πορῶσ εἰδήσθ, ἥδη
δρεμμάτων πῶ ἀπίσασθαι. Ο δὲ ὑμέπ
ρος (ἴφι) βασιλεῖς ἔλθῶν πορῶσ ἱμαί, οὐ
μόνοι τὰ πορῶσθα καθεῶν, ἀλλὰ καὶ πῶ
παιμῶνα πορῶσθε πλώσθαι ἀπῆλθε.

ΔΙΩΝΟΣ ΑΡΟΦΘ.

Δίων ὁ Διονυσίου ἐκβόλων ἐκ τῆς τυ
ραννίδος, ἀκούσθαι ὅπ πορῶσ εἰδήσθ αὐτῶν Κάλ
λιππον, ὃ μάστιγα ἥδη φιλῶν καὶ ζέειω
ὅπ πῶσθαι, οὐχ ὑπὲρ μεμνη ἔλιγξαι, βέλποι
εἶσθαι φήσθαι δὲ πορῶσθαι, ἴ ζῆν μὴ μόνοι
πῶς πορῶσθαι δὲ καὶ πῶς φίλοις φυλατ
τῶσθαι.

diligentiam & fortitudinem talia fa-
cio.

Sed obsidente ipso urbe, quum qui-
dam è muris conuitarentur, clamantes,
O figule unde stipendium militibus sol-
ues? blandè, ac subridens, Si quando hæc
cepero, inquit. Quumque illa cepisset,
captiuos vendens dicebat, Si me iterum
conuitio affeceritis, aduersus dominos
vestros mihi sermo erit.

Ithacensis verò nautas eius accusanti-
bus, quòd ad insulam appulsi, pecora ali-
quot abegissent: At qui rex vester (in-
quit) quum ad nos venisset, non ouibus
modo abactis, verum pastore quoque
ad hæc excaecato, recessit.

DIONIS ΑΡΟΦΗ.

Dion qui Dionysium è tyrannide exe-
git, quum insidias sibi à Callippo, cui
maximè & amicorum & hospitem fi-
debat, strui accepisset, illum redarguere
non sustinuit: quòd diceret satius es-
se mori quam viuere, cui non hostes
modò, verum amici quoque sint ca-
uendi.

ARCHEL. APOPH.

Archelaus, quum in conuiuio quidā improborum familiarium aureum poculū ab se peteret, puerū iussit Euripidi tradere. Quod fanē quū homo miraretur, Tu quidem (ait) qui petas, hic verò qui accipiat vel nō petēs dignus est.

Sed à tōfore loquaci rogatus, Quomodo te tondeo rex? Silens, inquit.

Quum autem Euripides pulchrum Agathonem in conuiuio amplecteretur, ac iam pubescentem osculetur, ad amicos cōuersus, Ne miremini (inquit.) nā pulchrorum, autunus quoque pulcher est.

Timotheus verò citharædus, quum paucioribus quàm sperarat, acceptis, illum palām accusaret, atque hāc versus particulam aliquando canens, At tu argentum terra genitum laudas, illum taxaret: succinuit ipsi Archelaus, Tu verò postulas.

Idem aqua resperfus à quodā, quum ab amicis aduersus hominē incitaretur, Atqui (ait) iudō me resperfit, sed quæ esse putauit.

ΑΡΧΕΛ. ΑΠΟΦΘ.

Ἀρχέλαος αἰτηθεὶς ὡρεῖ πότι ποτή-
ειον χρυσῶν ὑπὸ ἕνος τῶ σωτήρων, ἡ μὲν
ὄπεικῶν, ἐκέλευσεν Εὐριπίδην τὸν πᾶσι δα-
δοῦναι. Σαυμάτατος δὲ τὸ αἰθρώπου, Σὺ
καὶ γὰρ (εἶπεν) αἰτῶν ἕως ἢ λαμβάνειν ἀξίος
ᾔδει καὶ μὴ αἰτῶν.

Ἀδελέφου ἢ κούρειος ἐρωτήσαντος αὐ-
τὸν, Πᾶς σε κείρω; Σιωπῶν, εἶπεν.

Τῷ δὲ Εὐριπίδου τὸν καλὸν Ἀγάθωνα
ἀφελάμβανόντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ κα-
ταφιλοῦντος ἦδη γημεῶντα, πρὸς τοὺς φί-
λους εἶπε, Μὴ Σαυμάσητε ἄλλ' γὰρ καλῶν καὶ
τὸ μέγιστον καλὸν ὄντι.

Ἐπεὶ ἢ Τιμόθεος ὁ κίθαρωδὸς ἠπίστατος
πλείονα, λαβῶν δὲ ἐλάττονα, δηλὸς ἦν ἐκ
καλῶν αὐτῶ, καὶ ποτὶ ἄδων τῆ πὸ κομμάρων
Σὺ δὲ τὸν ζηγνέταν ἄφρονον αἰνεῖς, ἀπεσῆ
μᾶνεν εἰς ἐκείνον ὑπέκρησεν ὁ Ἀρχέλαος
αὐτῶ, Σὺ δὲ γὰρ αἰτεῖς.

Υδὼρ δὲ ἕνος αὐτῶ καταπεδάσαντος,
ὑπὸ ἄλλ' φίλων παροξυνώδως ἐπὶ τὸν
αἰθρώπων. Ἀλλ' ἐκ ἐμοῦ (φησὶν) ἀλλ' ἐκείνῳ
καταπεδάσαν ὃν ἔδοξεν ἐμὲ εἶναι.

ΦΙΛΙΠ. ΜΑΚΕΔ. ΑΠΟΦΘ.

Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα
 Θεόφραστο ἰσότηκαν οὐ μόνον μετὰ τῶν
 βασιλέων τῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπιπέμει-
 ζοις αἰσθάνων καὶ μετρώπων. Ἀθηνῶν
 ἄρχοντι μακαρίζων ἔλεγον, εἰ καὶ ἕκαστον
 οἴαντο εἰσφέρειν δίκαια στρατηγίᾳ, ἀλλὰ
 σκοπεύει αἰεὶ τὸ ἐν πελάγεσσι ἐπιπνέοντα μόνον
 στρατηγὸν ἄρκεῖν αἰνῶνα Γαρμείωννα.

Ρωμαῖοι δὲ κατηρθομένων αὐτῶν καὶ κα-
 λῶν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πρὸς αἰθέρα θέντων, ὡς
 τύχη (εἶπεν) μικροῦ ἐμοὶ κακῶν αἰπὴ πόνου
 πάντων καὶ πικρῶν ἀγαθῶν ποίησον.

Ἐπιτὴν δὲ νικῶσάν τε τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν
 σιωπῶντες ἔθελον ἵνα φησὶν αὐτῶν πάλαι κατὰ
 χεῖρας ἔφη μαῖνοι πολλῶν χρόνων ἔχοντες χρο-
 σὸς ἢ διασπότης ὀλίγων καλεῖσθαι.

Τὸν δὲ λοιπὸν ἔλεγεσσι τῶν φίλων κα-
 λῶν οὕτως, ἔφη ποίησιν ἵνα μὴ πρὸς οὐρανὸν
 ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ.

Σμικύθου δὲ Νικάνωρα δὲ βάλαντος ὡς
 καὶ κακῶς λέγοντα τὸν Φίλιππον, καὶ τῶν εἰσφαι-
 ριστῶν δὲ ἐν μεταπέμπει καὶ κολλάσει,
 Ἀλλὰ μὲν (εἶπεν) Νικάνωρ ὃ φαυλοτάτος ἐστίν

PHIL. MACED. AP.

Philippum Alexandri patrem Theo-
 phrastus memoriae prodidit nō solūm
 dignitate, sed etiam prudentia & mori-
 bus multo aliis regibus praestitisse. A-
 thenienses igitur beatos esse dictitabat,
 ut qui singulis quibusque annis decem
 inuenirent quos imperatores eligerēt:
 se namque vnum duntaxat imperatorē
 per multos ānos inuenisse Parmenionē.

Sed quū multi successus praecleari vno
 die sibi nuntiati forent, O fortuna (in-
 quit) pro tot tantisque bonis exiguo me
 aliquo malo affice.

Deuictis autem Graecis, quum quidā
 ipsi consulerent ut praesidiis vrbes cōti-
 neret, Malo (inquit) diu benignus quā
 breui tempore dominus appellari.

Maledicum verō ut expelleret quum
 hortaretur amici, Nō faciam, (inquit)
 ne circumiens inter plures maledicat.

Idem Smicytho Nicanorem calu-
 mniāte, quod semper Philippo detra-
 heret, sodalibusque censentibus il-
 lum esse aduocandum & punien-
 dum, At Nicanor (inquit) non est

Macedonum vilissimus: considerandum est igitur numquid illum offendamus. Posteaquam igitur sensit Nicanorem egestate vehementer oppressum, ab seque neglectum, iussit manus quamprimum illi dari. Smicytho itaque rursus afferente Nicanorem admirandas palam omnibus laudes Philippi ipsius referre: Videtisne ergo (inquit) in nobis esse & bene & malè audire?

Populi autè Atheniësis principibus se gratià habere dicebat, utpote qui suis civitatis ipsum & moribus & sermone in dies efficerent meliorem. Nam illos & verbis & rebus mēdaces coarguere nitor.

Quotquot verò Athenienses apud Charoniã fuerant capti, quum gratis dimisisset, ac ipsi vestimenta stratâque reposcerent, Macedonas criminantes: ridens inquit, Nōne vobis videntur Athenienses putare se in talorum ludo à nobis superatos fuisse?

In pugna verò fracta illi clavicula, quū medicus qui illum curabat, quotidie prorsus aliquid pereret: Sume ait) quodcunque vis, nam clauem habes.

Μακεδόνων ὀπισκοπέον αὐτῷ μὴ ἐξῆνται παρ' ἡμᾶς. ὡς αὐτῷ ἔγνω πρὸ Νικάνωρα θλιβομένοι ἰσχυρῶς ὑπὸ πείνης, ἡμεληθῆναι δὲ ὑπὸ αὐτῷ, προσέταξε δωρεᾶσθαι αὐτῷ δοθῆναι. Γαλίη αὐτῷ τῷ Σμυκύθου λέγοντες ὅτι δωρεᾶσθαι πρὸς αὐτὸς ὅσας ἀπαντας ἐκκόμισα λέγων ὁ Νικάνωρ δεξιπλῆϊ, Οὐραπε αὐτῷ (εἶπεν) ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτίς ὅτι ἔσσι τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς αἰκούειν.

Τοῖς δὲ τῶν Ἀθηναιῶν δημαγωγοῖς ἐπιχρῆσθαι ἔχον, ὅτι λοιδοροῦντες αὐτὸν βελτίονα ποιῆσαι καὶ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἔργῳ. Περιρᾶμαι γὰρ αὐτοῖς ὅσα καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις ψευδοδιδόνους ἐπέλεγει.

Τῶν δὲ Ἀθηναιῶν ὅσοι πρὸς Χαϊρώτειον ἐλάσσαι, ἀφῆντων ὑπὸ αὐτῷ δίχα λυβῶν, ταῖς δὲ ἡμάτια καὶ χρώματα προσεπαπυγόντων, καὶ τοῖς Μακεδόνων ἐκκαλόντων, γαλιᾶσας ὁ Φίλιππος εἶπεν. Οὐ δοκῶσιν ὑμῖν Ἀθηνᾶιοι νομίξαι ὄν ἀσφαζάλοισι ὑφ' ἡμῶν γενεῆσθαι.

Τῆς δὲ κληθῆς αὐτῷ καπαρίσιος ἐς πολέμου, καὶ ἔδωκε πνύοντος ἰατρῆς πνύοντος ἢ καθ' ἡμέραν αἰτῶντος, Δάμβαι (εἶπεν) ἴσα βύβλαι. τίμ' γὰρ κληθῆν ἔχεις.

Δυεῖν ὃ ἀδελφοῖν Ἀμφοτροῦ καὶ Ἐκα-
πρῶ, τὸν μὲν Ἐκαπρὸν ἔμφρονα καὶ παρ-
κλικὸν ὄραν, τὸν δὲ Ἀμφοπρὸν ἀήδη καὶ
ἀβέλπρον, ἔφη τὸν μὲν Ἐκαπρὸν, ἀμρόπ-
ρον ἔϊ) τὸν δὲ Ἀμφοπρὸν, οὐδέπρον.

Τοῖς δὲ συμβουλιόοντας αὐτῶ πικρῶς
ῥηθεὶς τοῖς Ἀθηναίοις, ἀπόπειρ ἔλεγεν ἔϊ),
κελεύοντας ἀνθρώπων ἑστῆ δόξης πάντα
ποιοῦντα καὶ πάροντα, ἄπο δὲ εἶν τὸ δό-
ξης θεάσθαι.

Γενόμενος δὲ κριτὴς δυεῖν πονηροῖν, ἐκέ-
λευσε τὸν μὲν φύγην ἐν Μακεδονίᾳ, τὸν δὲ
ἔπρον, διώκειν.

Μέλιον δὲ καταγραλοπέδενεν ἐν χειρὶ
καλῶ, καὶ τυθόμενος ὅπ χόρτος ἐν ἐστὶ τοῖς
ἑσπερῶσι, οἷος (εἶπεν) ἠὲ ἡ δόξος ὄβρι,
εἰ καὶ παρὸς τὸν ἥν ὄταν καμρὸν ἀφείλο-
μεν ἔϊν.

Φρούμενον δὲ π βουλόμενος καλεῖν ὄχυ-
ρὸν, ὡς ἀπήγγειλαν οἱ κατασκοποὶ χαλεπὸν
ἔϊ) πανταπαστ καὶ ἀάλατον, ἠρώτησεν εἰ
χαλεπὸν οὕτως ὄβρι ὡστε μηδὲ οἶον παρ-
εστῆν χυρῶν κομίζοντα.

Τῶν δὲ παρὸς Λαδῆλιον τὸν Ολυθῖον

Sed è duobus fratribus, Amphotero
& Cratero, quum Craterum quidem pru-
dentem & strenuum, Amphoterum ve-
rò hebetem & ignaum videret: Cra-
terum quidem Amphoterum & vtrum-
q; esse dixit, Amphoterum autè neutrū.

Qui autem ipsi consulèbat vt se cum
Atheniensibus asperè gereret, eos ine-
ptos esse aiebat, vt qui hominem om-
nia gloriæ causa & facièntè & patièntè,
gloriæ ipsius theatrum abiicere iuberet.

Idem quum duorum scelestorum iu-
dex esset, alterum quidem ex Macedo-
nia fugere, alterum verò persequi iussit.

Quum autem in loco ameno castra
metaturus, audisset pabulum illic iu-
mentis non esse, Qualis (inquit) nostra
est vita, si ad asinorum comòdum no-
bis est viuendum?

Munitum verò quoddam castellum
quum capere vellet, exploratoresque re-
nuntiascent vndique aditu esse diffi-
cile, neque capi posse: interrogauit an
ita difficile accessu foret vt ne asinus
quidem auro onustus adire posset.

Idè quum ii qui circa Lathenè Olynthiū,

quereretur atque ægrè ferrent se à quibusdā Philippi ipsius familiaribus proditores appellari: Inepti (inquit) natura & agrestes sunt Macedones, utpote qui scapham, scapham vocent.

Filium autem monebat ut blandè mansuetè què cum Macedonibus conuersaretur, quo sibi multitudinis potèntiam compararet, donec alio regnate, ipsi humano esse liceret. Ad hoc consulebat quoque ut eos qui potentes in ciuitatibus forent, & bonos & malos, sibi conciliaret, ac opus quū esset, bonis quidè vteretur, malis verò abuteretur.

Sed Philoni Thebario, à quo & beneficiis affectus, & hospitio susceptus fuerat quando Thebis obses erat, quū nulum postea munus ab eo accipere vellet, Ne me (inquit) beneficentia & gratia superatum, ingenita mihi vincèdi benefaciendo praestantia priues.

Idem quum multos captiuos venderet, indecorè tunica cōtracta sedens vnus ex iis qui vendebatur, clamauit, Parce mihi Philippe: nam paternus tibi sum amicus. Et percontante

ἐγκαλοῦσιν καὶ ἀνακακοῦσιν ὅτι παρὰ δότας αὐτοῖς ἐνοιήσῃ περὶ τὸν Φίλιππον ἀποκαλοῦσι, σκαίους ἔφη φύσιν καὶ ἀγροίκους ἔσθαι Μακεδόνιας, καὶ τὴν σκάφην, σκάφην λέγοντας.

Τῷ δὲ γὰρ παρήγει παρὰ χάριν ὀμιλεῖν τοῖς Μακεδόσι, κτηνὸν ἐαυτῷ τὴν παρὰ φύσιν πολλῶν δυνάμιν, ὡς ἔχει βασιλείου τοῦ ἄλλου φιλάθρων ἔσθαι. Σωεβούκλου δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνάτων, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς φίλοις κτεῖσθαι καὶ τοῖς ποιητοῖς, εἶτα οἷς μὲν χεῖρα, οἷς δὲ ἀποχεῖσθαι.

Πρὸς Φίλιππον τὸν Θεβαῖον ἀεργίτην αὐτὸν γλυκόμενον καὶ ξένον, ὅπτις αἰκαλιὰ ἐστὶν ὡς ὀνόματι, ὀμιροῦσιν, ὑπερον δὲ μηδὲμίαν παρ' αὐτὸν δωρεὰν παρὰ δεχόμενος, μή με (εἴπει) ἀφαιρῶ τὸ ἀνίκητον ἀεργίας, καὶ χάριτος ἢ γλυκόμενον.

Ἀποφέντων δὲ πολλῶν ἀιχμαλώτων, ὅτι παρὰ σκεν αὐτοῖς αἰετα ληδρῶ τῶν χιτῶν, καὶ ἡιδμος οὐκ ἀφρεπῶς, εἰς οὗ τῶν πωλουμένων αἰετόσησε, Φεῖσά μου Φίλιππε πατερικὸς γὰρ εἰμί σου φίλος. ἐρωπίσταν.

περὶ τῆς Φιλίππου, Πόθεν ὡ αἰθρώπε γε-
νοῖός μοι, καὶ πῶς; Ἐγγί (ἔφη) φεράσαι βίβλιν
λομαί, προσελθὼν ὡς αὐτοσσήχθη, Μι-
κρόν (ἔφη) καταπίρω πλεὺς χλαμύδα πίν-
σον. ἀγχιμονεῖς γὰρ οὕτω καθ' ἑαυτοὺς. καὶ ὁ
Φίλιππος, Ἀφειπὲς αὐτὸν (εἶπεν) ἀγχιμῶν γὰρ
βίβλους ὦν καὶ φίλος ἐλάττανεν.

Ἐπεὶ δὲ ἰσπὸς πνος ξένου κληθεῖς ἐπι-
θεῖπτον ἐν ὁδῷ πολλοὺς ἐπίηχο, καὶ πὴν
ξένον ἰώρα θορυβώδρον (ὡ γὰρ ἔχ' ἱκανὰ
τὰ παρεσκευασμένα) προσπίμπων ἑστὸ φί-
λων ἐκάστω, πλακοῦπι χῶρα ἐκάλειν
δοτολιπῖν. οἱ δὲ πιδοῖμοι καὶ προσδο-
κῶντες ἐκ ἡσθιον πολλὰ, καὶ πᾶσιν οὕτως
ἤρκεσαν.

Ἰππάρχου τῆς Εὐβοέως δοτολιπῖς,
ἤλιος ὡ βαρέως φέρων. εἰπὸς δὲ πνος,
Ἀλλὰ μὲν ἀρᾶς ὦν ἐκεῖνος δοτολιπῖν,
Ἐαυτῷ γ' (εἶπεν) μοι ὅ παρῶς. ἔφη γὰρ
περὶ τῆσιν πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χρεῖν ἀξίαν
τῆς φιλίας δοτολιπῖν.

Πυδοῖμος δὲ ἐξ καλεῖν αὐτῷ πὴν Ἀλέ-
ξανδρον ὅπ παῖδας ἐκ πλειόνων πῖς) γυ-
ναικῶν, Οὐκ αὖ (ἔφη) πολλὰς ἔχων πρὶν ὅ

Philippo, Unde, ὁ homo, & quo mo-
do? Propè (inquit) accedēs tibi dicam.
Quū igitur propi⁹ adduct⁹ esset, Paulo
(inquit) inferi⁹ chlamydē demitte. sic
enī sedēs, indecorē te habes. Tū Philip-
pus, Ipsū dimittite (inquit): nā verē be-
neuol⁹ & amic⁹ mihi esse ignorabatur.

Ad cœnam verò ab hospite quo-
dam in itinere inuitatus, quum multos
secum adduceret, ac hospitem pertur-
batum videret, (neque enim satis erāt
quæ fuerant præparata) nuntium vni-
cuique amicorum præmittens monuit
placentæ locum relinquerent. Illi verò
sic esse sibi persuadentes atque expectā-
tes, non multum comederunt. itaque
omnibus, quæ parata erant, suffecere.

Idem Hipparchi Eubœcis mortem
planè grauitè tulit, ac quodam dicete,
Attamen ille maturus deceffit: Sibi qui-
dē ipsi, (inquit) sed mihi citò. Antè nā-
que mori properauit quàm dignā no-
stra amicitia gratiā a me receperit.

Ab Alexandro aut quū se criminari ac-
cepisset quòd filios ex multis mulierib⁹
tolleret, Ergo quū multos (inquit) habeas

regni æmulos, & bonus euade & probus, vt nō mea, sed tua gratia regnum adipiscaris. Hortabatur quoque eū vt Aristoteli operā daret ac philosophia: Ne multa (inquit) eiusmodi agas qualia me fecisse pœnitet.

Quum verò quendam ex Antipatri amicis iudicum numero adscripsisset, posteaquam & barbam & capillos eū sibi inficere sensit, remouit: quò dice-ret eum qui in capillis infidus esset, dignum non esse cui in negotiis fides haberetur.

Quandam autem Machætæ causam quum ipse iudicaret, ac dormitans parum iuribus intendisset, ipsum condemnauit: sed Machætæ reclamante se pro uocare, indignatus, Ad quē ait: & Machætæ, Ad te ipsum ô Rex (inquit) si vigilans attendensque audieris. Tūc quidem Philippus surrexit: sed quū ad se magis redisset, nossetq; iniuria Machætæ tam affectū, iudicium quidem nō rescidit, sed litis æstimationē ipsi perfoluit.

Harpalus verò pro cognato & familiari Cratete iniuriarum accusato

βασιλείας αὐταγωνισαί, ἦν καλὸς κατὰ θεὸν, ἵνα μὴ δι' ἐμέ τῆς βασιλείας τύχη, ἀλλὰ διὰ σταντῶν. ἐκέλευε δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλει παροτρύνει καὶ φιλοσοφῆν, ὅπως (ἔφη) μὴ πολλὰ βιάσῃται πορεύεσθαι ἐφ' οἷς ἐγὼ περὶ ἀλλοτρίοις μεταμέλομαι.

Τῶν δὲ Ἀντιπάτρου φίλων πᾶσι κατατάξας εἰς τοὺς δικασταί, εἶπα τὸν πῶνωνα βασιπύδρον ἀδανόμοτος καὶ πλεῖστον κεφαλῶν, ἀπέστησεν, εἰπὼν, τὸν ἀπίστον ἐν Σριξί, μὴ νομίζεσθαι ἀξιόπιστον ἐν πορείᾳ.

Μαχαίτῃ δὲ ὑπὸ κρίνων δίκην καὶ ὀπιουσαζῶν, οὐ πᾶν προσέχε τις δίκαιοις, ἀλλὰ κατέκρινε. ἐκείνου δὲ ἀναθεώσαντος ἐκέλευε πλεῖστον κρίσει, διοργαδικίς, Ἐπὶ τῆς γὰρ εἰπέ. Ἐὸ Μαχαίτας, Ἐπὶ σε βασιπύδρον κῆρ, αὐτὸν ἐξεννηθῶς ἐκ παροτρύνων ἀκούης. τότε μὲν οὖν ἀπέστη, γενόμενος δὲ μακρόν ἐφ' ἑαυτὸν, καὶ γνοὺς ἀδικουμένον τὸν Μαχαίταν, πλεῖστον κρίσει οὐκ ἔλυσε, τὸ δὲ πῆμμα τῆς δίκης αὐτὸς ἀπέπεσε.

Ἐπεὶ δὲ Ἀρπαλος ὑπὸ συγγενεῶν καὶ φίλου Κράτητος ἀδικημάτων δίκην ἔχον-

πος, ἡξίου πῶ ζήμιαν εἰσενεγκεῖν, ἀφεσθ-
 ναί ὃ πῶς κρίσως, ἵνα μὴ κοιδωρηθῆ, Βή-
 πόν βῆν (εἶπε) τῶπον αὐτῶν, ἢ ἡμαῖς δὲ τῶ-
 ποι, κακῶς ἀκούειν.

Αἰνακ πωῶτων ὃ ἦ φίλων ὅτι συείτ-
 πουσιν αὐτῶν ἐν Ολυμπίοις δὲ πποινδότες
 οἱ Πελοποννήσιοι, Τί οὖν (εἶπεν) εἰ αὐ κακῶς
 πᾶ ἴσοι;

Κοιμητῆς ὃ πλείονα χεῖνοι ἐπὶ γρα-
 πίας, εἶτα δὲ ταῖς, Ασπλάως (εἶπεν) ἐ-
 κάθευδον Ἀντίπατρος τὸν ἐξηχῶρει.

Πάλιν ὃ ἡμέρας καθευδόντος αὐτοῦ, καὶ
 ἦ ἡρωισμείων ἐπὶ θύρας Ἑλλήων ἀγανα-
 κτόντων καὶ εἰς καλοῦσι, ὁ Παρμενίων, Μὴ
 θαυμάσῃτε (εἶπεν) ἢ καθευδῆναι Φίλιππος,
 ὅτε γὰρ ἐκάθευδετε ὑμεῖς, ὅπως ἐξηχῶρει.

Ψάλλων δὲ πνα βυλοδρυα ὡδὲ δὲ πποιν
 ἐπαορηθῶν αὐτῷ καὶ λαλεῖν ὡς κρημαίτων,
 ὁ ψάλλης, Μὴ ἡροιστότε (εἶπε) κακῶς οὐ-
 πως αὐ βασιλεύ, ἵνα λαύτα εἰς ἐβήπον εἰδῆς.

Ἐπεὶ ὃ διενεχθέντος αὐτοῦ πρὸς Ολυμπιά-
 δα ἦ γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, ἦκε Δημάρατος ὁ
 Κορίνθιος, ἐπιπύτανετο πῶς πρὸς ἀγγίλους ἐ-
 χασιν οἱ Ἕλληνες, καὶ ὁ Δημάρατος, Γαῖον γῆν

quum dignum esse censeret ut multū
 quidem persolveret, sed à iudicio libe-
 raretur, ne cōiuitis afficeretur, Melius
 est (inquit) istum ipsum, quam nos pro
 pter istum, malè audire.

Sed amicis ægrè ferētibus quòd ipse
 à Pelopōnensibus beneficio affectis, in
 Olympicis ludis exhiberetur, Quid igi-
 tur (inquit) si malo afficiantur?

Diutiuscāle verò quū in castris dor-
 misset, ac deinde surrexisset, Securè (in-
 quit) dormiui. nā Antipater vigilabat.

Rursus quū interdū dormiret, ac Græ-
 ci qui ad fores conuenerāt, molestè fer-
 rent atque criminarentur, Ne admire-
 mini (Parmenio inquit) si nunc Philip-
 pus dormit. nam quando vos dormie-
 batis, ille vigilabat.

Quendam verò cantorem quum in-
 ter cœnandum emendare vellet, ac de
 sonis loqui, Ne tibi tātū mali (cātor in-
 quit) eueniat ὁ rex, ut me ista meli⁹ scias.

Sed quo rēpore ab Olympiade vxore
 filioq; Alexādro dissidebat, Demaratus
 Corinthi⁹ ad ipsū venit. à quo rogatus
 quò Græci mutuo se haberēt, Nimiū

(inquit) Ora corū concordia tibi est cura, quum proximi familiarissimiq; aduersus te ita habeant. Quare prudētior factus, & ab ira cessauit, & illos sibi reconciliauit.

Anus verò paupercula quum dignū esse putaret se ab illo iudicari, & saepenumero importuna esset, otīū sibi non esse dixit: vetula verò clamās, Ergo ne rex quidem sis, inquit. Sed ipse dictum admiratus, non illam modò, verūm alios quoque euestigio audiuit.

ALEXAND. APOPH.

Alexāder adhuc puer, patre multa profere gerente, minimè quidem letabatur, sed ad pueros qui secum educabantur, aiebat, Nimirum pater nihil mihi relinquet agendum. Pueris autem dicentibus, Hæc nempe tibi acquirit: At quid prodest (inquit) si multa quidē habeamus, & ego faciam nihil?

Agilis verò & pedibus velox quum esset, hortareturque à patre vt in Olympiis stadium curreret, Siquidem (ait) reges mecum sint certaturi.

Puellam autē ad se subintemptam

(ἔφη) σοὶ ἀεὶ τῆς ἡβῆς Ἑλλήνων ὁμοειδίας ὁ λόγος ὄσιν, οὕτω πρὸς σὲ ἡβῆ οἰκιστάτων ἐχόντων. ὁ δὲ συμφρονίστας ἐπαύσατο τῆς ἔργης καὶ διπλάζη πρὸς αὐτὴν.

Πρεσβύπδος δὲ πενήτας ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῷ κριθῆναι, καὶ πηλακίς ὀσολούσης, ἔφη μὴ χολάζειν. ἡ δὲ πρεσβύπτος ἐκράζετο, καὶ μὴ βασιλεύει, εἶπεν, ὁ δὲ θαυμάσας τὸ ἰσθῆν, οὐ μόνον ἐκείνης, ἀλλὰ ἔτ' ἄλλων ἄδους διέκρουσεν.

ΑΛΕΞΑΝΔ. ΑΓΟΦΘ.

Ἀλέξανδρος ἐπ' παῖς ὢν, πολλά τὸ Φιλίππου κατηροῦτος, ἢ ἔχαιρε, ἀμὰ πρὸς τοὺς συνβεφοδούς ἔλεγε παῖδας, Ἐμοὶ δὲ ὁ πατήρ οὐδὲν ἀπολείψῃ. Ἴδὲ παίδων λερόντων ὅτι Ταῦτά σοι κτῆται. Τί τ' ὄφελος (εἶπεν) εἰ ἂν ἔχω μὲν πηλά, πρῶτα δὲ ἡδύν;

Ἐλαφρὸς τ' ὢν χυπδῶκης, ἔ παρακαλῆμενος ὑπὸ τῷ πατρὶ Ὀλύμπια δραμῆν πάδιον, Ἔγχε (ἔφη) βασιλεῖς ἔξειν ἑμῶν ἀπαγωνιστάς.

Ἀχέσις τ' παδίσκης πρὸς αὐτὴν οἶς

συνανα παυσιδίης ὡς ἑσπέρην βασιαν, ἠ-
ρώτησε ὅτι πηκκαῖλα. ἃ ὃ ἰπύσις, Γερίεμε
ρον γὼ τὸν αἰθρα κατακλῖναι, πικρῶς ἐπέπ-
μισε τοῖς παισίν, ὡς μικρῶ δι' αὐτοῖς μοι-
χὸς ἡμόμοτος.

Ἐπιθυμῶντι ὃ ἴς θεοῖς ἀφειδῶς αὐτῶ,
καὶ πολλάκις ὀπιθραπιδίῳ τῷ λιβανωτῷ,
παρὸν Λεωνίδης ὁ παμδαζαγῶς, Οὕτως
(εἶπεν) ὡ πᾶμ δαφιλῶς ὀπιθυμῶσις ὅταν
τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσις, ὡς οὐδ' ἐκρά-
τησεν, ἐπιμψεν ὀπιστολιῶ ὡρὸς αὐτὸν, Ἀπέ-
σταλλά ἴσι βαλαντα ἐκράτην λιβανωτῷ καὶ
κασίας, ἵνα μικρῆτι μικρολογῆ ὡρὸς τοῖς
θεοῖς, εἰδῶς ὅτι καὶ ἃ ὄραμαποφόρου κρα-
τῶμ.

Μέλλων ὃ τιῶ ὀπι Γεσνίκα, μάχην
μάχαζ, παρεκάλες τὸς Μακεδόνας ἀφθο-
κῶς δὲ πᾶν, καὶ πᾶν φέρην εἰς μέρον, ὡς αὐ-
ερον δὲ πᾶν σποντας ὅκ ἴσθι πολέμων.

Περίλλου δὲ πνος ἴσθι φίλων αἰτήσαντος
ὡρὸς τοῖς θυγαβίοις, ἐκράτισε πεντήκον-
τα βαλαντα λαβεῖν. αὐτῶ ὃ φήσαντος ἴκα-
να ἴσθι δέκα, Σοίγῃ (εἶφη) λαβεῖν, ἐμοῖ δὲ ἔχ
ἴκατα δούγα.

noctem adductā vt vnā cubaret, inter-
rogauit, Cur tam sero? Ac illa quum re-
spōdisset se tantisper expectasse dū ma-
ritus cubitū iret: grauiter seruos incre-
puit, quod ferē ipsoru opera adulteriū
perpetasset.

Quum autem diis sacrificaret, ac ci-
tra parsimonia thura in ignes sæpius
iniiceret, Leonides pædagog⁹, Tā sū-
ptuose (inquit) ὃ fili sacrificato, quū thu-
riferā subiugaueris regionē. Potitus igi-
tur illa, hanc ad ipsum epistolam dedit,
Misi tibi thuris & castiæ talenta centū,
ne post hac in deos sis auarus, sciēs nōs
etiā aromatifera potitos esse regione.

Apud Granicum verò pugnaturus,
Macedonas hortabatur vt abundè cœ-
narent, omniāque in medium confer-
rent, tanquam postridie quæ hostium
essent cœnaturi.

Perillus autē quidam ex amicorum
numero quum filiabus dotē petisset,
quinquaginta quidem talenta illum ac-
cipere iussit. sed quum ille dixisset de-
cem satis esse, Tibi quidē (inquit) acci-
pere: sed mihi nequaquā satis est dare.

Anaxarcho autem philosopho dispensatorem iussit quantum peteret dare. Sed quum dispensator dixisset illum tanta lenta centum petere: Bene (inquit) facit, quum sciat se amicum habere qui tot elargiri & possit & velit.

Mileti verò quum multas athletarum statuas vidisset qui in Olympiis Pythiisque vicissent: Et vbinam (inquit) tanta ista erant corpora, quando barbari vestram urbem obsidebant?

Idem quum Ada Cariae regina, bellaria & obsonia à structoribus & coquis impendio elaborata, ad ipsum quotidie mittere amaret, meliores aiebat sibi esse coquos & obsonatores, ad prandium quidem, nocturnum iter: ad coenam vero, prandii mediocritatem.

Omnibus autem ad pugnam instructis, quum duces rogassent, Num quidnam ad hæc? Nihil (inquit) nisi ut barbæ Macedonibus radantur. Sed Parmenione admirante, An ignoras (inquit) in pugna nullum esse quam barbæ meliorem captum?

Αναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητῆν ἐκέλευσεν ὅσον αὐ αἰτήσῃ. τῷ δὲ διοικητῷ φήσας τὸς ὡς ἕκαστον αἰτεῖται τάλαντα, Καλῶς (εἶπεν) ποιεῖ, ἀγνώσκων ὅτι φίλον ἔχει καὶ διωάμενον τηλικαῦτα δωρεῖσθαι καὶ βουλομένου.

Ἐν δὲ τῇ Μιλήτῳ πολλοὶ ἀνδραγαθῶς ἀθλητῶν θεασάμενος Ὀλύμπια καὶ Πύθια γενικηκότων, Καὶ ποῦ τὰ τηλικαῦτα ἰὼ σάματα (εἶπεν) ὅτι οἱ βάρβαροι ὑμῶν τιμὴν πόλιν ἐπιλόρκασι;

Τὸς δὲ αὖτὴν Καρῶν βασιλείᾳς Ἀδὰς ὄψα καὶ πέμματα παρεσκεύασα δούρα ἀελοπῶς διὰ δημιουργῶν καὶ μαγείρων φιλοπυγυδίας αἰεὶ πέμπειν πρὸς αὐτὸν, εἶπεν κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀλοποιεῖς, πρὸς ἑμὲ ἔριτον, τιμὴν νυκτοπορίαν πρὸς δὲ δεῖπνον, τιμὴν ὀλιγορίσιαν.

Ἐπεὶ ὁ παρεκβασαμένων πάντων πρὸς μάχην, ἠρώτησαν οἱ στρατηγοὶ Μή τι πρὸς πυτοὺς ἐπροι: Οὐδέν (εἶπεν) ἢ ξυραῖν τὰ γένηται αὖτὴν Μακεδόνων. θαυμάσαντος δὲ τῷ Παρθερίωνος, Οὐκ οἶδας (εἶπεν) ὅτι βελτίων ἔστιν ἢ μάχῃ λαβῆ πύργωτος;

Δαρείω δίδοντας αὐτῷ μεία Τάλαντα, ἢ πῶ Ἀσίαν νείμασθαι πρὸς αὐτὸν ὅποιός ἢ Παρμενίωνος ἐπόντος, Ἐλαβον αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἡμῶν, Κἀγὼ νῆ δία (εἶπεν) εἰ Παρμενίων ἡμῶν. ἀπεκρίνατο ὁ Δαρείω μή τι πῶ γῆν ἢ λίαν δύο, μή τι πῶ Ἀσίαν δύο βασιλεῖς ὑπερβῆεν.

Μείλιον ὃ αὐτὰ θεῖ τῶν ὄλων ὃν Ἀρβήλοισ κινδυνώθει πρὸς ἑκάπην μυριάδας ἀνιπταζόμεας, πρὸς ἡσσαι οἱ φίλοι, τῆ στραπατῶν κρατηροῦντες ὡς ἐν πῆς σκηναῖς διαλαλοῦντων ἢ σιωπῆ μόνων ἑπῶς μὴ δὲ τῶν λαφύρων εἰς τὸ βασιλικὸν αἰοῦσους, ὅμ' αὐτοὶ κερδαῖσθαι. ὃ ὃ μείδιστος, Ἀγαθὰ (φίλοι) ἀγγέλιτε. νικᾷν γὰρ αἰδραῖν οὐ φεύγειν παρσκασιμένων ἀκούω διαλογισμοῖς. Καὶ πρὸς οἰόντες αὐτὰ πῆλαι τῶν στραπατῶν ἔλεγον, Ὡ βασιλεῦ, τὰ φέει καὶ μὴ φόβου τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, αὐτὸν γὰρ ἡμῶν τὸν χεῖρόν οὐχ ὑπερβῆσθαι.

Παραπασομένου ὃ ὅ στρατοῦτος, ἰδὼν πῆλαι τῆ στραπατῶν τὸ ἀκαρποῖ ἐναγκυλοῦρον, εἰς ἑσσε τὸ φάλαγγος ὡς ἀχῆσεν, εἰς παρσκασιμένους δὴ τῶν ἑπῶν δὲ χεῖρ ἄς τῆς ὄπλοισ.

Quū verò Darius innumera ei vellet dare talenta, Asiāmq; ex æquo dividere, dixissetq; Parmenio, Ego quidē ac cepissem si Alexander essem, Et ego (inquit) per louem, si Parmenio. Sed Dario respondit, Neque terram duos soles, neque Asiā duos reges tolerare.

Apud Arbela verò quum aduersus centena hominū milia de rerū summa penclitaturus esset, amici ipsum adiere ac milites accusauere, quòd in tētoriiis colloquerentur statuerētque se nihil spoliū in regium tabernaculū relaturos, sed sibiipsis lucraturos: Tum ille ridens, Bona (inquit) nuntiatis, nam virorum ad vincendum non fugiendū prapparatorū colloquutiones audio. Ac multi quidem militum ad ipsum accedentes dicebant, O rex, confide: neque hostium multitudinem time, neque enim pedorem nostrum tolerabunt.

Sed instructo iam exercitū, quū militem quēdam vidisse t iaculum amentore religantem, ex acie vt inutilem expulit: quippe qui tunc se instrueret quum armis vtendum esset.

A matre verò epistolā, accusationes secretas in Antipatrū calumniāsq; cōtinē, vñà cū Hephästione, vtcōsueuerat legens, nihil quidem illū prohibuit, sed posteaquam perlegit, annulū sibi detrahit, ac illius ori sigillum imposuit.

Iouis autem filius in Ammonis tēplo quū à sacerdote foret appellat⁹, Nihil (inquit) est mirandū: nam Iuppiter omnium natura pater est, qui optimū quemque sibi adoptat.

Sed quum sagittæ ictu crus ipsi foret vulneratum, multique eorum qui illū sæpenumero deum appellare consueuerant, occurrissent: sere na frôte, Hic quidem (inquit) saguis est, vt videtis, & nō liquor (vt canit Homerus)

Qualem cœlicolæ diuī misere fluentē.

Quibusdam verò Antipatri frugalitatem laudantibus, quippe qui durè asperèque viueret: Antipater (inquit) albis quidem extrinsecus indutus est, intus autem purpureus est totus.

Idem per hyemē, & frigus quum in cōuiuio apud amicū esset, focusque paruus ac parum ignis foret illatū, vel

Επιστολῶν δὲ πρὸς τῆς μητρὸς ἀγαθῶν σκῶν ἀπορρήτως λόγους κατ' Ἀηπά-
θου καὶ δευλοκαί ἐχρυσται, ἀμα τὸ Ἡρα-
κλῆος (ὡσπερ εἰώθη) σιωναζηνώσποτος,
οὐκ ἠκάλυπεν. ὡς δὲ ἀνέγνωτ διακτύλιον
ἀφελώδρος τὸν εἰαυτῶ, τὸ σωματι τῆς ἐκεί-
νου πῶ σφραγῖδα ἐπέθηκεν.

Εν δὲ Ἀμμωνίῳ τῶ τὸ προσήτου πᾶς
Διὸς προσσαζερθθεῖς, Οὐδέν γ' (εἶπεν) θεου-
ματόν. πάντων γάρ ὁ Ζεὺς φύσις πατὴρ ἐ-
στίν, ἰαυτῶ δὲ ποιῆται τοὺς ἀείσεις.

Τὰς θυματὶ δὲ πληγεῖς εἰς τὸ σκέλος, ὡς
πᾶλοι σινέδραμοι τῶν πολλὰς εἰωθῶτων
αὐτὸν θεὸν προσσαζερθθεῖν, δεχθῆς τῆς
προσώπῳ, Του π' ἰὼν, ἀμα (εἶπεν) ὡς ὄρα-
τε, καὶ οὐκ ἰχῶρ, οἷός ἐστί, πέρει μακάρεσ-
σι θεοῖσιν.

Επαμεινώνῳ δὲ ὄνῳ τὸ Ἀηπάθου ἢ
ἀπύλειαν ὡς ἀβρούπιως διατημιθροῦ ἐ αὐ-
σηραῖς, Ἐξώθεν (εἶπεν) Ἀηπάθου λυκοπά-
ρυφός ἐστί, πὰ τ' ἔνδοσ, ὀλοπόρφυρος.

Εν δὲ χιμῶνι καὶ ψέχῃ τῶ φίλων πῶς
εἰσῆντος αὐτὸν, ἐχάραν δὲ μικρὰν ἐ πύρ-
ὀλιζον εἰσεν ἔλκωντος, ἢ ξύλα ἢ λιθαιω-

τὸν εἰσενεγκεῖν ἐκέλευσε.

Ἀντιπατρίδου ὃ καλλιῶ φάλτειαν ὄπῃ
 τὸ δ' εἶπεν ἀγαθὸν ὅς, κινηθεὶς τῆ ὄψι παρὸς
 αὐτῷ ὁ Ἀλέξανδρος, ἠρώτησε τὸν Ἀντι-
 πατρίδην μὴ πιτυχαίει τῆς ζωακὸς ἐ-
 ραῖν' ἐκείνου δὲ ὁμολογήσαντος, ὦ μαρρὲ
 (εἶπεν) οὐκ ἀπάξεις ἄδύς ὅκ τῷ συμπο-
 σίου πλὴν ζωαῖκα;

Πάλιν δὲ Πύθωνα τὸν Εὐίου τῷ αὐλιτῷ
 ἑρώμενον Κάσανδρος ἐβιάζετο φιλιῖσσαι* τὸν
 αὐτὸ Εὐίου ἑρῶν ἄχθόμενον, αἰετήθησε μετ'
 ἑρῆς ὅπῃ τὸν Κάσανδρον, κεκραγώς, Ἀλλ'
 οὐδ' ἐραδῶαί πνος ἔξισιν δι' ὑμᾶς;

Ἀπορίσμοντος δὲ αὐτῷ ἦν Μακεδόνων
 τοῖς νοσώδης ἔαιαπίροις ὅπῃ θάλασσαν,
 ἐνεδείχθη τις εἰς τοῖς νοσώδης ἀπογυρᾶμε-
 ῖμος ἑαυτὸν οὐ νοσῶν. ἐπὶ οὖν εἰς ὃ ψιν α-
 χθεὶς καὶ αἰακρινόμορος ὁμολογήσει παρ-
 φασίεσθαι δι' ἑρῶα Τελεσίππας ἀπίθους
 ὅπῃ θάλασσαν, ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος
 παρὸς τία δ' εἶ παρὸς τῆς Τελεσίππης διαλέ-
 γομαι. πυθόμενος δὲ ἐλευθέρασι οὖσαν, Οὐκ
 οὖν (εἶπεν) ὡ Ἀπύθη παρὸς ἑταίρω πλὴν Τε-
 λεσίππας ἴνα μὴ μετ' ἡμῶν βιάζεσθαι

ligna vel thus iniici iussit.

Antipatrides verò quum formosam
 pfalltriam adduxisset ad coenam, com-
 motus facie in eam Alexander, Anti-
 patridem ipsum interrogavit an mu-
 lieris amore teneretur. isque confessus
 quum esset, O scelestè (inquit) non è
 conuiuio statim abduces mulierem?

Sed Pythonem Euii tibicinis con-
 cubinum quum Casander vi conare-
 tur osculari, idque Alexander animad-
 uertetet agrè ferentè Euium, indigna-
 tus in Calandrū exiliuit clamās, Ergo
 ne amare quidē per vos quēquā licet?

Dimittente autē ipso ex Macedoni-
 bus valetudinarios & mutilatos ad ma-
 re, delatus est quidā qui seipsum inter
 agrotos scripserat, non agrotans. In
 Alexandri conspectum igitur, quū ve-
 nisset, ac examinatus, se ob amorē Te-
 lesippæ ad mare abeuntis simulasse cō-
 fessus esset, interrogavit Alexander
 quicum de Telesippa loquendum fo-
 ret. Sed quum accepisset illam esse li-
 beram, Ergo Antigene, dixit, suadea-
 mus Telesippæ vt nobiscū maneat. nā

cogere, quum libera fit, nostrū nō est.

Græcos verò mercede ab hostibus conductos quum cepisset, Athenienses quidem & Thessalos in cōpedibus feruari iussit, vt qui mercede militarent, quum & illi ex publico victū haberēt, & hi terram quam fertilissimam possiderent, nō colerēt: dimisit verò Thebanos, inquit, Solis his neque vrbs neque ager à nobis relictus est.

Sed Indum qui optimè sagittare videbatur, iactabaturque vel per annulū sagittas esse missurus, quum cepisset, artem ostentare iussit. quod quum ille nollet, indignatus, vt necaretur imperauit. Quum igitur ad supplicium is duceretur, ad lictores conuersus dixit se per multos dies non exercuisse, ac ne aberraret timuisse. Id verò quum Alexander accepisset, miratus est, ac datis munerib⁹ eū liberauit: quia mori maluisset quàm gloria indignus videri.

Taxiles autem, vnus ex Indorum regibus quum obuiam Alexandro factus ipsum pramoneret ne secum pugnaret bellumve gereret, sed, si infe-

ρδ' ἐλθούσας οὐσας, οὐχ ἡμέτερον.

Τῶν ἰσοδοροῦντων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς πολεμίοις ὑποχρέων χρονομένων, τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἐκέλευσεν ἐν πέδαις φυλάττειν, ὅπ' ἔσθ' ἔχοντες ἐκ δημοσίου, μηδοροῦσι καὶ τοῖς Θεσσαλοῖς, ὅπ' ἔτι ἀείλιω κακίηδρόσι οὐ χωρροῦσι τοῖς δὲ Θεβαίοις ἀφῆκεν, εἰπὼν ὅπ', Μόνοις τούτοις οὔτε πόλις οὔτε χώρα δι' ἡμᾶς ἀπολέσεται.

Τῶν δὲ Ἰνδῶν τὸν ἀεὶ παρξέειν δοκοῦντα, καὶ λεγόμενον δὲ δακτυλίου τὸν οἶσόν ἀφιέναι, λαῶν ἀχμάλων ἐκέλευσεν ὅπ' οὐ εἴξασθαι καὶ μὴ βουλομένοι, ὄρμηδεις ἀνελθῆναι προστάξει. ἐπὶ δὲ ἀγρόμορος ὁ αἰθιωπὸς ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀχρηστὰς, ὅπ' πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε καὶ ἐφοβήθη δὲ παρξέειν, ἀκούσας ὁ Ἀλέξανδρος, ἐθαύμασε, καὶ ἀπέλυσε μετὰ δάρων αὐτὸν, ὅπ' μάλλον ἀποθανεῖν ὑπομένειν ἢ τῆς ἐδόξης ἀτάξιος φαίλωαι.

Ἐπὶ δὲ Ταξίλης εἰς τῶν Ἰνδῶν βασιλευς ὢν, ἀπεινήσας ἀρροῦκα λέγει τὸ μὴ μάχεσθαι μηδὲ πολεμεῖν Ἀλέξανδρον, ἀλλ

εἰ ἰδρ' ἐστὶν ἡλίω, εὐ' πάριον, εἰ δὲ βελπίων,
εὐ' ποιεῖν ἀπικρίνατο, πῶς αὐτὸ πύ-
που μαχρίον εἶναι, πύπρος εὐ' ποιεῖν πε-
εργήνται.

Περί δὲ τῆς λεγομένης ἀόργου πίτρας
ἐν Ἰνδοῖς ἀκούσας ὅτι τὸ ἰδρ' χρεῖον δια-
λων πὺν ὄβιν, ὁ δὲ ἔχων αὐτὸ, δειλός ἐστι.
Νῦν (ἐφη) τὸ χρεῖον ἀάλων πύβιν.

Ἐπεὶ δὲ ἄλλος ἔχων πίτραν ἀληπίου
δοκοῦσαν (ἔβ), ἐνεχέεισιν ἑαυτὸν μὲν τῆς
πίτρας πρὸ Ἀλεξάνδρου, ἔτι τῆς δυνάμεως
ἐκέλευσεν ἀρχὴν, καὶ προσέειπε χάραν, εἰ-
πὼν ἔπι, Φρονεῖν μοι δοκοῖ ὁ ἀνθρώπος, ἀ-
δελφὲ μάλλον ἀγαθῶ πιστεύσας ἑαυτὸν ἢ ὄχι
ρῶ πύπω.

Μετὰ δὲ τῆς πίτρας ἀλώσιν τῶν φί-
λων λεγόντων ἕως ἐβλικένας τῆς Ηρακλείας
παῖς προσέειπε, Ἀλλ' ἔγω (εἶπε) ταῖς ἐμαῖς
προσέειπες μὲν τῆς ἡγεμονίας, εἰθὺς οὐ νομίζω
ρήματος ἀιταξίας (ἔβ) τῆς Ηρακλείας.

Τῶν δὲ φίλων παῖς ἀνδρὸς ἐν τῷ κυ-
βόειν ὁ παύσειτας, ἐξημίωσε.

Τῶν δὲ προσέειπων φίλων ἡκραπίσαν πρῶτον
μὲν ἐδοκίμει Κραπρὸν μελίση πύπω

nior esset, beneficium acciperet: sin me-
lior, cōferret, Imò verò (inquit) de hoc
pugnandum est, vter benefaciens su-
perior sit.

De petra verò quæ in Indis aornus
vocatur, quū audisset locum captu dif-
ficilem esse, sed eum, qui teneret, timi-
dum, Nunc (inquit) locus captu est fa-
cilis.

Idem, posteaquam alius petram te-
nens quæ minimè capi posse videba-
tur, se ipsum ei tradidit, nō solum suæ
regioni illum dominari iussit, sed alia
quoq; loca adiecit, inquit, Homo hic
mihi sapere videtur, qui se probo viro
quàm munito loco credere maluerit.

Sed post captā petrā, amicis dicēti-
bus Herculem rebus gestis ab ipso su-
peratum, At ego (inquit) mea gesta cū
imperio, ne vno quidem verbo cum
Herculis gestis arbitror conferenda.

Idem amicorum quosdam quos in
tesserarum ludo senserat non iocari,
multavit.

Ac ex primis quidē potentissimisq;
amicis, Craterum maximè honorare,

Hephæstionem verò amare videbatur. Nam Craterus quidē(aiebat) regi amicus est: sed Hephæstion Alexādri.

Xenocrati autem philosopho quinquaginta quum misisset talenta, isque non accepisset, quòd diceret se illis nō indigere, percontatus est ànne amicū quidē Xenocrates haberet. Nam mihi (inquit) Darii diuitiā: vix fatis in amicos fuere.

Posteaquam autem Porus ab ipso rogatus post pugnā, Quomodo te vtar? Regiē, respōdit: ac iterum percontatus, Nunquid aliud? Omnia, dixit, in ipso Regiē, insunt: admiratus hominis & prudentiā & fortitudinem, maiorem illi regionē ea quam prius tenuerat, adiecit.

Idem à quodā se vituperari audiēs, Regium est (inquit) quum benefeceris, malè audire.

Moriēs autem, quum ad amicos respexisset, Magnum (inquit) mihi epithium video futurum. Posteaquam verò mortuus est Alexander, Demades orator aiebat se videre Ma-

φιλέιν δὲ Ηφαίστιονα. Κρατερὸς μὲν γὰρ (ἔφη) φιλοβασιλεύς ὄντι Ηφαίστιον δὲ, φιλαλέξανδρος.

Ξενοκράτη δὲ τῶν φιλοσόφων πενήτηκοντα τάλαντα πέμψας, ὡς οὐκ ἐδέξατο, μὴ δ᾿ ἄσπι φήσας, ἠρώτησεν εἰ μὴ δὲ φίλον ἔχει Ξενοκράτης. Εὐκαί μὲν γὰρ (ἔφη) μόλις ὁ Δαρείου πλοῦτος εἰς τοὺς φίλους ἤρκεσεν.

Ἐπεὶ δὲ Πῶρος ἐρωτηθεὶς ἕστω αὐτῷ μὴ τίω μάχην, Γὰρ σοι χηρήσομαι; Βασιλικός, εἰπέ καὶ προσερωτηθεὶς μὴ πᾶλλο, Πάντα (εἶπεν) ἐν τῷ Βασιλικῷ ἔνεσι δαυμάσας καὶ τίω συνέσι αὐτῷ καὶ τίω ἀνδραγαθίαν, πλείονα χόρεον ἢς προσέρον εἶχε, προσέθηκε.

Γυθόμορος δὲ ἕστω πνος λοιδορεῖσθαι, Βασιλικὸν (ἔφη) ὄντι εὖ ποιοῦντα, κακῶς ἀκούειν.

Ἀποθνήσκων δὲ, πρὸς τοὺς ἐπαίρους ἰδὼν (ἔφη) Μέγαν ὀρά μιν πὸν ὀπιπᾶφιον ἐσόμορον. Τελυθίσαντος δὲ αὐτῷ, Δημάδης ὁ ῥήτωρ ὁμοίον ἔφη ἵδ᾿ αὐτῷ ἀνδραγαθίαν ὀράσθαι τὸ στρατόπεδον ἐφ᾿ Ἐλλακίδου-

γων ἄκπεφυλαγμένω τῷ κύκλωτι.

ΠΤΟΛΕΜ. Ο ΛΑΓ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου παππὸς ὡς αὐτὸς πῆς φίλοις ἐδείπνει καὶ ἐκάθισεν. εἰ δὲ πειθειμῶσι, πῆς ἐκείνων ἐχθρῶσι, μεταπιμπύμβρος ἄκπύματα καὶ σκῆματα καὶ σκαπίσας. αὐτὸς δὲ οὐκ ἐκίχνητο πλείω ὄβυ ἀγαθῶν, ἀλλὰ πὸ πλουτέην ἐλεγε τὸ πῆς ἔειπε βασιλικῶν.

ΑΝΤΙΓ. ΑΠΟΦΘ.

Ἀνήγιος εἰσέπρασπὶ χήματα σιωπῆως εἰπόντος δὲ πῆτος, Ἀλλ' οὐκ Ἀλέξανδρος ἴω πῆσιπρος, Εἰκότως, εἰπῆν. ἐκείνος ἴω τὸ ἐδέξασπὶ πῆσιπρος Ἀσίας, ἐγὼ δὲ καλομῆσι.

Τῶν δὲ σκαπῶτων ἴδῶν πῆσιπρος ἐν πῆσι δὲ εἰσπὶ καὶ πῆσι κραεῖσι σκαεῖσιπρος, ὡς καὶ πῆσι κῆσιπρος αὐτῶν μῆσιπρος, ἔπῆσιπρος βυλόμῆσι. ὡς δὲ ἴκῆσιπρος πῆσιπρος, πῆσιπρος ἐκείνων ἴκῆσιπρος πῆσιπρος πῆσιπρος ἴδῶν.

Θαυμάζῶτων δὲ πῆσιπρος ὅπῆσιπρος

cedonum exercitum duce fraudatum, Cyclopi similem excacato.

PTOLEM. LAGI.

Ptolemaeus Lagi, saepe numero apud amicos & cenabat & dormiebat. Ac si quando cenam ipse praberet, illorum utebatur rebus, commodato accipiens pocula, lectos, mensas. Nam ipse plura non possidebat quam quae necessaria forent, quum ditare quam ditescere magis regium esse dicitaret.

ΑΝΤΙΓ. ΑΡΟΦΗ.

Antigonus pecunias acriter exigēs, quum quidam dixisset, At Alexander talis non erat, Et meritò, inquit: nam ille Asiam demetebat, ego verò spicas lego.

Quosdam verò militum thoracatos & galeatos quū pila ludentes vidisset, perquam letatus est, ac illorum duces ad se vocavit laudaturus. sed quum ipsos bibere accepisset, eorum ducatus militibus ipsis tradidit.

Admiratibus autem omnibus quòd

fenex effectus bene ac mansuetè rebus vteretur, Prius (inquit) potentia mihi opus erat : nunc verò gloria & benevolentia.

Idem Philippo filio multis præsentibus rogante quando castra moturus esset, Ecquid times (inquit) ne solus tubam non audias ?

Quum verò adolescens ipse instaret vt ad viduam tres formosas habentem filias diuertet, p̄fecto hospitii ad se vocato, Filium (inquit) meū ex locorum angustiis non exiges ?

Morbo autem diuturno quum laborasset, conualuissètque, Nihil (inquit) peius. Hæc enim ægrotatio nos admodum ne multum efferamur, quū mortales simus.

Hermodotus verò quū in poematis ipsum Solis filiū scripsisset, In hoc lasanifer (inquit) tibi non stipulatur.

Quidam autem quū dixisset omnia regibus & honesta & iusta esse, Per Iouem (inquit) regibus barbarorum, sed nobis sola honesta, sunt honesta, & iusta sola, iusta.

ἡμιόμιμος ἠπίως ἐχρήτη καὶ παρὰ τὴν πρῶτον ἐπιπέσει, Πρῶτον ἐπὶ τῶν (εἶπε) δυνάμει δὲ ἐδόμεν, νῦν δὲ δόξης καὶ δυνείας.

Πρὸς δὲ τὴν ὑπὸ Φίλιππον πειθόμενον πλείονα παρόντων, Πότε μίλλομεν αἰάζουμαι; Τί δὲ δοκίμας (εἶπε) μὴ μόνος τῆς σάπης τοῦ ἀκούσας;

Σπουδαίου περὶ δὲ τῶ νεανίσκου λαθεῖν καταδύσιν τῶν ἀγαθῶν χίρα τρεῖς ἐχούσιν διαγίγναι ἀσπίδας, καλίστας τὸν ἔπὶ τῶν ξενίων, εἶπεν, Οὐκ ἔξάξεις μου τὴν ὑπὸ οὐκ τῆς στενοχωρίας;

Νοσήσας δὲ μικρὰ νόσον, αἰς ἀνέρεσσιν, Οὐδὲν (εἶπε) χεῖρον. ὑπὸ ἐμῶν ἡμῶν ἢ νόσος μὴ μέγα φρονεῖν αἰς ὄντας ἄνητας.

Ερμῶν δὲ αὐτὴν ὅτι πῶς ποιήματα Ἡλίου πᾶσι δὲ χεῖραντες, Οὐ ταῦτά μοι (εἶπε) σὺ νοθεῖν ὁ λασινοφόρος.

Εἰπὸντες δὲ πρὸς ὅτι πάντα καλά καὶ δίκαια τοῖς βασιλεῦσι, Ναὶ μὰ Δία (εἶπεν) τοῖς ἄλλοις βαρβάταις ἡμῖν δὲ μόνον καλά, τὰ καλά, καὶ μόνον δίκαια, τὰ δίκαια.

Μαρσύου τῷ ἀδελφῷ δίκλω ἔχοντος, ἀξιουῶντος δὲ πῶς κείνῃ ἀπὸ τῆς γυναικὸς κατ' οἰκίαν, Ἐστὶ μὲν οὖν (εἶπεν) ὅτι τῆς ἀγορᾶς, καὶ πάντων ἀκούοντων εἰ μὴ δὲν ἀδικοῦσιν.

Ἐπὶ δὲ ποτε χιμῶνος ὅν ἴσους ἀπανήζουσι τῆς ὄππτηδείων λωάγκασε κατὰ εὐξαι, καὶ τῆς στραπτῶν πτες εἰσοδῶρου αὐτῶν, ἀγροῦντες ὅτι πησίον ὄσιν, τῆ βακίλειά πῶ σκλωῶ δεισιέας, Οἰμῶξετε (εἶπεν) εἰ μὴ μακρότερον ἄποσαίτες λοιδορήσεται ἡμᾶς.

Δεισοδήμου δὲ τῷ φίλων πῶς ὅκ μαγείρου γεγενῆσαι δοκοῦντες, συμβουλοῦντος δὲ ἀπὸ τῆς ἀταλαμαῶν καὶ τῆς δαρεῶν ἀφαιρῆν, Οἱ λόγοι σου (εἶπεν) ὦ Δεισοδήμω πειρῶματος ἔσοισιν.

Ἀθηναίων δὲ δούλων αὐτῶ πρῶσιδος εἰς πῶς πολιτείας ὡς ἐλευθέρων ἐγγραφῶντων, Οὐκ αὖ (εἶπεν) ἐδουλοῦμαι εἰς Ἀθηναίων ἵνα ἔμωδ' ἔμωδ' ἔμωδ' ἔμωδ'.

Νεανίσκου δὲ πῶς τῆς Ἀναξιμῶντος πῶ ρήτορος μαθητῶν, λόγον ἐσκεμμένον ὅκ παρὰ τοῦ ἑσπέρου ἐπὶ αὐτῷ, βου-

Marsyas verò frater quū litem ageret, cēserētque sibi domi iudicium institui, Melius(inquit) in foro quidem erit, & omnibus audientibus si nihil iniuste agimus.

Per hyemem verò in locis rerum necessariorum penuria laborantibus aliquando castra ponere coactus est. Vbi quum ē militibus quidam in ipsum conuitia iactarent, ignorantes illum prope esse: tentorio virga patefacto, Flebitis (inquit) nisi longius remoti male nobis dicetis.

Idem Aristodemum quodam ex amicis, qui natus ē coquo putabatur, consulente sibi vt sumptus munerāque diminueret, Verba tua (inquit) Aristodeme, ius olent.

Quum verò Athenienses ipsius feruum honorantes, tanquam liberum ciuitate donassent, Nō vnum (inquit) solū Atheniensem velim à me verberari.

Quidam autem adolescens Anaximenis rhetoris discipulus quum orationem præmeditatam cum apparatu coram eo haberet, nescio

quid intelligere volens, percontatus est. Sed quum adolescens reticuisset, Quid ais? inquit, hæcne sunt in tabulis scripta?

Sed alterum audiens rhetorem dicentē anni tempus niuē iaciens aduentu suo effecisse vt herba regio vacaret, Non (inquit) me vt turba vt cessabis?

Thrafsyllus verò cynicus quum ab eo drachmam petisset, At regi (inquit) hoc dare non conuenit: sed illo subiiciente, Da igitur mihi talentum, Atqui cynicum (inquit) hoc accipere non decet.

Demetrium autem filium magna cum classe ac exercitu mittens ad Græcos liberandos, aiebat gloriam a specula Græciæ veluti facula in totum terrarum orbem accendi.

Sed Antagoras poeta quum elixaret congrum, ipsæque patellam quateret, post illum stans Antigonus, Putasne (inquit) Homerum, o Antagora, quū Agamēnonis gesta scriberet, congrū elixasset. Tum Antagoras, Et tu (inquit) o rex, putasne Agamēnonē talia

λόγους π μαθῖν, ἐρώτησεν. Ἄποσιωπήσασθαι δὲ τῷ νεανίσκῳ, Τι λέγεις; εἶπεν. Ἐὰν εἴη ταῦ δέλτοις ἐγγραμμμένας.

Ἐτέρου δὲ ῥήτορος ἀκούων λέγοντος ὅτι μονοβόλος ἢ ὡσεὶ γυμνοῦν λεπτοβουκίην ἰππίουσι πῶν χάσασιν, Οὐ πᾶσι μὲν (εἶπεν) ἢς ὁ χλω γῶδρος.

Θεραύλλου δὲ τῷ κυνικοῦ δραχμῶν ἀπῆσταντος αὐτῶν, Ἀλλ' οὐ βασιλικόν (εἶπεν) τὸ δόμα, τῷ δὲ εἰπόντος, Οὐκοῦν τάλαστον εἶς μοι, Ἀλλ' οὐ κωικόν (εἶφεν) τὸ λιμμα.

Πέμπων δὲ Δημήτριον τὸν υἱὸν μετὰ νεῶν πολλῶν καὶ δυνάμεων ἐλευθέρωνσταντας τοὺς Ἑλλήνας, ἔλεγε πῶν δόξαν ὡσαύτ' ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς πῶν οἰκουμένην πυρᾶν ἔδει.

Ἀνταγόρου δὲ τῷ ποιητῷ γόγγρον ἐψόιστος, καὶ αὐτῷ πῶν λοπάδα σείοντος, ὅπως εἴθε ποσὸν, Οἷες (φασὶ) τὸ Ὀμηρον αἶ Ἀνταγόρου γόγγρον εἶψαι τῷ Ἀγαμέμνονος γράφοντα παραξέεις; καὶ ὁ Ἀνταγόρας, Σὺ δὲ (εἶπεν) ὦ βασιλεῦ, τὴν Ἀγαμέμνονα νομίξεις ὡσαύτ' ὅντα τὰς παραξέεις ὀκείνας ὡσαύτ'.

αυτοελευθεριον ειπεν εν τῃ στραποπιδω γυ-
ρον εΐψι

Επι δε οναρ ιδων χυσιου θηρος δε-
μωνια Μιθειδατιω, εβουλιωσατη κλει-
ται, και Δημητεια τῃ υψ φρασας ωρικω-
σασωπησῃ ο δε Θεοπλαβων τον Μιθει-
δατιω ο Δημιότειος, και συμπελπαθη
Θεοπλαλασταν εν τῃ αιγιαλα και ηξα-
ψη τῃ σωρατηει τῃ δερατος, Φευγε Μι-
θειδατα. οκεινος δε νοουσαι, εφυγη εις
Πόντον, και κει βασιλιων διετιλεσ.

ΔΗΜΗΤ. ΑΠ.

Ροδιος δε πολιορκῶν ο Δημιότειος, ε-
λασεν εν πνι προασειῳ πινακα Πραπο-
θυοις τῃ ζωγραφου τον Ιαλυσον γραφομε-
δτικηρυκωσασμεριων δε τῃ Ροδιων ε φη-
σασαι τῃ πινακος Θεοπλαλασταν, εση-
μαλλον τῃ τῃ πατρεις εικαλας η τῃω γρα-
φῃ οκεινω εβαφηνεν.

Σπερτιωδος ο τῃ Ροδιος, η ελεπλι-
απικιτι παρ αυπῃς, ετωδ ειγμα τῃς αυπῃ
μεγαλοφρας, οκεινωσ δε αιδριαις εστ-
ρηλυ.

gerentem curasse num quis in exerci-
tu congrum coqueret?

Mithridatem verò auream messem
demetere quò per somnium vidisset,
eum interficere decreuit: & quò id De-
metrio filio aperuisset, iureiurando
ut taceret adegit. Sed Demetrius apud
mare cum Mithridate vnà deambulās,
hasta cuspide in litore scripsit, Fuge
Mithridates. Quod planè quò is perce-
pisset, in Potum fugit, ibiq; regnavit.

DEMET. APOPH.

Demetrius Rhodios-obfidens, Pro-
rogenis pictoris tabulam in qua Ialy-
son pingebat, quodam in suburbio ce-
pit. Rhodiis igitur per praconem repe-
tentibus, utque tabulae parceret depre-
cantibus, respondit se potius paternas
imagines quàm illam picturam esse
corrupturum.

Quum autem fœdera cum Rhodiis
ipsis percussisset, machinam helep-
olin à capiendis vrbibus dictam, apud
illos reliquit, quæ & suæ magnificen-
tiæ & illorum fortitudinis monumen-
tum esset.

Post Atheniensium verò defectio-
nem quum urbem cepisset, quæ iam
propter annonæ penuriam malè habe-
bat, euestigio concione aduocata fru-
mentum ipsis dedit. Sed quum in con-
cione verba faceret, in barbarismū in-
cidit. Quumque eorū quidā qui sede-
bāt, acclamasset quo modo verbū illud
erat pronuntiandū, Igitur huius quo-
que emēdationis gratia (inquit) vobis
alia quinque modiorum milia dono.

ANTIG. II. APOPH.

Antigonus secūdus capto patre De-
metrio, quū ab eo iussus esset amico-
rum quodam misso, neq; obedire ne-
que vrbibus cedere siquid à Seleuco
adactus scripsisset, ad Seleucū ipsum
scripsit, se ipsi & toto regno cessurum,
& seipsum obsidem traditurū si De-
metrium patrem liberaret.

Pugnaturus autem cōtra Ptolema-
duces, quum dixisset gubernator mil-
to plures hostiū esse naues, Me ipsum
præsentem (inquit) contra quot na-
ues opponis?

Αποσπώντων δὲ ἡβὴ Ἀθηναίων, ἐλόντων πλεον
πόλιν ἢ δὴ κακῶς ὑποσπιδείας ἐχρούσαι,
ἡβὴς ἀκλινοῖας αὐτὰ συναχθεῖσιν, ἐπι-
δωκε δαυρεαὶ σῆπιν αὐτοῖς. διμνηστῶν δὲ
ἄλλων πύτων, ἐκαρβάρειζε. ἡβὴ ἡ καὶ θυμέ-
λων πρὸς ὧς ἐδ εἰ τὸ ῥῆμα λεχθῆναι ἄρξαι-
φαινόσαντες, Οὐκοῦν (ἔειπεν) καὶ ἐπαυροῦσθαι-
σιν αὐτῶς ἀλλοῖς ἡβὴν πντακιχλίως ἐ-
πιδιδάμι μεδίμνας.

ΑΝΤΙΓ. ΤΟΥ ΔΕΥΤ. ΑΠ.

Ἀντιγόνος ὁ δευτέρου, Δημητρίου τοῦ
πατρὸς ἀλόιτος, καὶ πέμψαντος πρὸς ἡβὴ
φίλων, κελδοῖτος μὴ προσέχειν αὐτῶν ἡβὴ
φῆ, βιασθεὶς ὑποσπιδέων, μηδὲ ἄρξαι-
ζωρεῖν ἡβὴ πόλεων, αὐτοῖς ἐξαρξῆσθαι Σε-
λευκόν, ἡβὴ ἰσάμνος αὐτὰ τῆς ἀρχῆς ἀπά-
σης, καὶ ἄρξαι διδοῖς ὁμοῦν ἑαυτὴν ὅτι τῶ
τὴν πατέρα Δημητρίον ὀπλυθῆναι.

Μίλλων δὲ ναυμαχεῖν πρὸς πῆς Πτο-
λεμαίου στρατηγούς, ἐπίπτες τῶ κυβερνήτου
πολυπλείοιαι ἔειπεν τῶ πολέμιον ναῦς,
Εμεῖ δὲ (ἔειπεν) αὐτὸν παροῖτα πρὸς πῆς
αὐτῶν πῆς;

Υποχωρᾶν δὲ ποτὲ τοῖς πολέμοις ἐστὶ
 χροιάσις, οὐκ ἔστι φύσις, ἀλλὰ διώκει
 τὸ συμφέρον ὅπιστα κείμενον.

Ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἀνδρείου πατρὸς
 αὐτὸς δὲ μὴ πῦν δοκῶν ἀγαθὸς εἶναι
 στρατιωτῆς, ἡξίου τὰς τῷ πατρὸς λαμβάνει
 ἀποφοράς, Ἀλλ' ἐγὼ (εἶπεν) ὦ μενεαλίς,
 ἀνδραγαθίας οὐ πατρᾷαδίας μισθὸς καὶ
 δωρεὰς δίδωμι.

Ζῆνωνος δὲ τῷ Κιτίως ἀποθανόντι
 ἐν μάλιστα ἤνθ' φιλοσόφων ἐθαύμασεν, ἐκεί-
 νου τὸ θέατρον αὐτῷ ἤνθ' ἀρχαίων ἀν-
 ρήσασθαι.

ΛΥΣΙΜ. ΑΠ.

Λυσίμαχος ἐν Θράκη κρατηθεὶς ἐν
 Δρομαχέῳ, καὶ εἶς διέψαν ἑαυτὸν καὶ
 στρατιώται ὠδύσασθαι, ὡς ἔπει ἀρχαίων
 τὸς γηρόμορος, ὡς ἦτο (εἶπεν) ὡς μικρὰς ἦν
 ἡς ἐνεκα δούλον ἑμαυτῶν ἐν βασιλείᾳ
 πτόηκα.

Πρὸς δὲ Φιλιππίδῳ τὸν κερσεύον-
 τινος φίλον ὄντα καὶ σωτήρη, Τίνος ἐστὶ
 (εἶπε) ἤνθ' ἐμῶν μετὰ δῶ; καὶ ἀκείνοιο, Οὐδέ
 λαι, πᾶσι ἤνθ' ἀπορρήτων.

Inuadētibus verò hostibus quum a-
 liquando cederet, Non equidem (in-
 quit) fugio, sed vile quod recto situm
 est, sequor.

Quum autem adolescens, fortis quidē
 patris filius, sed qui non valde bonus
 ipse miles videretur esse, patris stipen-
 dia rogaret, At ego (inquit) adolescens,
 propter cuiusque *uirtutem*, non pro-
 pter paternam fortitudinem, stipendia
 ac munera trado.

Zenone autem Citieo mortuo, quē
 maxime philosophorum admiraba-
 tur, theatrum suorum gestorū subla-
 tum esse aiebat.

ΛΥΣΙΜ. ΑΡΟΡΗ.

Lysimachus in Thracia à Dromache
 ta superatus, quum se ipsū exercitūmq;
 propter sitim tradidisset, posteaquam
 bibit, captiuus iam effectus, O dii (in-
 quit) quàm parua voluptatis causa
 me ipsum ex rege seruum effecit

Philippidi autē comico poetae & a-
 mico & familiaris uo quum dixisset, Cui
 te rerū mearū participē facio; ille, Cu-
 iuslibet, respōdit, praterquā secretarū.

ANTIP. APOPH.

Antipater quum Parmentioni mortem ab Alexandro illatam accepisset, Si quidem Alexandro (inquit) Parmenio insidiatus est, cui fidendū sin minus, quid agendum?

Demade autē oratore iā seniore facto, Velut (inquit) ex immolata victima venter solus & lingua superest.

ANTIOCHI III. AP.

Antiochus tertius ad ciuitates scripsit, siquid contra leges per literas facere iusserit, ne sibi tanquam ignaro parent.

Dianæ verò sacerdotem intuitus, quum formosissima fuisset visa, statim Epheso recessit, ne præter animi sententiam aliquid impii perpetrare cogeretur.

ANTIOCH. HIER.

Antioch⁹ cognomēto Hierax, aduersus Seleucum fratrem de regno bellum gerebat. Sed quum Seleucus à Gallogracis victus, nusquam appareret, ac tru-

ΑΝΤΙΠ. ΑΠ.

Ἀντίπατρος ἀκούσας τὴν Παρμενίωνος ὑπὸ Ἀλεξάνδρου περὶ τὴν εἶπεν, Εἰ μὲν ἐπιβούλους Παρμενίων Ἀλεξάνδρῳ, πίνε πισδύτοι; εἰ δὲ μὴ, τί σκαλίον;

Δημάδου δὲ τὸ ῥήτορος ἦδη προσβύπου γελοῖος, ἔφη, κατὰ τὸν ἱερείου δεξιπαραγυῖου, καταλείπεται μόνῳ τῷ γαστέρι καὶ τῷ γλωττῶν.

ΑΝΤ. ΤΟΥ ΤΡ. ΑΡ.

Ἀντίοχος ὁ πρῶτος ἐγραφε ταῖς πόλεις, μὴ πηγάψῃ παρὰ τοῖς νόμοις κελθῶν γινέσθαι, μὴ προσήχῃ ὡς ἡγεμονία.

Τὴν δὲ τῆς Ἀρτίμιδος ἱέρειαν ἰδὼν ὑπεβόλη καλῶ φανέσθαι. αὐτὸς αἰετὶ δέξεν ἢ Ἐπίστου, φοβούμενος μὴ παρὰ νόμιμον ἐκβιασθῇ παρὰ ξαίπηρ οὐχ οὐσίων.

ΑΝΤΙΟΧ· ΙΕΡ.

Ἀντίοχος ὁ ὀπίκληθις Ἰέσαξ ἐπολέμησεν παρὰ βασιλείας πρὸς τὴν ἀδελφὸν Σέλδωνον, ἐπεὶ δὲ ὁ Σέλδωνος ἠπίνθησεν ὑπὸ Γαλατῶν, οὐδ' αὖ μὲν φανερὸς ἦν, ἀλλ' ἐδόκει

κατακεκόσθαι, τοῖς τιμῶν προφύραν ὁ Αντίοχος φαιδὸν ἰμάτιον ἀπέλασε. Μετ' ὀλίγον δὲ πυθόμενος τὸν ἀδελφὸν σώζεσθαι, ἀγγελία τοῖς θεοῖς ἔθηκε, καὶ τὰς πόλεις τὰς ὑφ' αὐτὸν σεφαινοφορεῖν ἐποίησε.

ΕΥΜΕΝΟΥΣ ΑΓ.

Εὐμένης ὄπισθουθενὶς ἰατῶ Περσέως, ἔδωκε τεθῆσθαι τὴν δὲ φήμιν εἰς Πέργαμον κατωθείσας, Ἀπάλος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀδελφόμενος τὸ διάδημα καὶ τὴν ζωαῖκα γήμας, ἐβασίλευσε. πυθόμενος δὲ προσίοντα, ζῶντα τὸν ἀδελφὸν, ἀπήνητησεν ὡς περ εἰώθη, μετὰ τῆς στοματοφυλάκων δόσεσιν ἔχων. ὁ δὲ Εὐμένης φιλοφροσύνῃ ἀσπατάμενος αὐτὸν καὶ πρὸς τὸ οὖν εἰπὼν, Μὴ ἀπευδὲ γήμας πρὶν πλεθυσσῆναι ἰδὲς, οὐδὲν ἄλλο ὡς δὲ πάντα τὴν βίον οὐτ' εἶπεν ὑποπίον, οὐτ' ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τελευτῶν ἐκείνῳ τὴν ζωαῖκα καὶ τὴν βασιλείαν ἀπέλιπε. ἀπ' ἧν ἐκείνος οὐδὲν εἰς αὐτὸν τέκνον ἔθηκε πολλῶν γημομένων, ἀλλὰ τῷ Εὐμένει ἦν τὴν βασιλείαν ζῶν ὀνηλικῶν γημομένων παρέδωκε.

cidatus putaretur: deposita purpura Antiochus pullum sumpsit amictum. Paulo post verò audiens fratrem saluū esse, & diis supplicationes fecit, & sibi subditas ciuitates coronari iussit.

ΕΥΜΕΝ. ΑΡΟΦΗ.

Eumenes a Perseo insidiis petitus, perisse visus est. Ea verò fama Pergamum perlata, Attalus eius frater sumpto diademate, ac eiusdem accepta vxore cepit regnare. Sed quum fratrem aduentare audisset, deposito diademate, sumptoque iaculo, cum aliis satellitibus obuiam illi, vt solebat, processit. Eum verò Eumenes iucundè amplexus, in aurem illi dixit, Ne properes meam antè vxorem ducere quàm me mortuum videas. Neque aliud per totam vitam suspectum aut dixit aut fecit. quinetiam moriens & vxorem & regnum illi reliquit. Quapropter ille quidem ex suis ipsius liberis nullum educauit, quū multos sustulisset: sed Eumenis filio, quū ad ætatem peruenisset, regnum adhuc viuens tradidit.

ΡΥΡ. ΕΠΙΡ. ΑΡ.

Pyrrhus Epirotarum rex à filiis ad-
huc pueris interrogatus cuienam re-
gnum esset relicturus, Quicūq; è vobis
(inquit) acutiorem habuerit gladium.

Rogatus autem vtrum Pythou an
Caphisius melior tiben esset Poly-
perches (inquit) imperator.

Cum Romanis verò congressus,
bis quidem victoria parta, sed multis
& amicorum & ducum amissis, Si vno
(inquit) praelio Romanos iterum vi-
cerimus, periuimus.

Siciliae autem potiundae spe frustra-
tus, quū illinc soluisset, ad amicos retrò
conuersus, Qualē (inquit) Romanis &
Carthaginēsisibus palam strā relinquitis?

Militibus verò aquilam eum appel-
lantibus, Ecquid? non debeo vestris
armis (inquit) vt velocibus alis in al-
tum tolli?

Idem quum audisset à quibusdam
iuuenibus se inter compositandum mul-
tis conuitis maledictisque laceratum,
iussit omnes ad se per diem adduci.
quūmq; adducti foret, primum inter-

ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡ. ΑΠ.

Πύρρον οί υιοί πάντες όντες ήρώτων ήνι
καταλείψη τώ βασιλείαν και ο Πύρρος
ήπεν, Ος αὐ ήμῶς όξυτέρων ήχη τώ μά-
χαιραν.

Ερωτητής δέ ποτερον Πύρρον ή Καφεί-
πος αὐλητής αμείνων, Πολυτέρως (έφη)
ό στρατηγός.

Επί δέ συμβαλόντ Ρωμαίοις δις όικη-
σε, πολλούς ήμ φίλων και ήμ ήγεμόνων α-
πολλοσας, Αν ήπ μίαν (έφη) μάχην Ρω-
μαίοις νικήσωμεν, Δοπολώσασιν.

Επί δέ Σικελίας Δοποτχών ήξέπει, με-
πετραφείς όπιστω προς τοίς φίλοις, Οίαν
(έφη) Ρωμαίοις και Καρχηδονίοις Δοπο-
λειπόμεν παλάσσαν.

Τάν δέ στρατιωτών όπτιν αὐτόν προσα-
χρηδόντων, Τί πορ (έπει) ου μέλλω τοίς υ-
μετέροις όπλοις, ώσπερ ώκλυτέροις, αϊρό-
ματος;

Ακούσας δέ όπ γεανίσκοι πολλά βλάστη
μα προς αὐτό ήνοιτες εήρήκασιν, εκέλευσεν
αχθίωμαι μετ' ήμέσων προς αὐτόν αταν-
τας. εχθέρων δέ, τόν προσ τον ήρώτησεν

εἰ ταῦτα εἰρήσασιν ὡς αὐτὸ καὶ ὁ νεανίσκος, Ταῦτα (εἴπι) ὦ βασιλεῦ. πλείοσα δ' αὖ πύτων εἰρήκειρον, εἰ πλείοσα εἶτον εἰχέρον.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΑΠ.

Ἀντίοχος ὁ στρατῦσας δ' ἄπερον ἐπὶ Παρθοῖς, ἐν πνι κωηγησίῳ καὶ διαγωγῇ ἦν φίλων καὶ θεραπόντων ἰσοπλανητῆς, οἱς ἐπαυλιν πενήτων ἀνθρώπων ἀγνούμενος εἰσῆλθε καὶ ὡς τὸ δ' εἶπρον ἐμβαλῶν λόγον ὡς τὸ βασιλείως, ἤκουσιν ὅτι τὰλλα χρεῖος ὄντι, φίλοις δὲ μοχλοῦσις ἐπιτησίῳ τὰ πλείοσα παρορᾶ καὶ πικρῆς ἀμυλῆς ἦν ἀναγκάσιον δὲ τὸ λίαν φιλόφρονος ἦν. τότε μὲν αὖ ἐσιώπησεν ἄμω δὲ ἡμέρα ἦν ὀρυφόρων ὡς ἀγρομέλιον ἐπὶ πλὴν ἐπαυλιν, φανερός γυμνάσιος πρὸς σφαιροδῆς τῆς παρούσας αὐτῷ καὶ τὸ δὲ δῆματα, Ἀλλὰ ἀφ' ἧς (εἴπι) ἡμέρας ἰμαῖς ἀείλησα, πρὸς τὸν ἐχθρὸς ἀληθινῶν λόγων ἤκουσα ὡς ἐμαυτῷ.

Τῶν δὲ Ἰουδαίων, πολιορμηκῶν αὐτῷ τὰ Ἱερουσόλυμα, πρὸς πλὴν μεγί-

rogavit an illa de se dixissent : tum ex illis vnus, Hæc (inquit) ô rex, sed multo plura his dixissemus, si plus vini habuissemus.

ΑΝΤΙΟΧΙ Α-
pophthegmata.

Antiochus qui secundò aduersus Parthos exercitum duxit, quum in venatione quadam studio persequendi feram, ab amicis & seruis aberrasset, in casam pauperiorum hominum ignotus intrauit : ac inter cenandum quum de rege sermonem iniiecisset, audiuit aliàs bonum quidem esse, sed amicis flagitiosis vtentem, plurima negligere, sapereque illa quæ sint necessaria, nihil curare, quòd venationis nimium esset studiosus. Ac tunc quidem tacuit : sed posteaquam satellites simul cum die ad casam illam venerunt, cognitus allata purpura & diademate, Nimirum (inquit) ex quo die vos sumpsi, heri primùm vera de me ipso verba audiui.

Hierosolyma verò obsidēs, quū Iudæi ma

ximo illi festo septem dierū inducias petissent, non illas modò concessit, verum tauros quoque cornibus auratis instructos, odorumque & aromatum copiam usque ad portas cum pompa egit, ac victimis illorum sacerdotibus traditis, in castra reuersus est. Quapropter Iudæi admiratione tantæ liberalitatis ducti, statim post festum seipso illi dederunt.

THEMIST. AP.

Themistocles adhuc adolescens in computationibus & cum mulieribus versabatur. Sed posteaquam Miltiades imperator in Marathone barbaros debellauit, non erat Themistocleè deprehendere quicquam indecorè agerem. Admirantibus verò mutationem, dicebat, Non finit me dormire torpescere Miltiadis trophæum.

Interrogatus autem utrum potius Achilles an Homerus esse vellet, Tu verò (inquit) utrum esse malle, victor in Olympiis, an victorum præco?

Xerxæ autem magna cum classe

εἶναι ἐορτῶν αἰποσαμῶν ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἀνοχάς, οὐ μόνον ἔδωκε ταύτας, ἀλλὰ καὶ ταύροις χειρὸς κερως ᾧσθησθαι αὐτοῦ, καὶ θυμὰμάτων καὶ δρωμάτων πληθὺς, ἀρχὴν ἡνὶ πυλῶν ἐπομπῆσι καὶ ᾧσθησθαι τοῖς ἐκείνων ἱερῶσι τῶν θυσιῶν, αὐτὸς ἐπαυῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι θυμὰσαιτες, ἄδους ἑαυτοῖς μὲν τῶν ἐορτῶν ἐνεχίλεισαι.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛ. ΑΡ.

Θεμιστοκλῆς ἔπ' μετράκιον ὢν, ἐπὶ τοῖς ἐκωλινδῆσι καὶ γυμνασίοις ἐπὶ δὲ Μιλτιάδης στρατηγῶν οὐκ ἔπειθε ὅτι Μαραθῶνι τοῖς βαρβάροις, οὐκ ἔπ' ἰσχυρῶν ἀπαχθῶν π' Θεμιστοκλῆϊ πρὸς δὲ τοῖς θαυμαλοῦσι τῶν μεταβολῶν, ἐλεγε μὲν οὕτως. Οὐκ εἶμ' ἐμὲ καθύδ' ἐν οὐδὲν ῥαθυμῶν τὸ Μιλτιάδου ἔπαγον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πόπρον Ἀχιλλεύς ἐβύλετ' αὐτῷ ἢ Ὀμηρος (ἦ), Σὺ δ' αὐτὸς (ἔφη) πόπρον ἦτελες ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοῖς νικῶσιν (ἦ)?

Ξέρξου δὲ καταβάλλοντος ἐπὶ τῶν

Ἐλλάδα τῷ μεγάλῳ σὺλῳ, φοβητῆς Ἐπι-
κύνδην τὸν δημαγωγὸν αἰχλοκερδῆ καὶ δη-
λὸν ὄντα, μὴ στρατῶος ἡγήμωρος ἀπολέ-
σῃ πλὴν πόλιν, εἴπεισιν ἀργυρίῳ τῆς στρα-
τίας ἀποσιῶσαι.

Ἀδείμαί του ἦ ναυμαχεῖν μὴ πολυῶν-
τος, εἰ πάντες πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα τοῖς Ἐλ-
λίωας ἀφεικαλοῦντα καὶ περὶ τρεποντα,
Ὡ Θεμιστοκλεῖς ποῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι περὶ ξυ-
σαμόροις μαστροῦσιν ἀεὶ, Ναί (εἶπεν) ὦ Ἀ-
δέιμαί τε ποῖς δὲ λειπιδόροις οὐ τεραῖσι.

Ἐπαρχιδρόου ἦ τῷ Εὐρυβιάδου πλὴν βα-
κχιείαν ὡς πατάξοντες, Πατάξον μὲν οὐν,
εἶπεν, ἄκουσον δέ.

Μὴ πείθων δὲ τὸν Εὐρυβιάδην ἐν τῷ
στεινῷ ναυμαχεῖσιν, κρύφα πρὸς τὸν βαρ-
βαρον ἐπέμψα, παραίνων μὴ δεδιέναι τοῖς
Ἐλλίωας ἀποδιδράσκοντας, ἐπεὶ δὲ πει-
θεῖς ἐκείνος ἠτήθη, ναυμαχεῖσιν ὅπου συ-
έφερε τῆς Ἑλλισ, πάλιν ἐπέμψα πρὸς αὐ-
τὸν, κελύων φύλαξιν ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον ἦ
παχίστην, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἤσθονοι μόνων λυγ-
τῶν γέφυρα ἵνα σώζων τοῖς Ἐλλίωας, εἴ-
χεῖν ἄσκησιν, σώζειν.

contra Graciam descendente, veritus
ne populi princeps Epicycles, quæstuo-
sus homo & timidus, imperator crea-
tus urbem perderet, argento persuasit
vt prætura abstineret.

Idem, quæ Adimatus prælio navalī
decernere nō auderet, ac Themistocli
ad hoc Græcos inuitati incitantiq; di-
ceret, O Themistocles, qui in certami-
nib; ante insurgunt, semper vincuntur:
Etiam, inquit) ὁ Adimante: sed ne it
quidē qui posteriores sunt, coronatur.

Verum Eurybiades quum baculum
sustulisset tanquam percussurus, Per-
cute quidem, (inquit) sed audi.

Eurybiadi autem nō persuadens vt
in locorum angustiis pugnam naua-
lem cōmitteret, ad barbarum clam mi-
sit, monens ne Græcos timeret fugien-
tes. Sed posteaquam persuasus ille vi-
ctus est, quod illic pugna navalī decer-
tasset vbi Græcis expediebat, rursus ad
ipsum misit, hortat; vt ad Hellepontū
quamuelocissimè recurreret: Græcos
enim de soluēdo pōte cogitare: vt Græ-
ciam seruans, illum seruare videretur.

Seriphius autem quidam quū in ea dixisset, non virtute sua sed propter vobis gloriam clarum esse, Vera (inquit) narras: nam neque ego Seriphius si forem, clarus euasissim: neque tu, si Atheniensis.

Antiphate autem illo pulchro antea quidem Themistoclem auersante ac contemnente, sed posteaquam magna adeptus est gloriam, accedente & aduulante, O adolescens (inquit) sero quidē vtrique, sed tamen resipuimus.

Ad Simonidem verō quoddam iudicium minus iustum efflagitantem dixit, neque illum esse bonum poetam posse si prater numerum caneret: neque se bonum principem, si prater legem iudicaret.

Filium autem qui matri in deliciis erat, plurimum Græcorum omnium posse colligebat. Nam Græcorum imperio Athenienses potiri aiebat, se Atheniensem, sui matris illius, at illū matris.

Idem quū ex iis qui filiam suā uxorem petebat, diuiti probū prætulisset, virum dicebat se malle pecuniarū in-

Τοῦ δὲ Σευερίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος ὡς οὐ δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν ἐνδοξὸς εἶναι, Ἀθησὶν λέγεις (εἶπεν) ἀλλ' ἔτ' αὖ ἐγὼ Σευερίος ὢν ἐγγυρόμην ἐνδοξος, οὐτε σὺ Ἀθιωαῖος.

Ἀνφάτου δὲ τῷ καλοῦ πρόπρον μὲν ἐράωντα τὸν Θεμιστοκλέα σβύζοντος καὶ καταφρονουμένου, ἐπεὶ δὲ δοξάν εἶχε μεγάλην καὶ δυνάμην, προσερχομένου ἢ καταλιθόντος, ὦ μεγαλίον (εἶπεν) ὁψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ τοῦ ἐχέκαμην.

Πρὸς δὲ Σιμωνίδην ἔξαυτοῦ μόνον πᾶσι κέλεται οὐ δικαίαν, ἔφη μὴτ' αὖ ἐκείνοι γλυκείαν ποιητῶν ἀγαθόν, ἄδοντα παρὰ μέλος μὴτ' αὐτὸν ἄρχοντα χηρῶν, διακάζοντα πρὸς τὸ νόμον.

Τὸν δὲ γόν ὠτρυνφῶντα τῷ μητεῖ, πλεῖστον Ἐπλιῶν ἐλεγε δυνάσται. τῷ γὰρ Ἐπλιῶν ἄρχὴν Ἀθιωαῖος, Ἀθιωαῖον δὲ, ἰαυτὸν ἰαυτῷ δὲ, τὴν ἐκείνου μητερὰ τῆς ὄμητρος, ἐκείνον.

Τῶν δὲ τῶν θυγατέρα μισοδίων αὐτοῦ τὸν ὀπτικὴν τῶν πλουσίου παρρησίας, ἀδρα ἔφη ζητῆν χημιῶν δέ-

ῥοι μαῖλον, ἢ χεῖματα αἰδρός.

Χαίρειν ὃ πωλῶν, ἐκέλευσε κυρίῳ πειν ὄπ
καὶ χεῖματα χρυσοῦ ἐχθ.

Ταῦτ' δὲ Ἀθῆναιῶν αὐτὸν παρεπιλακί-
ζόντων, Τί κεν ἄτι (εἶπεν) ἴσως ἦν αἰσθῆ
πλάκεις ἄχρυστοὶ ῥοι, καὶ ταῖς πλά-
τοις ἀπικαζεν αὐτὸν αἰς ἴσως τρέχουσι χ-
μαζοῦ ῥοι, χρυσοῦ δὲ ἄσας πλάκεις πα-
ρρηχόμοι καὶ λοιδοροῦσι.

Τοῖς δὲ Ερετριεῖς ὄπισθα πῶν, ἐλίσθη
ἄσας τῆς θύρας μαχόμεν ῥοι ἐχθ, καρ-
δίαν δὲ μὴ ἐχθ.

Ἐπὶ ὃ ἔξέτισε ἦν Ἀθῆναιῶν παρ-
πνείτα ἔτις Ἑλλάδος, ἀναβάς πρὸς βα-
σιλέα καὶ κελυῖ ἴδμενος λέγειν ἔσθ' ἵν' ἴσως
ζον εἰκόνας πῖς πικίλοις θραύμασι, ὡς
ἴσως ἐκεῖνα, καὶ τῶν ὀκνηθῶν ῥοι ὄπ-
δενκνῶναι πῖς εἶδ' ἴσως ἄλλομοι δὲ, κεν-
πνεί καὶ ἴσως φησὶν, ἵσως πῖ δὲ καὶ χεῖ-
νοι ὄπνις πῖς Περσικῶν διάλεκτον κατὰ
μαθῶν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δὲ ἐπῖρου πῖ-
σας πῖς πρὸς αἰπὴν ἐνδ' εἶσιν.

Πολλὰ δὲ δωρεῶν ἀξιαθῆναι, καὶ πῖχθ

digentem, quàm pecunias viti.

Prædiū autem vendens proclamari
iussit, bonum quoq; vitium habere.

Atheniensibus verò cum vituperā-
tibus, Quid tumultuamini (inquit) ab
isdē beneficio sapius affecti? Ac pla-
tans quidem se similem esse dicebat,
ad quas tempestate deprehensi confu-
giunt, sed adueniente serenitate, illas
pratereuntes vellicant atq; discerpūt,
neq; non conuitiis prosequuntur.

Eretrienses autem irridens, aiebat
gladium quidem, sicut teuthidas, ha-
bere, sed cor non habere.

Posteaquā verò Athenis primūm,
deinde ex Græcia quoque pulsus fuit,
quum ad Persarum regem ascendisset,
ac loqui iussus esset, orationē variis pi-
ctisq; stragulis similem esse dixit. Vt
enim illa, sic hanc extantam ostentare
imagines & figuras: contractam verò,
occultare atque delere. Itaque & an-
num petiit, quò Persica lingua percep-
ta, per seipsum & non per alium cum
rege ipso colloqui posset.

Multis autē muneribus à rege hone-

status, & citò locupletatus, ad seruos, O pueri (inquit) perditī eramus, nisi perissemus.

MYRON. APOPH.

Myronides aduersus Bæotios exercitum ducens, nuntiauit, Atheniensibus egrediendum esse: sed quum hora instaret, ac turmarum præfecti dicerēt omnes nōdum adesse, Adfunt (inquit) qui sunt pugnaturi. vsusque illis proptis, hostes superauit.

ARIST. APOPH.

Aristides cognomento iustus, opinionione sua remp. semper administrabat, sodalitatēsq̄ fugiebat, veluti potentia ex amicis parta, ad iniquè agendum instigante.

Sed quū Athenienses in ipsum testaceis suffragiis ex vrbe pellendum concitati forent, ac illiteratus homo & agrestis testam gerens ad ipsum accessisset rogans vt nomen Aristidis in testa ipsa describeret, Cognoscis nempe Aristidem? inquit. Et quū homo dixisset se quidem nō cognoscere,

πλούσιος γημόιδμος, πρὸς τις παῖδας εἶπεν, ὡ παῖδες, ἀπώλωματι αὐτῶν εἰ μὴ ἀπώλωλειδμ.

ΜΥΡΩΝΙΔΟΥ Α. Π.

Μυρωνίδης παύσηκεν ἐξοδὸν Ἀθηναίους ὅτι Βοιωτῶν στρατῶν ἐνστάσις δὲ τῆς ὥρας, καὶ ὅτι λυχαζῶν λεγόντων μηδέπω πάντας παρῆναι, Παρῆσιν, (εἶπεν) οἱ μέλλοντες μάχεσθαι· καὶ χηπταίδμος αὐτοῖς πρὸς θυμοῖς, ὅτι κησε τις πολέμοις.

ΑΡΙΣΤΕΙΔ. Α. Π.

Ἀριστείδης δὲ ὁ δίκαιος αἰὲ κατ' αὐτὸν ἐπιλιθῆετο, καὶ τὰς ἐπαμρείας ἐφύλαξεν, ὡς τῆς ἀπὸ ὅσων φίλων διωάμεως ἀδικεῖν ἐπαμρούσις.

Ἐπὶ δὲ ὅσων Ἀθηναίων ὀρμηθῶν ἐπὶ τὸν ἄξιορακμῶν, ἀνδρωτος ἀρχάμματος καὶ ἀρχαῖος ὄρακων ἔχων πρὸς τὴν ἀπὸ αὐτῶν κελύων ἐχέσθαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου, Γινώσκεις γὰρ (εἶπεν) τί Ἀριστείδης; τοῦ δὲ ἀνδρωτου γινώσκεις

μὲν οὐ φήσασιν, ἀλλ' ἔτι δὲ τῆ' ἐπιδο-
κίαν περισηρῆα· σιωπῆσαι δὲ γράψαι τὸ
ἄνεμα τῶ ὄσχεακι, καὶ ἀπιδάκιν.

Ἐχθρὸς δὲ αὖ τῷ Θεμιστοκλείῳ, καὶ
περὶ τοῦ πλοῦτος ἀπικρατοῦσι αὐτῷ, Βούλει
(φασίν) αὖ Θεμιστοκλείῳ ὅτι ἤ' ὄραν τιμὴν
ἔχθει δόλον πύργου· αὖ γὰρ δόλον, πάλιν
αὐτῷ ἐπαίοντις ληψέμεθα.

Τάξας δὲ πρὸς φέροις τῆς Ἐλλης, π-
σοῦπον πᾶσι χέρος ἐπαίηθην ὅσον εἰς πῦρ
ἄποδιδίμαι αἰήλασιν.

Αἰχμὴν δ' ἐπὶ πύργου εἰς Ἀμφιάρατον,
Οὐ γὰρ δόκιν ὅειςτος ἀμ' ἴῃ δῖλεῖ,
Βαθῆαι ἀλοκα δὲ φρεῖος καρπύμενος.
Ἀφ' ἧς πὰ κιδνά βλαστᾷει βυβλίματ' α
καὶ ληξίμων πύργου, πᾶσι εἰς Ἀρῆσι-
δω ἀπέβλεψαν.

ΠΕΡΙΚΛ. ΑΓΡΟΦΘ.

Περικλῆς, ὅτι τὴν μὲν ὄσχεα πηρῆν, ἀία-
λαμβαίαν πῦρ χρομίδα, πρὸς ἑαυτὸν
ἔλεγον, πρὸς τὸν Περικλῆ· ἐλθθῆσαν μὲν
καὶ ἄλλοι, Ἐλλήων καὶ Ἀθηνάων.

sed iusti cognomen molestè ferre: ta-
cens, nomen testæ inscripsit, ac red-
didit.

Cum Themistocle autem cui inimi-
cus erat, orator missus, Vigne (inquit) ò
Themistocles, in omnibus inimicitias
linguamus? Nam, si videbitur, quum
reuerſi fuerimus, illas resumemus.

Quum verò tributa Græcis statuif-
set, tanto pauperior rediit quantum in
ipsam peregrinationem impendit. Sed
quum ii versus quos Æschylus de Am-
phiarao fecerat, in theatro canerētur,
Nam vult vir esse, non videri hic op-
timum,

Qui mentis altæ fructiferam sulcans
fegetem,

Consulta callēs germinat grauiſſima,
omnes in Aristidem oculos coniece-
runt.

PERICLIS AP.

Pericles quotiescunque exercitus
dux creatus esset, paludamentum assu-
mens, hæc sibi ipsi dicebat, Pericles a-
nimaduerte, liberis es imperaturus &
Græcis & Atheniensibus.

Iubebat autem Athenienses Æginā tollere tanquam Piræei lippitudinem.

Ad amicum verò quēdam testimonium falsum, cui & iusiurandum inesset, rogantem, Usque ad aras (inquit) mihi amico esse licet.

Idem moriturus quū esset, seipsum beatum esse aiebat quòd Atheniensium nemo sua causā pullam vestem induisset.

A L C I B I A D. A P O P H.

Alcibiades adhuc puer quū in palæstra eo captu comprehensus esset quē effugere nequiret, momordit colluctātis manū. Sed quum ille dixisset, Morde ut fœminæ, Minimè (inquit) sed ut leones.

Habens autē quam pulcherrimū canem quem septem milibus drachmarum emerat, caudam illi recidit, Ut Athenienses (inquit) hoc de me loquantur, & aliud nihil curiosus inuestigēt. Idem ad literarium iudum quum accessisset, Iliadem postulavit: at magistro se nihil Homeri habere dicente, illi incusso pugno, recessit.

Ἐκάλουσε δὲ πρὸς Ἀθηναίους τὴν Δίγταν ὡσαύτῃ λήμνω ἀφαιρῆν τὸ Πειραιᾶς.

Πρὸς δὲ φίλων πρὸς μαρτυρίας ἑβουδοῦς διόρδρον, ἢ παροῦν καὶ ὄρκος, ἐφησε μὲν τὸ βομὸς φίλος (ἦ).

Μίλων δὲ ἐπεθύσκειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἑμακάριζεν ὅτι μηδεὶς Ἀθηναίων μέλαν ἰμάτιον εἰ αὐτὸν ἐκεδύσατο.

Α Λ Κ Ι Β Ι Α Δ Ο Υ Α Π.

Ἀλκιβιάδης ἐπὶ παῖς ὡν ἐλήφθη λαλῶν ἐν παλαίστρᾳ καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἐδάκε τὴν χεῖρα τῷ καταπαλαίοντι. εἰπόντι δὲ οὐκείνῳ, Δάκνεις ὡς αἰζυμᾶκες, Οὐδρῶν (εἶπεν) ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.

Ἐχὼν δὲ κύνᾳ πάγκαλον ἐωνόμειρον ἐπίσκιον χιλίων δραχμῶν, ἀπέκοψεν αὐτῷ τὴν οὐραν, Σπῆς (εἶπεν) τὸ το λέγωσιν Ἀθηναῖοι παρ' ἐμοῦ, καὶ μηδὲν ἄλλο παροραζομένων.

Προσλαθὼν τῷ διδασκαλείῳ, ῥαφιδίαν Ἰλιάδος ἤπει τὸ δὲ διδασκαλῆς μηδὲν εἶχεν Ὀμήρου φέσαντος, ὅτι εἰς αὐτῷ κείνῳ δούλον παρήλασεν.

Ελθὼν δὲ ὅπῃ θύρας τῶ Πτελεκτίου,
καὶ ποτὸ ὕδρος αὐτὸν μὴ χολάζειν, ἀλλὰ
σκοπεῖν ὅπως ἀποδώσῃ λόγους Ἀθηναίους,
Οὐ βέλπον (ἔφη) σκοπεῖν ἰὼ ὅπως μὴ
οὐκ ἀποδώσῃ;

Καλούμενος δὲ ὅπῃ κρίσιν θανατικὴν
ὑπὸ τῶ Ἀθηναιῶν ἀπὸ Σικελίας, ἐκρυ-
ψεν ἑαυτὸν, εἰ τῶν Ἀθηνησῶν τὸν δίκην ἔχοι-
τα, ζητεῖν ἀποφυγῆναι ὅσον φυγῆναι.

Εἰπόντος δὲ πρὸς, Οὐ πισθῆεις τῆ πα-
τρίδι τίς ὡσεὶ σεαυτοῦ κρίσιν; Εγὼ ὕδρ
(ἔφη) οὐδὲ τῆ μητρὶ, μὴ πως ἀγνοῖσα-
σα τίς μέλανα βάλῃ ψῆρον αἰτὶ τῆς
λακῆς.

Ἀκούσας δὲ ὅπῃ θάνατος αὐτῷ καὶ τῶ
συνὲ αὐτῶ κατέγνωσται, Δείξω μὲν αὐτῷ (εἶ-
πεν) αὐτῷ ὅπῃ ζῶντι, καὶ πρὸς Λακεδαι-
μονίους πρεσβύτους, τὸν Δακελικὸν ἦγει-
ραν ὅπῃ πρὸς Ἀθηναιοὺς πολεμῶν.

ΛΑΜΑΧΟΥ ΑΠ.

Λάμαχος ἐπέμια πνὶ τῶ λοχαγῶν ἄ-
μωρὸν τῆ τῶ φησάντος μικρῆ τῶ το ποιήσῃ,
Οὐκ ἔστι (εἶπεν) ἡ πολέμου δὲς ἀμῶ τ ἴν.

Ad Periclis autem fores quum ve-
nisset, audiens illum non esse otiosum,
sed considerare quomodo Athe-
niensibus rationes reddat. Nonne meli⁹
erat (inquit) considerare quomodo
non reddat?

Quum autem ad iudicium capitale
ab Atheniensibus ἐ Sicilia vocaretur,
seipsum abscondit, quod diceret eum
stultum esse qui accusatus, quū liceat
fugere, quærat absolui & liberari.

Sed quum quidam dixisset, Nō cre-
dis patriæ de te ipso iudicium? Ego
quidem (ait) ne matri quidem: ne fortè
ignorans pro calculo albo nigru ferat.

Idem, quum audisset se cum sociis
morti adiudicatum esse, At (inquit)
declaramus ipsis nos vivere. Itaque
ad Lacedæmonios profectus, Decelicu
in Athenienses bellum excitavit.

L A M A C H I ΑΡ.

Lamachus quendam turmæ ducē in
errorē lapsū obiurgabat: qui quū di-
xisset se postea nunquam id esse factu-
rum, Atqui non est in bello (inquit)
bis peccare.

IPHICR. APOPH.

Iphicrates quum futoris filius esse putaretur, omnibus quidem contemptui erat. Sed in pretio tunc primùm esse cœpit, quū vulneratus hostem simul cum armis correptum in triremē suam viuentem transtulit.

Cæterum in amico & socio loco castra ponēs & vallū iaciens & fossam diligenter circumducens, ad eum qui dixerat, Quid enim timemus? turpissimā quidem esse dixit imperatoris vocem, Non expectaram.

Acicē verò contra barbaros instrūēs se vereri aiebat ne Iphicratem ignoscere qui alios stupefaciat hostes.

Idem iudiciū capitis subire coactus, ad calumniatorem dixit, Quid facis? homo, qui bello urbem circumstante, de me & nō mecum iurdeas consultare?

In Harmodiū verò Harmodii illius prisci abnepotem in generis ignobilitatem conuicta sibi ingerentem dixit, Meum quidem genus à me incipit, sed tuum in te definit.

ΙΦΙΚΡ. ΑΡΟΦΘ.

Ιφικράτης, δοκῶν υἱὸς εἶναι σκυτοτάμου, κατεφρονεῖτο. δόξαν δὲ τότε περὶ τὸν ἔχει, ὅτι τραυματίας πολέμου ἀνδρα ματὰ τῶν ὅπλων ζῶντα σωσάρας, εἰς τὴν ἑαυτοῦ σφίρη μετῴκειτο.

Ἐν δὲ φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ χώρα στρατοπέδον ἰσταν, καὶ χάρακα βαλλομένου, καὶ τὰ φρονουμένων ὀπιμελῆς, πρὸς τὸν εἰπόντα, Ἰσθάρ φοβούμεθα; χειρίστω ἔφη, ἡ στρατηγὸς φωνῶν εἶπαι, τίς, οὐκ ἀπὸ πρὸς δόκωτα.

Παραπατόμος ὃ πῆς βαρβάροις, ἔφη δεδέναι μὴ τὸν Ιφικράτην οὐκ ἴσασιν, ὅ κατὰ πῆπτεται τοῖς ἄλλοις πολέμοις.

Κελνόμορος δὲ τανύτου, πρὸς τὸν συκοφάτην, οἷα ποιῆς ἂν ἄνθρωπε (εἶπε) πολέμου ἀπειροπότος, τίς πόλιν πρὸς ἐμοῦ πύθων βουλῆ εἶσαι καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ;

Πρὸς δὲ Ἀρμυδιὸν τὸν περὶ σαλαμοῦ Ἀρμυδίου ἀπόστον, εἰς δυσχρήσται αὐτῷ λοιδορούμενον, ἔρη, τὸ μὲν ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἀρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται.

Ρήτορος δὲ πῶς ἐπερωτῶντος αὐτὸν ἐκ κλησίας, Τίς ὢν μέγα φροεῖς; πόπῃ ἰππύς, ἢ ποξότης, ἢ πιλτασής, ἢ πέλος; Οὐδέεις (ἔφη) πύτων, ἀλλ' ὅ πᾶσι τοῖσι ὀππασάδρος ὀππτάπειν.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΠ.

Τιμόθεος ἀπὸ τῆς ἐφομιζέτο στρατηγός ἔπαι καὶ φθονοῦπες αὐτῷ πύες ἐζωσάφου τὰς πόλεις εἰς κύρτον αὐπμάπυς ἐκείνου καθάδδοντες ὀνδουιδάας· ἐλῆσθῃ αὐῷ ὁ Τιμόθεος, εἰ τῆλικαῦ τας πόλεις λαμβάνω καθύδων, τί με οἴαθε πύπύσθῃ ἐζηρηότα;

Τῶν δὲ πλημῶν στρατηγῶν πύος πῆαῦμα πύς Αθῆναιοῖς δεικνύοπες, Εγώ δὲ (εἶπῃ) ἠγῶθῆν, ὅπ μεν στρατηγῶπτες ἡμῶν ἐπὶ Σάμῳ καταπῆπκον βέλος ἐγζῆς ἔπτοι.

Τῶν δὲ ῥητόρων πὸν Χάρητα πῆσπαζῆτων, καὶ πύπύτων ἀξιοῦπτων ἔππὸν Αθῆναιοῖν στρατηγόν, Οὐ πύ στρατηγόν (εἶπῃ ὁ Τιμόθεος) ἀλλὰ πὸν πῆ στρατηγῶ πύεπῆματα κομίζοντα.

Oratore autem quodam ipsum in concione interrogante, Quis tu es qui tantopere superbis? Eques, an sagittarius, an pedes, an scutifer? Nullus horum (inquit) sed qui omnibus his imperare sciam.

ΤΙΜΟΘΗ. ΑΡ.

Timotheus existimabatur fortunatus esse imperator: ac idcirco ei quidā invidentes pingebant vrbes in nasam illi dormienti vltro ingredients. Timotheus igitur aiebat, Si tantas vrbes dormiens capio, quid me facturum putetis expegefatum?

Quodam autem ex temerariis imperatoribus vulnus Atheniensibus ostentante, At me (inquit) quum vester essem contra Samios imperator, pudit catapeltæ telum prope me cecidisse.

Oratoribus verò Charetem extollētibus, dignūmque esse Atheniensium imperatorem censentibus, Non imperatorem, (Timotheus inquit) sed qui strata imperatori ferat.

Chabrias eos dicitabat optimos esse imperatores, qui hostiū res quam optimè nossent.

Proditionis autem unà cū Iphicrate accusatus, ab Iphicrate ipso reprehendebatur, quòd de vita periclitans & in gymnasium iret, & hora cōsuea praderet. Ergo siquid Athenienses (Chabrias inquit) de nobis statuerint, te quidem squalidum & ieiunum, me verò pransum & perunctum necabunt.

Dicitare etiā solebat, formidabiliorum esse ceruorum exercitū duce leonum, quàm leonum ceruo imperante.

Η Γ Ε Σ Ι Π Π Ι Α Ρ.

Quum Hegesippus qui Crobelus nominabatur, Athenienses aduersus Philippum cōcitaret, quidam è cōcione succlamauit, Bellum inuehes: Etiā per Iouē (inquit) & nigra vestimenta, & publicas funerum elationes, & funebres orationes, si liberi sumus victuri, neque Macedonum imperata facturi.

Χαβρίας έλεγε κάλιστα στρατηγόν πούσ μάλιστα γνώσκοντας τὰ σφί πολιτικών.

Δίκλι δέ φθίζων προσέειπεν κατά Ιφικράτους, όπι πμώρις άύτου τή Ιφικράτους όπ κινδυνώων εις τή γυμνάσιον βαδίζει και πώ είωθάν άσση άείσαι, Τοιζαροίω (είπι) άί άλλο π γνάσι πδει ήμων Αθηνάσσι, σέ μδρ άύχμώωντα και άσσην, έμεί δέ ηερισκότα και άληλιμμόρον όσπε κλειούσση.

Είώζε δέ λέζην όπ φοβέρωττόρον όσση έλάφων στραπίπδον, ήζου μμόν λέόντες, ή λέόντων, έλάφου.

Η Γ Η Σ Ι Π Π Ο Υ Α Π.

Ηζισίππου τή Κρωθήλου προσεζαρουόμορου, παροζυώντες πιά Αθηνάσσις όπι Φίλιπποι, ήπεφώνισέ πς όκ ή όκκρησίας, Πόλεμον είσηγή ή Ναι μά Δία (είπι) και μέλωσα ήμάπα, και δημοσίας έκφορα, και λόζους όπιταφίσις, εί μέλωμδρ έλδύθροιβιώσισσαι, και μή πείσση τή προστα πμόρον Μακιδόσις.

ΠΥΘΕΟΥ ΑΠ.

Πυθίας ἔπ' μενεχίων ἄν, παρῆλθε
αἰπερὰν τοῖς πατρὶ Αλεξάνδρου γραφομένην
ψήφισμασι· εἰπόντος δὲ πνος, Σὺ νῆος
πολεμῆς λέγῃ πατρὶ πηλικούτων· Καὶ μὲν
Αλεξάνδρος (εἶπεν) ὄν ψήφισθε θεῶν,
μῦθ' νεώτερός ὄσιν.

ΦΩΚ. ΤΟΥ ΑΘ. ΑΠ.

Φωκίων ὁ Αθηνῶος ἄν· οὐδένης οὐ
τε γελῶν ὠφθη, οὔτε δακρυῶν.

Εκκλησίας δὲ ἡμοῦνης, παρὸς πᾶσι
πα, Σκεπτομένη ὡ Φωκίων ἔδικας, ὅτι
(εἶπεν) ποταίεις· σκέπτομαι γὰρ εἰ πᾶσι
μα παρὲλεῖν ὧν μέμνω λέγῃ παρὸς
θλωαίσις.

Μαρτίας δὲ ἡμοῦνης Αθηνῶος
εἰς ὅτιν ἀνὴρ ἄν τῆ πολέμῃς παύτων ἀεί-
πούμενος γράμματα, καὶ ἦν Αθηνῶος
τῆν κελυφῶν ὅς περ ὄσιν, καὶ βοῶντων
Φωκίων εἰ αὐτὸν ἔφασκε τῶν ἔσιν· μόνον
ἔσονται μὴδὲν ἀρέσκειν ὧν οἱ πολλοὶ παρὸς
πῶσι καὶ λέγουσιν.

Επὶ δὲ λέγων πῶτε γράμματα

ΡΥΤΗ. ΑΡ.

Pytheas quū adhuc esset adolescēs,
in concionem processit is contradictu-
rus decretis quæ de Alexandro scribe-
bantur: sed quum quidam dixisset, Tu
quū adeo iuuenis sis, de tātis rebus au-
des loqui? Atqui Alexander (inquit)
quem decernitis deum, me junior est.

ΦΩΚ. ΑΘΗ. ΑΡ.

Phocion Atheniensis neque ridens
neque lachrymās ab vlllo vnquam est
visus. Sed quum quidam in concione
dixisset, Consideranti similis videris ὁ
Phocion, Rectè (inquit) hoc coniectas:
nam cōsidero si quid eorum quæ sum
apud Athenienses dicturus, ommittere
ac recidere possim.

Quum autem oraculum Atheniē-
sibus datum esset, Vnum in vrbe esse
qui sententiis omnium aduersaretur,
Atheniēsesque quisnam esset quæren-
dum esse iuberent, Phocion se eum ef-
se professus est. nam soli sibi nihil eo-
rum placere quæ vulgus & ageret &
diceret.

Quum verò apud populū sententiā

dicens aliquando approbaretur, videturque omnes pariter orationi suæ assensientes, ad amicos conuersus, Num quid mali (inquit) forsitan imprudens dixi?

Cæterùm Atheniensibus collationes pecuniæ ad sacrificium quoddam petentibus, quum alii quidem cõferrent, sæpe & ipse rogatus, Erubescerẽ (inquit) si vobis darem, huic autem nõ redderem, simul indicans fœneratorẽ.

Quum verò Demosthenes orator dixisset, Te Athenienses, si insanierint, necabunt: Te verò (inquit) per Iouem, si respuerint.

Sed quum Aristogiton condemnatus in carcere moriturus esset, rogaretque Phocionem vt ad se veniret, amique ipsum ad improbum hominem ire nõ permitterent, Et vbi nam (inquit) Aristogitonem quispiam iucundius alloquatur?

Byzantiis verò quum Athenienses irasceretur, quod Charetẽ nõ admisissent in urbẽ cũ copiis auxilio sibi missum aduersus Philippũ, dixissetq; Phocion

τὴν δὴμον ἀδοκίμει, καὶ πάντες ὁμαλῶς εἴσα τὴν λόγον ἀποδεδυμένοι, ὅπισθε φεύγει πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Οὐ δὴ πῦρ κακὸν πλὴν ἐμαυτὸν λέγω;

Πρὸς δὲ θυσιὰς πᾶσι τῶν Ἀθηναίων αἰπιώτων ὀπιδόσας, καὶ τῶν ἄλλων ὀπιδότων, κληθεὶς πολλοῖς, Ἀρχιμοῖμην αὐτὸν (εἶπεν) ὑμῖν ὀπιδόσας, πῦρ δὲ μὴ ἀποδιδόσας, ἀλλὰ δεκτικῶς τὸν δακτυλῶν.

Δημοσθένους δὲ τὸ ῥήπος εἰπὸντος, Ἀπκλειοῦσας Ἀθηναῖοι ἐὰν μαυῶσιν, Ναὶ (εἶπεν) ἐμὲ μὲν, αὐτὰ μαυῶσιν οἱ δὲ, αὐτὰ σφροδιῶσιν.

Δειρογέηνος δὲ τὸ σκυφαῖον μέλλοντος ἀποθνήσκου ἐν τῷ δεσμοποιεῖν, κατὰ κρῖνον μαγειρῆς, καὶ δευτέρου τὴν Φωκίωνα πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῶν δὲ φίλων οὐκ ἐώπιων πρὸς αὐθιῶτον ποιητὸν βαδίζειν, Καὶ ποῦ τίς αὐτὸν (εἶπεν) ἕδρον Δειρογέηνου λαλήσει;

Ορξζομῶν δὲ τοῖς Βυζαντίοις τῶν Ἀθηναίων, μὴ διζαμῶν τῆ πόλει Χάρητα τιμφοδῆσα μὲν δευτέρου βοηθῶν αὐτοῖς πρὸς Φίλιππον, εἶπεν ὁ Φωκίων ὅτι

δὲ μὴ τοῖς ἀπειθῶσι ἤβ' συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπειθουμένοις ἤβ' στρατηγῶν ὀργίζεσθαι, αὐτὸς ἠρέθη στρατηγός· καὶ πρὸς τοὺς ἑσθ' Ἰουλιανῶν, ἐποίησε τὸν Φίλιππον ἀπληθεῖν ἀποσελίον.

Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ βασιλείως ἐκαστὸν τάλας τα δωρεὰ αὐτῷ πέμφαντος, ἠρώτησε τοὺς κομίζοντας, πὶ δὴ ποτε πολλῶν ὄντων Ἀθηνῶν, αὐτῷ μόνῳ ταῦτα δίδωσιν Ἀλεξάνδρου; εἰπόντων δὲ ὀκείνων ὡς μόνον αὐτὸν ἠγεῖται καλὸν καὶ ἀγαθὸν (ἔβ'), Οὐκ ἔστιν (ἔφθ) ἐασάτω με καὶ δοκεῖν καὶ εἶναι τοιοῦτον.

Ἀπίκωπος δὲ Ἀλεξάνδρου τελέθει καὶ τὸ δῆμῳ κελεύοντος ὀνομαστὴ παρῆναι τὸν Φωκίωνα καὶ συμβουλεύειν, αἰσῶς ἔφθ, Συμβουλεύω τίνῳ ὑμῖν ἢ κρατῆν τοῖς ὅπλοις αὐτοῖς, ἢ φίλοις εἶναι ἤβ' κρατουμένων.

Λόγῳ δὲ πρὸς τῆς Ἀλεξάνδρου πελοπονησῆς ἐμπεσοῦτος ἀδελώπου, καὶ ἤβ' ῥητόρων ἀσπασάντων ἄδους ὅτι τὸ βῆμα, καὶ μὴ μέλλειν ἀλλὰ πολεμεῖν ἤδη κελεύονται, ὁ Φωκίων ἠξίου πρὸς

oportere non fociis irasci diffidentibus, sed imperatoribus fide carentibus, imperator ipse fuit delectus. Qui à Byzantiis quidem admissus, effecit ut re infecta Philippus abiret.

Idem, quum Alexander centum ipsi talenta dono misisset, eos qui attulerant interrogavit, Cur nam, quum multi alii sine Athenienses, mihi soli hæc donat Alexander? Illis autem respondens, Quod solum te bonum esse probumque existimat. Igitur me (inquit) talem & videri & esse permittat.

Alexandro autem triremes ab Atheniensibus petente, quum populus nominatim Phocionem prodire atque sententiam dicere iuberet, posteaquam surrexit, Consulo igitur vobis (inquit) ut vel armis vincatis, vel victoribus amici sitis.

Sed quum de morte Alexandri verba iactarentur, oratoresque euectigio in suggestum prosilirent, neque morari, sed quamprimum bellum gerere suaderent, Phocionem differen-

dum ac iustè decernendum esse censebat. Si nanque (aiebat) hodie mortuus est , cras quoque & semper mortuus erit.

Verùm Leofthene civitatem in bellum iniiciente , quòd illam nosset spe præclara ad nomē libertatis imperiique elatam , illius verba cupressis similia esse dicebat : nam pulchræ & sublimes quum sint, fructum non habent.

Sed prima quum ad vota successissent, ac civitas ob nuntios rerum bene gestarū diis supplicaret, interrogatus an ea sic gesta esse vellet : Hæc quidem esse gesta, (inquit) illa verò consultata.

Cæterum Macedonibus Atticam ingressis, maritimamque deprædantibus, eduxit iuventutem : & quum multi ad ipsum concurrerent hortantes vt collem occuparet, aciemque illic instrueret, O Hercules (inquit) quàm multos video imperatores, milites autem paucos ? Sic tamē congressus vicit, ac Nicionem Macedonum ducem interemit.

μείναι καὶ γὰρ βεβαίως. Εἴ ποτ' ἤμερος (ἔφη) τέθνηκα, καὶ αὐτὸν ἔσται καὶ εἰσὶν πένητός.

Τοῦ δὲ Λεωθίνου εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαλόπου πρὸς τὴν ἐλπίσιν λαμπροῦς ὡς τὸ τῆς ἐλευθερίας ὄνομα καὶ τῆς ἡγεμονίας ἐπαυροῦν, τοῖς λόγοις αὐτῆ ταῖς κυπριαῖς ἀπέκασε. Καλοὶ γὰρ ὅντες (ἔφη) καὶ ἄνθρωποι, καρπὸν οὐκ ἔχουσι.

Κατωρθωμένων δὲ τῶν πραγμάτων, καὶ τῆ πόλεως ἀγγελία θύουσας, ἐρωτηθεὶς εἰ ταῦτα ἤθελεν οὕτω περᾶν, ἤ περᾶν ἔσται μὲν οὐκ (ἔφη) ταῦτα, βέβαιόν ἐστι δὲ ἐκείνα.

Τῇ δὲ Ἀτικῇ τῶν Μακεδόνων προσβαλλόντων καὶ πορθούντων πρὸς ἄστυν, ἐξήραχε τοῖς ὄντιν ἡλικία. πολλὰν δὲ σιωπῆροντων ὡς αὐτὸν, καὶ παρεκκελευομένων ἐκένου τὴν λόφον καταλασθεῖν, καὶ ὄντα ταῖς αἰ δυνάμει, Ὡς Ἡράκλειος (εἶπεν) ὡς πολλοὺς ὄρω στρατηγούς, στρατιώτας δὲ ὀλίγους, οὐ μὲν ἀλλὰ συμβαλὼν ἐκράτισε, καὶ διεφθρε Νικίωνα τὴν ὄρχοντα τῶν Μακεδόνων.

Μετ' ὄλιγον δὲ χρόνον οἱ μὲν Ἀθηναῖοι πρὸς πολέμῳ κρατηθέντες ἐδέξαντο φρουρὰν ἕξω Ἀντιπάτρου· Μενύλλου δὲ τῷ τῆς φρουρᾶς ἄρχοντι χεῖρματα πρὸς Φακίῳσι διδόντες, ἀγακλήσας εἶπε, μήτε δεκτικοὶ Ἀλεξάνδρου βελήπορα εἶναι καὶ χεῖρονα τίω αἶψαι ἐφ' ἧ λήξει καὶ τίμη μὴ διεξάμενος. Ἀντιπάτρως δὲ ἐφη πῶς δεῖν αὐτὰ φίλων Ἀθῶνῳσι δίναν, οὔτε Φακίῳσι λαβεῖν πειπεῖν, οὔτε Δημάδῳ διδοῖν ἐμπέπεικεν.

Ἀξιοῦντος δὲ Ἀντιπάτρου ποιῆσαι πρὸς μὴ δικαίῳ αὐτῶν, Οὐ δυνάσασαι (εἶπεν) Ἀντιπάτρως καὶ φίλῳ Φακίῳσι χεῖρα καὶ κόλακα.

Μετὰ δὲ τῷ Ἀντιπάτρῳ πλεονεξία δημοκρατίας Ἀθηναίους ἡγουμένους, καπεργάσθησαν τῷ Φακίῳσι ἐν ἀκκῆσι καὶ πρὸς φίλων. οἱ μὲν οὐκ ἄνοι κλαίοντες ἤρξαντο πρὸς δὲ Φακίῳσι πῶς βαδίζοντες πρὸς ἔχθραν περὶ ἐπίστασις αἰσίου εἰς τὸ πρῶτον, ὁ δὲ πρῶτος τῶν ἄρχοντι ἀπεβλέψας, Οὐκ αἰσίου (εἶπε) τῶν ἀσχυρονοῦντων.

Τῶν δὲ πολλοῦσι συναπιθήσκειν εἰς

Verum haud multo post Athenienses bello superati, praesidium Antipatri admiserunt: quum vero Menyllus praesidii princeps Phocioni pecunias dono daret, indignatus dixit neque illum Alexandro meliorem esse, & causam qua nunc accipiat, quum tunc non acceperit, peiorem esse. Ac Antipater quidem aiebat se ex duobus amicis quos Athenis haberet, neque Phocionem persuasisse ut acciperet, neque Demadem fatiasse quum daret.

Antipater vero quum ipsum roga- ret ut nescio quid iniustu faceret, Non potes (inquit) o Antipater Phocione & amico & assentatore uti.

Sed post Antipatri mortem quum Athenienses democratiam renouassent, Phocion cum amicis in concione mortis fuit adiudicatus. Alii igitur flentes quidem ducebantur: Phocioni, vero qui cum silentio procedebat, quidam ex inimicis obuia factus, in os expuit. Tu ipse ad magistrat⁹ respiciens, No aliquis istu (ait) indecore se gerente coercebit⁹ Quum autem vnus eoru qui cum ipso

erant morituri lamētaretur atque indignaretur, Non amas (inquit) o Euipe cum Phocione mori?

Sed quum cicutaē calix iam allatus esset, interrogatus num quid ad filium diceret, Ego tibi (inquit) mando rogōque ne quid Atheniensibus harum rerum memoria irascaris.

PISISTR. AP.

Pisistratus Atheniensium tyrannus quum ex amicis quidam ab ipso defecissent, ac Phylon occupassent, ad illos venit stratum colligatum ipse portans. Sed illis interrogantibus quid vellet, Si vobis (inquit) persuasero, vt abduci sin minus, vt vobiscum maneat, propter hoc enim cum sarcinis veni.

Calumniata verò apud ipsum matre quòd adolescentem quendam adamaret, qui cum timente ac multum renuente clam consuetudinem haberet, vocavit ad coenam adolescentem, coenatumque interrogavit quomodo fuisset acceptus: illo autem, Opipare, dicēte, Talia (inquit) quotidie tibi erūt, si matri meae rem gratam feceris.

ἰδουροβίου καὶ ἀθανακιοῦτος, Οὐκ ἀγαπᾷς (εἶπεν) ὡς εὔοππε μετὰ Φωκίωνος ἀποθανῆναι;

Ἡδὴ δὲ τῆς κύλικος ἀπὸ ἀροσφερομῆτος, ἐρωτηθεὶς εἰ ἢ λέγῃ πρὸς τὸν υἱόν, Ἐγὼ σοι (εἶπεν) ἐπιπέσομαι καὶ ἀθανακίῳ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησκαεῖν.

ΠΕΙΣΙΣΤΡ. ΑΠ.

Πείστρατος ὁ Ἀθηναίων τύραννος, ἐπὶ τῷ φίλῳ πῆρες ἀποσάντες αὐτὸ Φυλῶν κατέλαβον, ἤλθον πρὸς αὐτοὺς σωματίδιον αὐτῶν κομίζων. πωτῆτορμῆτον δὲ ἐκείνῳ ἢ βούλεται, Πείσαι ὑμᾶς (εἶπεν) ἀπαγαγεῖν, ἢ μὴ ποίσεις, εἰδὲν μὲν ὑμῶν καὶ ἴσθ' ὅτι τῷ ἀφῆμα σιωπεσθαισμόςος.

Διαβληθεὶς δὲ τῆς μητρὸς πρὸς αὐτὸν ὡς ἱρὰ πρὸς νεανίσκου, καὶ κρύφα σιωπῆσι φοβουμῆτον καὶ παραπυμῆτον τὰ πᾶσα, καλίστως ἐπὶ δεῖπνον τὸν νεανίσκον ἠρώτησε δεῖπνίσαντα, πῶς γέροντι ἠδέως ἴφῆσαιτος, Ταῦτά σοι (εἶπεν) κατ' ἡμέραν ἔσται ἰαὶ τῷ μητρὶ μου δρεσικς.

Ἐπι δὲ Θερασίου βουλῶν ἐράν' αὐτῷ τῆς
 θυγατρὸς ἐφίλησεν ἀπειθήσας, παροξυσμώ-
 μος ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τῆς γυναικὸς, Ἀντι-
 φιλοῦται (εἶπε) μισῶν, πὶ πηισίμῃ
 τὴν μισῶντας ἰ καὶ ἔδωκεν γυναικὰ τῇ
 Θερασίου βουλῶν πλεῖον.

Κοιμασῶν δὲ πίων ἀπειτηρόντων αὐτῷ
 τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ ἀρξάωντων ἀσπλῆ
 καὶ εἰπόντων, μὴ ἡμέραν δὲ τῷ Πεισιπρά-
 πῳ δέομαι καὶ δακρύνοντων, Ὑμεῖς μὲν
 (εἶπε) ἀνεσθῆτε σαφρονεῖν πολλοὶ τοῖς πό-
 ῤῃ ἐμὴ γυνὴ πᾶσα ἐχθρὸς οὐδὲ μὲν
 φροῦλας.

Τῶν παίδων, αὐτῷ γαμῆν ἐπείρου γυ-
 ναῖκα μέλοιτο, δὲ πικρὰν ἔδωκεν μὴ π
 μεμφομένους αὐτοῖς εἶν, Ἡκίκα (εἶπε) ἀμ
 ἔταμνων, καὶ βουλομένους ἐπείρου μὴ π
 δας τοιοῦτοις γυνεῖται.

ΔΗΜΗΤ. ΦΑΛ. Α Π.

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Πτολεμαίῳ ὡ βα-
 σιλεὶ παρὴν τὰ ἀπὸ βασιλέως καὶ ἡγεμονίας
 βίβλια κλάσιν καὶ αἰα γένωσκεν. α. γδ οἱ φίλοι

Thrasylbulus verò ipsius filiam a-
 mans, quum obuiam factus osculatus
 foret, ac ipse in illum ab vxore conci-
 taretur, Si, qui nos amat (inquit) odio
 prosequamur, quid iis qui oderunt, fa-
 ciemus? Ac Thrasylbulo quidem vir-
 ginem dedit vxorem.

Comestatores autè quidam in ipsius
 vxorem quum incidissent, multaque
 lasciuè ac petulanter & fecissent & di-
 xissent, ac postridie Pifistratum flen-
 tes deprecarentur vt sibi ignosceret,
 Vos quidem (inquit) vt modesti sitis
 curate: sed vxor mea prorsus domo
 nusquam heri profecta est.

Idem rogantibus filiis quum ipse a-
 liam ducturus esset vxorem, nunquid
 se accusaret, Minimè quidem (ait) sed
 laudo, voloque & alios mihi tales fi-
 lios nasci.

DEMETR. ΑΡ.

Demetrius Phalereus Ptolemæum
 regem admonebat vt conscriptos de
 regno imperioque libros compara-
 ret atque lectitaret. Nam quæ amici

non audent reges mōnere, ea in libro
descripta esse.

LYCVR. ΑΡΟΦΗ.

Lycurgus Lacedaemonius ciues mō-
triēdā comā assuefecit, quōd dicere
pulchros quidem, coma fieri decentio-
res, deformes autem, formidabiliores.

Ad eum verò qui ad democratiam
in vrbe cōstituendam hortabatur, Tu
igitur primus (inquit) in domo tua
statue democratiam.

Cæterum domos humiles serra-
tum & securi struere iubebat. Pudens
nanq; in humiles casas pocula lectica
ac mensas pretiosas inferre.

Pugnis autem & pancratio certare
prohibuit, vt ne ludentes quidem de-
fatigari consuefcerent.

Sæpius quoq; aduersus eosdem mō-
litare vetuit, ne hostes efficeretur bel-
licosiores. Quare vulnerato postea de-
gestilao, Antalcidas dixit præclara dis-
ciplina præmia ipsum à Thebanis acci-
perere, qui illos bellum inuitos geter-
ococuiet.

τοῖς βασιλεύουσιν οὐ θαρρόυσιν παραμένει, αὐ-
τα ἐν τοῖς βιβλίοις γέγραπται.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΑΠ.

Λυκούργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἶπεν τοῖς
πολίταις κομᾶν, λέγων ὅτι τοῖς μὲν καλοῖς
ἢ κόμη ἀπερπετέρους ποιεῖ, τοῖς δὲ αἰσχροῖς,
φροβερωτέρους.

Πρὸς δὲ τὸν κελθόντα ποιεῖν ἐν τῇ πόλει
δημοκρατίαν, Σὺ ὡρθῶς (εἶπεν) ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ σου ποίησον δημοκρατίαν.

Ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ὀπί-
κειως καὶ ὑπὸνος μόνον. αἰχμῶν ἐπιθῶν εἰς
οἰκίας λιτὰς ὀκτώματα καὶ τρώματα, καὶ
στραπίδας πολυτελεῖς εἰσφέροντας.

Πυγμαλῶ δὲ καὶ παγκράσιον ἀγωνίζε-
σθαι ἐκόλυσεν, ἵνα μὴ δὲ παύσοιτες ἀπαι-
δῶν ἐδίζωπται.

Στρατῶν δὲ πολλάκις ὅτι τοῖς αὐ-
τοῖς ἐκόλυσεν ὁπῶς μὴ ποιεῖσιν μαχηωτέ-
ροις. Ἰστρον οὖν τὸ Ἀθηναίου τρωθέν-
τος, ὁ Ἀνταλκίδης εἶπεν καλὰ διδασκάλια
ὡς δὲ Θεσάλων λαμβάνει αὐτὸν ἐδίδοται τα
καὶ διδάξαντα πολεμεῖν ἄκοιτας.

ΧΑΡΙΛΛΟΥ ΑΠ.

Χαρίλλος ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς ἡρώτων νόμοις ὀλίγοις οὕτω Λυκούργος ἐθηκε, ὡς πεκρίνατο πρὸς ἡρώτων ὀλίγοις λόγοις μὴ εἶδαι νόμοι πολλῶν.

Τῶν δ' εἰλωτῶν πρὸς Δρασύπρου αὐτοῦ παροσφερομένου. Νὴ τὰ σιῶ (εἶπε) κατὰ κλισίον τῷ εἰ μὴ ὠρῆζέμα.

Πρὸς δὲ τὴν πυθόρμον ἕξ πρὸς κερῶν εἶπεν, ὅτι ἡ κοσμων ἀδαπανώτατος ὡς τὸ ὄβρι.

ΤΗΛΕΚΛΟΥ ΑΠ.

Τήλεκλος ὁ βασιλεὺς παρὰ τὴν ἀδελφὸν ἐγκαλεῖται πρὸς πελταίαις ὡς ἀνομιώτερον αὐτῷ παροσφερομένοις ἢ ἐκείνῳ. Σὺ γὰρ (εἶπεν) οὐκ εἶδες ἀδικεῖσαι.

ΘΕΟΠΟΜ. ΑΠ.

Θεοπόμπος ἐπὶ τὴν πόλιν, παρὰ τὴν δὲ ἀδελφὸν τὸ τεῖχος αὐτῷ, καὶ πυνδαίον ἔδειξεν εἰ δοκεῖ καλὸν καὶ ὑψηλὸν εἶναι, οὐδὲν ἄλλο ἔδειξεν.

CHARIL. ΑΡΟΡΗ.

Charillus rex interrogatus cur tam paucas leges Lycurgus fulfiet: respondit, eos qui paucis verbis utantur, haudquaquam multis legibus indigere.

Hilorum vero quidam quum audacius asperiusque se cum illo gereret, Per deos (inquit) te interfecissem, nisi iratus essem.

Ad eum autem qui percontatus est cur comā Lacedaemoni gestent, Quia ex omnibus (inquit) ornatibus hic est minimè sumptuosus.

TELECLI ΑΡ.

Teleclus rex ad fratrem civis criminantem quod asperius secū quam cum illo se gereret, Tu nanque (ait) iniurias pati nescis.

THEOPOM. ΑΡ.

Theopompus in quadam vrbe ad eum qui sibi murum ostentabat, & interrogabat num pulcher & altus videretur, Minimè, si mulierum est, inquit.

ARCHID. APOPH.

Archidamus, in Peloponnesiaco bello rogantibus sociis ut sibi tributa determinarentur, respondit bellum non pacis determinatis.

BRASIDAE AP.

Brasidas, quum in caricis murē cepisset, morsus dimisit: deinde ad eos qui aderant, Nihil est (inquit) tam paruum quod se non seruet, dum audeat vlcisci agredientes.

Sed in pugna per scutū iaculo percussus, quum è vulnere hastam extraxisset, illa ipsa hostem vulneratum interemit. Sed rogatus quomodo vulnerat⁹ fuisset, Scuto (inquit) me prodēte.

Posteaquam verò liberatis iis Grecis qui in Thracia erant, cecidit, legati Lacedæmonem misit, ad Brasidæ quoque ipsius matrem accesserunt. quæ primū quidem eos interrogauit an bene Brasidas obisset: ac laudantibus quidem illum Thracibus, dicentibusque nullum alium talem fore, Ignoratis (inquit) o hospites. nam Brasidas

ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΑΠ.

Αρχίδαμος ἐπὶ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἤδη συμμαχῶν ἀλλοιωτῶν ἐλείπει τοὺς φόβους αὐτοῖς, εἶπεν, Ὁ πόλεμος οὐ παταμίνα στήται.

ΒΡΑΣΙΔΟΥ ΑΠ.

Βρασίδης τὴν ἰσάσι συλλαβῶν μιῶ καὶ δηχθεῖς, ἀρῆκεν εἶτα πρὸς τοὺς παρόντας, Οὐδὲν οὕτως (ἔφη) μικρόν ὅστιν ὁ μὴ σῶζεται πολέμῳ ἀμύνεται τοῖς ὀπίχειροῦσιν.

Ἐν δὲ μάχῃ βίβη τῆς ἀσπίδος ἀκοιπηθεῖς, καὶ τὸ δόρυ τῷ τραύματι ἐλκύσας, αὐτῷ πύτυον τὸν πολέμον ἀπέκλειεν. ἐπιρωτηθεὶς δὲ πῶς ἐτρώθη, Προδούσης με τῆς ἀσπίδος εἶπεν.

Ἐπὶ δὲ σωτῆρι περὶ αὐτὸν ἐλδοτροῦσιν τοῖς ὀπίθερα Ἑλλησι, οἱ δὲ πεμφθέντες εἰς Λακεδαίμονα πρόσβης, τῆ μητρὶ προσήλθον αὐτῷ, πρὸς τὸν μὲν ἠρώτησεν εἰ καλῶς ὁ Βρασίδης ἀπέθανεν· ἐγκωμαζόντων δὲ ἤδη Ἑθραίων αὐτὸν, καὶ λεγόντων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἔσται πρῶτος, Ἀγνοεῖτε (εἶπεν) ὡς ἔξοι. Βρασίδης μὲν

τὸρ ἰὼ αἶψ' ἀγαθὸς, ἀ δὲ Λακεδαιμόνιοι πολλῶς ἔχθη τήνου καίροντας.

ΑΓΙΔΟΣ ΑΠ.

Ἄγης ὁ βασιλεὺς οὐκ ἔφη πρὸς Λακεδαιμόνιους ἔρωτᾶν πόσοι εἰσίν, ἀλλὰ ποῦ εἰσὶν οἱ πολέμοι.

Ἐν δὲ Μαιτινέα κρολύομβρος δὲ μάχεται πρὸς πολέμοις πλείεσι οὖσιν, εἶπε, Ἀνάγκη πολλοῖς μάχεται τὸν ἄρχοντι πολλῶν βουλόμβρον.

Ἐπαυνομήδων ὁ ἄλλ' Ἡλείων ὅτι πρὸς τὰ Ολύμπια καλῶς ἀρχῆν, Τί δὲ (εἶπε) πρὸς Σαυμασὸν εἰ δὲ τῶν πωσαίων μιᾷ ἡμέρᾳ χῶνται πρὸς δικαιοσύνη; ὅτι μὲν οἶται ὅτι πρὸς ἑπαυνοίους, ἔφη, Τί Σαυμασὸν εἰ παρὰ μακρὰ καλῶ καλῶς χῶνται πρὸς δικαιοσύνη;

Πρὸς ὃ ἀθροῦσι ποικίλονται ἔρωτῶν πρὸς πολλὰς πρὸς αἰετὸς εἰν Σπαρτιατῶν, εἶπε ὁ ταῖς ἀνομιὰς πρὸς.

Ἐπειροῦ δὲ πωσανομήδου πόσοι εἰσὶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ὅσοι (εἶπε) ἰκαροὶ πρὸς κακοὺς ἀπεύρχη. καὶ πρὸς ἀνομιὰς πωσανομήδου, Ἔλλοισι (εἶπε)

quidem fortis erat, sed Lacedæmon multos habet illo fortiores.

ΑΓΙΔ. ΑΡΟΦΗ.

Agis rex discitabat Lacedæmonios interrogare nō quot sunt, sed vbi sunt hostes.

Apud Mantineam verò dum pugnare cum hostibus, qui plures erant, proheretur, Necesse est (inquit) cū multis pugnare, qui multis velit imperare.

Quum autē Elei laudarentur quòd in Olympiis præclare se gererēt, Quid mirum (inquit) faciunt, si quarto quoque anno per vñū diem iustitia vtuntur; Sed illis in laudando perseverantibus, Quid mirandum (inquit) si re bona bene vtuntur iustitia?

In hominem verò improbum sæpe interrogātem quis Spartiata optimus esset, Qui tui dissimillimus est, inquit.

Sed alio interrogante quot essent Lacedæmonii, Quot (inquit) ad malos arcendos satis sunt. Quum autem ab alio idem quæreretur, Multi (inquit)

tibi videbuntur, si pugnantes ipsos spectaueris.

LYSAND. APOPH.

Lysander vestes pretiosas quas Dionysius Siciliae tyrānus suis filiabus miserat, non accepit, quod diceret se vereri ne illis induta deformiores viderentur.

In eos autem à quibus vituperabatur, ut Hercule indignus, quod dolo pleraque ageret: dicebat, quod leonina pellis non peruenit, vulpinam esse asfudendam.

Sed aduersus Argiuos qui iustiora quam Lacedaemonii de quo contendebant loco, dicere videbantur, distincto gladio, inquit, Qui huius est dominus, optimè de finibus disserit.

Lacedaemonios verò Corinthiorum murum segnius oppugnare animaduertens, quum leporem è fossa exilientem vidisset, Eos (inquit) timetis hostes, quorum inertia lepores in muris dormiunt.

Quum autem Megarensis quidam in communi cōuentu aduersus ipsum

δέξουσι τῶν ἰατῶν αἰτίαι ἰδὲ μαχευόμενοι.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΑΠ.

Λύσανδρος, Διονυσίου τῆς τυραννίδος πρέσβυτος ἰμάτια τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἧστὸς πολυτελῶν, οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν δεδιέναι μὴ δεξιῶν τῶν μαλλῶν αἰσθῆσαι φαίηται.

Πρὸς δὲ τοὺς ἄργείους αὐτὸν εἰπὼν τῶν ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφαιρέσεως ὡς αἰσθῆσαι τῶν ἡρακλείου, ἐλεγε, ὅπου μὴ ἐφικεῖται ἡ λειότης, ἀποσπῆται εἶναι ὅκει τὴν ἀλωπυκίαν.

Πρὸς δὲ Ἀργείους διακρίματα ἧστὸς Λακεδαιμονίων λέγειν περὶ τῆς ἀμφισβητουμένης χώρας δοκουμένων, ἀποσπῆται τὴν μάχην. Οὐ τῶν ἐφῆ κρησῶν, βέλπυσα περὶ τῆς ὄρωι δεξιότητι.

Τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους ὄρων ὀκνοῦστας ἀποσπῆται τῆς τείχεσσι ἧστὸς Κουλιδίω, ὡς εἶναι λαγῶν δεξιότητων ὅκ τῆς τῶν φρουρῶν, τοιοῦτοις (ἐφῆ) φοβέσθαι πολέμοις, αὐτὸν εἰ λαγῶν δὲ ὄρωι εἰ τῆς τείχεσσι εἶναι τῆς δεινότητι.

Μεγαρέας δὲ αἰσθῆσαι ὅκ κοινῶς σπυρίων ἀφαιρέσεως ἀφαιρέσεως ἀφαιρέσεως ἀφαιρέσεως.

Οι λόγιοι σου (εἶπε) πόλεως δέονται.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ΑΠ.

Αγησίλαος ἔλεγε τοῖς πύθ Ασίαν κατοικοῦντας, ἔλθω Σέρως μὲν κακοῖς (εἶ), δὲ λοις δὲ ἀγαθοῖς.

Εἰσηκούων δὲ αὐτῶν τὸν Περσῶν βασιλέα μέγαν προσαγορεύειν, Τί δὲ ἐκεῖνος (εἶπεν) ἰμοὶ μείζων, εἰ μὴ δικαιοτέρος καὶ σωφρονέστερος;

Περὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς ποτέρω βελτίων, Οὐδὲν ἀνδρείας (εἶπε) χρησιμὸν εἰς πάντας ὧν δικαιοί.

Νυκτὸς δὲ μέλαινα καὶ παχὺς ἀνάσσει γῆεν ἐκ τῆς πολεμίας, καὶ τὸν ἐρωτῶν ὄρων ἄπολειπόμην δι' ἀσθενείας, καὶ δακρύοντα, Χαλεπὸν (εἶπεν) αἶμα ἐλιεῖν καὶ φρονεῖν.

Μενεκράτης δὲ τῷ ἰατρῷ Διὸς προσαγορεύοντος, γραφάτης ὅπισθ' αὐτῶν, Μενεκράτης Ζωῆς βασιλεῖ Αγησίλαῷ χαίρειν, ἐπέγραψεν, Βασιλεῦς Αγησίλαος Μενεκράτη ὑγιαίνειν.

Δακρυόμηνων δὲ νικησάτων Αθη-

dicendi licetia usus esset, Tua (inquit) verba civitatis egent.

AGESIL. APOPH.

Agésilauus discitabat eos qui Asiam incolerent, liberos quidem esse malos, bonos autem seruos.

Sed assuetis illis regem Perfarū magnum appellare, Ecquid ille (inquit) me est maior, nisi & iustior sit & modestior?

De fortitudine verò atque iustitia percontatus vtra sit melior, Nihil (inquit) fortitudine indigeremus, si omnes iusti essemus.

Noctu autem quum è terra hostili repente castra moturus esset, videns puerum quem amabat, lacrymantem propter imbecillitatem relinqui, Difficile est (inquit) simul & misereri & sapere.

Menecrates verò cognomento Iupiter quum ad ipsum epistolam ita scripsisset, Menecrates Iupiter regi Agésilao felicitatem, rescripsit, Rex Agésilauus Menecrati sanitatem.

Lacedæmonii autè quum Athenienses

ac socios apud Corinthum debellarent, audita cadaverum hostilium multitudine, Heu miseram (inquit) Græciæ quæ tot in seipsam viros perdidit, quot satis essent ad barbaros omnes debellandos.

Oraculū verò quod volebat quum ab Ioue in Olympia accepisset, ephoris iubentibus vt Pythium quoque de iisdem consuleret, Delphos profectus, deū rogauit an quæ patri, eadem ipsi quoque viderentur.

Quendam autem ex amicis ab Icarico Care petens, ad eum ita scripsit, Nicias si te iniuria non afficit, dimitte: si iniuste agit, mihi dimitte. omnino autem dimitte.

Idem ad eum audiendum inuitatus qui luscinia vocem imitabatur, Ipsam (inquit) saepe audiuit.

Post Leuætricam verò pugnam ephori animaduertentes urbem viris vacuam esse, quod lex iuberet omnes eos qui terram fugissent, ignominiosos esse, volebant infamiae notam soluere, proptereaque legislatorē Agesilaum

νάμους καὶ τοὺς συμμαχοὺς ἐκ Κορίνθου, πορθήσας τὸ πλῆθος ἤδη πολεμίων νεκρῶν, Φεῦ τὰς Ἑλλάδος (εἶπεν) ἀποσπύρις ὑφ' ἐαυτῆς ἀπολώλεκεν ὅσους ἀρκεῖ τοὺς βαρβάρους νικῆν ἅπαντας.

Χρησιμὸν δὲ λαβῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ παρὰ τοῦ Διὸς ὃν ἠθέληεν, εἶτα ἤδη ἐφόρων κελθόντων καὶ τὸν Γυθιον ἐρωτήσας ἀεὶ ἤδη αὐτῶν, τίς Δελφοῖς ᾤδεσθ' ἰσχυρότερος, ἠρώτησε τὸν θεὸν εἰ ἄπερ τῆ πατρὸς, δοκεῖ καὶ αὐτῆς.

Παραπυθίῳ δὲ πνα ἤδη φίλων παρὰ τοῦ Καρῶς Ικαρείως, ἐξέσπευε πρὸς αὐτὸν, Νικήσει εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικῶ, ἡμῖν ἄφες, πάντως δὲ ἄφες.

Τὸ δὲ μμουθῆρου πῶ τῆς ἀηδόνης φωνῆ ἀκούσας ᾤδεσθ' ἀκαλύθῳ, αὐτῆς (εἶπεν) ἀκούει πολλὰ κίς.

Μετὰ δὲ πῶ ἐν Λακωνίᾳ μάχῳ παύσας τοὺς ποιεῖσάντας ἀπίμοις (ἦ) τὸ νόμον κελθόντες, ἐρωτῆσαι οἱ ἔφοροι πῶ πόλιν ἀφρώτῳ ἔρημον οὔσαν, ἐξ οὐλονο τῆ ἀπιλίαν λῦσαι, ἐνομοθέτῳ ἀπὸ εἰζαν τὴν Ἀγησί-

λαον. ὁ δὲ προελθὼν εἰς τὸ μέσον, ἐκέλευ-
σε πρὸς νόμους ἀπὸ τῆς αὐλοῦ κωλοῦς ἦν.

Ἐπι δὲ πεμφθεὶς πρὸ βασιλεῖ ἦν Λι-
ζυπίων σύμμαχος, ἐπιλορκεῖτο μὲτ' αὐ-
τοῦ, πολλαπλασίουαν ὄντων ἦν πολεμίων,
καὶ ἀεταφροβόντων τὸ στρατόδοι, κι-
λδίσιαντος ἐπιξίῖναι καὶ διαμάχουσι πρὸ
βασιλείως, οὐκ ἔφη διακωλίσην τοῖς πο-
λεμίοις ἴσοις αὐτοῖς ἡμέτεροι βουλομένοις.
ἔπ δὲ μικρὸν ἀπολειπούσης τῆς παφρου
συνάψαι, καὶ τὸτο ἀφρατῆξας τὸ διαλεῖ-
πον, καὶ παρὸς ἴσοις ἴσοι ἀφροισαίμοι οὐκ ἔφ.

Ἀποθνήσκων δὲ, τοῖς φίλοις ἐκέλευσεν
μνηστῆριαν πλασαῖν μνηστῆριαν πινισα
αἰ, τῆς εἰκόνας ἔστω παροσαζορβανίει πρὸ π
καλὸν ἔργον πεπίνακα, τὸτο με μνηστῆρι
ἔστω ἐπὶ μνηστῆρι, ἔστω οἱ πάντες αἰδριαιπῆς.

ΑΡΧΙΔ. ΤΟΥ ΑΓ. ΑΓ.

Ἀρχίδαμος ὁ Ἀγισταίου, κατὰ πλῆ-
κὸν ἰδὼν βέλος, τότε παρῶν ὄκ Σικελίας
κομισθῆναι ἐβόησεν, ὡς Ἡρακλῆς, ἀπὸ λα-
λων αἰδρος ἀφρατῆ.

ΑΓΙΔ. ΝΕΩΤ. ΑΓ.

Ὁ νεώτερος Ἀγισταίου ἀφρατῆς ὄκ πρὸ

declararunt. Is autem quum in me-
dium prodisset, censuit leges postri-
die ratas fore.

Aegyptiorum autem regi auxilio
missus, vna cum eo ab hostibus obsi-
debat, quum multo plures hostes i-
p̄s forent, castrisque fossam circundu-
cerent. Sed quum rex erumpere ac di-
micare iussisset, Hostes (inquit) volen-
tes nobis esse pares, impediendi nō sunt.
Et quū spatii parū adhuc superesset ad
fossam cōiungendā, in eo quod relictū
erat spatio acie instructa, quū totidem
vtrinque pugnarēt, victores euaserūt.

Idem moriens, amicos nullam sibi
neq; fictam neque pictam imaginem
ponere iussit. Si quod enim opus (in-
quit) bonū feci, hoc, meū monumentū
erit: sin nullū, ne omnes quidē statuae.

ARCHID. ΑΡΟΦΗ.

Archidamus Agesilai filius quū ca-
tapultae iaculum. tunc primū ex Si-
cilia aduectum vidisset, exclamauit, O
Hercules, Viri perit virtus.

ΑΓΙΣ ΙΥΝΙΟ. ΑΡ.

Agis iunior Demade dicte Laconi-

cos enses propter breuitatem à præstigiatoribus deuorari. Atqui Lacedæmonii (inquit) his ipsis ensibus hostes assequuntur.

Quum autem ephori milites proditori committi iuberent, Alieni (inquit) ei fidem habere non debent, qui suorum proditor fuerit.

CLEOM. ΑΡΟΦΗ.

Cleomenes ei qui se gallos qui pugnando interirent, ipsi daturum pollicebatur, Minimè (inquit) istis egeo, sed iis potius qui pugnando interficiant.

PÆDAR. ΑΡΟΦΗ.

Pædaretus inter trecentos non delectus, qui in ciuitate quidem ordine primus erat honor, hilaris ac ridens abibat, se gaudere dicens, si trecentos Sparta haberet ciues se meliores.

DAMONID. ΑΡ.

Damonidas in vltimum chori ordinem à chori magistro collocatus, Eurge (inquit) excogitasti quomodo hic quoque in honore sit locus.

Λακωνικά ἔξιψ' ὅψ' μικρότητα καταπίπεισιν οἱ θαυμαστοὶ, καὶ μὴ (εἶπε) μάλιτα εἰ Λακεδαιμόνιοι ἤν' πολέμιον πῆς ἔξιφισσι ἐφικνοῦνται.

Τὰ δὲ προσδοτὴν προσδοῦσά γε στραπώτας ἤν' ἐφόρων κελυθόντων, οὐκ ἔφη πτεβόην πῆς ἀλλοτέλοισι τῆς προσδοτῆς ἰδίους.

ΚΛΕΟΜΕΝ. ΑΠ.

Κλειομένης πρὸς τὸν ὑπερχορεύμενον αὐτῆς δῶσέν' ἀλεκτρύονας ὑπερνήσκοντας ἐν τῆ μάχῳδι, Μὴ σύ γ' (εἶπεν) ἀλλὰ δός μοι πῆς κατὰ κείοντας ἐν τῆ μάχῳδι.

ΠΑΙΔΑΡ. ΑΓΟΦΘ.

Παιδάρετος οὐκ ἐκρήθεις εἰς πῆς πελακοσίους, ἦπες μὲν ἐν τῆ πόλει προσθύουσα πρὸ τῆ πατρῆς, ἰλαρὸς καὶ μειδιῶν ἀπήεις, χαίρειν λέγων εἰ πελακοσίους ἢ πόλις ἔχεις πολίτας ἕα τῷ βελπίονας.

ΔΑΜΟΝΙΔΟΥ ΑΠ.

Δαμονίδας ὃ παχθεῖς εἰς πῶν τελευταίαν τῷ χορῳδῶ τῆξιν ὑπὸ τῷ τὸν χορὸν ἰσαίπης, Εὐγ' (εἶπεν) ὄξεῦρες πῶς καὶ αὐτὸς ἐπῆμος γῆθηται.

ΝΙΚΟΣΤΡ. ΑΠ.

Νικόστρατος ὁ πρῶτος Ἀρχιδάμου στρατηγὸς ἐπὶ Ἀρχιδάμου χωρίον τι προδοῦναι περὶ καλῶν ἐπιπέδων ἐπὶ χημάσι πολλοῖς καὶ γαίμω λακίμνῃς ἐβούλεται, δὲ ἄρχιδάμου ἀπεκρίνατο μὴ εἶναι τὸν Ἀρχιδάμον ἀφ' Ἡρακλείου. τὸν ἰδὼν ἔδωκεν Ἡρακλέα, ἀπειλοῦντα τοὺς κακοὺς κολάζειν Ἀρχιδάμον δὲ τοὺς ἀγαθοὺς κακοὺς ποιεῖν.

ΕΥΔΑΙΜ. ΑΠ.

Εὐδαίμωνίδας ἰδὼν ἐν Ἀκαδημίᾳ Ἐνοκράτην πρεσβύτερον ἤδη ματὰ τὸν ἑαυτοῦ φιλοσοφοῦντα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπιπέδω ἄρετιν ζητεῖ, Πότε οὖν (εἶπεν) αὐτῇ χηρίσεται;

Πάλιν ἀκούσας φιλοσόφου ἔφη λέγειν πὸς ὅτι μόνος ἀγαθὸς ὁ σοφὸς εἶναι, ὁ δὲ λόγος (εἶπεν) δαίματός, ὁ δὲ λέγων ἠδὲ ἐπιστάλαται.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΑΡ.

Ἀντίοχος ἐφορβύων, ὡς ἵκουσιν ἐν Μεσσηνίῳ Φίλιππος πῶς χείραν ἔδωκεν

NICOSTR. AP.

Nicostratus Argiuorum imperator, multis pecuniis, & nuptiis Lacænz quam vellet, præter regias, oblati ad prodendum quendam locum ab Archidamo exhortatus, respondit Archidamum ab Hercule genus non ducere. Herculem enim circumeūtem, malos pœna affecisse: Archidamum verò eos qui sunt probi, malos efficere.

EVDÆM. AP.

Eudæmonidas quū in Academia Xenocrate vidisset iam seniore cum discipulis philosophantem, audissetq; virtutem ab ipso inquire, Quando (inquit) illa vretur?

Rursus quum alium audisset philosophum differentē quòd solus sapiens est bonus imperator, Sermo quidem admirandus est (inquit) sed qui loquitur, nunquam tubæ sonitu fuit excitatus.

ΑΝΤΙΟΧΙ ΑΡ.

Antioch⁹ quū ephorus esset, postea quā accepit agrū Messeniis à Philippo

datum interrogavit, num etiam illis de agro pugnantis, ut vincerent dedisset.

ANTAL. APOPH.

Antalcidas in Atheniensem qui Laeda monios imperitos vocabat, Soli videlicet nos (inquit) nihil mali à vobis didicimus.

Sed quā alius Atheniensis in ipsum dixisset, Atenim sæpe vos à Cephiso fugavimus, Nos verò (inquit) nunquā vos ab Eurota.

Rbetore autem Herculis laudationem lecturo, Quis nempe illum vituperat? inquit.

EPAMIN. APOPH.

Epaminonda Thebano exercitum ducente, nunquam paucis & repentinus terror in castra incidit. Dicebat autem in acie mori pulcherrimū esse.

Armatorum vero corpus nō solum athleticè, sed etiam militariter exercitatum esse oportere censebat. Eoque corpulentis infensus erat, ac talē quendam exercitū expulit, dicēs vix tribus quatuorve scutis ventrem illius regi

κιν, ἠρώτησεν εἰ καὶ τὸ κρατεῖν αὐτοῖς μαχομένοις παρὰ τῆς χάριτος ἔδωκεν.

ΑΝΤΑΛΚ. ΑΠ.

Ανταλκίδας πρὸς τὸν Ἀθηνῶνα ἄμαθις ἄποκαλοῦντα τις Λακεδαιμονίους, Μόνοι ζωῆ (εἶπεν) ἡμεῖς οὐδὲν μεμαθήκαμεν κακὸν παρ' ὑμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀθηνῶνα πρὸς αὐτὸν εἰπόντις, Ἀλλὰ μὲν ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Κηφισοῦ πολλάκις ὑμᾶς ἐδίωξαμεν, ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε (εἶπεν) ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα.

Σοφιστὸς δὲ μέμνησις αἰσινώσκειν ἐλάμων Ἑρακλῆους, ἔφη, Τίς γὰρ αὐτὸ ψεύξεται;

ΕΠΑΜΙΝΟΝ. ΑΠ.

Ἐπαμινώνδου τοῦ Θεβαίου στρατηγούτις, οὐδέποτε πικρὸς δόρυχος ἐπέσει εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐλεγε δὲ τὸν ἐν πολέμῳ γάτατον εἶ) κάλλιστον.

Τῶν δὲ ὀπλιτῶν δέει ἀπίφαιεν εἶ) τὸ σῶμα γυμνασμένοι οὐκ ἀθλητικῶς μότις, ἀλλὰ καὶ στρατηγικῶς, διὸ καὶ τις πελοισάρχαις ἐπολέμει, καὶ πια ποιούτην ἀπλάσι τ' στραπας, εἰπὼν ὅτι μόλις αὐτὸ σκέπταισι τῶν γαστέρα ἀσπίδες τρεῖς ἢ τέσσα-

ρες, δι' ἧν οὐχ ἰώραται αὐτὸς τὸ αἰ-
δύον.

Οὕτω δὲ ἡ ἄπληξ ἀεὶ πῶς διαταί,
ὡς τε κληθεὶς ὅππῃ δ' εἴποιεν ἕωπιό γέγονος, δι-
ρῶν περμαμάτων καὶ ὄφων καὶ μύρων πα-
ρασκαλιῶ, ἀπῆλθεν ἄθους, εἰπὼν, Ἐγὼ τὸ
θύειν ὄμνω, οὐχ ὑβείζω.

Τοῦ δ' μαγείρου πῆς σωμαρχοισιν ἡμέ-
ρῶν πῶν δαπάνων ἀπολογησάμενος, ὡς
μόνον ἡ γὰρ ἀκίση τὸ πλῆθος τῶ ἐλαίου. Σω-
μασάρχων δὲ ἦν σωμαρχόντων, οὐ τὸ πῆς
δαπάνης ἔφη λυπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' εἰ ποῦ-
τον ἔλαμον ὄντος ἄρξαι δὲ δεκταὶ τῶ σῶ-
ματος.

Ἐορτήν δὲ τῆς πόλεως ἀγορῆς, καὶ
παιῶν ἐν πότις καὶ σωμαρχοισι ὄντων, ἀ-
πῆνθησε πῆς σωμαρχῶν αὐχμηρὸς καὶ
σιώνοις βαδίζων. Σωμαρχοῖτος δ' καὶ πῶ-
στατομάρου π' δὲ μόνος οὕτως ἔχων ἀείλι-
σιν, Ὅπως (εἴπει) ἐξῆ πῶσιν ὑμῖν μι-
θύειν καὶ ῥαθυμεῖν.

Ἀνδρωπῶν δὲ φαῦλον ἔφη μεροπῆ-
τα π' τῶν μετείων, τὸς μὲν Πελοπίδου

posse, propter quem ne sua quidem pu-
denda unquam vidisset.

Sic autem frugalis in victu erat, ut
à vicino ad coenatum inuitatus, quum
bellariorum obsoniorumq; ac vnguē-
torum apparatus inuenisset, euestigio
abierit, dicens, Ego te sacrificare, non
lasciurē putabam.

Quum verò coquus dierum quorun-
dam impensæ rationem collegis red-
deret, nimium olei sumptum dunta-
xat ægrè tulit. Sed collegis admiran-
tibus, impensam quidem sibi non esse
molestam dixit, sed si tantum olei in-
tra corpus ipse excepisset.

Quum autē festū diem vrbs celebra-
ret, ac omnes comotationibus & so-
dalitatibus dediti essent, familiarium
cuidam squalidus & cogitabundus in-
ter ambulandum occurrit: ac illo mi-
rante, atque percontante curnam so-
lus ita affectus circumiret, Ut vobis
(inquit) omnibus ebrietati ac desidiæ
liceat indulgere.

Hominem verò nequā, qui medio-
cre quodda scelus admiserat, Pelopidæ

quidem roganti non dimisit, sed amicæ supplicanti concessit, dicens scorta decere, non imperatores, eiusmodi accipere dona.

Quum verò Lacedæmonii copias educerent, oraculæque Thebanis ferrentur, alia quidem, eos victum iri, alia victores fore significantia: hæc ad dexteram tribunalis partem, illa ad sinistram poni iussit: omnibusque ita positis, surrexit & dixit, Si imperatoribus quidem parere volueritis, ac simul invadere hostes, hæc vobis sunt oracula: (indicans meliora) sin autem aduersus pericula timidi fueritis, illa: respiciens ad peiora.

Idem contra hostes exercitum educēs, tonitru factō, ac iis qui circa ipsum erant, interrogātibus quid deum significare putaret, atonitos esse hostes dixit: Quippe qui quum talia adsint loca, in talibus castra metantur.

Suavissimū autem omniū bene fortiterque sibi gestorū illud esse dicebat, quod suis adhuc vivis parētibus apud Leuctra Lacedæmonios superasset.

ἄφρακτος, ἢ ἀφῆκε ἢ οὐκ ἐρημώσης διητήσις, ἀφῆκεν, εἰπὼν ἢ ἢ ταῦτα πρέπει λαμβάνειν ἐταμειδόσι, θύγα μὴ στρατηγός.

Ἐπὶ δὲ Λακεδαιμονίῳ ὅτις ἐατθουμένῳ ἀνέφεροντο χηνημοὶ τοῖς Θεβαίοις, οἱ μὲν ἠπλᾶσι, οἱ δὲ νικη φεζόντες, ἐκέλευε τοῖς μὲν ὅτι δεξιὰ τὸ βήματος θῆαι, τοῖς δὲ ἐπ' ἀριστερᾶ πέντων δὲ πάντων, ἀσασίς εἶπεν, Ἐμὲ μὲν ἐθέλησθε τοῖς ἀρχαῖσι πίθεσθαι ὡς τοῖς πολέμοις ὁμοίως χερσὶν, οὗτοι ὑμῖν εἰσὶν οἱ χηνημοὶ, δεξιὰς τοῖς βελπίνας· εἰ δὲ ἀποδ' ἐπὶ εὐλαστέως πρὸς τὸν κίνδυνον, οὐκ εἶνοι πρὸς τοῖς χερσὶνας εἰπὼν.

Πάλιν δὲ πρὸς τῶν τοῖς πολέμοις βροντῆς ἡχυμῆς, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν πικρὰ τοῦδ' ὡς πρὸς σημαίνετο εἶ ἢ τὸ πρὸς, ἐκέλευερον τῆς πρὸς τοῖς πολέμοις εἶπεν, ὅτι τοῖς αὐτῶν χερσὶν ἐγὼς οἴτων, ἐν τοῖς τοῖς στρατοπέδοις.

Ἦδισον δὲ πάντων αὐτῶ τῆς γεγονότων καλῶν καὶ ἀγαθῶν εἰς αἰελεν, τὸ τῆς γενεαδῶν αὐτῶν πρὸς πατρός ζωῆς ἐπὶ καὶ τῆς μητρός, ἐν δὲ κτρῶσις νικῆσθαι Λακεδαιμονίους.

Εἰδὼς δὲ φαίνεσθαι τὴν ἄλλον χρόνον ἀλληλιμμένους τὸ σῶμα, καὶ φαιδρὸς τῷ προσώπῳ, μετὰ τὴν μάχην ἐκείνῃ τῇ ὑπεράϊα φροῦλθεν αὐχμηρὸς καὶ ταπεινός· οὗ δὲ φίλων ἐρωτῶντων μή τι λυπηρὸν αὐτῷ συμπέπρωκεν, Οὐδέν, (εἶπεν) ἀλλ' ἐχθὲς ἠδὲ μὲν ἐμαυτῷ μείζον ἢ καλῶς ἐχθὲ φρονήσαντος· διὸ σήμερον κολάζω τὴν ἀμετείαν τῆς χρεᾶς.

Εἰδὼς δὲ πῶς Σπαρτιάτας ὄππικρυπτοῦσι τὰ ποταῦτα συμπώματα, καὶ βουλόμηνος ἐξελέγξαι τὸ μέγιστος τῆς συμφορᾶς αὐτῶν, οὐχ ὁμοῦ πᾶσι νεκρῶν αἰάρεσαν, ἀλλ' ἐκάστους κατὰ πόλιν ἔδωκεν, αἷσι πλείους ἢ χιλίους ὄντας ὀφθαλμοῖς πρὸς Λακεδαιμονίων.

Ἰάσιος δὲ τῷ Θεσσαλῶν μοναρχοῦ συμμάχου ἐν εἰς Θήβας ἑξήκοντα χιλιούτων, διαχίλιους δὲ χρωσῶν τῷ Ἐπαμινώνδῃ πέμψαντος ἰσχυρῶς παραγγέλλω, τὸ μὴ χρωσῶσι ἐκ ἔλαβε, τὴν δὲ Ἰάσονα παστέμης, Ἀδίκων (ἐφῆ) χερῶν ὄργης αὐτὸς ἢ πιπύκοιτα δραχμαὶ δαξσαμένους ἑξήκοντος τ' πολυτῶν, ἐφόδοι τ' ἑραμίας, ἐπέβαλεν εἰς Πελοπόννησον.

Ceterum postridie illius pugnae, quum alio tempore solitus esset vincto corpore serenoque vultu in publicum prodire, squallidus & humilis ac fordius processit. Interrogantibus igitur amicis num quid sibi triste accidisset, Nihil (inquit) sed heri sensi me animo fuisse quam par sit elatiore: quocirca hesternae latitiae intemperantiam hodierna tristitia castigo.

Quum autem Spartiatis suam calamitatem abscondere sensisset, volens illius magnitudinem declarare, non simul omnes, sed singulas ciuitates cadauera colligere permisit. Itaque plura quam mille Lacedaemoniorum cadauera fuere numerata.

Iason vero Thessalorum princeps, quum socius Thebas venisset, ac duomillia aureorum Epaminondae vehementer indigenti misisset: aurum quidem non accepit, sed quum primum Iasonem vidit, Iniustis (inquit) manibus imperas. Ac quinquaginta drachmis à quodam ciuiū acceptis, exercitus viatico, in Peloponnesum irrupit.

Rufus quum rex Persarum tria daricorum milia ei misisset, Diomedon-tem asperè obiurgauit, quòd tantam nauigationem nauigasset, vt corrumperet Epaminondam. Sed regi renuntiare iussit, si quæ Thebanis cōferant, sentiat, gratis Epaminōdam amicū esse habiturum: sin quæ minus vtilia sint, hostem.

Argiui autem quum Thebanorum focii essent, Atheniensiumque legati in Arcadiam profecti, vtroque accusarent, atque Callistratus orator OEdipum & Orestem ciuitatibus exprobraret, Confitemur (inquit Epaminōdas) & apud nos patricidam fuisse, & apud Argiuos matricidam: sed qui ista perpetrarunt, nos quidem expulimus, Athenienses verò susceperunt.

In Spartiatis autē qui multis & magnis in rebus Thebanos accusauerant, Hi nempe vos (inquit) à breuiloquio desistere coegerunt.

Sed posteaquam Alexandrum Phœacorum tyrannum, Thebanorum hostem, Athenienses sibi amicū effe-

Αὐτῆς ἢ τῷ Περσῶν βασιλέως πλεονεξίοις δαρεικοί ἀποστείλαντες αὐτῶν, καὶ θύλακο πικρῶς Διομέδοντος, εἰ ποσῦτον πλουσιώτερον ἔδειξεν Ἐπαμινώνδας. πρὸς ἢ τῷ βασιλέα λέγειν ἐκάλεισεν, ὅτι τὰ συμφέροντα Θεσάλαισι φρονῶν, ἔξει ποσὶ καὶ φίλον Ἐπαμινώνδας· τὰ δὲ μὴ συμφέροντα, πολέμιον.

Ἐπὶ ἢ Ἀργείοι μὲν ἐγγύοντο σύμμαχοι Θεσάλων, Ἀθηνῶν δὲ παρέσβησι εἰς Ἀρκαδίαν ἀδελφύμοι κατηγόρουσιν ἀμφοτέρων, καὶ Καλλίστρατος ὁ ῥήτωρ ὠνεῖδισι τὸν Ορέστῃ καὶ τὸν Οἰδίπιδαι τῆς πόλεως, ἔπαυσας ὁ Ἐπαμινώνδας, Ομοροζεύμῳ (ἴφικ) καὶ παρ' ἡμῖν παύσασθαι γενέσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μὴ παύσασθαι ἀλλὰ τίς τῶν τῶν δράσασθαι ἡμεῖς μὲν εἰς βλάβην, Ἀθηνῶσι δὲ ὑπεδέξατο.

Πρὸς ἢ τίς Σπαρτιάταις πολλὰ καὶ μεγάλα τῷ Θεσάλων κατηγόρουσιν. Οὗτοι μὲν περὶ (ἴφικ) ὑμῶν βραχυλοζεύσασθαι ἐπαύσαν.

Ἐπὶ ἢ Ἀλέξανδρον τῷ Φιραίων τύραννον πλέμιον ὅτι Θεσάλων, Ἀθηνῶσι φίλον

ἐποίησαντο δὲ σύμμαχον, ὑποχόμενοι αὐ-
τοῖς ἡμόδοσιον πλὴν μὲν κρέων ἄπει-
παρέξεν. Ἡμεῖς δὲ (ἔφη ὁ Ἐπαμινώδας)
ἔξυλα προῖκα παρέξομεν Ἀθηναίοις ὅτι
τὰ κρέα τῶν ταῦ πλὴν δὲ χύσεν αὐτῶν πε-
μύμην, ἀλλὰ πολυπραγμονῶσι.

Τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ὑπὸ χολῆς ἐκλυομέ-
νοις αἰεὶ βουλόμενος ἐν τοῖς ὅπλοις σπι-
χάν, ὅποτε Βοιωτάρχης αἰρεθῆναι, παραίνω-
ἐλεγε, Ἐπιβουλεύσατε ἄνδρες, ἐὰν γὰρ ἐ-
γὼ στρατηγῶ, στρατεύσει ὅστιν ὑμῖν. καὶ
πλὴν χώραν ὑπὸ ἡμῶν οὐσιν καὶ ἀναπεπλημέ-
νῳ, πολέμου ὀρχήσαν προσηγούσει, ὡς
μηδυναίμοις κρατεῖν αὐτῆς ἀλλὰ μὴ πλὴν
χεῖρα διὰ πόρτακος ἔχουσι.

Τοῦ δὲ Χαβρίου πρὸς Κόρινθον ὀλί-
γοις πρὸς ἧν Θεβαίων ὑπὸ τῆν τεύχη φι-
λομαχοῦντας καταβαλόντος, καὶ σπαι-
πες πρόπαμον, ὁ Ἐπαμινώδας καταλαῶν
ἔφη ὅτι τῶν ταῦ οὐ πρόπαμον ἀλλὰ Ἐκα-
τέσιον ἐσάναι. πλὴν γὰρ Ἐκατέσιον ὅπρι-
κῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρῶνται
πρὸς αἰσ.

Ἀπαγγέλλαντες δὲ πρὸς ὡς Ἀθη-

cerunt & focium, qui promittebat se
venalem carnis libram in suis semio-
lo præbiturum, At nos (Epaminōdas
inquit) Atheniensibus ligna gratis ad
illas carnes coquendas præstabimus.
Nam nisi quieverint, eorum agrū suc-
cidemus.

Βασιλεὺς autem otio dissolutos vo-
lens in armis semper continere, quū
electus esset imperator, admonens di-
cebat, Adhuc consilio polletis Theba-
ni, nam si ego sum imperator, vobis
est militandum. Ac regionem superi-
nam & patetem, belli orchestram ap-
pellabat, quod illā obtinere non pos-
sent nisi manum in scuti loro ha-
beant.

Chabrias verò quū prope Corinthū
perquam paucos Thebanorum quos-
dam avidius sub muris pugnantes in-
terfecisset, ac trophæum crexisset, E-
paminondas irridens, Hic decebat,
(inquit) non trophæum, sed Hecatesi-
um crexisse. Nam humilia Hecates fa-
cella in triviviis ante portas dedicabant.

Quum autem quidam nuntiasset

exercitū nouis ornatum armis in Pelloponnesum ab Atheniensibus missum. Quid igitur (inquit) Antigenidas gemit, quū Tellē nouas tibias habeat? Tellē verò pessimus quidē erat tibicen, Antigenidas, optimus.

Idē quū accepisset scutiferū multas ab homine captiuo pecunias sumpsisse, Redde (inquit) mihi quidem scutum tibi verò ipsi patrique cauponam redde me in qua reliquum tēporis uiuas. neque enim posthac te periculis itidem exponere uoles, quippe qui è diuitibus & beatis vnus sis factus.

Interrogatus autem utrū se meliorem duceret imperatorē, an Chabriā, an Iphicratē, Difficile id est (inquit) donec uiuimus, iudicare.

Posteaquā verò ex Laconica reuersus, capitis causam cū collegis dicere coactus est, quòd menses quatuor imperium Bæotia contra legē retinisset, collegis quidē in seipsum crimē remouere uultisfit tanquā vi coactus. Ipse autē dixit non habere uerba rebus meliora: sed siquid omnino apud iudices dicendū esset, cōfite se, si ab ipsis necandus iudicetur,

ναῖοι σράττωμα καινοῖς κεκοσμημένων ὀπλοῖς εἰς Πελοπόννησον ἀπετάλασσι, ἰδὼν (εἶπεν) Ἀντιγνίδας εἶναι καινοῖς Ἰππίνος αὐλοῖς ἔχοντος, ἰὼ δ' αὐλητῆς ὁ μὲν Τέλλης, κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγνίδας, κάλλιστος.

Τὸν δὲ ἰσπασιζόμενος αἰδοῦσθαι εἰληρότα χρέματα πολλά πᾶρ αἰδύρος αἰχμαλώτου μαχρότης, Ἐμοὶ μὲν (εἶπεν) αἰδοῦσθαι πῶς ἀποθῆαι, σε μὲν δὲ πῶς κατηλέον ὄντα καταλίπεις. οὐκέτι γὰρ ἐθέλεις κενεωθῆναι ὁμοίως, εἰς τῶν πλουσιῶν μαχρότης καὶ μακρὰ εἶων.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πότμον ἑαυτὸν ἡγεῖται βελτίονα στρατηγὸν ἢ Χαβρία ἢ Ἰφιφράτιον. Δυσκείτη (εἶπεν) ἕως ζῶμιον.

Ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς Λακωνικῆς ἰσπασιζόμενος ἐβόλη παλάτου δίκην μὲν τῶν στρατηγῶν, ὡς ὀπίσθαι ὅτι τῆ Βοιωταρχία παρὰ τὸν νόμον τέταρτος μῶνας, πῶς μὲν οὖν ἄρχοντας ἐκέλευεν εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρειν πῶς αἰτίας ὡς ὁμοιοειδέντας, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔφη βελτίονας ἔχειν τῶν ἔργων λόγους. εἰ δὲ δεῖ πᾶντως εἰπεῖν πρὸς τοὺς δικαστὰς, ἀξιουῶ, αὐτὸ ἀποκτείνωσι αὐτὸν,

ὄπηγάσαι τῇ σῆλη πλὴ καταδίκω, ἵ-
 πους οἱ Ἕλληες εἰδῶσι ὅπ μὴ βουλομέ-
 νους Θεβαίους Ἐπαμινώδας λιβάλας τῶ
 Λακωνικῶ πυρπολῆσαι, πιντακείοις ἐν-
 αὐτῆς ἀδ ἠώπιν οὔσαν· οἰκῆσαι δὲ Με-
 νωνοῦ δι' ἐπὶ τεράκοντα καὶ δεκάσιων σπι-
 τάξαι δὲ καὶ συναγαγεῖν εἰς ταῦτην Ἀρκα-
 δας· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς Ἕλλησι πλὴ ἀπο-
 νομίαν. ταῦτα γὰρ ἐφάρχη κατ' ὀκεινω
 στρατείας. ὅξηλλον οὖν οἱ δικασαὶ πῶ
 πολλὰ γέλωπ, μὴδὲ τὰς ψήφοις ἐπ' αὐτῶ
 ἀϊαλαβότις.

Ἐν δὲ τῇ πλοβταία μάχη τραδίῳ
 καὶ κομοθῆις ὅπ σκηνῶ, ἐκάλεθ Δα-
 φαντοῦ, εἶπα μετ' ὀκεινον Ἰολιδά, πῶσα-
 ται δὲ τοῖς ἀἵθραι πυδῶδρος, ἐκείδου ἐξ-
 λύεσαι πρὸς τοῖς πολεμίας, ὡς οὐκ ὀπῆ
 αὐτῆς στρατηγῶ. καὶ πῶ λοζω πὲ ἔργη ἱ-
 μιδεῖρῆσαι, ὡς εἰδότες ἀεῖσα πῶ
 λίτας.

ΠΕΛΟΠΙΔΟΥ ΑΠ.

Πελοπίδας ὁ συστρατηγος Ἐπαμινώ-
 δου, ὅπ φίλων αὐτὸν ἀμελεῖν ληζοῖται

vt columnæ condemnationem inscri-
 bant, quo Græci omnes sciunt The-
 banos vel nolentes ab Epaminonda
 fuisse coactos igni Laticam deua-
 stare, quæ per quingentos annos nun-
 quam antea fuerat deprædata, & Me-
 senen componere, quæ triginta & du-
 centos annos seditionibus vexata sit,
 & conciliare inter se ac in vnum Ar-
 cades redigere, Græcisque restituere
 libertatem. Nam hæc in illo imperio
 fuerant gesta. Quare multo cum risu
 iudices egressi sunt, quum ne suffragia
 quidem in illum sumpsissent.

Ceterum in vltima vulneratus pu-
 gna, & in tentorium relatus, vocabat
 Daiphantum, & post eum Iollidam:
 quos viros quum perisse audisset, bel-
 lum cum hostibus dissolui iussit, vt
 quibus imperator non esset. Ac res
 verba eius, qui optimè ciues nosset,
 comprobauit.

PELOR. ΑΡΟΡΗ.

Pelopidas Epaminondæ in prætu-
 ra collega, dicentibus amicis pecuniæ

collectionem rem valde necessariã ab ipso nihil curari, Per Iouẽ (inquit) huic Nicomedi: hominem claudum ac mutilatum indicans.

Sed vxore ipsum ad pugnam exeũtẽ rogante vt se custodiret, alios dixit hoc esse monendos, ducem verò & imperatorem, vt ciues conferuet.

Quum autem quidã è militibus dixisset, In hostes incidimus, Cur magis (inquit) quàm illi in nos?

Cæterùm ab Alexandro Pheræorũ tyranno fractis fœderibus, quũ captus & ligat⁹ malè ei diceret, atque ille subiecisset, Mori properas? Etiam per Iouẽ (inquit) vt magis in te excandescant Thebani, citiusque perdaris.

Thebe verò tyrãni vxor ad Pelopidã egressã quũ se mirari dixisset, quòd ligatus ta hilaris esset, magis dixit se illã mirari, quòd nõ ligata toleraret Alexandrum.

Sed ab Epaminõda liberatus, dicebat se gratiam Alexandro habere. Nam

πράγματος ἀνάγκησιν χρημάτων αὐτοῦ χρησῆς, Ἀνάγκησιν τὰ χρήματα νῆ Δία (εἶπε) πύτω Νικομήδῃ, δέξασθε χαλόν & ἀνάπυρον ἀθροῦσιν.

Τῆς δὲ γυναῖκος, ὅτι μάλιστ' ἰδιότης αὐτῆς, θεοδόμης σάξεν ἑαυτὸν, ἄλλοις ἔφη δὴν τὸ πο παραγγεῖν, ἄρχοντι δὲ καὶ στρατηγῶσιν, εἶναι τῆς πολιτίας.

Εἶπον τῆς δὲ πρὸς τῆς στρατιωτῶν, ἐμπειρία καὶ ἰδὸν εἰς τοὺς πολεμίοις, Τί μάλιστ' (εἶπε) ἢ εἰς ἡμᾶς ὀκείνοις;

Επὶ δὲ τῶσδε ἀποδωθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῷ Φεραίων τυραννοῦ, καὶ δεθῆς, κακῶς αὐτὸν ἔλεγε, εἰπόντος ὀκείνου Σπύδριος ἀποθάνειν; Γαῖον ἰδὸν οὖν (εἶπε) ἴσα μάλιστ' ὅτι σε παροξύνωσιν Ὀθηβαῖοι, καὶ σὺ δὲ κλυθῆσαι τὰ χεῖρα.

Ὁ ἦθος δὲ τῆς τῷ τυραννοῦ γυναῖκος ἐλθούσης πρὸς Πελοπίδαν, καὶ λεγούσης θαυμάζειν ὅτι οὕτως ἡλαρὸς ὅτι δὲ θεοδόμος, αὐτὸς ἔφη μάλιστ' θαυμάζειν ὀκείνῳ ὅτι μὴ δὲ θεοδόμῳ ὑποδρῆν Ἀλεξάνδρον.

Κομισταῖον δὲ αὐτὸν τῷ Ἐπαμινώνδῃ, χάσαν ἦ περ ἔχον Ἀλεξάνδρῳ, πεπεσείσται

γὰρ ἑαυτῷ νῦν μάλιτα οὐ παρὸς πλε-
μον, ἀλλὰ καὶ παρὸς θάνατον ἀταρσῆς
ἐχοίτης.

Μ. ΚΟΡΤΙΟΥ ΑΠ.

Μαίσιος Κούριος, ἐγκαλιώτων ἀπὸ
πνῶν ὅτι πῆς ἀίχμαλώτου χρέας ὀλίγον
ἐκάτω μέρος δίνεμα, πῶ δὲ πῶλυ ἐ-
πίησι δημισίαν, ἐπύξασα μηδέτα ἠβί-
σαι Ρωμαίων ὅς ὀλίγη ἠγῆσται γῆ
πῶ σφίφουσαν.

Σαυιτῶν δὲ μετὰ πῶ ἴπταν ἀφικο-
ρῶν παρὸς αὐτῶν, καὶ χρυσὸν δίδονται,
ἐπὶ χην ὡς χρέας ἔψων γογγυλίδας ἀπ-
κρίνατο δὲ πῆς σαυιτῆς μηδὲν χρυσοῦ
δίδου παρὸς πῶ δειπῶν αὐτῶν δὲ
βέλπει, εἶται πῶ χρυσὸν ἔχει το κρατῆν
σῶ ἐχίτων.

Γ. ΦΑΒΡΙΚ. ΑΠ.

Γάιος Φαβρίκιος πῶ ἔσθ' Πύρρον
Ρωμαίων ἦπταν αὐτόμορος, Λαβιένου
ἔπει, Πύρρος οὐκ Ηπειρῶντα Ρωμαίους
νεμικῆσιν.

Ἐχθρῶν ὅ παρὸς Πύρρον παρὸς λίσσις αἰ-

seipsum expertum esse, non ad bellum
modò, verùm ad mortem quoque au-
dacter habere.

Μ. CVR. ΑΡΟΦΗ.

M. Curius a quibusdam criminatus
quòd agri bello parti exiguam cuique
partem distribuisset, ac magnam pu-
blicam fecisset, precatus est neminem
è Romanorū numero fieri, qui quòd
agri ad alendum satis foret, parum
putaret.

Samnites verò ab ipso debellati,
quum ad eum venissent aurum dono
daturi, in olla fortè rapula coquebat:
Samnitibus itaque respondit, & auro
nihil tale prandium indigere, & sibi
melius esse quàm habere aurum, pos-
sidentibus imperare.

C. FABRIC. ΑΡ.

C. Fabricius audiens Romanos à
Pyrrho victos, ad Labienum conuer-
sus, Pyrrhus (inquit) non Epirotæ Ro-
manos vicerunt.

Ad redimēdos aut captivos ad Pyr-

rum profectus, quū auri multū Pyrrhus ipsi daret, nihil accepit. Postridie verò maximum elephantem Pyrrhus ipse instrui iussit, qui Fabricio ignoranti post terga maximo cum stridore vocem repētē emisit. Quo quidem facto, cōuersus Fabricius, & ridēs, Me (inquit) neque aurum heri, neque hodie bellua stupefecit.

Sed Pyrrho ipsum rogante ut secum esset, ac post se primum locū haberet, Ne hoc quidem tibi expedit, inquit. nā si Epirotæ nostrum vtrumque noverint, magis à me regi quàm abs te volent.

Fabricio autem cōsulatū gerenti Pyrrhi medicus epistolam misit, qua pollicebatur se Pyrrhū veneno (si iusserit) necaturum. Sed eam Fabricius epistolā remisit ad Pyrrhum, ammaduertere iubens quàm malus & amicorum esset iudex & hostium.

Posteaquā verò Pyrrhus insidiis deprehensus, medicum quidē suspēdit, Fabriciōq; captiuos absque redēptionis

χμαλώτων, χρυσίον μὲν πάλιν δίδόντος, εὐκ ἔλαβε· τῇ δ' ἰστραίᾳ πὺν μίγιστον ἐλάφαιπα, τῷ Πύρρῳ αὖτ' ἀκλιθίσαιτι δρόπιθιν ἀγοουῶν τῷ Φαβερκίῳ ῥήζαιπα φωνίῳ ὄπφαιλίῳ καὶ πύπῳ ἡμοιδίῳ, ὄπφραφείῳ Φαβερκίῳ καὶ μειδίῳ σαι, Ἐμὲ (εἴπῃ) οὐ πὲρ χρυσίον ἐχθίς, οὐτὲ σήμερον τὸ πρῶτον ἔπειπες.

Τὸ δὲ Πύρρου ὄφρακαλουῦτος αὐτῷ τὴν αὐτὰ καὶ τιῶ μετ' αὐτὸν ἔχῃ ἰγμορίαν, Οὐδέ σοι (ἔφη) τὸτο λυστελές ἔσθι. Ἡπιρῶται γὰρ ἐὰν ἀμφοτέρους γῶσθῃν ἡμᾶς, ἴσῳ ἔμῳ βασιλεύομεν μάλλον ἢ σοὺ ἐγγέλιουσιν.

Υπατάδων πρὸς τῷ Φαβερκίῳ προσέειπεν ὄπισθολίῳ ὁ τῷ Πύρρῳ ἰατρός, ἐπαχθελόμορος, ἐὰν κελθῇ, φαρμάκας τὸν Πύρρον ἀποκλιθεῖν, ὁ δὲ Φαβερκίος τιῶ ὄπισθολίῳ πρὸς Πύρρον ἔπιμψεν, αἰετῖσαι κελθούσας διόπ καὶ φίλαι καὶ κισὸς ὄπι κριτῆς καὶ πολεμίων.

Ἐπι δὲ φεράσας τιῶ ὄπθουλίῳ ὁ Πύρρος, τὸν μὲν ἰατρὸν ἐκρέμασε, τῷ δὲ Φαβερκίῳ πρὸς ἀιχμαλώτους αἰδέ λίστρων

απέδωκεν, οὐκ ἐδέξατο δωρεά, ἀλλ' ἴσους
απέδωκε, μὴ δόξῃ λαμβάνειν μισθόν. οὐ-
δὲ τὸρ χάριτι Πύρρου μεμυυκέναι τὴν
ὀπίθουλιώ, ἀλλ' ὅπως μὴ δοκῶσι Ρω-
μαῖοι δόλῳ κλείειν, ὡς φατερώς τικᾶν οὐ
δυνατοί.

Φ Α Β. Μ Α Ξ. Α Π.

Φάβιος Μάξιμος Αντίβα μάχεται μὴ
βουλοῖσθαι, ἀλλὰ πείθειν χρόνῳ ἢ δυνά-
μει αὐτῶ, καὶ χρημάτων ἑνδεᾶ καὶ σπῆν
εὔσταν, ἐπικολούη δὲ τῶν στρατείων καὶ ὀ-
ρειῶν ἀπ'παρεξίω, κατακλιώτων δὲ
τῶν πολλῶν καὶ περὶ θαλάσσης Αντίβα κα-
λουώτων, μικρὰ φρονίζων ἐχρητο πῶς
αὐτῶ λογισμοῖς, καὶ πρὸς τοὺς φίλους ἐ-
λεγγὺ ὅτι τὸν σκώμματα φοβούσθαι καὶ
λοιδορίας, δειλοτέρου ηγεῖται τῶ φθίζον-
τος τοὺς πολεμίους.

Ἐπὶ δὲ τῶν στωδρόχοντος Μινουκίου
καταβλόγους πικᾶ τῶν πολεμίων, πο-
λις ἡ λόγος ὡς ἀνδρὸς ἀξίου τῆς Ρω-
μῆς, μᾶλλον ἔφη τὴν ἄτυχίαν ἢ τὴν
ἀτυχίαν τῶ Μινουκίου φοβεῖσθαι.

pretio reddidit, gratis Fabricius nō ac-
cepit, sed totidē illi restituit, ne merce
dē recepisse videretur. Neq; enim infi-
dias Pyrrhi gratia indicasse, sed ne vi-
derentur Romani dolo necare, perin-
de atque si aperte non possent.

F A B. M A X. A P.

Fabius Maximus cum Annibale
pugnare nolens, sed tempore illius
exercitum & pecuniarum & annonæ
indigentem dissoluere quarens, per
aspera & montosa loca persequeba-
tur, sese illi subinde opponens. Quòd
autem vulgo derideretur, Annibalif-
que pædagogus vocaretur, parui pen-
dens, suis consiliis utebatur: amicif-
que dicebat, qui derisiones conuitiã-
que metuat, eum sibi timidiorem vi-
deri quàm qui hostes fugiat.

Posteaquam verò de Minutio equi-
tum magistro, qui hostium nonnul-
los debellauerat, sermo cæpit esse
multus, tanquam digno Roma vi-
ro: magis se dixit secundam Minutiã
fortunam timere quàm aduersam.

Igitur paulo post quum Annibalis insidiis circumuentus cū exercitu suo Minutius de vita periclitaretur, Fabius opem ferēs, & multos hostium cecidit, & illum seruauit. Annibal itaque ad amicos, Nonne saepe vobis (inquit) praedixi montanam illam nebulam imbrē in nos aliquando emissuram?

Post Cannensem verò cladem impetator creatus cū Claudio Marcello audaci & forti viro, & qui cum Annibale semper pugnare amaret, in eam spem ipse adductus erat, si nemo pugnaret, fessum Annibalis exercitum breui defecurum. Quare dicebat Annibal se magis Fabium non pugnantem, quàm Marcellum pugnantem formidare.

Quum autem Lucanus quidam miles accusaretur quod amore mulierculae captus, noctu saepenumero longè à castris vagaretur, quem alioqui admirandum in armis esse audiret, illo ignaro comprehendi amicam & ad se duci iussit. Adducta igitur

καὶ μετὰ μικρὸν ἐνέδρα ἀελοῦσι πρὸς κινδυνώοντος Διοπέδα μετὰ τῆς ἐαυτοῦ δυνάμεις, ὁπποῦνησας, ἤδη τε πολέμιον πολλοὺς διέφραξε, καὶ κείνον ἔσωσεν. Ο μὲρ οὖν Αννίβας εἶπε πρὸς τοὺς φίλους, Οὐ πολλάκις ἡμῖν ἐρούλερον ἐγὼ τιμὴ Διὸς ἢ ἄρῶν κερφέλω, ὅπ χειμασὶ ποτὲ ἐφ' ἡμᾶς;

Μετὰ δὲ τιμὴ ἢ Κανίαις ἀπύχων τῆς πόλεως, ἄρχων καταστρεφίς μετὰ Κλαυδίου Μαρκελλοῦ πύμας ἔχοντες ἀδρὸς, καὶ φιλομαχοῦς πρὸς αἰεὶ πρὸς τὸν Αννίβαν, αὐτὸς ἠλπίζεν, εἰ μηδὲν μάχοιτο, παρὸς τιμὴ δυνάμει τῷ Αννίβαν ὡς ἀπειροδύμων ἀπεγορεύον. ἔλεγε γὰρ ὁ Αννίβας ὅπ μᾶλλον φοβῆται Μαρκελλοῦ μαχομένου, Φάσιον μὴ μαχομένου.

Στρατιώτη δὲ πρὸς Λυκανοῦ καταγορηθέντος πρὸς αὐτὸν ὡς νύκτωρ ὄπ τῷ στρατιώτῳ ἐπλαῦτο πολλάκις ἐρῶν γυναικὸς, τὰ δὲ ἄλλα θυμιασὸν ἐν τοῖς ὄπλοις πτωσανόιδμος εἶναι τὸν ἀδρᾶ, συλλαβῆτι ἐκείνου τιμὴ ἐρουδύμων αὐτῷ κρύφα, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαθῆν. ὡς δὲ ἤχθη,

μεταπεμφάμενος πὸν ἀνθρώπων, οὐ λέλυθαις, ἔφη, ὡρᾶ πὸν νόμον ἀπονοκτερεῖν αἰλλ' οὐδὲ χρεῖος ὦν φρότερον ἐλελήθαι. τὰ μὲν οὖν ἠμάροτη μὲν ἀ κελύδω πῆς λυθραζαθη μῆσις, τὸ δὲ λοιπὸν ἔση μὲν ἠμῶν ἔχω γὰρ ἔγχευ τιμῶν, καὶ ποραζαζῶν σιωπῆσεν αὐτῶν τὸ γυμναίον.

Ταραντινοὶ δὲ κατέχοντα φρουρὰν πὸν Ἀντίβαν πλὴν πῆς ἀκροπόλεως, ἀπαζαζῶν πορρωτάτω δὲ ἀπέτης, καὶ τιμὴν πῆς ἐλῶν καὶ ἀφερπῆσις, τῶ ζεμαμαπίως ἐπερωτήσαντες πὸν πῆς ἱερῶν ἔγρακεν ἀζαμαπάτων, Ἀπολείπαμν (ἔφη) Ταρεντινοὶ ποὶς θεοὶς κεχολαμῆσις.

Μάρκου δὲ Λιβίου τῶ τιμὴν ἀκρόπολι φρουροῦ πῆς δὲ ἔαυτῶν ἐλακεῖται τιμὴν πῆς λῆζοντες, οἱ μὲν ἄλλοι κατέχον, οἱ δὲ Φάβιος εἶπεν, ἀλλήθῃ ἔγχε. εἰ γὰρ μὴ σὺ πῆς πόλιν ἀπέαλες, οὐκ αἰ ἐγὼ ἀπέαλασον.

Ἦδη δὲ πορεσῆς πῆς ὦν, ἔκαπῆς πῆς τῶ ἠόδ, καὶ χρεμαπίζοντος ἐν δημοσίῳ πῆς λῶν παρῶντων, ἀλααὶς ἐφ' ἵππου ποροῖται. πῆς μακροῦ δὲ πῆς νεατίσκου βαβδῶν ζῶν, καὶ καπαβῶναι κελύδωσιντες, εἰ μὲν

illa, quum hominem accersisset, Nos (inquit) non latuisti cōtra legem extra castra pernoctans: sed neque antea strenuus esse nobis ignorabaris. Quare fortiter ac recte factis errata condonetur. Ceterum posthac nobiscum eris: habeo namque fideiufforem. Adductamq; mulierculā illi cōmendavit.

Quū vero Annibal Tarentū præter arcem præsidio teneret, abducto clam quamlongissimè exercitu, Fabius urbem cepit atque diripuit. Sed quū scriba percontaretur, Quid de simulacris deorū decernimus? Relinquamus (inquit) Tarentinis deos iratos.

M. autem Livio qui præsidio Tarentianā arcem tenebat, iactate illū opera sua urbē cepisse: aliis quidē ridentib⁹, Vera (inquit Fabius) narras: nā nisi tu urbē amisisses, ego nūquā recepissem.

Idē à senatu iā senior legatus ad filiū cōsulē Suesfā missus, vt animaduertit neminē ex lictorib⁹ vt equo descenderet fuisse missū, indignat⁹ sedere perseverauit. Sed quū iuuenis lictorē mississet, ac ex equo descēdere iussisset, alii

quidem se auerterūt? ipse verò quum equo defiluiſſet præter ætatem, accurr̄it, & filium complexus, Euge(inquit) fili, ſapis, intelligens & quibus imperes & quanti imperii magnitudinem ſuſtineas.

SCIP. MAIORIS AP.

Scipio maior à re militari & reipub. adminiſtratione otium ad litterarum ſtudia conuertens, diſcitabat ſe, quando otioſus eſſet, plura facere.

Poſteaquam autem vi Carthaginem cepit, quum quidam milites virginem formoſam de multis ſelectam captiuam adduxiſſent illi tradituri, Libenter(inquit) accipiſſem, ſi priuatus & non imperator eſſem.

Obſidens autem munitam forſis profundis urbem in qua Veneris templum eminebat, illic edici vadimonia in tertium diem iuſſit, velut illo die in Veneris templo litigantium cauſas auditorus. Idque ut prædixerat, urbe capta effecit.

Idem à quodam in Sicilia rogatus qua re fretus contra Carthaginē traiecturus

ἄλλοι διετράπησαν, αὐτὸς δὲ ὁ Φάβιος ἀπειθῆνας τὸ ἴππου προσιδραμε παρ' ἡλικίας, & φελοβαλὼν τὴν ἦσιν, Εὐχ(εῖπεν) ὡπαι φρονεῖς, αἰδοῦμενος πίων ὄρχης, καὶ πηλικῆς ὄρχης μέγιστος παρέρληφας.

ΣΚΙΠ. ΤΟΥ ΠΡΕΣ. ΑΠ.

Σκιπίων δὲ ὁ φερσβύτηρος πῶν ἄπο τῶν στρατηγῶν καὶ τῆς πολιτείας γενεῶν ἐν χρηματιστῶν διαπειλῶν ποιούμενος, ἐλεγχε, ὅτι γενεαὶ οὐκ ἔστιν ἀποφθίσειν.

Ἐπὶ δὲ Καρχηδόνα κατακράτος εἶλε, καὶ τῶν στρατιωτῶν πῆρες ἀχμαλῶν λαβόντες ἀποφθίσειν παρῆνον, ἦσαν κομίζοντες, αὐτῶν τὴν ἐδίδουσαν. Ἡδῶς αἰ(εφν) ἐλαβον, εἰπὼν τῶν ἰδιώτης καὶ μὴ ὄρχων.

Πολιορκῶν δὲ πόλιν βασιλεῦς ἦς ἔπειραφάνηται τὰς Αφροδίτης, ἐκέλευσεν ἐκείνας ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς πείτην ἐν τῶν ἱερῶν τῆς Αφροδίτης ἀκουσόμενος τῶν διαδικωμένων· καὶ τῶν ἐπίσημι ὡς ἀποφθίσει τὴν πόλεως αἰλούσης.

Πρωθανομῶν δὲ πρὸς ἐν Σικελία ἦν πειθῶς ὅτι Καρχηδόνα μέλλει τὴν πόλιν

πρωιοῦ, δείξας αὐτῷ ἄνότοις αἰῶνας
 πελαγοῖς γυμναζομένους, καὶ πύργον
 ὑψηλὸν ἐπὶ θαλάττης, ἔχεις τούτων, (ἐφ)
 ὅστις ὅσπερ ἐπὶ τὸν πύργον αἰαλαῖς τῶπι, καὶ
 αὐτῶν ῥίψεν ἐπὶ κεραλαῖ, ἐμοὶ κη-
 λῦσαντος.

Ἐπὶ δὲ δεξιᾶς τῆς τε γῆς ἐκράτει, καὶ
 τὰ στρατόπεδα τῶν πολεμίων κατέκασσι,
 οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πέρυφαντες ἐποίησαν
 σιωπῆρας, τὰ τε θηρία καὶ τὰς ναῦς καὶ
 τὰ χεῖματα δώσαν ὁμολογήσαντες. Ἀνι-
 βου δὲ καταπλήθισαντος τῆς Ἰταλίας, καὶ
 τιμέλοντο ταῖς ὁμολογίαις δεξιᾶ τῆς πόλεως
 πυρόμενος δὲ ὁ Σκιπίων ἔφη, μηδὲ βουλο-
 μένοις αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς ἀπονείκεις φυλάξαι, αὐ-
 τὸν τελευτᾶ πειταμοσχολία προσεκπέ-
 σσι, ὅπῃ ματεπέμψαντο πρὸς Ἀνίβαν.

Ἐπὶ τῷ νικηθέντες οἱ Καρχηδόνιοι κατέ-
 κράτος, πρὸς ἀπονείκων τῆς εἰρήνης ἀφίθι
 ἀπίσειραν πρὸς αὐτὸν, ἐκέλευσεν, ἵνα αὐτοῖς ἀ-
 πείκας τοῖς ἵκοντας, ὡς ἔκ ἀκασόμενος οὐ
 πρὸς αὐτῶν ἢ Λύκιον Τερέντιον ἀγάρα-
 λῶ δὲ Ρωμαῖος ὁ Τερέντιος ἐπιθήκῃς αὐτῶν

classe foret, indicatis illi & armatis
 ter centum viris qui se exercebant, &
 alta turri quæ mari imminebat, Ne-
 mo (inquit) horum est qui quum hanc
 ascenderit turrim, non se inde, si iulle-
 ro, præcipituro iaciat.

Posteaquam verò traiectis copiis, &
 terra potitus est & hostium castra cō-
 busit, Carthaginenses missa legatio-
 ne pacti sunt se elephantibusque
 ac pecunias esse tradituros. Sed quum
 Annibal ex Italia nauibus Carthagi-
 nem redisset, conuentorūque Car-
 thaginenses pæniteret, quòd Anniba-
 li confiderent: ea re audita, Scipio dixit
 ne volentibus quidem ipsis se fœdera
 seruaturum, nisi talentorum quinque
 millia pri⁹ exposuissent, quòd Anniba-
 lem accersissent.

Posteaquam verò Carthaginenses
 victi, de pace & fœderibus legatos ad
 eum miserunt, euestigio iussit eos qui
 venerant, abire: perinde atque illos
 non antè auditurus quàm Lucium
 Terentium adduxissent. Romanus
 autem erat Lucius Terentius Probus,

qui à Carthaginensibus fuerat captus: Sed quum hominem adduxissent, & il-
lū pro tribunali iuxta se in cōcilio se-
dere iussit, & Carthaginensibus audi-
tis, bellum dissoluit. Terentius autem
ipsum triumphantem subsequutus est
pileatus, veluti libertus: ac post illius
mortem, iis qui ad efferendum funus
conuenerant, mulsum exhibuit bibe-
ndum: aliāque ad sepulturam pertinen-
tia quam diligentissimè procurauit, sed
hæc postterius.

Antiochus autem rex postquam Ro-
mani aduersus eum traiecerant, quū de
bello soluendo legatos ad Scipionem mi-
sisset, Prius (inquit) oportebat, non nūc
quādo & frenum & fessorem accepit.

Quū verò senatus decreuisset vt pec-
cunias ex a rario sumeret, nolentibus
illo die quaestoribus a rarium aperire,
se aperturum esse dixit. siquidem ope-
ra sua claudi, qui tot illud pecuniis re-
pleuisset.

Patilius verò & Quintus tribu-
ni plebis, quum apud populum mul-
ta in ipsum crimina intulissent, Hodie

χρησὶς αἰχμάλων ἐπὶ Καρχηδονίων.
ἐπὶ δὲ ἡκοι ἄροντες τὴν ἀρετὰν, καθίστανται
ἐν τῷ συμβουλίῳ περὶ αὐτοῦ ὅτι τὸ βνιμα-
τος, οὕτως ἐχρημάτισε τοῖς Καρχηδονίοις,
καὶ κατέλυσε τὸν πόλεμον. ὁ δὲ Τρέντος ἐ-
πικολούθησε αὐτῷ θριαμβῶσθαι πύλιον
ἔχων, ὡσαύτῃ ἀπλοῦς θερος· ὅπως αὐτοῦ
δὲ, πῶς ὅτι πῶς ἐκφορεῖν ὡς ἀγνοοῦντο
ἀεὶ ἀπὸ τῆς οἰόμενι, καὶ ἅ ἄλλα πᾶσι
παρὰ τὴν ἐπιλοπμήδην. ταῦτα ἰδὲ ἔστειρον.

Ἀντόχου δὲ τὸ βασιλείως μετὰ τὸ δε-
ξιῶν Ρωμαίοις ἐπὶ αὐτὸν εἰς Ἀσίαν πύ-
μας πρὸς Σκιπίωνα πᾶσι δεξιῶν,
Ἐδὲ πρὸς ἄλλους, ἔπειτα, ἀλλὰ μὴ νῦν, ὅποτε
καὶ τὴν χαλινοῦ καὶ τὴν αἰσθάτω πρὸς
δέξιαν.

Χρήματα δὲ τῆς συλκλήτου λαβεῖν αἰ-
τῶν ὅκ τὸ παμείου ψφισαμένων, ἔβλ δὲ πύ-
μας οὐ βουλομένων αἰοῖσαι τῆς ἡμέρας
ὁκείνης, αὐτὸς αἰοῖσεν ἐφθ. καὶ τὸ κλεί-
σαι δὲ αὐτὸν πλοῦστα χρημάτων ποσύ-
των τὸ παμείον.

Παιπλίου δὲ καὶ Κοίντου πᾶσι πρὸς
τὴν δῆμοι αὐτῶν κατηγορησάτων, εἰπὼν

ὅτι τῆ σήμερον ἡμέρα Καρχηδονίους κ' Ανίβαν ἀνίκησεν, αὐτὸς μὲν ἔφη στεφανωσάμενος ἀναβαίνει εἰς τὸ καπιτώλιον θύσων, τὸν δὲ βουλόμενον τίμ' ἤσπον ἐκέλευσε φέρειν ἑαυτῷ. καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνέβαινεν. ὁ δὲ δῆμος ἐπικολούθησεν τοῖς κατ' ἄπολιπῶν λέγοντας.

ΤΙΤ. ΚΟΙΝΤ. ΑΠ.

Τίτος Κοϊντος οὕτως μὲν ἑλθὼν εἰς Ἄδραν ἔλεγε ὅτι φανῆς ὥστε πρὸ δημοχίας κ' στρατηγίας καὶ ἀγρονομίας, ὑπατος ἀρεθίσταται. πεμφθὴς δὲ στρατηγὸς ὅτι Φίλιππον εἰς λόγους ἐπέσθη σιωπῆσθαι αὐτῷ. τὸ δὲ Φίλιππου λαβεῖν ὁμήρους ἀξιοῦσά τε, ἐκείνου μὲν γὰρ εἶναι μετὰ πολλῶν Ρωμαίων, ἑαυτῷ δὲ μόνον Μακεδόσι· σὺ γὰρ μόνος (ὁ Κοϊντος ἔφη) ἑαυτὸν ἐπίστας, ἀποκλείνας τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς.

Νικήσας δὲ μάχη τὸν Φίλιππον, ἐκήρυξεν ἐν Ἰσθμίοις ὅτι τοῖς Ἑλλήσις ἐλευθέρους καὶ αὐτονομίαις ἀφίσπειν. Ὅσοι δὲ Ρωμαίων ἀρχαίωλοι γηρόμενοι ἐν τοῖς κατ' Ἀνίβαν χρόνοις ἐδούλευον ὡς καὶ τοῖς

Quirites (inquit) Carthaginenses & Annibalem vici, eoque coronatus in Capitolium ascendam sacrificaturus. Quisquis autem vellet, de se ferre suffragium iussit. & quum hæc dixisset, ascendit: populūsq; subsequutus, accusatores verba facientes reliquit.

T. QVINTI AP.

T: Quintus adeo fuit statim ab infamia clarus ut ante tribunatum militum ædilitatemque consul fuerit designatus. Imperator autem contra Philippum missus, ut secum in colloquium veniret persuasit. Et quum Philippus obfides postularet, quod diceret ipsum multosq; alios Romanis esse duces: se verò Macedonibus solum, Tu nempe (Quintus ait) solum te ipsum effecisti: quippe qui & amicos & cognatos interemisti.

Posteaquam Philippum acie vicit, se permittere edixit ut Græci legibus quisque suis vteretur, ac liberi essent. Quam quidem ob libertatem, quotquot Romanorum etiam Annibalis temporibus captivi facti apud Græ-

cos feruiebant, drachmis quingentis redēpti, dono ipsi dati sunt: qui velut liberti triumphantem illum pileati in urbem subsequuti sunt.

Achaos verò de facienda contra Zacynthiorum insulam expeditione cogitantes, monuit, cauerent ne tanquam testudines capite extra Peloponnesum extenso periclitarentur.

Idem, Antiocho rege ingentē exercitum cōtra Graciam ducente, quum omnes perterriti forēt & propter multitudinem & propter armorum varietatem, huiusmodi Achæis fecit sermōnem. Se enim quum in Chalcidē apud hospitem cōnaret, miratum esse carnum varietatem copiāque, dixit: hospitem verò affirmasse illas omnes suilas esse, condimentis & preparationibus differentes. Ne igitur vos quoque regium exercitum admiremini, hastatos & cataphractos, & pedites & equestres sagittarios audientes. isti omnes Syri sunt, armis quibusdam ab sese inuicem differentes.

Ἐπισησ, τῶντων ἕκαστον οἱ Ἑλληνοὶ ἔξωνησά-
μοροι δραχμῶν πεντακοσίων, δωρεὰν ἔ-
δωκαν αὐτῶ, καὶ κείνοι θρηναμὸβλορη σιων-
κολούθησαι ἐν Ρώμῃ πύλια πῶς τῆς κη-
φαλαῖς ἔχοντες, ὡσαύτ ἔτος ὅτι τοῖς ἔλθου-
σιν ἔσται.

Τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς ὅτι πῶς Ζακυνθίων
ἦσαν διὰ τὴν ὁδοῦ στρατὸν ἐκέρθου φυ-
λακτεῖται, μὴ κατὰ πῶρ αἰχλῶναι πῶς κη-
φαλίῶν ἀποτέλειαις ἔξω τῆ Πελοποννήσου
κινδυνώσωσι.

Αὐτὸς δὲ βασιλεὺς μετὰ πολλῆς
δυναμείας ἕκαστος εἰς πῶς Ἑλλάδα, καὶ
πῶς τῶν ἀπεπληχμένων τὰ πῶς καὶ πῶς
ἐπισημοῖς, λόγον εἶπε τοιοῦτον πῶς τοῖς
Ἀχαιοῖς. ἔφη γὰρ ἐν Χαλκιδί πῶς τῶ ἔξω-
νῶ δειπῶν σαυμάζειν τὸ πῶς κριῶν πῶ-
τος· εἶπε δὲ τὸν ἔξων ὅτι τῶν πῶς
χοιρεῖα ὅτιν ἡ δύσματος ἡ σιδασίας δε-
φείρηται, μὴ πῶς μὴδὲ ὑμεῖς, ἔφη, σαυ-
μάζειτε πῶς βασιλικῶν δυνάμων, λοχουφό-
ρος καὶ κατασχεῖς καὶ πεζοί τε καὶ ἀμφοῖν
ποτότας ἀκούοντες. πῶς τῶν εἶσαν οὔτοι
Σύροι ὅπλα εἰς ἀλλήλων δεφείροντες.

Φιλοποίμενι δὲ στρατηγῷ ἄλλ' Ἀχαιῶν,
 ἰππίεις μὲν πολλοὺς καὶ ὀπλίτας ἔχοντι, χη-
 μάτων δὲ οὐκ ἀπυροῦντι, φοροσαύζων ἑ-
 λιγμὸν ὅτι χεῖρας ἔχει Φιλοποίμεν καὶ σκέ-
 λη, γαστέρα δὲ οὐκ ἔχει. καὶ γὰρ καὶ τῆ φύ-
 σὸς τὸ σῆματος ἕωο Φιλοποίμεν πιούπερ.

ΓΑΙΟΥ ΔΟΜΙΤ. ΑΠ.

Γάιος Δομίτος, ὃν Σκιπίων ὁ μέγας
 αὐτὸ ἑαυτῷ πατρὶ ἀδελφῷ Ἀθελκίω παρακα-
 τίσησεν, ἐν τῷ πρὸς Ἀντίοχον πολέμῳ, κα-
 τασκευάμενος τιμῷ ἄλλ' ὀπλημάτων φάλαγ-
 γα, καὶ ἄλλ' ὡς αὐτὸν ἡγεμονικῶς ἀδύς
 ὄπτηχεῖν κελδόντων, ἔφη τιμῷ ἄρσεν οὐκ
 ἔπαρκεῖν ἵνα ποσαύτας μυριάδας κατα-
 κόψαντες, καὶ διαρπάσαντες τιμῷ ὡς ἄ-
 σκιδνῶν, ἔπειτα ἐλθόντες εἰς τὸ στρατόπεδον, ἑ-
 αυτῶν ὄπτημενηθῶσι, πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐ-
 ριον καθ' ἄρσεν καὶ συμβαλὼν τῶ ὑπε-
 ραίρα πεντακισμυρίους τ' ὀπλημάτων αἰείλει.

ΠΟΠΛ. ΔΙΚ. ΑΠ.

Πόπλιος Δικίλιος ὑπάτος στρατηγὸς ἰτ-
 τηκίς ἕωο Περσῶν τῷ Μακεδόνων βασι-
 λέως ἰππμαχίᾳ, διακίλις ἀκίλιος ἀπί-
 βαλε, τὸν μὲν, πρὸς αὐτὸν, τοὺς δ' αἰείλει, ἐπί

Philopœmeni autem Achæorum
 duci, multos quidem & equites & ar-
 matos habenti, sed pecuniis indigenti,
 iocabundus dicebat Philopœmenem
 & manus & crura habere, sed ventrem
 non habere. Et cœnè Philopœmen na-
 tura talis erat.

C. DOMITII AP.

C. Domitius, quem Scipio maior lo-
 cœm Lucio fratri legatū dedit in bel-
 lo aduersus Antiochum, hostiū aciem
 conspicatus, præfectis hortantibus vt
 euestigio aggrederetur, Hora (inquit)
 non sufficit vt tot hominum millibus
 trucidatis & impedimētis direptis, in
 castra redeuntes corpora curare possi-
 mus: sed hoc ipsum cras (inquit) oppor-
 tunè fiet. Itaque postridie congressus,
 hostium quinquaginta millia cœcidit.

P. LICIN. AP.

P. Licinius consul à Perseo Mace-
 donum rege equestri prælio victus,
 milites ad duo millia octingentos ami-
 sit, partim cœsos, partim captos. Sed

post pugnam quum Perseus legatos de foederibus & pace misisset, victus victorem iussit se ac sua Romanis committere.

PAVL. ÆMYL. AP.

Paulus Æmylius secundum consulatatum petens, repulsam tulit. Sed quum bellum aduersus Perseum & Macedones, imperatorum mollitie ac imperitia in longum duceretur, & idcirco ipsum Romani consulem designassent, se gratiam illis nullam habere dixit: se enim non quòd imperio indigeret, sed quia ipsi imperatore, delectum fuisse.

Quum autem è foro domum reuenisset, Tertiãque filiolam lacrymantem conspicatus, causam rogasset, ac puella respondisset, Quia nobis Perseus mortuus est (Catellus autem erat illo nomine, quem puella in deliciis habebat) Bona cum fortuna omen accipio filia, inquit.

Sed quum multam in castris temeritatem loquacitatẽque deprehendisset eorum qui & imperatoribus ad-

δὲ μετὰ τὴν μάχην ἐπιμύειν ὁ Περσεὺς πρὸς τοὺς περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἐκέλευεν ὁ γενικαρχὸς πᾶν γενικαρχοῦντα Ῥωμαίοις ὁπτιστὲς εἶπαι τὰ καθ' αὐτὸν.

Π ΑΥΛ. ΑΙ ΜΥΛ. Α Π.

Παύλος Αἰμύλιος δὲ βύρραν ἰσοδότησαν μετὰ τῶν ἀπίπυχον ἔπειθ' ὅτι τὸ πρὸς Περσῶν καὶ Μακεδόνας πολέμου μῆκος λαμβάνοντος, ἀπερεια καὶ μαλακία ἔβουλησθη, ἐκείνοι ὑπᾶν ἀπίπυχοι οὐκ ἐφ' ἡμέραν ἔχον αὐτοῖς. οὐ τὸν αὐτοῖς ἀρχὸς δεικνύμενος, ὡς ἐκείνοι ἀρχοντες, ἤρπασθ' ἔβουλησθη.

Ἐλθὼν δὲ εἰς οἶκον ἐξ ἀγορᾶς, καὶ τὴν Τερτίαν τὴν θυγατέρα βύρραν δεδακρυμένον, ἐπιμύειν τὴν αἰτίαν, εἰπέυσης δὲ ὅτι Περσεὺς πέθανεν ἡμῖν (κυκλῶδον δὲ λέγει οὕτως ἰσομαξόμορον.) Ἀγαθὴ ἡ πύχη (εἶπεν) ὡς βύρατερ, καὶ δέχομαι πᾶν αἰετοῖ.

Εὐρᾶν δὲ ὁπτιστὸν ἐπολλῶν βύρα σῆπτε καὶ λαλία, ὡς βύρα τῶν ἰσομαξόμοτων

καὶ πολυπραγμονουμένων, ἐκέλευεν ἡ-
συχίαν ἔχειν, καὶ ποιεῖν ὅσείας τὰς μα-
χάρας μόνον, αὐτῶ δὲ ἄλλων μα-
λήσῃν.

Τὰς δὲ νυκτερινὰς φυλακὰς ἐκέλευεν
φυλάσσειν αὐτὸν λόγχιος καὶ ξίφος, ὅπως ἀ-
μύνασθαι τοὺς πολεμικοὺς ἀπεργασθῆται, μάλ-
λον διαμαχῆνται πρὸς τὸν ὕπνον.

Ἐμβάλων δὲ δὴ τῶν ἀκρῶν εἰς Μακε-
δονίαν, καὶ συνεταγμένοις ἰδὼν τοὺς πολε-
μικοὺς, τὸ Νασικᾶ πρῶτον ἀποκαλοῦντος αὐτὸν
ἀδύς ὄντι χρεῖν, Εἴ γε τίω σὴν (εἶπεν) ἡλι-
κίαν εἶχον· αἱ δὲ πολλά με πείρα καὶ κί-
στιν ἐκ πορείας πρὸς φάλαγγα συνετα-
γμένῳ μάχασθαι.

Νικήσας δὲ τὸν Περσέα καὶ τοὺς ὀππινίκους
πολύμυθος ἐπίσταστος, ἔλεγε τοὺς ἐμπειρίας τῶν
στρατιῶτα μακροτέρων πολεμικοῖς, ἔσ συμ-
πόστον ἦν ἴδων φίλοις πρῶτον.

Τοῦ Περσέως ἀρχιμακάτου Ἰεροκλῆτος
καὶ πρῶτον κρουσίου τὸν θρίαμβον, Ἐπὶ σὶ
(εἶπε) τῶν ἐστὶν ἔξουσιαν διδοὺς αὐτῶ ἑαυτὸν
αἰετέν.

Χρημάτων δὲ ἀπείρων διρέντων,

hærent, & earum curiosi rerū sunt quæ
nihil ad se spectant, omnes quietem a-
gere, ac solum gladios acutere iussit. Si-
bi nanq; rerum aliarum curam fore.

Nocturnas autem excubias sine lan-
cea atq; ense seruare iubebat, vt despe-
rantes se ab hostibus defendere posse,
magis aduersus somnum pugnarent.
Quum verò per montiū vertices Mace-
doniam inuasisset, ac instructos hostes
aspexisset, hortare ipsum Nasica vt e-
uestigio aggredetur, Si quidem tuā
(inquit) agerem a tatem: sed multa me
experientia vetat aduersus instructam
aciem ex itinere decertare.

Perseo autē debellato, quū ob partē
victoriæ conuiuia exhiberet, dicebat e-
iusdē peritiæ esse & terribiliore hosti-
bus exercitū ostētare, & conuiuū ami-
cis suauissimum exhibere.

Idem Perseo ne in triumphum du-
ceretur deprecante, In te (inquit) hoc
est. perinde ac si diceret, In te facultas
est te ipsum perimendi.

Quum autem pecunias in
thesauris innumerabiles inuenisset,

ipse quidem nihil accepit, sed genero Tuberoni phialam argenteam librarum trium militiae praemium dedit. Ac illam aiunt primam argenteam supellectilem in domum Amyliam intrasse.

Quatuor verò filios mares quum sustulisset, duos quidem antea in adoptionem aliis dederat: è duobus autè qui domi erant, alter quatuordecim annos natus, quinto ante triumphū die mortuus est, alter quinto post triumphum, duodecimum agens annum. Sed quum in publicum prodisset, post pulusque dolorem ac mœrorem praeseferret, Nunc (inquit) de patriæ periculo defino sollicitus esse, quando successum invidiam quam in domū meam fortuna euomuit, pro omnibus tulerim.

CAT. SEN. AP.

Cato senior quum apud populum in prodigalitate & immodicos sumptus inuheretur, Quam difficile (inquit) est verba facere ventri aures non

αὐτὸς μὲν οὐκ ἔλαβε· τῶν δὲ γαμψῶν τοῦ βέρωνι φιάλλην ἀργυρᾶν ὀλίγην· περὶ λιτρῶν ἀελυσίων ἔδωκε. καὶ τὸ πρῶτον πατρὸν εἰς Διμηλίων αἰκὸν ἐπέστειλεν καὶ κρημνίσθαι ἀργυροῦν.

Τεσσαρῶν δὲ παίδων ἀρρένων αὐτῶν γεγονότων, δύο μὲν πρότερον ἐπίχαρην ὀκιδεῶκος ἐπίροις θείσται, δυοῖν δὲ ὄντων ὅτι τῆς οἰκίας, ὁ μὲν ἡμέρας πέντε πρὸ τοῦ θριάμβου, τεσσαρεσκαίδεκα γεγονώς ἔτη, ἀπέθανε, ὁ δὲ ὑστερον πέντε τοῦ θριάμβου, δωδέκα ἐτῆς. ποροελθὼν δὲ, τοῦ δήμου συναλγοῦντος αὐτῶν καὶ συμπεριτοῦντος, νῦν ἔφη πρὸς τῆς πατρὸς ἀδελφῆς γεγονέναι καὶ αἰκύνδυνος, ὅποτε τῶν ἀτυχημάτων πῶν νέμονται εἰς τὸν αἶκα ἀπεριεπαύρητος τῆς τύχης· ὑπὲρ πάντων αὐτὸς αἰαδὲ δέκλαι.

ΚΑΤ. ΤΟΥ ΠΡΕΣ. ΑΠ.

Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἐν τῷ δήμῳ τὸ ἀστυπίας καὶ πολυτελείας καταπρόδρομος εἶπεν, ὡς χαλεπὸν εἶναι λέγειν πρὸς γαστέρα ὅσα μὴ

ἔχουσαν. Θαμάζειν δὲ πῶς σώζε-
ται πόλις ἢ ἢ σωλείται πλείονος ἰχθύος
ἢ βοῦς.

Λειδωρῶν δὲ ποτε πῶς ὀπιπολάροισιν
ζωαγκοκρατεῖν, Γαίτες (εἶπεν) αἰθραπι
ἔφη ζωαγκῶν ἀρχουσι, ἡμεῖς ὅ πάντων
αἰθρωῶτων, ἡμεῖς δὲ αἰ ζωαγκες.

Ἐφη δὲ βούλευται μάλλον δειρη-
τίσαι μὴ κομίσαται χεῖρι, ἢ μὴ ὑ-
ποσχῆν κόλασιν ἀδικήσας, καὶ πᾶσι
αἰ πῖς ἀμαρτανέουσι χεῖρις ἑαυτοῦ
δοῦναι συγγνώμην. Παρορμῶν δὲ πῖς
ἀρχοντας ὀπιπμαῖν πῖς ἀμαρτανέουσι, ἔ-
λεγε πῖς δυναμῶσις χεῖρι πῖς κα-
κῶς ποιοῦντας, εἰ μὴ χεῖρις, κα-
παλῶν.

Τῶν δὲ ἰεῶν ἔφη χεῖρι πῖς ἐριθροῶ-
σι μάλλον ἢ πῖς ὠχρῶσι. Στρεπώτιον
δὲ μισθῖν, ὅς ἐν πῖς πῖς πῖς πῖς χεῖ-
ρας, ἐν δὲ πῖς μάχεται πῖς πῖς κί-
νῆι ῥεῖχει δὲ μείζον ἢ ἀλαλάζει. Κά-
κισον δὲ ἔλεγε δόχοντα εἶναι πῖς ἄρ-
χειν ἑαυτοῦ μὴ δυναμῶν. Μάλιστα
δὲ ἔλεγε εἶναι ἕκαστον ἑαυτὸν ἀιδεῖσθαι.

habēti. Se verò mirari dicitabat quo-
modo salua esse ciuitas possit, in qua
pluris quàm bos piscis vendatur.

Quum autem nimiam mulierù po-
tentiam aliquãdo vituperaret, Omnes
(inquit) viri vxotib⁹ imperant, nos om-
nibus viris, nobis vxores.

Aiebat quoque se pro beneficio col-
lato malle gratiam nō accipere quàm
pro illata iniuria pœnā non subire: ac
is omnibus qui peccarēt, praterquam
sibi, veniā dare. Idem magistratus in-
citant in eos qui delinquerent, punien-
dos, dicitabat eos qui possent, nec pro-
pulsarent iniuriam, lapidibus esse ob-
ruendos.

Aiebat praterea se iuuenibus magis
delectari qui erubescerent quàm qui
palescerent. Se quoque eum militem
odio habere dicebat, qui inter ambu-
landum manus ac inter pugnandū pe-
des moueret, magisq; sterteret quàm
clamaret. Pessimum autem impera-
torem esse dicitabat qui sibi ipsi non
posset imperare Maximè verò queng;
existimabat oportere seipsum vereri.

nam neminem à seipſo vnquam ſeparatum eſſe. Multorum autem ſtatuas quum videret poſitas, Malo (inquit) homines de me quærere, cur ſtatua non eſt poſita Catoni, quàm cur poſita eſt. Idem hortabatur potentes vt parcerent potentiæ, quò ſemper licentia vti poſſent. Qui autem à virtute honorem auferrent, eos aiebat à iuuen-tute virtutem auferre.

Magiſtratum verò iudicemque neque pro iuſtis orandum, neque pro iniuſtis exorandum eſſe dictabat. Cæterùm iniuriam aſſerebat, quanuis inferentibus non videatur, omnibuſta-men eſſe periculoſam.

Senectuti verò quum multa turpia adſunt, cenſebat malitiæ turpitudinem non eſſe addendam. Iraſcentem, furioſo, tempore ſolùm diſtine ſentiebat. Idem iis minimè inuideri dicebat qui fortuna frugaliter modeſteque vterentur. neque enim nobis, verùm bonis quæ nobis adſunt, inuideri. Qui autem ridiculis ſtuderet, eos in ſeris deridendos videri aiebat. Præclara item geſta,

μηδένα τὸν ἑαυτοῦ μηδέποτε χωρὶς εἶ-
ναι. Πολλῶν δὲ ὄρων ἀνιſταμένους ἀν-
δριάντας, ἐμοῦ δὲ ἔφη ἐρωτᾶν βούλο-
μαι μᾶλλον τοὺς ἀνδρωτικούς, διατί ἀν-
δρίας οὐ κέεται Κάτωνος, ἢ διατί κέεται.
Φεῖδεδάται δὲ τῆς ὀξυσύτης παρεκάλει
τοὺς διωκόμενους, ὅπως αἰεὶ ὄξυθυροὶ τὸ
ὄξείηται. Τοῖς δὲ τῆς ἀρετῆς πλεῖν πηλοῦ ἀ-
φαιρουμένους, ἔλεγε πλεῖν ἀρετῆς ἀφαιρεῖν
τῆς νεότητος.

Τὸν δὲ ἀρχόντα ἢ κριτὴν ἔλεγε δεῖν μὴ-
τε ὑπὸ τῆς δίκαιων λιπαρεῖσθαι, μηδὲ ὑ-
πὲρ τῆς ἀδίκων ἐκλιπαρεῖσθαι. Τίτῳ δὲ ἀ-
δικίαν ἔλεγε τοῖς ἀδικοῦσι, καὶ μὴ φέρη
κίνδυνον, ἀπασ φέρειν.

Τῷ δὲ γήρατος παρόντων, ἡξίου
μὴ προσπτεῖναι τίτῳ ἀπὸ τῆς κακίας ἀγχύ-
ειν. Τὸν δὲ ὀργησάμενον ἐομόζει τὸν μα-
νοῦρου χροῖον δεξαφένον· ἥμισα δὲ φθονεῖ-
σαι τοῖς τῆ πύχῃ χρωδόμενοι ὅπτιεν ὡς καὶ
μετελίας. οὐ γὰρ ἡμῖν, ἀλλὰ τῆς πύχῃ ἡμῶν
φθονοῦσι. Τοῖς δὲ ἀπουδαίοντες ὅτι τῆς
γελοῖσι, ἔλεγε μὴ ἐν τοῖς ἀπουδαίοις εἶσθαι
καταγελᾶτες. Ταῖς καλὰς πράξεις ἔλεγε

δὲν καταλαμβάνειν λόγους καλοῦς, ἵνα
μὴ τις δόξης ἀπορρέουσιν.

Ἐπιτίμα δὲ τοῖς πολίταις αἰεὶ τοῖς αὐ-
τοῖς αἰρουμένοις ἀρχοντας. Δόξετε γὰρ (εἶπι)
μὴ πολλὰ τὸ ἀρχὴν ἀξίον, ἢ μὴ πολλοὺς τοῖς
ἀρχὴν ἀξίοις ἠγεῖσθαι.

Τὸν δὲ τοῖς καθ' αἰτίας ἀρχαίους πωρα-
κότα ἀποσπειροῦν θαυμάζειν ὡς ἰσχυ-
ρότερον τῆς θαλάσσης. ἃ γὰρ ἐκείνη μά-
λις ἀπικλύζει, οὕτως ῥαδίως καταπύ-
πτει.

Τιμητῆαι δὲ μετὰν, καὶ τοῖς ἄλλοις ὀ-
ρῶν διακόμοις ἤδη πολλῶν καὶ κατακλίσει-
ται, αἰ τοῖς ἐβόαι τὸν δῆμον ἀποπέμψον ἕως
αὐτῶν ἰατρῶν καὶ μεγάλων καταμαρτύ-
ρῶν οὐκ μὴ τὴν ἡδίστην ἀλλὰ τὴν ἀσπρά-
πτην αἰρεῖσθαι. καὶ ταῦτα λέγουσι, ἠρήθη
ἅπασι πάντων. Διδασκῶν δὲ τοῖς νέοις ἀ-
δαρτῶς μάχεσθαι, πολλὰ μὲν ἔλεγε τὸ
ἕξιφοις τὴν λόγον μάχην, καὶ τὴν φωνὴν
τῆς ἡρώδης τῆς ἰατρῆς, καὶ καταπύπτει τοῖς
πολεμίοις.

Ἐπιτίμα δὲ ποταμῶν τοῖς ὄρεσι τὴν Βαί-
την ἀποταμῶν οἰκοῦσιν, εἰς κίθωνον

præclaris orationibus indigere, ne glo-
ria defraudarentur, consuebat.

Sed ciues increpabat quod eosdem
semper eligerent magistratus. Vide-
mini siquidem (arebat) aut non multi fa-
cere magistratum, aut non multos ma-
gistratu dignos existimare.

Qui verò maritimos agros vendi-
disset, eum se admirari simulabat, ve-
lut mari valentior, nam quæ illud
vix diluit, hunc ea facillè absorbuisset.

Censuram autem petens, quum sup-
plicantes multitudini competitores a-
dulantesque videret, ipse clamabat po-
pulum indigere & se uero medico &
magna purgatione: eoque non sua-
uissimum sed inexorabilem eligendū.
Atque hæc dicens, ante omnes cen-
sor fuit designatus. Quum verò iuue-
nes fortiter pugnare doceret, sæpenu-
mero dicebat sermone magis quàm
ense, ac voce potius quàm manu, con-
uertere hostes atque terreri.

Idem bellum aduersus eos qui circa
Batim fluuiū habitant, gerens, quum

in discrimen propter hostium multitudinem deductus esset, atque Celtiberi ducentis talentis opitulari vellent, neque Romani sinerent barbaris pacisci mercedē, illos errare dixit: vincentes enim non ex suis, sed ex hostibus reddituros esse: victis autē, nec à quibus petantur, nec qui petant, esse futuros.

Sed quanuis (ut ipse ait) plures vrbes iis diebus quibus inter hostes commoratus est, ceperit: nihil tamen ipse plus sumpsit quam quæ ex hostili terra & comedit & bibit.

Quum autem militum unicuique argenti libram distribuisset, melius esse dixit, multos argentum habentes quam paucos aurum, ex militia reuenire. Imperatoribus enim nihil aliud conuenire quam ex prouinciis gloriam augere.

Cæterum quinque seruos in militia habebat, quorum vnus tres captiuos emit: quod quidem ut Catonem resciuisse cognouit, antequam in eius conspectum veniret, seipsum strangulauit.

ὑπὸ πλείοις τῶν πολεμίων κατῆσι, ἤμῃ μὲν Κελπήθρην ὑπὸ θρακείοις παλαί-
ποις βουλομένων βοηθῆσαι, τῶν δὲ Ῥωμαίων οὐκ εἰόντων ὁμοιωθεῖν μηδὲν ἀνθρώποις βαρβαροῖς, ἀλλοτρίην ἔφρασαν αὐτοῖς: νικῶντας μὲν τὸν ἀποδώσιν οὐ παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ ὡς εἶπε τῶν πολεμίων ἢ παρομένων δέ, μήτε τι ἀπληροῦσι, μήτε τίς ἀπαιτιώτως ἐσθῆσαι.

Πλείονας δὲ πόλεις ἐλών (ὡς φησι) ἤμῃ ἡμερῶν ἅς διέτριψεν ἐν πῆσι πολεμίσις, οὐδὲν αὐτὸς πλέον λαβεῖν ὠνέπε καὶ ἐφαρχῆσαι οὐκ τῆς πολεμίας.

Τῶν δὲ στραπτῶν ἐκάστω λίτραν ἀργύρου δίδουσαι, φησὶ βέλπον ἔτι πολλοὺς ἔχοντας ἀργύρου ἢ ὀλίγοις χρυσίου, ἀπὸ τῆς στρατείας ἐπιτελεῖν. ἤμῃ γὰρ ἀρχόντων οὐδὲν ἄλλο δὲ ἔστι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ τιμῶν δόξαν αὐξάνουσαι.

Γέπει δὲ οὐκ ἔτι ἔχον ὅτι τῆς στρατείας, ὡν εἰς ἀιχμάλωπα πρία σώματα παρῆιδμος, ὡς οὐκ ἔλαθε τὸν Κάπωνα, ὅστις εἰς ἔψιν ἐλάθει, ἀπὶ γὰρ,

Παρακληθεὶς δὲ ἰσὸς Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ ὅτις Ἀχαιῶν συλλαβέσται φυγάσιν, ὅπως εἰς τὰς πατρειδὰς κατέλθωσιν, ὡσεὶ ποιεῖτο μηδὲν αὐτῷ μέλειν τῷ ὡραζματος. οὐδ' ἢ τῇ συκλιτῷ πολλῶν ἡμερῶν λόγων αἰσάταις, ὡσεὶ οὐκ ἔχοντες (εἶπεν) ὁ ὡραζώμενος, καὶ ἡμεῖς ὡσεὶ Γραικῶν ἡμερῶν ζήτησῶτες πότερον ἰσὸς ἢ παρ' ἡμῖν ἢ ἰσὸς ἢ ἐκεῖ νεκροφόρων ὕβεντι χθῶσι.

Ποσειδῶν δὲ Λαβιένου ἡραφάντος ἱστορίας Ἑλληνιστῶν, καὶ συγγνώμην ὡσεὶ τῷ ἀκροατῶν. αἰτιῶντος, εἰρηνοδότης ὁ Κάτων ἐφίδοτερον εἶται συγγνώμην, εἰ τῷ Ἀμφικτυόνων ἡμερῶν αἰαγκαθῶς ἔγραψα.

ΣΚΙΠ. ΤΟΥ ΝΕΩΤ. ΑΠ.

Σκιπίωνα τὸν νεώτερον Ἀχαιῶν ἐπισπεύθησαν καὶ πιασασιν ὅτις εἶσασε, μηδὲν ὡραζέσται, μηδὲν ὡραζέσται, μηδὲν οἰκοδομήσται, λίπρασθε ἀργύρου, πρεῖς καὶ πλείονα μόσας οἰοῦσα μεγάλη, δύο δὲ χυσιῶν κατὰ λίπραν, καὶ τῶν τε Καρχηδόνοσι κύριον ὄντα, καὶ μάλιστα τῷ στρατηγῶν πλεῖστον ταῖς στρατιῶνταις.

Rogatus autem à Scipione Africano ut Achæorum exulibus opem ferret, quò in patriam quique suam redirent, nullam illius negotii curâ sibi esse simulabat, sed in senatu quâ multa verba fierent, assurgens, Perinde ac si nihil (inquit) habeamus quod agam⁹, sedemus de Græculis decrepitis querentes, utrum à nostris an ab illorum polinctoribus efferantur.

Posthumius verò Labienus quum Romanas historias Græcè scripsisset, ab auditoribusque veniam peteret, iludens Cato dixit, Veniam quidè dandam esse, si Amphictyonum decreto coactus Græcè scripsisset.

SCIP. MIN. ΑΡ.

Scipionem minorem ferunt annis quatuor & quinquaginta quibus vixit, nihil emisse, nihil alienasse, nihil ædificasse, ac tres & triginta argenti libras & auri duas, ut magnas divitias reliquisset, quum præsertim Carthaginis dominus fuisset, ac milites maximè imperatorum omnium locupletasset.

Polybii autem præceptum obseruans, non antè è foro descendere studebat quàm ex iis aliquem qui quoquo modo occurrissent, familiarem & amicum sibi fecisset. Quum verò iuuenis adhuc esset, tanta fuit in existimatione & fortitudinis & prudentiæ, vt Cato maior de iis interrogatus qui apud Carthaginè militarent, inter quos & Scipio erat, dixerit, Soli sensus inest, vmbriis par cætera turba. Eoque Romani ipsum ab exercitu in urbem reuocarunt, nequaquam ei gratificantes, sed per illum citò ac facilè se Carthaginem capturos esse sperantes. Cæterum posteaquam intra murum penetravit, quum Carthaginenses ex arce repugnarent, Polybiusque ipsi confuleret vt in mare quod in medio erat, non valde profundum, aut murices ferreos spargeret, aut tabulas clauis præfixas iniiceret, ne transeuntes hostes pro aggeribus pugnarent, ridiculum esse dixit, quum iam muros cepissent, ac intra urbem essent, quarere ne cum hostibus pugnent.

Τὸ δὲ Πολυβίου πρῶτον γένημα διφυλάκτων, ἐπειρᾶτο μὴ πρότερον ἐξ ἀγορᾶς ἀπελθεῖν, ἢ ποιήσασθαι τινα σωήθη καὶ φίλον ἀμφοτέρωθεν ἢ ἐνοχλούντων. Ἐπὶ δὲ νέος ὢν, πᾶσι τὴν ἔχουσαν δόξαν ἀνδρείας καὶ συνέσεως, ὥστε Κάτωνα μὲν τὸν ἀρεσβύτηρον εἶπεν ἐρωτηθέντα περὶ ἢ καὶ Καρχηδόνι στρατηγῶν, ὃν οἷς καὶ Σκιπίων ἴω, Οἷος πέπυται, τὴν δὲ σκιαὴν αἰσῶσιν. Εἰς δὲ τὴν Ρώμην ἐλθόντος ἀπὸ στρατείας, ἐκάλουσαν αὐτὸν, οὐκ ἐκείνῳ χαλεζόμοιοι, ἀλλ' ὡς Καρχηδόνα δι' ἐκείνου περὶ καὶ βραδίως λιψόμοιοι. Ἐπὶ δὲ παρελθὼν εἰς τὸ τείχος, ἢ καὶ Καρχηδονίων ἐκ τῆς ἀκρας ἀμνομένων, μὴ σὺ τὴν δὲ μέτου τὰ λαοσὶν ἢ πάνυ βαρῆσαν εἶσται, τὸ Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ καταπεῖραι τελευτόλοις σιδηροῖς ἢ σαρῖδας ἐμβάλλειν κεντρῶτας, ὅπως μὴ δὲ βάρησι τοῖς ἐπὶ πολέμοιοι προσμάχωνται τῆς χώμασι, ἢ φηγελοῖον εἶναι κατεληφότες τὰ τείχη, καὶ τῆς πόλεως ἐν τῷ ὄντι, εἴτα περὶ τῆν ὅπως οὐ μαχέται τοῖς πολέμοιοις.

Εύρωϊν ὃ τίμῃ πόλιν αἰθριαύτων Ελλωι
 χροῖν ἐ ἀνάθημάτων ἀπὸ Σικελίας μεσῶ
 οὔσαι, ἐκῆριξε τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων παρόν-
 τας ὀπιγῆσκειν καὶ κομίζεσθαι. Τῶν δὲ
 χρημάτων οὔτε δούλον, οὔτε ἀπελευθέρων
 εἶα λαβεῖν οὔδ᾽ ἄνα, ἀλλ' οὔδ᾽ ἑσπρίασθαι,
 πάντων ἀζόντων καὶ φερόντων.

Γαίω δὲ Λαλίω τῷ φιλιππῶ τῶν ἐταί-
 ρων ὑπατέας μεπόιπ συμπρωτάτων ἐπι-
 ρώτους Πόμπιον εἰ καὶ αὐτὸς ὑπατέας
 μέτεσιν (ἐδόκει δὲ ὁ Πόμπιος γὺς αὐλιπῶ
 ζηρονέαι) τὸ δὲ φήσας μὴ μέπείναι, ἀλ-
 λά ἢ τῷ Λαλίω ἐπαγγελόμορος συμπρωτά-
 ξειν καὶ συμπρωταρεσάσθαι, πρὸς δὲ σταντες
 ἀπειμῶντες ἐκείνον, ἔσπια τίησται, ἀπὸ γη-
 ρέλετο γὰρ αὐτὸς ἐν ἀγορᾷ ἀελίων καὶ δε-
 ξιμόμορος πρὸς πολίτας. ἀγακἀκωῶτων δὲ
 τῶν ἄλλων, ὁ Σκιπῶν γλαύσας, Ἀβελτιεία
 δὲ (εἶπεν) ἡμῶν κατὰ τὸν ἐκ ἀνθρώπων μέλ-
 λοντες, ἀλλὰ τοὺς ἀγακἀκῶν, πάλαι δε-
 σείσομεν αὐλιπῶ ἀιαμῶντες.

Ἀππῶ δὲ Κλαυδίου ἀελί τῆς τι-
 μητικῆς ἀρχῆς ἀμυμωμῶντος πρὸς αὐτὸν,
 καὶ λεγόντος ὅτι πάντας ὀνομασί Ρωμαίους

Quum verò inuenisset urbem & sta-
 tuis Græcis & deorum donatis ex Si-
 cilia asportatis refertā, edixit vt quis-
 quis ex ciuitatibus adesset, sua agno-
 sceret ac reportaret. Sed ex prada ne-
 que seruum neq; libertū sumere quic-
 quam permisit, ac ne emere quidem,
 quum omnes diriperent atque præda-
 rentur.

Idem C. Lælio sodalium amicissimo
 consulatum petenti suffragans, Pom-
 peium interrogauit an & ipse consula-
 tum peteret: (Pompeius autem tibici-
 nis filius putabatur) is igitur quum se
 petere negasset, ac pollicitus esset se
 Lælium deducturum & pro illo am-
 biturum, crediderunt quidem, sed illū
 expectantes decepti sunt. Nam ipse in
 foro ambire ac ciues prehensare nun-
 tiatus est. Quam quidem rem alii æ-
 grè ferentibus, Scipio ridens, Stultitia
 (inquit) nostra, tanquā non homines,
 sed deos simus precaturi, iam diu tem-
 pus terimus, tibicinem expectantes.

Appio autem Claudio ipsius in cen-
 sura competitore, iactante Romanos

omnes ab se nominatim salutari, quos ferè Scipio ignoraret, Vera narras, inquit: nam mihi nō vt multos nossem, sed vt à nullo ignorarer, curæ fuit.

Iubebatque ciues, à quibus vtrique ad exercitum missi fuerant, vel legatos vel tribunos militum vtriusq; virtutis testes ac iudices eos sumere, qui bello illi interfuisent quod cum Celtiberis gerebant.

Sed censor declaratus, iuuenē quendam equo priuauit quod sumptuose coenans quo tempore Carthago oppugnabatur, placentam ex melle in vrbus similitudinem compactam, Carthaginēque appellatam, proposuisset conuiuii diripiendam. Ac rogante causam iuuenē, propter quam equo priuatus fuisset, Quia me prior (inquit) Carthaginem diripuisti.

C. autem Licinium quum prætereuntem vidisset, Istum (inquit) hominem ego petierisse scio: sed quū illum nemo accuset, non possum ipse & accusator esse & iudex. Ab senatu verò tertium emissus gentium ac regū spe-

αὐτὸς ἀσπάζεταιται, Σκιπίωνος ὀλίγη δὴ ἀγνοῶντος ἀπατας, ἀληθῆ λέγεις, εἴπτε. ἐμοὶ γδούκ εἰδέναι πολλοῖς, ἀλλὰ ὑπὸ μνηστῆρος ἀγροῦσθαι μεμύληκται.

Εκέλευε ὃ πρὸς πλείους, ἐπιδοῦν ἑτοίχων πολέμῳντες Κελτηροισι, ἀμοσφίρας ὅτι ἤσρατειαν ἐκπέμψασται, ἢ ἡρεσβληταί, ἢ χλιδογυγες μύστυρας λαμβάειν κῆ κριταί ἢ ἕκαστος ἑρπῆς τοῖς πολέμῳνταις. ὅσοι δὲ γόγης ὃ πρὸς πλείους, νεανίσκου μὲν ἀφείλετο τὸν ἵππον, ὅτι δεῖπῳ πολυτελῶς ἐν ᾧ χρόνῳ Καρχηδῶν ἐπολεμῆτο, μελίπικτον εἰς χίμα τῆς πόλεως διαπλάσας, ἔ τὸ τὸ Καρχηδῶνα πρὸς πλείους, πρὸς ὄνκε διαρπάσαι τοῖς παροῦσι· καὶ πυνθανομένου τῶ νεανίσκου τῶ αἰτίῳ δι' ἡμῶν ἀφῆρται τὸν ἵππον, ἐμοῦ γὰρ (εἴφ) πρὸς πλείους Καρχηδῶνα διήρπασας.

Γάϊον δὲ Λικίνιος ἰδὼν παρερχόμενον, Οἶδα (εἴφ) τῆτος ὅτι περὶ κρότα τὸν αἰδέσθαι μνηστῆρος δὲ κατηγοροῦντες, οὐ δυνάμει κατηγορος αὐτῆς εἶμαι καὶ δικαστής. Ἐπιμνήσθητα δὲ αὐτὸν ὑπὸ τῆς βουλῆς πεί-

τον, ὡς φησι Κλειτάμαχος, Ανθρώπων πό-
 λεών τε καὶ ἀνομίῳ ἐφορῶντα, πόλεων,
 ἔθνων, βασιλέων ἐπίσκοπον, ὡς εἰς Α-
 λεξάνδρειαν ἦκε, καὶ τῆς νεῶς ἀποβάς, ἐ-
 βιάδιζε κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔχων τὸ μί-
 κρον, ἠξίου ἀποκαλύψασθαι ἀειθέριος
 οἱ Ἀλεξανδρεῖς, καὶ δεῖξαι ποδῶν αὐ-
 τῆς τὸ πρῶτον. ἀποκαλύψασθαι, κραυ-
 γῆν καὶ κρότον ἐποίησαν. τὸ δὲ βασιλεὺς
 μόλις ἀμνησθῆναι βαδίζουσι αὐτῆς δι-
 δόχαι καὶ τρυφῆν τὸ σώματος, ὁ Σκι-
 πίων ἀτρέμα πρὸς τὸν Πανάσιον ψιθυ-
 ρίσαι εἶπεν, Ἥδη π τῆς ὀπίδημιαις ἡμῶν
 Ἀλεξανδρεῖς ἀπολεαύκασι. δι' κίμας
 γὰρ ἐώρακασι τὴν βασιλέα ἀπειτα-
 βουῶντα. Συναπδήμα ἴ' αὐτῶ φίλος μὲν εἶς
 φιλόσοφος Πανάσιος, οἰκῆται δὲ πέντε καὶ
 πρὸ ἐνὸς ἀποθανόντος ὅπῃ τῆς ξίτης, ἄλ-
 λον μὴ βουλόμηνος πορῆσαι, ἀπὸ τῆς Ρώ-
 μης μετεπέμψαται.

Τῶν δὲ Νομαπίνων ἀμάχων εἶναι δο-
 κοῦτων ἔσπολλοις γενικηκότων στρατηγεί-
 ῳ παρὰ ἀπὸ εἰζαν Σκιπίωνα τὸ δούριον

culator, & vt Clitomachus capite inspe-
 cturus, Quis vrbes hominūque ani-
 mis, quae lege tenentur, quum Alexan-
 driam venisset, nauigū egressus capi-
 te penula tecto procederet, Alexandri-
 ni vndique concurrentes ipsum roga-
 bant vt & caput detegeret, & sibi ex-
 optatibus faciem exhiberet, quod qui-
 dem quum faciliē impetrassent, illum
 clamore ac plausu profequutifunt. Sed
 rege vix cum aliis propter desidiā &
 corporis mollitiem incedente, Scipio
 voce summissa murmurās ad Panætiū
 inquit, iam Alexandrini aliquid volu-
 ptatis fructūque ex nostra peregrina-
 tione perceperunt. nostra nanque
 causa regem suum ambulāntem vide-
 runt. Comitabatur autē ipsum amicus
 quidem vnus Panætius philosophus,
 & serui quinque: quorum vno in pe-
 regrina terra defuncto, ne alium eme-
 ret, Roma accersiuīt.

Numantini verò quum inexpu-
 gnabiles viderētur, multoq; Romano-
 rum imperatores vicissent, consulē ad

id bellum Scipionem populus iterum declarauit. Sed quum in militiam multi certatim irent, senatus non id solum prohibuit, quòd Italia tanquam deserta futura esset, sed etiam pecunias ex præparatis sumere non permisit. cæterum vectigales prouentus, quorum nondum tempus aderat assignauit. Ac Scipio quidem pecuniis se non indigere dixit: (suas enim ipse & amicorū fati esse futuras) sed de militibus inculcavit. difficile nanque bellum esse. Nam si propter hostiū fortitudinē togies victi sunt, strenuis sibi opus esse militibus, quoniam aduersus tales: sin propter ciuiū ignauiam, quoniā cum talibus mittatur.

Posteaquam autem in castra venit, multamque & proteruitatem & licentiam & superstitionem & delicias deprehendit, vates quidem & ariolos & lixas & lenones statim eiecit, ac vasa omnia præter ollam & verriculum & calicem fictilem amandari iussit: argenteū quoq; poculū non maius duabus libris habere volentibus permisit.

ὁ δῆμος ὅτι τὸν πόλεμον ὠρμηθῶν δὲ πολλῶν ὅτι πῶς στρατεία, καὶ πῶς δικαίωσιν ἢ σύγκλητος, αἰς ἔρημου τῆς Ἰταλίας ἰσορροφίης καὶ χρημάτων λαβεῖν ἢ ἐπίμων οὐκ εἶσασιν, ἀλλὰ τὰς πλεονικίας προσόδους ἀπίταξαν, οὕτω χρονον ἐχούσας. ὁ δὲ Σκιπίων χρημάτων ἑδρὸν οὐκ ἔφη ὀφείδει (τὰ γὰρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων ὑπερβίβει) ὡς δὲ τῶν στρατιωτῶν ἐμμέλειον. χαλεπὸν γὰρ εἶναι τὸν πόλεμον, εἰ μὲν δὲ αἰδρείαν ἢ πολέμιων ἠπλιτῶν ποσαντάκας, ὅτι πρὸς τοῦτο: εἰ δὲ δὲ αἰανδρείαν ἢ πολιτῶν, ὅτι μετὰ ποιούτων.

Ἐπὶ δὲ ἔλθων εἰς τὸ στρατόπεδον, πολλὰ ἀταξίαν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀσέβειαν καὶ ἀπειρίαν κατέλαβεν, καὶ τῆς μὲν ἀδύτης ὑπερβίβει καὶ οὐκ εἶσασιν καὶ ἀποροφασκοῦς, σκληρὴ δὲ προστάξις ἐπιπέμπει ἀπαντα πλὴν χίτης, ὀβελίσκου, καὶ ποτιλείου κεραιμοῦ ἢ δὲ ἀργυρέαν ἔκπωμα οὐ μείζον δύο λίτρων σανεζάρησε τῆς βουλομῶσις ἔχον.

λουέσθαι δὲ ἀπέπει· ἤδη δὲ ἀλειφομέ-
νων τείνειν ἕκαστον ἑαυτὸν. πὰ γὰρ ὑ-
ποζύγια χεῖρας οὐκ ἔχοντα, ἐτέρου τεί-
φοτος δέσται. περὶ τὰς δὲ ἀλείψαν μὴ
ἐς ὧτας ἀπυρον ὄψον, δειπνεῖν δὲ κατὰ κει-
μήμοις ἄρτον ἢ πολλὸν ἀπλῶς, καὶ κρέ-
ας ὀπίον, ἢ ἐφθόν. αὐτὸς δὲ σάρον
ἐμπυροπημῶς μέλανα, περιέχει πεν-
θεῖν τιὸ πρὸ στρατῦματος ἀισχυλίω
λέγεται.

Μεμμίου δὲ πνος χιλιάρχου λαβὼν ὑ-
ποζύγια, ψυκτῆρας δὲ ἀλίθοις ὠρακομί-
ζοντα καὶ Θεουκλείους, Εὐσι μὴ (εἶπεν) ἡμέ-
ρας τετράκοντα καὶ τῆ πατρίδι, σιωπῶ δὲ
τὸν βίον ἅπαντα, τοῦτος ὧν, ἀχρησιν πεποικ-
κας σεαυτὸν.

Ἐτέρου δὲ θυρεὸν ὀπιδείξαντος εὖ
κεκοσμημῶνον, Ὁ μὴ θυρεὸς (εἶπεν) ὧ νεα-
νία καλὸς· ἀρὲς ἐπὶ ῥωμαίων ἀνδρα μάλ-
λον ὄν τῆ δεξιᾷ πρὸς ἐλπίδας ἔχειν, ἢ τῆ
ἀριστερᾷ.

Τούτῳ δὲ πρὸς χάσκα ἀρατῆς,
σφόδρα πείθεσθαι φάσκοντος, Εἰκότως,

Iuari autem prohibuit: necnō vnum-
quenque eorū qui se vngerent, ipsum
se fricare iussit. Nam iumenta manus
non habentia alio fricante indigere.
Ut stantes quoque incoctum opsoniū
pranderent, edixit: sed discumbentes
panem vel pultem, & carnem tostam
aut elixatam cœnarent. Verūm ipse nē
gro circumdatus sago circumibat, lu-
gere se turpitudinem exercitus dicens.

Quum autem Memmii cuiusdam
tribuni militum iumēta pelues ad re-
frigerandum ex lapide factas, & pati-
nas Thericias portantia deprehendis-
set, Mihi quidem (inquit) & patriæ
dies triginta, sed tibi per totam vitam,
quum talis sis, te ipsum inutilem red-
didisti.

Alter verò quidam quum scutum
pulcherrimè ornatum ostentaret, Scu-
tum quidem ὁ adolescens (inquit) pul-
chrum, sed Romanum virum decet
magis in dextera spem habere quàm
in sinistra.

Sublato autem vallo, quum qui-
dam se valde premi diceret, Meritò,

inquit :huic enim ligno magis quàm gladio fidis.

Cæterùm desperationem hostium vidēs, dicebat se tempore securitatem emere. Nam bonum imperatorem, vt medicum, vltima vt per ferrum curatione. Sed tamen Numantinos opportunè inuadens, in fugam vertit.

Quorum seniores quidem quū suos victos vituperarent, quia quos toties fugassent, eos tum fugissent, quendam ex Numantinis iuuenibus dixisse ferunt, Pecora quidem etiamnum eadē sunt, sed mutatus est pastor.

Posteaquam verò capta Numantia iterum triumphauit, in cōtentionem cum C. Graccho pro senatu & focis venit. quūque plebs dolore affecta, ipsum pro rostris tumultu terreret, Me castrorum (inquit) vociferatio nunquā perturbauit, nedum hominum conflictatio, quibus non matrem Italiam esse scio, sed nouercam.

Quū autem hī qui circa Gracchum erant, clamaret tyrannum esse interficiendum, Meritò patriæ oppugnato-

ἔρη τῷ γδ ξύλῳ πύτῳ μάλλον ἢ τῇ μαχαίρᾳ πισθῆεις.

Ὅρων δὲ τιμὴν ἀπίστοιαν τῶν πολεμίων, ἔλεγμα ἀνείδαι τὴν χροῖον τιμὴν ἀσφάλειαν. τὸν τὸ ἀγαθὸν κρατητὸν, ὡσπερ ἰατρὸν, ἐχράτης δειδῆσαι τῆς ἰσθῆτος τοῦ σιδήρου θεραπείας, οὐ μὲν ἀλλ' ὀπιθῆιδρος ἐν χαίρῳ τοῖς Νομαντίνοις ἐτρέψατο.

Τῶν δὲ πρεσβυτέρων τοῖς ἡπικλήροις κακίζοντων, ἢ πεφθῆσιν οἷς ποσιντάκας εἰδῶξαν, εἰπὲν πῶς λέγεται τῶν Νομαντινῶν, ὡς τὰ πρῶτα ταῦτα καὶ τῶν ὄντων, ὁ δὲ ποιμὴν ἄλλος.

Ἐπὶ τῷ Νομαντινῶν ἐλάνθῃ θριαμβώσας τὸ δούτερον πρὸς Γαίον Γεράκιον κατὰ τῆς βαυλῆς καὶ τῆς συμμάχων κατὰ τῆς ἰσθῆτος, καὶ λυπούμενος ὁ δῆμος ἐθροῦσεν αὐτὸν ὅτι τὸ βήματος, Ἐμὲ (εἶπεν) οὐδὲ ποτε στραπέδων ἀλαλαγμὸς ἐθροῦσεν, οὐ πρὸς συγκλύσαν ἀνθρώπων, ὡν οὐ μῆτρα τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ μητρα γὰρ οὖσαν ὀπίσταμαι.

Τῶν δὲ πρὸς τὸ Γαίον βούωντων κλεῖναι τὸν ἄνθρωπον, εἰκότως (εἶπεν) ἢ ἢ παρὰ δὲ πολέ-

μωῶτες, ἐμὲ βούλοινται φεραελεῖν. οὐ
 γὰρ εἶόντε πῶς Ρώμῃ πεσῆν Σκιπίωνος ἐ-
 γῶτος, οὐδὲ ζῆν Σκιπίωνα τῆς Ρώμης
 φερούσης.

ΚΑΙΚ. ΜΕΤ. ΑΠ.

Καίκιλος Μέτμος ὄχρᾳ χερίω βυ-
 λθούμενος φερασαγαεῖν, εἰπόντις ἑκατη-
 τάρχου φερα αὐτὸν ὡς εἰαὶ δέκα μόνοις
 ἀπὸ ἀλλή, ἀψίεται τὸ χερίον, ἠρώτησεν
 αὐτὸν εἰ βούλοιο εἰς τῆν δέκα ἡμέραν.

Τῶν δὲ νεωτέρων πρὸς χιλιάρχου πω-
 θανόμενου πὶ μάλλει ποιεῖν, Εἰ τοῦτοι (εἶπεν)
 σπειδέσθαι μοι τὴν χιτανίσκου ἐομοίον,
 ἀποδοσάμενος αὐτὸν, ὅτι τὸ πῦρ ἐ-
 πέθηκα.

Σκιπίωνι δὲ ζῶντι πολεμῆν ἀποθανόν-
 τος ἐχθεσθῆν, ἢ πῆς ἰδὴ ἦοις ἐκείνου ἐπι-
 διώτας ἀραδαὶ τὸ λῆγος, πῆς δὲ θεοῖς εἶπεν
 χεῖρ ἐχειν ἐπὶ τῆς Ρώμης ὅτι παρ' ἄλ-
 λους οὐκ ἐῴετο Σκιπίων.

ΓΑΓΟΥ ΜΑΡ. ΑΠ.

Γάγος Μάριος ἐκ ἡῶις ἀδόξω
 φεσιῶν εἰς πολιτείαν ἐξῆ τῆν στρατιῶν

res (inquit) me antè volunt interfice-
 re. Neq; enim viuo Scipione Romam
 cadere posse putant, neque si Roma
 ceciderit, victurum Scipionem.

CÆCIL. MET. ΑΡ.

Cæcilius Metellus munito loco ex-
 ercitus admouere volens, quum cen-
 turio dixisset, si solos decem viros per-
 diderit, locum esse capturum, interro-
 gavit eum an vnus ex decem illis esse
 vellet.

Quodam autem ex iunioribus tri-
 bus militum percōrante quid actu-
 rus esset, Si hęc (inquit) tuniculam mi-
 hi consciam esse putarem, ipsam exu-
 tus in ignem iniicerem. Sed viuenti
 Scipioni inimicus, mortuum agrè tu-
 lit: filiosque subire feretrum ac gestare
 iussit: se quoque diis gratiā habere pro
 salute vrbis Romę dixit, quoniam Sci-
 pio apud alios non fuerat natus.

C. MARIJ ΑΡ.

C. Marius ex humili genere quā ad
 Rēp. accessisset, ob præclara militiæ ge

sta ædilitatem maiorem petiit. Sed quum sensisset se præteriri, eodem die minorem ambiit. Et quanuis in illa quoque repulsam tulerit, non tamen se Romanorum principem fore desperauit.

Varices autē quum in vtroque haberet crure, solutus præbuit medico excidēdos: ac neq; gemitu emisso, neq; contractis superciliis sectionem tolerauit. Sed medico ad crus alterū transfente, noluit: quòd diceret illo dolore dignam non esse curationem.

Quum verò Lucius sororis ipsius filius, quo tempore secundum consulum gerebat, cuidā militi nomine Trebonio vim attulisset, isque illum occidisset, ac multis accusantibus non negasset se tribunum militū interfecisse, causamque exposuisset atque comprobasset, coronam quæ ob fortiter facta datur, ad se ferri Marius iussit, illaque Trebonium coronauit.

Idem prope Teutonas castrametatus in loco parū aquæ habēti, quū milites diceret se sitire, indicato illis flumi

ἀγρονομίαν πλὴν μείζονα παρήγγειλεν· ἀγρόνομος δὲ ὅπ' λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπὶ πλὴν ἐλάττωνα μετῆλθε· κακείνης ἀποτυχὼν, ἑμὸς οὐκ ἀπύχων τοῦ κωροπύειν Ρωμαίων.

Ἰζίας δὲ ἔχει ἐν ἀμφοτέροις πῖς σκίλεισι, παρὶ οὗ ἀδελφὸς ἐκπέμειν τῷ ἰατρῷ, καὶ μὴ σθένος, μηδὲ τὰς ὀφρῦς σωμαζαζὼν ἐνεκαρτίρῃσεν τῇ χειρουργίᾳ· τοῦ δὲ ἰατροῦ μεταβαίνοντος ἐπὶ τὰ πρὸν, οὐκ ἠθέλησεν, εἰπὼν οὐκ ἔτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς ἀξίον.

Ἐπὶ δὲ Λούσιος ὁ ἀδελφοδοῦς, αὐτὸ τὸ δόλπον ἰπατροῦσι, ἐβιάζετο ἧρῶ ἐν ἄρρα στρατοδωρῶν πνᾶ ὀνόματι Τρεβώνιον· ὁ δὲ ἀπύκλεινεν αὐτὸν, καὶ πλῶν κατιχερωῶτων οὐκ ἠρίστατο κλείναι τὴν ἀρχοντα, πλὴν δὲ αἶψαν εἶπε καὶ ἀπὸ εἴξε· κελεύσεις αὐτὸ ὁ Μάειος τὴν ἐπὶ τῆς ἀεστείας διδόμενον σέφανον κομιδῆσαι, τῷ Τρεβωνίῳ ἀπεδίδμεν.

Τοῖς ἴ Τῶσι κωροπύειν τὸ δόλπον ἐν χειρὶ ὀλίγον ὑδωρ ἔχοντι, ἧρῶ στρατιωτῶν διψῆν λεγόντων, δεῖξας αὐτοῖς ποταμὸν

ἐγγίς τῶν ἁρρῶντα τῶν χάρων ἢ πολέ-
 μίων, Ἐκείθεν ὑμῖν ὄβρι (εἶπε) ποτὶν ὄνοιον
 αἷματι, οἱ δὲ ἀγὼν παρεκάλοιον ἕως ὑγρὸν
 ἔχουσι τὸ αἷμα, καὶ μὴ πῶ πῶν ὑπὸ τῶ δι-
 ψῆν ὀκπετηγός.

Ἐν τῷ τοῖς Κιμβελκοῖς πολέμοις Καμα-
 εῖων χελίος ἀνδρας ἀγαθοὺς ἡμοῦροι, ἰ-
 μοῦ Ρωμαῖοις ἐπίσησε κατ' οὐδὲνα νόμον
 πρὸς δὲ πῆς ἐγκαλοῦτας ἔλεγα, ἢ νό-
 μων οὐκ ἔκακῶσαι δὲ τ' ἢ ὄπλων ἴσφορ.

Ἐν δὲ τῶ ἐμφυλίῳ πολέμῳ πρὸς τῶ
 φροῦδῶμος καὶ πλοιορκῶμος ἐκαρτίρει,
 πῆν οἰκείον αἰαῶμων καμρὸν. εἰπόντος τῷ
 Γομπίου Σίλωνος πρὸς αὐτὸν, εἰ μέγας εἶ
 στρατηγός ὡς Μάσειε, καταβάς δὲ γῶνισαι,
 Σὺ ἴδῃ ἢ (εἶπε) εἰ μέγας εἶ στρατηγός, ἀνά-
 κασὸν με δὲ γῶνισαδὲ καὶ μὴ βελῶδμον.

ΚΑΤΑ ΔΟΥΚΤ. ΑΠ.

Κάτλος Λουκῆσιος ἐν τῶ Κιμβελκῶ πολέ-
 μῳ πρὸς τῶν Ἀθησῶν ποταμῶν στρα-
 πεδῶων, ἐπεὶ πῆς βαρῶροις ὄρων-
 τες οἱ Ρωμαῖοι δὲ γῶνισαι ὅτι χειροῦτας,
 ἀεζῶροι, μὴ δινωῶδμος αὐτοῖς κατα-
 σχεῖν, ὠρμησεν εἰς πῆς πρὸς πῆς ὄπ-

ne iuxta vallum hostium labēte, Illinc
 vobis est (inquit) potus sanguine emē-
 dus. Ipsi verò vti se abduceret orabant,
 donec sibi humidus sanguis, neque
 dum propter sitim coagulatus foret.

Cimbricis autem bellis quum mil-
 le ex Camertibus viros fortes secundū
 nullam legem ciues Romanos effecif-
 set, aduersus accusantes dicebat se le-
 gem inter armorum strepitum non
 exaudisse.

Verum ciuili bello fossa circunda-
 tus & obfessus, tolerabat a quo animo
 expectans occasionem. Sed quū Pom-
 peius Silo ipsi dixisset, Si magnus es
 imperator ὀ Mari, descende in certa-
 men: Tu igitur (inquit) si magnus
 es imperator, coge me vel inuitum
 decertare.

CAT. LVCT. ΑΡ.

Catulus Lucatius bello Cimbri-
 co apud Athesim fluium castrame-
 tatus quum Romani milites, quoni-
 am Barbaros transire conantes vide-
 bant, retrocedentes cōtineri non pos-
 sent, ad primos eorum qui fugiebant,

cucurrit, ut non hostes fugere, sed imperatorem sequi videretur.

SYLLÆ AΠΟΦΗ.

Sylla cognomento Felix, maximas suarum felicitatum duas existimabat, & Pii Metelli amicitiam, & quòd Athenas non euertisset: sed vrbi pepercisset.

C. POPILII AP.

C. Popilius ad Antiochum Syria regem à senatu missus est, epistolam ferens quae iubebatur & ex Aegypto exerctum abducere, neque filiorum Ptolemaei pupillorum regnũ occupare, Accedentem verò ipsum per castra quum ex longinquo Antiochus benigne salutasset, ipse nec regem resolutauit, & literas illi reddidit. Quibus lectis, quum rex se consultaturum & responsurum dixisset, circulum illi virga circumduxit Popilius, ac dixit, Hic igitur stans consulta, & responde. Cunctis autem viri grauitatem animique elatione admirantibus, Antiochòque facturum se cõsentiente quæ Romanis videretur,

σπερχόντων, ὅπως δοκῶσι μὴ φθῆναι τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ τῆς στρατηγῆς κατακαλουθῆναι.

ΣΥΛΛΟΥ ΑΠ.

Σύλλας ὁ ἄτυχος ἀναγροβηθῆς ἦλθ' μεγίστων ἄτυχῶν ἐποίητο δύο, πρὸ Πίου Μπέμου φίλιαν καὶ τὸ μὴ κατασκάσαι τὰς Ἀθῆνας, ἀλλὰ φείσασθαι τῆς πόλεως.

ΓΑΙΟΥ ΠΟΠ. ΑΠ.

Γάιος Ποπίλιος ἐπέμυσθ' ὡς Ἀντιόχῳ ἐπιστολῶν ὡς τῆς συγκλήτου κομίζων κελύουσαι ἀπάγειν ἐξ Αἰγύπτου τὸ στρατόμα, καὶ μὴ σπετερίζεσθαι τῆς Πτολεμαίου τέκνων ὄρφανῶν ὄντων ἢ βασιλείας. ὡσπότετα δ' αὐτὸν εἶπ' τὸ στραπίδου ἀπόρρωθεν ἀσπαταιδύου τῷ Ἀντιόχῳ φιλοφρόνως, οὐκ ἀπτασπαταιδύου τὸ γραμματεῖν ἐπέδωκεν. ἐπὶ τῇ ἀγαθῆς, ἐφη βυλθυσθεὺς ἔδωσεν ἢ ἀπόκλεισιν, τῆς κήμασι γύροι σφῆ αὐτὸ ὁ Ποπίλιος πωλεῖζα ψη, εἰπὼν, Ἐνταῦθα πίνω ἐς ὡς βούλθουσαι καὶ ἀπόκλεισαι. πάντων δ' τὸ φρόνιμα τῷ αἰδρὸς καταπλαγῆτων, τοῦ Παντιόχῳ πο ἰήσθ' ὁμολογοῦν τὸς τὰ δοκῆντα Ρωμαίοις,
P.iii.

οὕτως ἠπαύσατο καὶ ἀδείλιξεν αὐτὸν ἰ
Ποπίλιος.

Λ ΕΥ Κ Ο Υ Α Λ Ο Υ Α Π.

Λεύκουλος ἐν Ἀρμενίᾳ μετὰ μωρίῳ
ὀπλιτῶν καὶ χιλιῶν ἰππέων ἐπὶ Τιγρά-
νῶν ἔχουρας πενηντὰ καὶ δεκά μωραδάς στρα-
τῆς ἔχοντα, τῇ περὶ μίας τῶν ὀκτα-
βείων, ἐν ἣ περὶ πρὸν ἑσπέρῳ Κίμβρων ἠ με-
τὰ Σκιπίωνος διεφθάρη δυνάμις· ἐποίησεν
δὲ πρὸς ὅτι Ῥωμαῖοι πλὴν ἠμίεσαν ἀπο-
σοῦνται καὶ δεδούκασι, Οὐκοῦν (ἴφθ)
σήμερον ἀγωνισάμεθα περὶ δόξης, ἢ
καὶ ταύτην εἴς ἡμᾶς φέρει καὶ σκλήρω-
σῆς ἀποτίσασθαι ἵλασθαι καὶ ἀποσπῆσαι
Ῥωμαῖοις.

Τοῖς δὲ καταφραστοῖς μάλιστα φοβη-
σάμενοι τῆς στρατιᾶς, ἐκέλευε διαρρήναι
πλεῖστον τὸν ἔρποντα τὸ νικῆσαι, τὸ πύπτως
στυλεῦσαι.

Προσέειπε δὲ τῷ λόφῳ περὶ τῆς, καὶ τὴν
κίνημα τῆς βαρβαρῶν διασάμενος, αἰ-
βόησεν, Νετκήκαμεν ὡς στρατῶν ἔμ-
δίως ἑσπέρῳ, δεικνύων, πῶς τὸ Ῥωμαῖον

Popilius tunc ipsum & salutavit &
amplexus est.

Λ V C V L L I Α Ρ.

Lucullus in Armenia cum decem
millibus peditum & mille equitibus
aduersus Tigranem centū & quinquaginta
nullia hominum in exercitu ha-
bentem pridie nonas octobres prope-
rabat: quo die Scipionis copiae à Cim-
bris antea fuerant deletae. Quare quum
quidam dixisset diem illum Romanis
nefastum esse ac religiosum, Ergo (in-
quit) hodie prompte fortiterq; pugne-
mus, ut hunc quoque diem ex nefasto
& tristi hilarem & iucundum Roma-
nis faciamus.

Sed militibus Romanis cataphra-
tos maximè timentibus, bono illos
animo esse iussit: plus enim laboris in
illis spoliandis quam debellandis fu-
turum.

Quò verò primus in montem ascen-
disset, motumque barbarorum inspe-
xisset, exclamavit, Vicimus ò commi-
litones, ac nullo subsistente persequēs,
Romanorum quidem solum quinque

interemptos amisit, sed hostium supra centum millia cecidit.

POMP. MAGNI AP.

Magnus Pompeius à Romanis tantopere fuit amatus quanto pater odio habitus est. Is quum iuuenis esset, Syllæ factioni sese penitus addixit. & quum neque imperator neque senator esset, magnum ex Italia exercitum collegit. Quumq; à Sylla accerferetur, Nō sine spoliis (inquit) nec absq; sanguine imperatori copias ostentabo. Neque prius iuit quàm multis præliis duces hostium superasset.

Posteaquam autem in Sicilia à Sylla missus, accepit in viis milites violare ac rapere, vagantes quidem frustra & circumcurrentes castigauit. Qui verò ab se præmittebatur, eorum gladiis anulorum signa impressit.

Idem Mamertinos qui aduersæ factionis erant, vniuersos occidere decreuerat. Sed quum Sthenius populi princeps ipsum non iusta age-

απέβαλε πόντας, ἤν δὲ πολεμίων ἕως δέκα μυριάδας ἀπέκλεισε.

ΓΝ. ΠΟΜΠ. ΑΠ.

Γναῖος Πομπήϊος ἕως Ρωμαίων ἠγαπήθη τοσούτον ὅσον ὁ πατὴρ ἐμισήθη. νέος ὄν, τὰς πάσας τῆ Σύλλα μεεῖδι πρὸς εἶθην ἀπότ' καὶ μήτε ἀρχὸν μήτε βουλεύων, πολλοὺς ὁκ τῆς Ἰταλίας ἐστρατολόγησε, καὶ Σύλλα καλοῦντος, οὐκ ἔφη δίχα λαφύρειν οὐδέ ἀιμακίον ὅτι δεῖξαι τὰς ἀποκράτους ἔδωκεν. οὐδ' ἦλθε πρὸς πρὸν ἄνδρα ἢ πολλὰς μάχης νικῆσαι τοῖς στρατοῖς τῶν πολεμίων.

Ἐπὶ τῷ περθεῖς εἰς Σικελίαν ἕως Σύλλα στρατηγός, ἐπωτάνετο τοῖς στρατώταις ὁκ τῆς ὀδοπολείας ὁκ τρεποιδίους βιάζεισθαι καὶ ἀρπαζειν, τοῖς ἰδιώταις πλανωιδίους καὶ πρὸς θεοῖτας ἐκόλασε, ἤν δὲ σηματοδοῦν ἕως αὐτῷ στρατῶν ἐπέβαλε τῆς μαχίρας.

Μαμρτίνους ὃ τ' ὀναπίας γημοιδίους μερῖδος ὀδός τε ἕως ἀποτράπειν ἀπαντας. Σθενίους δὲ τῷ δημαγωγῶ φήσασθαι, οὐ δίχασα

πειν αὐτὸν, αἰτὶ εἰὸς αἰῶνος πολλοὺς αἰαι-
 ποὺς κολάζονται τῆτον δὲ αὐτὸν ἔτι) πρὸς μὲν
 φίλους πείσασα, πρὸς δὲ ἐχθροὺς βιασάμε-
 ρον ἐλέσθαι τὰ Μαρίου. Διαμάρτας ὁ Πομ-
 πηῖος ἔφη συγγνώμην ἔχειν Μαρμαρῆσις
 ὑπὸ πλοῦτον περιεχθῆσιν αἰδρός, ὅς τιμὴν πα-
 τέρειδα πρὸς αὐτὸ ψυχῆς προσεμά, καὶ τιμὴν
 τὴν πόλιν καὶ τὴν Σθῆνιοι ἀπίλυσεν.

Εἰς δὲ Λιβύην διαβὰς ἐπὶ Δομί-
 πον, καὶ μάχην μεγάλην κρατίας, ἀ-
 σπασαμένων αἰπῶναι κράτερα ἢ στρα-
 τῶν, ἔφη μὴ δέχεσθαι τιμὴν τιμῶν,
 ἕως ὁρδὸς ἔσκηεν ὁ χιεραξ ἢ περι-
 μίω· οἱ δὲ, καὶ ὡς ὀμβροῦ πλοῦ κα-
 πῆχοντες, ὁρμίσαντες διεπύρρησαν τὴν στρα-
 τῆσιν.

Επαυλῶντα ὃ αὐτὸν ὁ Σύλλας ταῖς
 μὲν ἄλλαις πρῶτος ἐδέξατο φιλοφροῦν ἔ-
 μάχοι προσεγγέσθαι ὡς αὐτὸν. βελ-
 αμειῦσαι δὲ βυλοφόρον ἐκείνα, μηδὲ πο-
 μπιχότα βουλήσιν. εἰπόντες ὃ τὸ Πομπηῖος
 ὡς πρὸς παρόντας ἀγνοῖν τὴν Σύλλαν
 ὅτι καὶ τὴν ἡλιον ἀνατίμοιτα πλείους ἢ
 δῶσοιτα προσκυῖσιν, ὁ μὲν Σύλλας αὐτὸν

re dixisset, qui pro vnus culpa multos
 infontes puniret: atque se eum esse qui
 & amicos persuasisset, & inimicos Ma-
 rii partes sequi coegisset, Pompeius
 viri fortitudinē admiratus, se Mamer-
 tinis veniā dare dixit, ab eo viro per-
 suasus qui patriā suā ipsius animā præ-
 poneret, sicque & ciuitatem & Sthe-
 nium seruauit.

Quum verò in Libyā aduersus Do-
 mitium traiecisset, ac magna pugna vi-
 cisset, salutantibus se imperatorem mi-
 litibus, dixit se honorem illū non ad-
 missurum donec hostium vallum sta-
 ret. Tunc milites quanuis magna plu-
 ui a detinente, impetum fecerūt, & ca-
 strā diripuerunt.

Ac redeuntem quidem ipsum & al-
 liis honoribus Sylla iucundē excepit,
 & magnum ipse primus appellauit.
 Sed triumphare volentem non per-
 misit, quòd nondum senator esset.

Quum verò Pompeius ad eos qui a-
 derant dixisset Syllam ignorare vel
 plures orientem solem quàm occi-
 dentem adorare, tum Sylla exclā-

mauit, Triumphet. Caterum Seruilius vir senatorius ægrè ferebat, multique militum triumpho resistebant, munera quædam reposcentes. Quibus quum Pompeius dixisset se potius triumphum esse dimisurum quam illis adlaturum, Nunc verè (Seruilius inquit) & magnum & dignum triumpho Pompeium censeo.

Quum autem Romæ consuetudo foret ut equites quodcumque militaria munera legitimo tempore obissent, equum in forum duceret ad duos viros quos censores vocant, enumeratisque stipendiis ac imperatoribus sub quibus militassent, congruas vel laudes vel vituperationes acciperent, consulem gerens Pompeius, ad censores Gellium & Lentulum ipse equum deduxit. Quibus quidem (ut mos est) percontantibus an omnia stipendia fecisset, Omnia (inquit) sub me ipso imperatore.

Sertorii autem literis in Hispania positus, inter quas multorum ducum erant epistolæ quibus ad res innouandas mutandamque Remp. Sertorium

λόγου, Θριαμβώτω. Σερούλιος δὲ αὐτῶν ἀεισοῦσ' ἀπὸς ἡγεμόνας, καὶ ἡῶν στρατιῶν ὄντας τοὺς πολλοὺς πρὸ θριάμβου, δουρασίας ἀπαμειβῶντες, ἐπὶ δὲ ἡ Πομπηίος ἔφη μάλιστ' ἀφήσαν τὸν θριάμβον ἢ κελαχθῆσθαι ὀκείναις, τῶν ἔφη καὶ μέγαν ἀληθῶς ἔραν καὶ ἄξιον τοῦ θριάμβου τὸν Πομπηίων.

Ἐξῆς δ' ὅτι πρὸς οἱ Ράμνη τοῖς ἰππέυσιν ἔπει στρατῶσιν τῶν νόμιμον χρόνον ἄλλο τὸν ἰπποεὶς ἀγορᾶν ὅτι πρὸς δύο ἀνδρας οἱ πρῆταις καλοῦσι, καὶ καταειρημισαμένοις ταῖς στρατείαις καὶ ταῖς στρατηγίαις ὑφ' οἷς ἐστρατῶσιν, τοῦ γὰρ αἰὲν ἐπαίριον ἢ φρογῶν ἡῶν παροικόντων, ἰπποατῶν δὲ Πομπηίος κατήγαγεν αὐτοῖς τὸν ἰπποεὶς ὅτι πρὸς πρῆταις Στέλλιοι καὶ Λέντλιοι ὀκείναις δέ, ἀσπρῆτος ἔδει, πυροδῶν εἰ πάσας ἐστρατῶσιν ταῖς στρατείαις, Ράσους (εἶπεν) ἰπποεὶς αὐτοῦ ἀποκράπει.

Τῶν δὲ Σεργίου γραμμάτων κρατήσας ἐν Ἰβηρίαι, ἐν οἷς ἦσαν ὅτι στρατῶν πολλῶν ἡγεμόνας ὅτι νεοπεισμά καὶ μεταβολῆς τῆς πολιτείας, τὸν Σεργίωσι εἰς

Ρώμην καλούτων, κατέκαυσε πάσας,
 διδοὺς μετανοῆσαι καὶ βελτίους ἡμετέρας
 ποιεῖσθαι πονηροῖς.

Ἐπὶ δὲ Φρασίτης ὁ Παρθῶν βασιλεὺς
 ἔπιμψε παρὰ αὐτοῦ, ἀξιῶν ὄρω χρεῖσθαι τῷ
 Εὐφρατίῃ, μᾶλλον ἔφη χρεῖσθαι Ρωμαίοις
 ὄρω παρὰ τοῖς Παρθοῖς τῷ δικαίῳ.

Λυκούου δὲ Λυκούλλου μετὰ τῆς
 στρατείας ἀφεικότως αὐτὸν εἰς ἡδοναί,
 καὶ πολυτελεῶς ζῶντος, τὸν δὲ Πομπη-
 ῖον, ὡς παρ' ἡλικίας τοῦ πατρὸς παρῆσ-
 σεν ὀρεζώδμον, ψέγοντες, μᾶλλον ἔφη
 γέροντι τὸ στρατῶν ἢ τὸ ἄρχεν εἶναι παρ'
 ἡλικίας.

Νοσοῦντι δὲ αὐτῷ κίχλῳ ὁ ἰα-
 τρὸς λαβεῖν παρὰ τῆς ἀφροδίστου, οἱ δὲ ζητιῶντες
 οὐχ εὗρον, (ὡς γὰρ παρ' ὧσαν) ἔφη δὲ
 τις εὐρεθῆσθαι παρὰ Λυκούλλῳ δι' ἑ-
 πτες τετραδράμας. Ἐῖτα (ἔφη) εἰμὲν Λυ-
 κούλλος ἐτρέψα, Πομπηῖος οὐκ αὖ ἐξή-
 σεν, καὶ χαίρειν εἰσάσας τὸν ἰατρὸν, ἔλαβεν
 ὅτι ἀπερίστων.

Ἰατροὺς δὲ ἀποδείξας ἐν Ρώμῃ ἡμέ-
 ρης, ἀποδείξαις λόγῳ μὲν ἀγροῦς ὄπτι-

Roman vocabant, omnes combussit,
 vt permetteret malos & panitere & fie
 ri meliores.

Posteaquam verò Phraates rex Par-
 thorum misit ad eum rogās vt Euphrate
 fluuio termino vteretur, Imò verò iu-
 stitia (inquit) Romani erga Parthos
 termino potius vtantur.

Lauren Lucullus militia functus,
 quum sese voluptatibus deditisset, sum-
 ptuoseque ac delicatè viueret, atque
 Pompeiū vituperaret, quòd præter æta-
 tem multa gerere affectaret, Magis est
 præter ætatē (inquit Pōpeius) senē de-
 liciis indulgere quàm cū imperio esse.

Sed quū ægrotaret, turdū quidē sume-
 re medicus iusserat: qui quū ab iis qui
 quærebāt, nō inueniretur, quòd eo iā
 tēpore aues illæ auolassent, quidāmq;
 dixisset apud Lucullū inuentū iri, qui il-
 los per totū aleret annū, Ergo nisi Lu-
 cullus delicat⁹ esset, (inquit) Pompeius
 non viueret? Ac medico valere iusso,
 quiddam inuentu facile sumpsit.

Quū verò magna annonæ penuria Ro-
 ma laboraret, verbo quidē fori curator

declaratus, sed re ipsa terræ marisque do-
minus, in Libyam, Sardiniam & Sici-
liam nauigauit. Vbi quum magnam
frumenti vim congregasset, Romam-
que rediens nauigaret, ac magna tem-
pestate orta gubernatores morarentur,
primus nauem ingressus anchoram
tollii iussit, clamans, Nauigare ne-
cesse est: viuere non est necesse.

Detecta autem aduersus Cæsarem
discordia, ac Marcellino quodam ex
iis qui à Pompeio prouecti videban-
tur, ad Cæsarem inclinato, & contra
Pompeium ipsum in senatu dicente,
Non pudet Marcelline (inquit) male
mihi dicere, per quæ è muto eloquens,
è famelico uomens factus es?

Ad Catonem verò, à quo acerbè ta-
xabatur, quòd quum ipse sapius præ-
dixisset potentiam Cæsaris & incre-
mentum nequaquam è Republ. esse,
Pompeius verò illum contrà iuuif-
set, Tua (inquit) verba diuinationem
magis sapiunt, sed mea sunt ami-
ciora.

De se ipso autè liberè loquens disti-

μαλιτῆς, ἔργω δὲ γῆς καὶ θαλάσσης κύ-
ριος, ἐπλῖθον εἰς Λιβύην & Σαρδῖνα καὶ
Σικελίαν. καὶ πολλῶ ἀφροίσας ὅτιον, ἔαυ-
θεν εἰς τὴν Ρώμην. κηρύσσου δὲ τὸ χειμῶ-
νος ἤμμο, οὐδῶν, καὶ τῆς κυβερνητικῆς ὀκτουῶ-
των, ὡς ἄν τις ἐμὲ βας, καὶ τὴν ἀγκυραν ἀ-
ραι κελύσας. αἰεθόησε, Πλεῖν αἰατκάζη,
ζῆν οὐκ αἰατκάζη.

Τῆς δὲ ὡρῆς τὴν Καίσαρα δῖα-
φασεας ἀποκαλυπτοῦδης, καὶ Μαρκελί-
νου πρὸς τῆς ἑαυτὸ Πομπηίου ὡρῆς χθαι
δοκουῶτων, μπαθεβλημῶν δὲ ὡρῆς
Καίσαρα, ὡρῆς αὐτὸν ὅν συκλή-
τω λέγοντος, Οὐκ ἀίσχυνῆ Μαρκελί-
(εἶπεν) ἐμοὶ λοιδοροῦδης δι' ὅν ἔξ ἀ-
φῶντος λόγος, ὅκ δὲ πινακκοδ ἐμπηκὸς
λέγοντας:

Πρὸς δὲ Κάτωνα, πικρῶς καταλα-
μῶν ὅτι πηλάκεις αὐτὸ ὡρῆς παρῶντος
τὴν Καίσαρος διώσασιν καὶ αὐθῆση, οὐκ
ἐπ' ἀγαθῶ τῆς δημοκρατίας γηνοῦδης, ἀ-
περίνατο, Τὰ ἰδῶσά, ματηκῶπρεα, τὰ δὲ
ἐλά, φιλικῶπρεα.

Περεὶ δὲ αὐτὸ παρῶντος ὡρῆς εἶπεν,

ὡς πᾶσαν δόξω καὶ ἔλαβε θάων ἢ
 ὡροσεδόκηος, καὶ κατατόιτο θάων ἢ
 ὡροσεδόκηος.

Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλω μάχῃ
 φεύγων εἰς Αἴγυπτον, ὡς ἔμαλλε δεῖξαι-
 νειν ἐκ τῆς τελευτῆς εἰς ἀλιθυπὸν πλοῖον,
 ὅπως εἴλωτος τῷ βασιλείῳ, ὅπως αἰφί-
 ὡρος τὴν ζωῆκα καὶ τὸν γόνουδὲν ἐπ-
 ρον ἢ πὲρ τῷ Σοφοκλέει εἶπεν, Ὅπως δὲ ὡς
 πύσαννοι ἐμπορεύετο, Κεῖνος εἰ δούλος, καὶ
 ἐλεύθερος μόλι. μεταβάς τῷ, ἔκ πληγῆς
 ἔλπει, καὶ σενάξας ἀπαξ, εἰπὼν δὲ μηδὲν,
 ἀλλ' ἐγκαλεφάμενος, παρέδωκεν ἑαυτῷ.

ΚΙΚΕΡ. ΑΠ.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ εἰς πύτομα σαυτο-
 μένος, καὶ τῷ φίλων μετατόσαι κελευό-
 των, ἐφη τὸν Κικέρωνα πύσαν τῷ Κατί-
 των καὶ τῷ Κάτλων καὶ τῷ Σκαύρων ἐν-
 δόξοτεροι.

Ἐκπύμα τῷ δόξω τῷ τοῖς αἰσθητοῖς,
 πὰ μὲρ ὡροσε τὰ τῷ ονομάτων γραμμασι ἐ-
 σήμανεν, ἀπὲρ δὲ τῷ Κικέρωνος ἐρέβιντον
 ἐπύρωτος.

Ταῦν δὲ ῥήτωρ πύς μέγα βεῶν

tabat se omne imperium & accepisse
 citius quàm expectarit, & citius depo-
 suisse quàm fuerit expectatus.

Caterùm post Pharsalicam pug-
 nā fugiens in Ægyptum, quū è triremi fo-
 ret egressurus in piscatoriū nauigium
 ab rege missum, ad vxorem & filium
 conuersus, nihil aliud quàm hanc So-
 phoclis sententiam dixit, Quisquis ad
 tyrannum vadit, illius est seruus, quā-
 uis liber venerit. Sed quū in nauigium
 transfisset, ense percussus, gemitu semel
 emissio, ac nihil loquutus, se ipsum te-
 gens cecidit.

MARC. CIC. AP.

Cicero orator, quum iocis & cauili-
 lationibus nomen ipsius pateret, ami-
 cique suaderent vt illud deponeret, di-
 xit se effecturū Ciceronem & Catoni-
 bus & Catulis & Scauris clariorem.

Ac poculum argenteum diis di-
 caturus, prima quidem nomina lite-
 ris notauit, sed Ciceronis loco cicer
 inculpsit.

Qui autem oratores valdè clama-

rent, eos propter infirmitatem in claustrum, ut claudi in equum, ascendere dicitabat.

Idem quum Verres filium habens qui in adolescentia corpore abutebatur, in Ciceronem ut mollem conuitia ingereret, cinædumque vocaret, Ignoras (inquit) liberos intra fores increpandos esse?

Quum verò Metellus Nepos in ipsum dixisset, Plures testimonio peremisti quam patrociniō seruasti, Nēpe mihi (inquit) plus est fidei quam eloquētia.

Interrogante præterea Metello quis ei pater esset, Hoc (inquit) responsum mater tua difficilius effecit. Nam Metelli mater impudica habebatur: Metellusque ipse & leuis & inconstans & libidini deditus erat.

Is verò quum lapideum coruū Diodoti rhetoris vita functi sepulchro insculpi curasset, Iusta (inquit) retributio facta est. Illum enim volare, non orare docuit.

Idem Vatiniū sibi inimicū & alioqui perditissimū hominē quū perisse,

πας ἔλεγε δι' ἀδένεια ὅτι πῶ κραιώλω ὡς χῶλοις ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππων.

Οὐέρρου ὃ γόν' ἔχοντος οὐκ ἐν κερημένον ἐφ' ὥρα τῷ σώματι, τὸν ὃ Κικέρωνα λοιδοροῦντες εἰς μαλακίαν, καὶ κίναιδον δότικα λαῶντος, Ἀγροῖς (εἶπεν) ὅπ' ὤρεσθαι πῆς τέκνοις ἐπὶ τῶν θυρῶν λοιδορεῖσθαι;

Μετέλλου δὲ Νέπωτος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν ὅτι πλείονας μεδουρῶν ἀπέκτισας, ἢ συνηθρῶν σίσσικας, καὶ τὸν ὄντι (εἶπεν) πλείον ἐμοὶ πίστεως ἢ λογιστικῆς.

Ερωτῶντος δὲ τῷ Μετέλλου πῆς αὐτῷ πατὴρ εἴσι, Ταύτην (εἶπεν) πῶ δότικρισιν χαλεπωτέραν ἢ σὴ μήτηρ πεποιθκην. Ἰὼ γὰρ ἢ τῷ Μετέλλου, ἀνάλατος· ὁ δὲ Μέτλος αὐτῆς, ὑπὸ κούρος καὶ ἀέθαιος καὶ φερόμενος τῆς ὀρμαῖς.

Διοδοτῶν δὲ τῷ διδασκάλῳ ὄντι ῥητορικῶν δόξανόν τε ὡρακα λίθινον ὅπ' ἔστησαντος αὐτῷ, Δικαίαι (εἶπεν) πῶ ἀμισέλω γηροῖναι, πίπασθαι γὰρ τῶν οὐ λίζαν ἐδίδαξεν.

Βαπνίου δὲ ἀθροῦν ἑαυτῷ ἰσόφορον καὶ μοχληρὸν ἄλλως ἀκούσαι ὅπ' ἐδθηκαί,

εἶτα γροῖς ὑστερον ὅ π' ἦ, Κακῶς (εἶπε) κακῶς;
ὁ ἄβουλιδρος.

Πρὸς δὲ πῖν δοκουῶτα λίβω δὴπὶ
γῆρους εἶσαι, φήσαντα δὲ αὐτῷ μὴ αἰκούειν
λέγοντος, Καὶ μὲν οὐκ αἰτρύπητον ἔχεις
τὸ οἶζ', εἶπε.

Κάσιν δὲ Ποπίλιον νομικὸν εἶσαι
βουλιδρον, ὄντα δὲ ἀμαθῆ καὶ ἀφύη,
περὶ καλεῖτο μάρτυρα πρὸς πνα δι-
κλιῶ εἰσόντος δὲ δεινὸν μηδὲν γνώ-
σκειν, Οἷον γὰρ ἴσως (εἶπε) πρὸς ἧσ' νομί-
μων ἐπερωτᾷσαι.

Ορθησίου δὲ τοῦ ῥήτορος λαβόντος
μυθὸν ἀρρηξά σπίζα πρὸς τὸν Βέρρου,
καὶ πρὸς τὸν Κικέρωνα πλαγίως πειπο-
τα, φήσαντος ἀνιγμάτων λύσεως ἀπεί-
ρωσ ἔχειν, Καὶ μὲν ἡ σπίζα (εἶφη) πα-
ρὰ σοὶ ὄειν.

Ουόκανιῶ δὲ ἀπατησίας μὲν τειλῶν θυ-
γατρῶν ἀμυροπατρῶν τῶν ὄψιν, ἀτρέμα
πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Φαίδου πὸτ' οὐκ εἴω
πος ἔαπειρεῖ πεκνα.

Φαύστῳ δὲ Σύλλα παιδὸς δὴ πλῆθος δα-
τείων ἀπαθῶν πρὸς γὰρ ἄψαντος, τῶν τῶν μᾶλ

ac paulo post vivere audisset, Male (in-
quit) pereat qui male mentitus est.

In eum verò qui quæ Libs genere
esse videretur, diceret se non audire i-
psum orantem, Atqui aures (inquit)
imperforatas non habes.

C. autem Popilium, qui iuris peri-
tus haberi volebat, quum esset impe-
ritus ac ingenio tardus, ad causam quan-
dam festem aduocavit. qui quum di-
xisset se nihil scire, Nimirum (inquit)
te de iure forsitan putas interrogari.

Quum verò Hortensius orator argē-
team sphingē à Verre mercedem ac-
cepisset, ac in Ciceronem obliquè ne-
scio quid eloquutum dixisset se æni-
gmatum solvendorum imperitum es-
se, Atqui sphinx (inquit) penes te est.

Voconio autem cum tribus filiabus
perquā deformi facie obutam factus,
submissa voce ad amicos, Hic (inquit)
Phæbo non permittente liberos se-
minavit.

Idem, quū Faustus Syllæ filius supel-
lectilē propter æris alieni magnitudi-
nē proscripisset, Hæc (inquit) magis a-

mo quàm patris eius proscritionem.

Sed Pompeio & Casare dissidentibus, Quem fugiam (inquit) noui : ad quem fugiam (inquit) non noui. Ac Pompeium quidem accusabat quòd urbem deseruisset, Themistoclem magis quàm Periclem imitatus, quū res illis minimè similes forent. Quum igitur ad Pompeium venisset, ac rursus pœniteret, ab illo interrogatus vbinā Pisonem generum reliquisset, Apud tuum focerum, respondit. Sed quum quidam à Casare ad Pompeiū transfugisset, diceretque se propter celeritatem ac promptitudinem equum reliquisse, melius equo cōsuluisse dixit.

Nuntiante autem quodam Caesaris amicos tristes esse, Ais (inquit) ipsos Casari maleuolos esse?

Post pugnam verò Pharfalicam quum Pompeius quidem iam fugisset, Nonio quodam dicente adhuc aquilas septem apud se esse, ac idcirco bono esse animo hortante, Bene (inquit) moueres, si cum graculis bellum nobis foret.

λον (ἔφη) τὴν ἀπορησασίαν ἀπαύρησαι, ἢ τὴν πατρῴαν αὐτῶν.

Πομπηίου δὲ καὶ Καίσαρος διασώτων, ἔφη, Γνώσκω ὅτι φύγω, μὴ γινώσκω πῶς ὄν φύγω. καὶ Πομπηίον ἐμίμησεν τὴν πόλιν ἐκλιπύοντα, καὶ Θεμιστοκλέα μάλλον ἢ Περικλέα μιμησάμενον, οὐκ ὀκείους τῶν ἀπορημάτων, ἀλλὰ τῶν τύπων ἐμίμησάντων. γράμματος δ' ἔν τῶν Πομπηίου, καὶ πάλιν μετανοῶν, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Πομπηίου πῶς Πίσωνα τὸν γαμβρὸν ἀποκλείουσι, ἔφη, Παρὰ τῶ σῶ πειθρῶ. μεταβαλομένου δὲ πρὸς τὸν Καίσαρος πρὸς τὸν Πομπηίον, λέγοντες ὑπὸ ἀσπουδῆς καὶ ἀσθυμίας ἀπολειπόμεναι τὸν ἵππον, βέλπον ἔφη αὐτὸν πρὸς τὸ ἵππου βεβουληῦσθαι.

Πρὸς δὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα τὸ Καίσαρος φίλους σκυθρῆτος (ἔφ), Δέχθεις (ἔφη) δυσνοεῖν αὐτοῖς Καίσαρι.

Μετὰ δὲ τῷ ἐν Φαρσάλῳ μάχῳ Πομπηίου μὲν φθόντος, Νονίῳ δὲ πρὸς ἔπ παρ' αὐτοῖς ἀεπὶς ἐπὶ ἀφάσματος (ἔφ), ἔδξα τὸ πρὸς τὰ ῥῆτα ἀποκαλοῦντος, Καλῶς αὖ παρήγεις (ἔφ) εἰ κολοῖς ἐπολεμουμένου.

Ἐπὶ δὲ Καῖσαρ κρατήσας τὰς Πομπήϊας κατὰ βέλγημάς εἰκόνας ἀνέστησε μετὰ πηκῆς, ἔφη δὲ αὐτῷ λέγων ὁ Κικέρων, ὅτι τῷ Πομπήϊου Καῖσαρισις ἀνδριάντας, τοὺς ἑαυτοῦ πήγυσσι.

Οὕτω δὲ πολλοὺς τὸ χαλῶς λέγειν ἔπειμα τε καὶ δὲ τῷτο μάλιστα ἠγανά, ὡς πεποικειδόμενος δίκης ἐπὶ τῷ ἑκάτον ἀνδρῶν ὡς ὀπικειδόμενος τῆς ἡμέρας Ἐρωτα ἀπαγγεῖλαντα αὐτῷ οἰκέτιω εἰς τιῶν ὀπιοῦσαι ἔσπεθῶσαι τιῶν δίκων, ἠδὲν δέρωσι.

Γ Α Ι Ο Υ Κ Α Ι Σ. Α Π.

Γάϊος Καῖσαρ ὅτε Σύλλαν ἔφθνη ἐπιμετακίον ὦν, δὲ ἐπέσει πειρατῆς καὶ πεποικον μὲν ἀπτητῆς ἄρμευς πλῆθος, κατετέλασε τῷ ληστῶν ὡς ἀγροῦντων ὄντων ἄλλοις, καὶ διπλάσιον ὠμολόγησι δώσειν, ἔπειτα φρουρέματος ὡς σωῆσαι τὰ χρέματα, πεποῖται πέντην ἡμίαν αὐτῷ παρέχειν κομφοδῶν ἐσωπῶν. λόγους δὲ καὶ ποιήματα χράσων ἀνεγίνωσκεν αὐτῶς, καὶ τοὺς μὴ λίαν ἐπαυθῆνας, αἰαμαθῆτας ἐβαρβαροῖς ἀπικαίλει, ἐ μὲν γέλωτος ἠπέλει κρεμῶν αὐτοῖς. ὁ καὶ μετ'

Sed posteaquam Cæsar victoria potitus deiectas Pompeii statuas honorificè restitueret, loquens de illo Cicero dixit Cæsarem in erigendis Põpeii statuis suas firmare.

Bene autem dicere tanti faciebat, atque in id tantopere intentus erat, vt die ad causam apud centumuiros agendam constituto, Erotem seruū qui nuntiabat in posterum diem iudiciū fuisse dilatatum, libertate donarit.

C. I V L. C Æ S. A P.

C. Julius Cæsar quum Syllam fugeret adhuc adolescens, in prædones incidit: qui quū pecuniæ petitiæ summā audisset, ipsos irrisit, velut ignorantes quem tenerent, seque duplum daturum pactus est. Itaque asseruatus donec pecuniæ colligerentur, ne sibi dormienti obstreperent, vtque silerēt, imperabat, quasque orationes atque poemata scripsisset, ipsis legebat, & qui ea minus laudassent, fatuos barbarosque vocitabat, ac per iocum ridens se illos suspensurum minabatur. id quod etiam

paulo post effecit. Nam pecuniis allatis liberatus, collectis ex Asia viris, & classe deducta, praedones ipsos & cepit & suspendit.

Romæ verò quā pontificatum peteret, ac competitorem Q. Catulū Romanorum facile principem, haberet, à matre osculatus & ad ianuam deduct⁹, Hodie (inquit) mater filium vel pontificem vel exulem habebis.

Idem Pompeiam quidem vxorem quæ à Clodio adulterata ferebatur, repudiavit: sed postea Clodio propter id accusato citatus testis, nihil mali de vxore dixit: verùm accusatore interrogante, Cur ergo illam dimisisti? Quia Cæsaris vxorem (inquit) etiam à calumniis puram esse oportet.

Alexādi verò titulis apud Gades lectis, illacrymauit: & ad amicos, is (inquit) quū ætate hac esset, Dariū superavit. at mihi in hūc vsq; diē gestū est nihil.

Castellū autē sterile in Alpibus prætergrediens, amicis dubitantibus an & illic de principatu contentiones æmulationesq; essent, quū cogitabund⁹ restitisset, Mallem (inquit) hic esse pri-

όλιγον εποίησεν. ἦ ὃ λυτρωὶν κατωθέντων ἀπολυθείς ἐσιωπαζαῶν ἀνδρῶν ἐξ Ἀσίας ἐκ πλοῖα, σιωπήρασε τοῖς ληστῶν, καὶ προσήλωσεν.

Ἐν δὲ Ρώμῃ, πρὸς Κάλτον προστύοντα Ρωμαίων εἰς ἀμυλλὰν ἕσθ' ἦν ἀρχιερωπῆνης καταστάς, ἐκ προστιμπόδρος ὑπὸ ἧ' μήτρῳς ἐπὶ ταῖς θυρας, Σήμερον (εἶπεν) ὦ μήτηρ, δομερέα τὴν ἦν ἢ φυγάδα ἔξεις.

Ρομπήια ἧ' ἢ ζωαῖκα κακῶν ἀκόστα ἧ' ἐπὶ Κλωδίῳ παραπιπασάδρος, εἶτα τὸ Κλωδίον φέροντος ἐπὶ τὸ τῶ δίκην, μάρτυς εἶσα χθεις, ὑδὲν εἶπε φαῦλον σφεὶ ἧ' ζωαῖκος. ἐρομένη ἧ' τὸ κατηγόρησθ' ἐπὶ τὸίνω ἐξέβαλες αὐτῶν, Ὅτι τίμω Κίσαρος (εἶφη) ζωαῖκα, καὶ ἐξαβολῆς δ' εἶ καταρατῆ ἔσ'.

Τὰς ἧ' Ἀλεξάνδρου προσχρῆσις ἀεζανώσκων ἐδάκρυσε, ἐκ πρὸς τοῖς φίλοις εἶπεν, ὅτι Ταῦτην ἧ' ἠλικίαν ἐχρησέκησε Δαρῆον, ἐμοὶ δὲ μέχει νῶν οὐδὲν πέρωσκαλα.

Πολίχιος ἧ' αὐτῆ λυτρωσὶν ὡ τῆς Ἀλπεσι προσερχομένων, καὶ ἧ' φίλων ἐξαπορούτων εἰ καὶ ὡ αὐτῆ πτες σαισες εἰσὶ καὶ ἀμυλλαι σφεὶ προσείων, ὅπτις καὶ σῶντες γενοῖσθρος, Μαῖλλον αὐ' (εἶφη) ἐσοῦλομῆν πρὸ

πὸς ἑαυτῶν ἔτι) ἢ δ' ἄπερος ἐν Ρώμῃ.

Τῶν δὲ πλημμάτων τὰ ᾗδ' ἔβουλα
καὶ μγάλα περὶ εἶν ἐφ' ἑῖν, ἀλλὰ μὴ
βουλεύεσθαι.

Καὶ δ' ἔβη πὴν Ρουβίκωνα ποταμὸν ἐκ
τῆς Γαλατικῆς ἐπαρχίας, ὅπῃ Πομπήιον,
εἰπὼν, Πᾶς ἀνερρίφθω κύβος.

Ἐπὶ τῷ Πομπήιον φβύροτος ὅπῃ θάλασσαν
ἐκ τῆς Ρώμης, ἔ Μίπλος ἐπαρχος ὦν
τῷ παμίου, βελόδορον αὐτὸν χήματα λα-
βεῖν ἐκώλε, καὶ τὸ παμείον ἀπέκυσεν, ἡ-
πέιλκειεν ἀποκλιεῖν αὐτὸν καταπλαγῆτος
τῷ Μετίλλω, Τῆτο (εἶπεν) ὦ νεανίσκε φῆ-
σαι, μοι χαλεπὸν προῦν ἢ ἡπίσηται.

Τῶν δ' ἑραπωσῶν αὐτῷ βραδίως εἰς
Δυρράχον ἐκ Βρεϊπείου κομίζομένων, λα-
θῶν ἀπὸ τῆς εἰς πλοῖον μικροῦ ἰμάδας ἐπι-
χείρησε ἑραπείν τὸ πέρατος συλλυζομένου
τῷ πλοῖον πηύσας τῷ κυβερνήτῃ φανερόν
ἑαυτῶν, ἀνέβονσε, Πιστεύετῃ πῆχῃ γοῖς ὅπῃ
Καίσαρα κομίζει.

Τὸ πῶν ὡς ἐκώλεσθαι, τὸ χήματος ἰσχυ-
ρῶν ἡμορδῶν, ἔ τῆς ἑραλιωτῶν σιδηραμοῖτων
ἐ πείπαιπῶν εἰ πείμδῶς δυναμῖν ἄλ-

mus quàm Romæ secundus.

Cæterùm ex audacibus facinoribus
periculosa & magna aggredienda esse
dicebat, sed citra consultationem.

Ac Rubiconem quidem fluvium
ex Gallia prouincia aduersus Pom-
peium transgressus, Omnis (inquit)
iacta est alea.

Sed posteaquam Pompeius Roma
profugit ad mare, Metello ararii præ-
fecto ipsum pecunias sumere volen-
tem, arario clauso impediendi, mor-
tem minatus est. Qua re Metello per-
territus, O adolescens (inquit) diffici-
lius id mihi dictu quàm factu erat.

Quum verò milites Brundisio ad
eum Dyrrachium serius adueherentur,
clam omnibus in paruum nauigium
ingressus, pelagus transire cona-
tus est. Sed fluctuante nauigio quum
se gubernatori aperuisset, clamauit,
Confide fortunæ, sciens abs te Cæsa-
rem vehi.

Tunc igitur & valida tempestate
prohibitus & à militibus cōcurrentib⁹
ac agrè ferētibus quòd alias copias ex-

pectaret, quasi ipsis diffideret, fuit diffusus.

Posteaquam verò Pompeius commissa pugna superior non est victoria visus, sed in castra recessit, Hodie (inquit) victoria penes hostes erat, si peritum vincendi haberent imperatorem.

Idem quum apud Pharsalum Pompeius instructa in aciem stare, hostesq; expectare iussisset, illum errasse aiebat, quòd militum ex incurso cum quodam animi furore incitationem & impetum dissoluisset.

Posteaquam verò Ponticum Pharnacem primo impetu vicit, ad amicos scripsit, Veni, Vidi, Vici.

Post fugam autem eorum qui in Libya cum Scipione erant, factam, quum se ipsum Uticæ Cato peremisset, Inuidio (ait) mortem tibi Cato: nam & tu mihi tuam salutem inuidisti.

Sed quum quidam ipsum hortaretur ut sibi ab Antonio Dolobellæq; caueret, nō hos dixit pigres & vinctos timēdos esse, verū illos pallidos & macilentos.

λων, εὐς ἀπιστῶν αὐτοῖς.

Ἐπὶ δὲ μάχης ἡμιόμβης νικῶν ὁ Πομπήσιος οὐκ ἐπέηλθεν, ἀλλὰ ἀεζώρησεν εἰς τὸ στρατόπεδον, Τήμερον (εἶπε) ἡ νίκη παρὰ τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ τὴν εἰδότα νικᾶν οὐκ ἔχουσιν.

Ἐν δὲ Φαρσάλῳ Πομπηίου παρατεταγμένῳ πᾶσι φάλαγγα καὶ χώσαν ἐστάται καὶ παρὰ τὴν μάχην τοῖς πολεμίοις παρεστήσαντος, ἀμάρτεῖν αὐτὸν ἔλεγε τὸν δὲ ὀπίσθρομῆς μετ' ὀφουσασιμῶν τόνον καὶ ῥοῖζον ἐκλύσαντα ἦν στρατωτῆρ.

Φαρνάκην νικῶσαι τὸν Πομπηῖον εἰς ἐφύδου, ὡς τοῖς φίλοις ἔγραψεν, Ἡλθον, εἶδον, ἐνίκησα.

Μετὰ δὲ πᾶσι ἐν Λιβύῃ ἦν ὡς τὸν Σκιπίωνα φυγῆν καὶ ἦσαν Κάτωνος αὐτὸν αἰελέοντος, Φθονά σοι Κάτων (εἶπε) πῶς θανάτου καὶ γὰρ αὐτῷ μοι τῆς σῆς σωτηρίας ἐφθόνησαι.

Ἀντιόχοι δὲ καὶ Δολοβέλλαν ὑφορημένους εἶων, καὶ φυλάττειν κελυθόντων, ἵ τὰ τοῖς ἐφθεδείξαι τοῖς βασιλεύσι καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοῖς ἰσχυροῖς καὶ ὠχρῶς οὐκείνους δειξάς

Βρούτον καὶ Κάσιον. Λόγου δὲ ᾧδε δέει-
πνον ἐμπρόσθεν τοῦ ᾧδε θανάτου, ποῖος ἄριστος,
Ὁ ἀπεροδόκητος, εἶπ.

ΚΛΙΣ. ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΠ.

Καῖσρ ὁ ᾧδε τοῦ ὀπτικλήτους Σεβαστοῦ,
ἐπ' μισράκιον ὄν, Ἀντώνιοι ἀπῆται διχα-
λίας πεντακοσίας μυριάδας πρὸ ᾧδε πρὸ
Καῖσρος ἀναρρέτης, ὅκ τῆς οἰκίας αἰ
ᾧδε αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος μετήνεκεν ἀπο-
δοῦναι Ρωμαίοις βουλοῦστος τὸ καταλει-
φθὲν ὑπὸ Καίσαρος, ἐκάστω δραχμῆς
ἑξοδμῆ κοίτα πέντη τῷ δὲ Ἀντωνίου τὰ ἰδι-
οτήματα κατέχοντες, ὅκεινον δὲ τῆς ἀ-
πατήσεως ἀμελεῖν ἐι σφοδρῶν κελδύοντες,
ἐκέρυθτε τὰ πατρῶα καὶ ἐπίσρασκε καὶ
πλὴν δωρεὰν ἀποδοῖς, θύνοιαν ἰδρ αὐτῆς,
μῦτος δὲ ὀκείνω ᾧδε τῆς ἀπολιτῶν πι-
ελεπίουσιν.

Ἐπὶ δὲ Ρωμαϊκῆς ὁ τῆς Θεα-
κῶν βασιλεῖς ἀπὸ Ἀντωνίου μετασταλόμε-
νος ᾧδε αὐτὸν οὐκ ἐματειαζεν ᾧδε
τις πότις, ἀλλ' ἡ ἐπαχθῆς, ὄνεσιζων πλὴν
συμμαχίας, ᾧδε πῶν πνι τῆς ἄλλων βα-
σιλέων ὁ Καῖσρ εἶπεν, Ἐγὼ ᾧδε δόσια

Brutum & Cassium indicans. Sermo-
ne autem inter cœnandū orto de mor-
te quænam sit optima, inexpectatam
prætulit.

ΑΥΓ. ΕΑΣ. ΑΡ.

Cæsar qui primus Augustus fuit co-
gnominatus, quum adhuc adolescens
foret, ab Antonio duo millia sesterti-
um & quingenta quæ ex primi Cæsa-
ris interfecti domo ad se Antoni⁹ ipse
trastulerat, repetiit, volens id reddere
Romanis quod illis à Cæsare fuerat le-
gatū, sestertios cuiq; tricenos. Sed quū
Antonius pecunias retineret, ipsumq;
ab illis repetendis, si prudens esset de-
terreret, paterna bona proscripsit &
vendidit, ac dono reddito vt sibi ciuiū
benevolentiam cōciliauit, sic in illum
odium concitauit.

Quum autē Rhymetalces rex Thra-
cum qui ab Antonio ad ipsum trans-
fugerat, in conuiuio dissolutus esset
ac molestus, societatem exprobrans,
cuidam aliorum regum propinans
Cæsar, Ego (inquit) prodicionem

quidē amo, sed proditores non laudo.

Alexandrinis verò ipost captiuitatem extrema se passuros expectatibus, posteaquam cum Ario Alexandrino suggestum ascendit, vrbi se parcere dixit, primùm quidem propter eius & magnitudinem & pulchritudinē, dein de propter conditorem Alexandrum, tertio propter Arium amicum.

Idem quū audisset Erotē qui res Ægypti curabat, emisse coturnicem omnes alias pugnando superantem, atque inuictam, & comeditse assatam, eum ad se accersiuit, ac iudicio constituto cōfessum, malo nauis affigi iussit.

In Sicilia verò Arium pro Theodoro cōstituit gubernatorem. Sed quum ipsi quidam libellum dedisset in quo scriptum erat, Caluus Theodorus Tarfensis fur erat. quid tibi videtur? lecto illo Cæsar subscripsit, Videtur.

Idem à Mæcenate cōuictore suo per singulos annos suo natali die phialam donum accipiebat.

Cæterum Athenodoro philosopho propter senectutē se domū dimitti pre-

φιλῶ, προσδύτας δὲ ἐκ ἐπιμνάδων.
 Τῶν Ἰαλιζανδρῶν μὲν ἢ ἀλλοστὶ ἐὰν δὲ γότατα πίσιται, προσδοκῶντων, αἰσθασὶ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐπὶ τῶν ἀειδῶν Ἀρειῶν τὸν Ἀλεξάνδρεια, φείδεται ἰδίᾳ τῆς πόλεως ἔφη, προστὸν δὲ τὸ μῆλτος καὶ τὸ κάλλος, ἔπειτα δὲ τὸν κῆρην Ἀλέξανδρον, τρεῖς τὸν δὲ Ἀρειῶν τὸν φίλον.

Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἐρως ὁ τὰ ἐν Λιβύᾳ διοικῶν, ὄρτυγα τὸν κρατοῦντα παύτων ἐν τῷ μάχεσθαι καὶ ἀήλητον ὄντα τριάμβρος, ὀπίησας κατέφαγε, μετεπέμψατο αὐτὸν καὶ ἀέκρινεν. ὁμολογήσαντα δὲ ἐκέλευσεν ἰσθὶ πρὸς Ὠρεθηλωθῶναι.

Ἐν Ἰσικελίᾳ Ἀρειῶν αὐτὸν Θεόδωρος κατέσπισε διοικητῶν ὀπιδόντος δὲ πρὸς αὐτῷ βελίον ἐπὶ ᾧ γεγραμμένον ἴω, Φαλακρὸς ἢ κλέπτης Θεόδωρος ὁ Ταρσίσι, πῖ σοι δοκεῖ ἀπαγνὸς Καῖσάρ ἰσθὶ γεγραψέ, Δοκεῖ.

Παρά δὲ Μακρίνα τῷ συμβιωτῷ κατὰ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις δῶρον ἐλάμβανεν φιάλῃ.

Ἀθηνόδωρος δὲ τῷ φιλοσόφῳ δὲ τῷ γῆρας εἰς οἶκον ἀφελθῶναι δεηθέντι σιωπηλῶς.

σεν. ἐπὶ δὲ ἀπασιδμος αὐτὸν ὁ Αθηνό-
δωρος εἶπεν, Όταν ὄρμηδ ἦς Καῖσος, μηδὲν
εἰπῆς μηδὲν ποιήσῃς πρὸς ἑμέ, ἢ τὰ εἰκοσι καὶ
τέσσαρα γράμματα διελευθῆν πρὸς ἑαυτὸν.
Ὀππλοδομῶρος αὐτῆ τῆς χροῆς, Ἐπ σου πα-
ρόντος (εἶπῃ) χρεῖαι ἔχω καὶ κατέχει αὐ-
τὸν ὄλον οἰαυτὸν, εἰπὼν Ὀπ βῆσι καὶ σῆγῃς ἀ-
κίνδωνον γέσας.

Ακύνσας ὅ ὄπ Αλέξανδρος δύο καὶ πελά-
κοντα χροῆς ἔτι καταγραμμένος τὰ πλεί-
στα διῆπρει πὶ ποιήσῃ τὸν λοιπὸν χρόνον, ἐ-
δάμαζεν εἰ μὴ μείζον Αλέξανδρος ἔργον
ἔγχετο τῷ κληροδοτῷ μεγάλῳ ἢ χροῆσι
τὸ δὲ αὐτὸ ξαί πλὴν ὑπαρχουσιν.

Γεγάλας τὸν πρὸς τῷ μοιχῶν τὸ μόν, ἐν ᾧ
διώλεται πῶς δ' εἰ κρῖνας τῆς ἐν αἰτίαις γε-
νομένων, ἐ πῶς δ' εἰ καλὰ ἔσται τῶς αἰών-
ται, εἶτα πρὸς πῶν ὑπ' ὄρμης τ' ὄπ Ἰουλία
τῆ θυγατρὶ δὲ βεβληρόμον νεαῖσκον ἐπι-
πέτ' χροῖν. ἐκείνο ὅ ἀναβοῶντος, Νόμοι
ἔφηκας ὡ Καῖσορ, αὐτῷ μετεόησεν ὡς π' ἔ
ἡμέραν οὐκ εἶλω παρατίσασθαι τὸ δέῃποι.

Γαίον ὅ τ' θυγατρὶ δ' ἐν εἰς Ἀριδρίαν ἀπο-
πέλωι ἢ τῆ πρὸς τῷ καὶ δὲ βοῖαι αὐτῆ

canti concessit. Quum igitur salutato
ipso dixisset Athenodorus, Quum ira-
tus fueris Caesar, nihil neq; dixeris ne-
que feceris priusquam quatuor & vi-
ginti literas tecum ipse percurreris: illo
manu appreheso, Adhuc (inquit) mihi
te praesente opus est. ac ipsum per totum
detinuit animum, asserens etiam taciturni-
tatis praemium sine periculo esse.

Quum verò Alexandrum audisset ma-
xima terrarum parte subacta addubi-
tasse quidnam per reliquum vitae tem-
pus facturus esset, demiratus est quod
non maius opus Alexander existimaf-
set partem gubernare imperium quam
magnum acquisivisse.

De adulteris autem quum legem tu-
lisset, in qua praefinitum erat quo pacto
rei iudicandi & condemnati forent puniē-
di, ac postea lapsus ira adolescentem pro-
pter Iuliam filiam suam calumniatum
manibus ipse verberaret, ac ille clamaf-
set, Legem tulisti Caesar: adeo ipsum per-
nituit ut illo die cenam recusat.

Caium verò sororis filium in Arme-
nia mittens, à diis ipsi precibus petebat
R. iiii.

Pompeii benevolentiam, Alexandri audaciam, suam ipsius fortunam.

Idem Romanis dictitabat se eū imperii successorem relicturū, qui nondum eadem de re bis consultasset: Tiberium videlicet significans.

Tumultuantes verò iuvenes qui in magistratu erant, quū ad se accersisset, neq; illi attenderent, sed tumultuarentur, Audite (inquit) iuvenes senem, quem iuuenem senes audiebant.

Quum autem Athenarum populus quiddam videretur deliquisse, ex Ægina scripsit, putare se suam illos iram nō latere: neq; enim in Ægina se fuisse hyematurum. Aliud verò nihil aduersus eos neque dixit neque fecit.

Sed quum vnus ex Euryclyis accusatoribus immodestè & ad fatietatem cendi licentia vteretur, ac prouectus tale quid dixisset, Si ista tibi Cæsar magna nō videntur, iube istū recitare septimū Thucydidis volumē: indignat⁹ illū abduci iussit. Sed quū accepisset eū ex Brasida postēris reliquū esse, accersit, & modicè castigatum dimisit.

πρὸ Πομπηίου, τὸ μισοῦν ὃ πρὸς Ἀλεξάνδρου, πύχην δὲ πρὸς ἑαυτὸ ὑπερβαλλούσης.

Ῥωμαίοις δὲ τῆς ἀρχῆς ἔλεγχον ἀπολείπειν διάδοχον, ὃς οὐδέποτε πρὸς τὸ αὐτὴν παράματρός τις ἐβουλόσατο· Τιβερίον λέγων.

Θορυβώσασθαι δὲ τοὺς ἐν ἀξιώμασι νέους καταστῆλαι βυλόμορος, ὡς οὐ πρῶτον, ἀλλ' ἐπορούσῃ, ἀκούσατε (εἶπε) νέοι γέροντες, οὐ νέοι γέροντες ἤκουον.

Τὸ δ' ὃ Ἀθηναίων δήμος ἐξημεροποιήσασθαι πὶ δόξαντος, ἐγράψαν ἀπ' Αἰγίνης οἱ ἐὰν μὴ λαμπρύνει αὐτοὺς ὀργίζόμενος. οὐ γὰρ αἱ ἐν Αἰγίνῃ διαχρήμασάν. ἄλλο δὲ οὐδὲν οὔτε ἔπειν αὐτοὺς, οὔτε ἐποίησε.

Τῶν δ' Εὐρυκλῆος κατηγορῶν ἐπὶ ἀφειδῶς καὶ κατὰ κράτος παρήσιαζόμενος, καὶ πρῶτον λέγων εἶπεν πρὸς τοὺς, Εἰ τῶντά σοι Καῖσάρ ἐφαίνε) μεγάλα, κέλευσον αὐτὸν ἀποδείξασθαι μνησθῆναι δὲ ἐβδόμῃ· διὸ ὀργισθεὶς ἀπαγγεῖν ἐκέλευσε· πυθόμενος δὲ ὅτι ἤδη ἀπὸ Βρασίδου γεγονότων ὑπολόπιος οὕτως ὄσει, μετεπίματτο, καὶ μέτρα νοουθετήσας, ἀπέλυσε.

Πείσωνος δὲ πρὸ οἰκίας ἐν ἠμελίῳ
 ἄλλοι πάσης εἴγης ὀππυλῶς εἰκεδομαῖω-
 τος, Εἰ θυμοῦ (ἔση) με ποιεῖς, οὕτως εἰ-
 κεδομῶν ὡς αἰδίου τῆς Ρώμης ἐστ-
 ῆναι.

Idem quum Piso aedes a fundamen-
 tis ad culmen usque eleganter fabrè-
 que struxisset, Bono (inquit) animo
 me facis Piso, qui perinde ædificas at-
 que si Roma æterna sit futura.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ім. І.І. МЕНДІЛІОНА

EIVSDEM PLV-
tarchi apophthegma-
ta Laconica.

AGASICLES rex Lacedæ-
moniorum, admirante quo-
dam quòd quum magna di-
scendi audiēdique teneret-
tur cupiditate, Philophane rhetorices
doctore non vteretur, Eorum (inquit)
me discipulum esse oportet, quorum
etiam sum filius.

Ad eum verò qui rogaret quo mo-
do quis absque satellitibus tutò re-
gnare possēt, Si suis (inquit) populis
ita imperarit vt parentes filijs.

AGESILAI AP.

Agésilau ille magnus, quū esset ali-
quando cōiuiui princeps forte ductus,
à vini dispensatore rogatus quantum
vini cuique daret, Si multum (inquit)
paratū est, quātum quisq; petierit: sin
parum, ex æquo omnibus impertito.

Quū verò maleficus quidā tormēta
perquā patiēter toleraret, Quantā (in-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΛΟΥ
τάρχου ἀποφθίγματα
Λακωνικά.

AΓΑΣΙΚΛΗΣ ὁ Λακιδαι-
μονίαν βασιλεὺς, θαυμάζον-
τις πρὸς ὅτι φιλικὸς ὢν οὐ
προεδέχεται Φιλοφάνην πρὸ
σοφιστῶν, ἔφη, Τούτων χηρῶν μαθητὴς
εἶναι ὡς εἰμι καὶ υἱός.

Πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πῶς αὐτὸς ἀδερ-
φὸρῆτις τῶν ἀρχῶν ἀσφαλῶς διώαιτο, Ἐὰν
οὕτως (ἔφη) αὐτῶν ἀρχῆς ὡς περὶ οἱ πατέρες
ἦν ὡς.

ΑΓΗΣ. ΤΟΥ ΜΕΓ. ΑΠ.

Ἀγησίλαος ὁ μέγας πρὸς τὸν ποτὴ λα-
χῶν συμπίαρχος, ἐρωτηθεὶς ἕως ποῦ
οἰνοχόου πόσον ἐκάστω προσφέρει, Εἰ μὲν
πολλὸς οἶνός ἐστι περισκιδασμένους, ὅσον ἕ-
καστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἕξ ἴσου δίδου
πάνσι.

Κακούρησε δὲ πινος ἐμμόνωνος ἕως μεί-
νικτος βασιλείας, ὡς σφόδρα πικρὸς (εἶ-

πει) ἢ ἄρα πρὸς εἰς μοχθηρὰ ἢ ἀγρὰ φερέ-
μαθα τὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν κα-
ταπέμνηρος.

Ἐπαμεινώντιος δὲ πρὸς ῥήτορα ὅτι τῶν
δυνατῶν αὐξάνει τὰ μικρὰ φερέματα,
Οὐδ' ἴσχυομένης (ἔφησιν) ἡγευμάτου δαῖον,
ὅς μικρῶν ποδῶν ὑποδήματα μεγάλα πε-
ριήησι.

Φαίδρου δὲ πρὸς ποτὲ πρὸς αὐτὸν, Ὁ-
μολόγηκας καὶ πολλάκις τὸ αὐτὸ λέγοντες,
Ναὶ δή τα. εἰ δὲ εἶσι δίκαιοι (ἔφη) εἰ δὲ μή, ἔ-
λεξα μὲν, ὠμολόγησα δὲ οὐ. ἐπιπόντος
δὲ, Ἀλλὰ μὲν δὲ εἰ τοῖς βασιλεῖς ὄπιπτείν
ὁ πικρὸν κεφαλῆ καταλύσασιν, Οὐ μᾶλλον
(ἔφη) ἢ τοῖς φερόντας τοῖς βασιλεύσασιν αι-
τείσασιν δὲ εἰ τὰ δίκαια καὶ λέγειν, φρα-
ζομένοις τε τῶν χαίροντων καὶ τῶν ἀφροσύνοτος
τοῖς βασιλεύσασιν.

Ὅποτε δὲ ψυχρότων ἢ ἐπαμεινώντιων π-
τῶν ἀκούοι, οὐχ ἔπειτα ὡς ποτὲ δὲ ἐν κατα-
μαρτυρίῃ τοῖς ἑνὶ λέγοντων τρέποισι, ἢ
πρὸς ὧν λέγοιεν.

Ἐπὶ δὲ παιδῶν αὐτὸν ὄϊα, γυμνοπαυ-
δίας ἀγροφῆς, ὁ χοροποιὸς ἔστησε εἰς ἄση-

quit) homo scelestus ad res flagitiosas
& turpes tolerantiam affert?

Quodam autem laudate oratorem,
quod parua amplificaret, Ego verò ne
futorem quidem (ait) puto bonum,
qui magnos exiguò pedi calceos in-
ducit.

Idem quàm quidam ei aliquãdo di-
xisset, Promisisti: ac sæpius idẽ repe-
teret, Per Iouem (inquit) si quidẽ iustũ
est: sin minus, dixi quidẽ, sed non pro-
misi. Ac illo subiiciẽte, Atqui oportet
reges præstare quicquid vel capite an-
nuerint, Non magis (inquit) quàm eos
qui ad reges accedunt, petere decet iu-
sta & dicere, captantes & opportuni-
tatem & quicquid regibus commo-
dum est.

Quum autem aliquos laudantes vi-
tuperantẽsve audiebat, non minus
eorum qui dicerent, quàm de quibus
diceretur, mores spectandos esse
aiebat.

Sed quũ puer adhuc esset, ac in gym-
nicorũ ludorũ celebratione in loco mi-

nus honesto à chori magistro colloca-
retur, obtemperavit quidem, licet iam
rex foret declaratus: ac dixit, Euge: de-
monstrabo etenim nō locis viros, sed
viris loca effici honorata.

Quodā autē medico difficiliorē ei cura-
tionē ac minimē simplicē iperāte, Per
gemellos (inquit) nō omnino mihi vi-
vere datū est, ne si omnia quidē sumā.

Altari verò Mineruæ, ab ærea æde
cognomento chalciceæ, quodam die
aditās bouē immolaturus, quū à pedi-
culo morderetur, nō auersus est quidē,
sed illum palām captū, in omniū cōspe-
ctu necavit ac dixit, Per deos iucundē
vel in ara infidiatorem.

Idem quum vidisset murem à pue-
ro trahi de fenestra, & conuersum deti-
nentis pueri manū momordisse ac fu-
gisse: iis qui aderant re ostensa, Quan-
do minimū (inquit) animal se iniuria
afficientes sic vltiscitur, quid viris fa-
ciendum sit considerate.

Volēs autē bellū aduersus regē Persa-
rū mouere, quo Græcos Asiā incolētes
in libertatē vindicaret, Iouis Dodonai

μην τόπον ὁ δὲ ἐπίσθη, καὶ τὸ ἦδη βασι-
λεὺς ἀποδέδειγμένος, καὶ εἶπεν, Εὐγε· δει-
ξω γὰρ ὅτι πύργοι τῆς ἀνδραγαθίας οὐκ ἔστιν,
ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοῖς τόποις ὀπιδεικνύουσι.

Προστάλλοντος δὲ πρὸς αὐτὰ ἰατροῦ
ἀφαιρηγότερα θεραπεῖαι καὶ οὐχ ἀπλῶ,
Νὴ τῷ θεῷ (ἢ ἡσὶν) εἰ οὐ πάντως μοι ὡσὲν
ταῖς ἡν. καὶ εἰ πάντα ἀναδέχομαι.

Ἐφεστῶς δὲ ποτε τῷ βασιλεῖ τῆς χαλκιοῦ-
κρου βουθυτῶν, ἐπεὶ δὴ φθίρει αὐτὸν ἔδακην,
οὐ διετρέπτη λαβῶν δὲ ἀφελφανῶς ἰσταν-
ποὶ πάντων ἀπέκλειτε, ὡσεὶ σπῶν, Νὴ τις
θεοὺς ἠδέως τὸν ὀπίκουρον καὶ ὅτι τῷ
βασιλεῖ.

Ἀποτιδῶν μὲν ἐλκιδῶν ἐκ θυεί-
δος ὑπὸ παιδαρίου κραπιῶτος, ἐπεὶ ὁ
μὲν ὅτι σφραγεῖς ἔδακε τιῶν χεῖρας τῷ κρα-
πιῶτι, καὶ ἐφυξῆν, ὀπιδείξας πῶς πα-
ροῦσαν, εἶπεν, Ὅταν τὸ ἐλάχιστον ζῶον οὐ-
τως ἀμύνεται τοῖς ἀδικουῦσιν, τί τοῖς ἀν-
δραγαθῶσι ὡσεὶ ποιῆν λογίεσθαι;

Βουλόμηνος δὲ τὸν ὡσεὶ τὸν Πέρσιον συ-
νήστασαι πόλεμον, ἔνεκα τῷ ἐλαθέρῳσαι
τοῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήσιν, τῷ καὶ Δωδωνίῳ

Διὸς ἐχρήσατο μαιτείῳ. κελύσαντες δὲ, ὅπῃ ἔστιν, ὡς δοκεῖ στρατεύεσθαι, τὴν χερσὶν αἰνήγειλε τοῖς ἐφόροις. οἱ δὲ ἐκέλευσαν αὐτὸν καὶ εἰς Δελφούς ἀφικέμενος πρὸς τῆς αὐτῶν πρυτανείας. πορβυθίς οὖν εἰς τὸ μαιτείον, ἐπρωπύσεν οὕτως, Ἄπολλον, ἢ δοκεῖ σοι ὃ καὶ τῷ πατρὶ; σωμαγίσταντος δὲ, αἰρεθείς οὕτως ἐστράτευσατο.

Ἐπὶ δὲ Τισσαφέρους ἐν ἀρχῇ μὲν φοβηθείς τὸν Ἀγησίλαον, ἐπιήσατο ἀπονεύσαι τὰς πόλεις αὐτῷ τὰς Ἑλληνικὰς ἀφίστη αὐτοπόμοις βασιλεύεσθαι. μεταπειθήμενος δὲ πρὸς τὸ βασιλεύς πολυστράτευμα, πόλεμον κατήγειλεν αὐτῷ, εἰ μὴ ἀπίοι τῆς Ἀσίας ἄσμενος τὴν πρὸς τὴν βασιν διέξαιμενος, ὠρμησὶ μὲν καὶ ἐπὶ Κασίαν πρὸς Ἄνω. οὐκ εἶ τὴν δυνάμει τὸ Τισσαφέρους ἀθροίσαντος, ἄρας εἰς Φρυγίαν ἐπέβαλε καὶ λαβὼν πόλεις πλείους καὶ χερματῶν πλῆθος, ἐφῆ τοῖς φίλοις, Ἀπασσισταίμερον μὲν ἀδικως, ἀσεβῆ τὸς ὃ πολέμους πρὸς ἀλογίζεσθαι, οὐ μόνον δίκαιον καὶ ἐπίδοξον, ἀλλὰ καὶ ἡδύ καὶ κεφαλαιότ.

oraculum consuluit. quod quum educendum esse exercitum respondisset, Ephoris oraculū retulit. Ipsi verò iusserunt eū Delphos proficisci, ac iisdem de rebus sortes consulere. Profectus igitur sic oraculū rogavit, Apollo, videntur tibi quæ & patri? Eo autem annuente, electus ipse imperator exercitum eduxit.

Quum verò Tissaphernes principio quidem territus cum Agefilao fœdera percussisset, Græcas ipsi liberas ciuitates se esse dimissurum pollicitus, deinde quammaximo exercitu ab rege accersito, bellum ei indixisset nisi Asia decederet: libèter fœderum transgressionem accepit, mouitque castra, exercitum in Cariam ducturus. Sed quum Tissaphernes illic copias congregaret, inde soluens in Phrygiam impetū fecit, ac plurimis vrbibus captis, multaque pecunia parta, dixit amicis, Fœdera quidem iniustè frangere impium est, sed hostes fallere, non iustum est modò & honestum, verum iucundum quoque ac lucrosū.

Cæterùm equitatu inferior Ephesum reuersus, opulentos iussit equum pro se quemque ac virū exhibere, si se militia solutos vellēt. Ac posteaquam & equi & viri idonei pro timidis atq; diuitibus citò fuerunt congregati, Agamemnonem se dixit imitari. Nam illum, quū generosam accepisset equā, ignaum diuitēmq; hominem militia liberasse.

Quum verò nudos captiuos vendi iussisset, spoliū quidem mercatores licitabantur, ac vestium sanè multum emptores erant: sed corpora quòdlibet & mollia essent propter umbratilem vitam, quū tanquam inutilia, nullòque pretio digna irriderentur, adstās Agesilaus, Hæc sunt (inquit) propter quæ, isti autem quibus cum pugnatis.

Idem in Lydia quum Tissaphernem profligasset, plurimosq; interemisset, in agrum regium incursionem fecit, sed rex pecuniis ipsi præmissis, quum censeret bellum esse dissoluendū, Agesilaus, respondit, Pacis quidem ciuitatem dominam esse, se verò locupletan-

Τοῖς δ' ἰππῦσιν ἐλαττωθεὶς, ἀνεχωρησέν εἰς Ἐφεσον, καὶ τοῖς ὑπὸ τοῖς ποσὶ παρὲξ ἰππῶν αὐτῷ ἑαυτὸν καὶ αἵδρα ἐδοτὸν λυόμενον τῆς στρατίας, ὡς τε παρὰ συνήθειαν ἐῖπαι καὶ αἵδρες ὀπιτιῆς εἶποι αὐτῷ δὲ λατὸν καὶ πλουσίον. καὶ τὸ Ἀγαμέμνονα ἐφίσησεν. καὶ γὰρ ἐκείνους ἡμίλειαι ἰππῶν ἀγαθῶν λαβόντα, κακὸν αἵδρα καὶ πλουσίον τῆς στρατίας δοτῶσιν.

Ἐπι τῷ κελύσαντος αὐτῷ τοῖς αἰχμηλωτοῖς γυμνοῖς πωλεῖν, ὅτι παρασκευασμένοι οἱ λαφυροπῶλαι, καὶ τῷ ἑαυτῶν ἵππων ἀντιταῖοι πολλοί, οὗτοι δὲ σταμιάτων λυκῶν καὶ ἀπάλων πάντα παρὰ τὰς σκιαστραφίας καμπύλων ὡς ἀχρήστων καὶ μηδεὸς ἀξίων ὄπισθας ὁ Ἀγησίλαος, Ταῦτα γὰρ (εἶπεν) ὑπὸ τῶν μάχεσθαι, ἐπι τῷ οἷς μάχεσθαι.

Τριτάτους δὲ πρὸς Λυδίαν Τισσαφέρνην, καὶ πλείστοις αἰετῶν, κατὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας χάραξε. πύτυον δὲ χρέματι αὐτῷ προστίμηντος καὶ ἀξιοῦντος ἀγαλῶσθαι τὸν πόλεμον, ὁ Ἀγησίλαος, τῆς γὰρ εἰρήνης ἐφη τὸ πῶλον εἶναι κρείων, πρὸς δὲ στρατώτας πλουτί-

ζωὴ δ' εὖ μάλλον ἢ αὐτὸς πλεῖστ'· καλοὶ δ' ἔνομίζεν Ἕλληνας οὐδ' ὄντα λαμβάνειν ἄπ' ἑστ' πολέμων, ἀλλὰ λάφυρα κτᾶσθαι.

Μεγαβᾶτου δ' τῷ Σπιθριδάτι πατρὸς, ὃς ἑὸν κάλλιστος ἦ μωρφῶν, ὡς πελάγοντος αὐτῷ ὡς ἀποσπόμενος ἐφιλήσωντος δὲ τὸ σπῶδρα δοκεῖν ἀγαπᾶσθαι, ὅξέ κλινεν' ὡς δ' ἐπαύσατο ὁ κείνος ὡρῶν, ἐπεζήτησεν αὐτῷ ὁ Ἀγησίλαος, ἑστ' δ' φίλων φαιδύων ὡς αὐτὸς εἴη αἰπὸς, τρεῖσας τὸ τῷ καλῷ φιλήματι εἰλθῆν, καὶ μὴ ὑποδύλιας ἤξειν ὁ κείνον, ἵδονον οὐκ ὀλίγον ὡρῶν αὐτῷ γυμνῶν ὁ Ἀγησίλαος καὶ δὲ στωπῆσας. Οὐδὲν (εἴρη) δ' εἰπεῖσιν ὁ κείνον ὑμᾶς· ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ ἑστ' τοῖσιν βύλας ἐπὶ αὐτῶν ἢ τῶν ἀμειβοτάτων ἢ αἰπυταγῶν πόλιν κατακράτους ἐλεῖν· ἀμύνοι γὰρ ἐαυτῶν φυλάττειν ἢ ἐλευθερίαν τῶν ἐτέρων ἀφαιρῶσθαι.

Τὰ δ' ἄλλα ἀκριβῆς ὡν καὶ νόμιμος ὦν τοῖς φιλικῶς ὡρῶν, ὁμοίως ὡρῶν φασι εἶναι τῷ λιαν δίκαιον ὡρῶν αὐτῶν. φέρεται γοῦν ὅπισθιον αὐτῶν παρὰ τοῦδου πινά ἑστ' φίλων ὡρῶν Ἰδρία τῶν Καρῶν, οὕτω, Νικίας εἰ μὲν οὐκ ἀδίκει,

dis militibus quàm se ipso, magis latari, pulchrùmque putare Græcos non munera ab hostibus accipere, sed spolia acquirere.

Megabatem verò Spithridatis filiū formosissimum, quum ad eum accessisset salutaturus & osculatur⁹, quia vehementer amari videbatur, declinavit Agesilaus. At quum ille adire destitisset, ab Agesilao desiderabatur: dicentibusque amicis ipsum in causa esse qui se ab illius tam formosi osculo auertisset, neque illum præ pudore vêturum, posteaquam secū tacitus paulisper cogitavit, Nihil est opus (inquit) illū persuadeatis. Nam istiusmodi rebus superior esse malo quàm præpotentem hostium urbē vi capere. Satius est enim libertatem sibi ipsi conservare quàm aliis auferre.

Sed quum aliis in rebus diligens iustitiæ cultor esset, in amicorum negotiis putabat occasionē iuuvādi esse per quā iustā. Epistolīū igitur ipsius fertur ad Hidrieū Carem, quo ex amicis quēdā sic petit, Si Nicias nihil iniusti agit,

dimitte. sin agit, mihi dimitte: omnino autem dimitte.

Itaque se talem in plerisque Agefilas pro amicis præstabat. Interdum tamen propter utilitatē occasione potius utebatur. Quare motis tumultuosius castris, quū puerum cuius amore tenebatur, infirmum reliquisset, ad illum precantem & cum lacrymis se reuocantem conuersus, dixit, Quam difficile est nos & misereri simul & sapere.

Idem in victu & vestitu nihil iis qui cum ipso erant, melius habebat, à fatiate ac ebrietate penitus abstinēs, fomnōque nō domino, sed rebus agēdis feruiente utens. Aduersus calorem autē & frigus ita se habebat, vt solus eadem veste quatuor anni temporibus semper vteretur, ac in medio castrorum tētorio erecto, lectum nihil aliis meliorem haberet. Dicitur autem principi conuenire, nō mollitie & delictis, sed tolerantia & fortitudine priuatis hominibus præstare.

Roganti igitur cuidam quid Spar-

ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντας δὲ ἄφες.

Ἐν ἡδὺ οὖν τοῖς πλείστοις ἕως ἡμερῶν φίλων πιούτος Ἀγησίλαος. ἔστι δὲ ὅπου πρὸς τὸ συμφέρον ἐχέτω τῆ καμρῶ μαλλον. αἰαζυρῆς γὰρ ποτε θυροβῆτης θορυβωδέστερος, ἀεικνύωντα καταλιπὼν τὴν ἐρώδιον, ἐκείνου διορθῶν καὶ αἰακαλοῦντες μετὰ δακρύων αὐτὸν, ὅτι στραφῆς εἶπεν, ὡς χαλιπὸν ἔβην ἐλεῖν ἄμα καὶ φρονεῖν.

Δίατταν δὲ τιλὸ πρὸς τὸ σῆμα οὐδέ τι ἀμείνονα ἦν σιωπῶντων εἶχε· κόρου γὰρ καὶ μέθης ποτα εἶπαν ἀπεχόμενος, ὕπνω δὲ οὐ διαπύτη ἀλλ' ἀρχοβῆμα ἕως ἡμερῶν πρὸς εἰζων χαλῶμος. πρὸς δὲ γαλλπος οὕτω καὶ ψυχος εἶχεν, ὥστε μόνος αἰεὶ χεῖνται τῆς ἄρας. ὃν μίσησις ἢ τοῖς στρατώταις σικλων, οὐδέτιος ἀμείνονα καίτιω εἶχε. διετέλει δὲ λίγων, τὸν ἀρζοντα πρὸς σκηνοῦ μαλακία καὶ τρυφή, καρτεία δὲ καὶ αἰδρία ἦν ἰδιωτῶν πρὸς εἶναι.

Πυθολίου γουῦ πρὸς τὴν πρὸς εἰσπείρη-

στα οἱ Λυκέργες νόμοι τῆ Σπάρτη, Καταφρονεῖν (ἔφη) ἤβ' ἡδονῶν.

Πρὸς δὲ τὸν ὄππ' ἰαυμαζόντα ἢ μεταίτητα τῆς ἐσθίας & τ' ἔσφης αὐτῆ καὶ ἤβ' ἄλλων Λακεδαιμονίων, Ἀνὴ Τάυτης (ἔφη) τ' δαίτης, ὡ ξέγε, ἢ ἐλθὺ θείαν ἀμφομέτα.

Ἄλλου δὲ φερετε ποικίαν αἰείασαι, καὶ λέγοντες, δὴ τὸ τ' τύχης ἄδύλον, μήποτε κερὸς πούτου ἦνῆται, Ἄλλ' ἐγὼ (εἶπεν) ἐμμευπὴν ἐδίξω λέξον ὡστ' οὐ μηδέμῃ μετὰ ὀλλῆ μετὰ ὀλλῶ ζητεῖν.

Καὶ φρεσβύτης δὲ ἡμῶν ἄνδρος, τῆ αὐτῆ ἀγωγῆ ἐχρήσθ. φερεσ οὖν τὸν πυθόμενον διὸ π σφοδρῶ χειμῶτος ὄντος, ἀχίτων φείρεχται εἰς τὸ το τῆς ἡλικίας ἦχον, Ἰτα (ἔφη) οἱ νέοι μμῶνται ἀφ' ἀδύμα ἐχόντες πῆ φρεσβυτάτους καὶ ἀρχοντας.

Θάσαι δὲ πῶ χύσεν αὐτῶν ἴσπρβουμῶ μτ' πὸ στραθῦματος, ἄλφιτα καὶ χήνας καὶ τραζήματα καὶ μελίπηκλια καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βρώματά τε καὶ ποῖματα ποικιτελῆ ἐπιμύσαν· μόνα δὲ πὰ ἄλφιτα δεξάμενος, τὰ λοιπὰ ἀπαγῆν ἐκέλευσεν ὀπίσω τοῖς κακομοκότας,

τα contulissent Lycurgi leges, Contemnere (inquit) voluptates.

Ad eum verò qui cum aliorū Lacedaemoniorū, tum lux vestis cibique mediocritatē mirabatur, Propter hūc (inquit) frugalē ὁ hospes viuendi modum metimus libertatem.

Idem alio ipsum hortate vt sibi parcerat ac dicente, Propter incertum fortunae, nequando mutetur: At ego (inquit) me ipsum sic assuefacio, vt in nulla mutatione quæram mutationem.

Ac eodem vitæ instituto etiam senex factus vtebatur. Quare ad eum à quo interrogatus fuerat cur vehemēti hyeme sine tunica illa ætate circūiret, Quò (inquit) iuuenes imitentur, exemplum habentes & senectute confectos & principes.

Thasi verò per suum agrum ipsi cum exercitu iter facienti farinam & anseres & bellaria & liba ex melle confecta & alios omnis generis cibos & vina pretiosa miserunt. Sed farina sola accepta, retrò asportari reliqua ab iis qui illa apportarant, iussit,

vt quæ ne sibi quidem vtilia forent. Precantibus autem illis ac supplican-
tibus vt omnino illa acciperet, manci-
piis distribui iussit. Cæterum illis cau-
sam rogantibus, dixit eos qui probita-
ti ac fortitudini studerent, non decere
istiusmodi ganeis & gulæ irritamentis
delectari. Quibus enim seruitia capian-
tur, ea ab ingenuis hominibus esse a-
liena.

Rursus Thasii quòd ab ipso magnis
affecti beneficiis viderentur, quum &
templis & deificationibus eum hono-
rassent, & hac de re legatos ad ipsum
misissent, posteaquam honores legit
quos oratores attulerant, interrogauit
an ipsorum patria referendorū in deos
hominum facultatē haberet. quibus
affirmantibus, Agite (inquit) vos ipsos
prius efficite: quod quidem si effecerit-
is, tunc credam me quoque a vobis
deum fieri posse.

Idē quū illæ gētes Græcæ quæ sunt ī
Asia, decreuissent ipsi clarissimis vrbi-
bus statuas ponere, ad eas scripsit, Mei
ne vnaquidē sit imago, neq; picta, ne-

ὧς οὐδὲν αὐτοῖς ὄντα χρῆσιμα. λιπα-
ροῦμένων δὲ καὶ θεοῦμένων παύτως λα-
θεῖν, ἐκέλευσεν αὐτοῖς τοῖς εἰλωσι δὲ-
δοῦσαι. αὐτοῦμένων δὲ πλεὺς αἴψαν, ἔφη,
τοῖς ἀδραχάθαι ἀσκοῦντες τὰς ποιά-
τας λιχθείας οὐχ ἀρμόζει προσέειδαι. τὰ
γὰρ διελύχοντα τοῖς ἀδραχάθαι, ὅτι ἐν-
λοθῆρων ἀπλήθεια.

Πάλιν δὲ ὅτι Θασίων δὲ τὸ δε-
κτικὸν μέγα ἔω' αὐτὰ ἀεργετῆσαι, να-
εῖς αὐτῶν καὶ ἀποθεώσεσι πημοσάντων,
καὶ πρὸς τούτου ἀρεθεῖαν ἀποσελαί-
των, ἀγαθοῖς τὰς τιμὰς ἀ' αὐτῶν προσ-
λώεζκαν οἱ πρέσβεις, ἠρώτησεν εἰ πα-
τεῖς αὐτῶν ἀποθεοῦν ἀνθρώποις δύ-
ναται. φασμένων δὲ, Ἀγχιτ' (ἔφη) ποιή-
σατε προσέειπα τοῖς καὶ τούτ' αὐ' προσ-
ξῆτε, τότε πισθῆσω ὑμῖν ὅτι καὶ μεθεω-
σῶτε θεοὶ ποιῆσαι.

Τῶν δὲ ὅτι τῆς Ἀσίας Ἑλληνικῶν ἐθνῶν
ἡμισπομένων ἐν ταῖς ὀπιπρασάταις πόλε-
σιν εἰκόνας αὐτῶν αἶν αὐτῶν, προσέγραψεν, Ε-
μοῦ μνηστέον εἰκότων ἔσω, μὴ δὲ χρῆσθ' ἡμι-

НАУЧНО-БИБЛИОТЕКА ОНУИМПИИ

δὲ πλάση, μηδὲ κατασκευασή.

Θεοσάμφορς ὃ ἔπι τῆς Λακίας οὐκίαν πετραγώνους ἠροφωιδίω δοκίς, ἠρώσι πὴν κεληιδόν ἐι πετραγώνα παρ' αὐτοῖς φύεται ξύλα. φαρμόν ὃ οὐ, ἀλλὰ σρογγύλα, Τί οὐ; (εἶπν) ἐι πετραγωναλῶ, σρογγύλα ἐτελεῖται;

Ερωτηθῆς δὲ ποτε ἄχει πίτος ἐσὶν ἐῖ ἢ Λακωνικῆς ἄροι, τὸ δένυ κραδάνας, εἶπν, Ἀχεις οὐ τὸ πο φθάνοι.

Ἄλλου δὲ ἔπι ζηπιῶτος ἄρα πῖ ἀτείχισος ἢ Σπάρτη, ἔπι δὲ εἰζας πῖς πολιτας ἔκωπλισμῶσις, Ταῦτά ἔστιν (εἶπν) τὰ Λακιδάμυσίων τείχη.

Ἄλλου δὲ τὸ αὐτὸ ἔπι ζηπιῶτος, Οὐ λίθοις δὲ καὶ ξύλοις πετειλάται τὰς πόλεις, (εἶπν) ταῖς δὲ τῶν σροικουώτων ἀρέταις.

Ταῖς δὲ αὐτὸ φίλοις παρηγγελε μή χεήμασιν, ἀιδρεῖα δὲ καὶ ἄρετῆ σπουδαζέιν πλουτεῖν.

Ὅπῃ ὃ βύλοισ ἔστι τὰ χέως ὑπὸ τ' σρα πωηθῆ ἠυέαζ, αὐτὸς σροσπὸς ἐφῆπῖ ἐσ' ὅψ' ἀπάντων. ἐμεγαλιώτε δὲ ἔπι ὃ μκ-

que ficta neque constructa.

Sed quum in Asia domus contignationem ex quadratis trabibus factam vidisset, dominum ædium interrogavit an apud ipsos quadrata nascerentur ligna. Quo negante, sed rotunda, Quid igitur? inquit: si quadrata essent, rotunda faceretur?

Interrogatus autem olim quousque Laconicæ fines protendantur, cōcussa hæta, Quousq; (inquit) hæc perueniat.

Sed alio deinceps rogante cur Sparta sine muro esset, ostensis ciuibus armatis, Hi sunt (inquit) Lacedæmoniorum muri.

Cæterum alio idem quærente, Non lapidibus (inquit) & lignis, sed inhabitantium virtutibus vrbes munitas esse oportet.

Amicos verò monebat ut non pecunia, sed fortitudine & virtute ditescere studerent.

Quando autem volebat aliquod opus à militibus citò perfici, primò ipse in omnium conspectu aggrediebatur. Verum in eo gloriabatur quòd ne-

mini in labore cederet, quòdque sibi ipse magis quàm aliis imperaret.

Quodam autem admirante Laconè claudum ad bellū exeuntē, ac equum quærente, An ignoras (inquit) non fugientibus, sed permanentibus in bello opus esse?

Idem rogatus à quodam quomodo magnam gloriam acquireret, Si mortem (inquit) contempseris.

Quærente autem quodam, Cur Spartiatæ ad tibias pugnant? Ut quando (inquit) ad rhythmum inuadunt, & timidi & fortes hostibus terribiles sint.

Quū verò quidam Persarū regē beatū esse diceret, quia perquàm iuuenis esset, Atqui Priamus (inquit) ne id qui dē ætatis agens infortuniū est passus.

Sed quum magnam Asiæ partem subiugasset, aduersus regem ipsum properare decreuit, quo illum ab otio & à corrupendis Græcorū populorū principibus deterreret. Sed ab Epho vis reuocatus propter Græcum bellum quo Sparta obsidebatur, ob pecunias à Persa missas, dicens bonum imperato-

δενός ἢ ποι πνεῖν καὶ ἐπὶ τῷ ἀρχεῖ ἐαυτοῦ, μάμωνα ἢ ἐπὶ τῷ βασιλευσίν.

Θεωρήσαντος δὲ πρὸς Λακωνα χωλὸν ἐπὶ πόλεμον ἐξιδόντα, καὶ ἴππον ζήλουτος, Οὐκ αἰσάτην (ἔφη) ὅπου φθίζοντων ἡμᾶ μολόντων ὁ πόλεμος χρεῖαν ἔχει :

Ερωτώμενος δὲ πῶς μάλιστ' ὀδύξαν ὡς ἐπιήσαστο, Θανάτου καταφρονήσας, ἔφη.

Ἐπιζητιώτης δὲ πρὸς δεξιὰ Σπαρτάται μετ' αὐτῶν ἀζανίζου), ἔφη, Ἴν' ὕταν ὡς ῥυθμοὶ βαίωσιν, οἱ τε δαυλοὶ & οἱ ἀδρεῖοι φανεροὶ ὄσ.

Μακαρίζοντος δὲ πρὸς τῷ Πρῶτων βασιλείαν κομίδῃ οὐτα, εἶπεν, Ἀλλ' ὅδε Πείριμος αὐτῷ ἔχων πῶς ἡλικίαν ἠύχιστο.

Πολλῶ ὅπως Λοίας ὑφ' ἐαυτῷ ποιησάμενος διέγνω χωρεῖν ἐπ' αὐτὸν βασιλέα, ὁπῶς πάσης ὁμιλίᾳ αὐτὸν ἀγορεύει καὶ δεξιόφροντα πρὸς τῷ Ἑλλήνων δημαγωγῷ. μεταπιμφθῆς δὲ ὑπὸ τῷ ἐφίραν ἵνεκα ὅτι ὡς ἐλεγκτός τῷ Σπάρτῃ Ἑλλῆνικοῦ πολέμου ἀπάς, δεξιὰ τῷ ὑπὸ Πέρσου δεξιόφροντα χημάτα, εἰπὼν τοῖ ἀζαδὸν ἀρχο-

πα δ' εἶν' ἕκαστ' ἤβ' νόμον ἀρχαῶν, ἀπέπλευσε πῆς Ἀσίας, πολὺ ἐαυτὸ πόρον τοῖς Ὀλυμπια Ἐμισο καὶ ἑλιπῶν.

Τοῦ δ' Ἰ Περσικῆ νομισματός χάρισμα πρῶτον ἔχοντες, αἰαζέθην ἰών ἐφθ, πεισιν εἰοῖς πρῶταις ἕκαστ' βασιλέως ἕξελαι ἐὰς πῆς Ἀσίας. πορῶτων γὰρ εἰς Ἀθῆνας καὶ Θῆβας κοιμαδέντων δὲ Τιμοκράτης χρυσῶν δαρξῶν καὶ δὲ δοθέντων τοῖς δημαγωγοῖς, ἕξελαι ἐκείνησαν οἱ ἴδιοι πρῶς πῆς στραπῶτας καὶ ἀπέγραψεν τοῖς ἐφόροις ὅτι πρῶτον πῆς, Ἀριστοκλῆος πῆς ἐφόροις χάριται. Ταῖς πολλὰς τῆς Ἀσίας καὶ πρῶτα μέρη, ἕκαστ' βαρβάρους ἐλάσαμεν, ἕκαστ' τῶν Ἰωνῶν ὅπλα ἐποίησαμεν πολλὰ. ἐπὶ δὲ κείνῃ με καὶ τὰν ὁμοειδίαν ὁμοειδίαν, ἐπιματὰ ὅτι πρῶτον ἕκαστ' αὐτῶν καὶ φησὶν. ἕκαστ' γὰρ ἐκ ἐμαυτῶν ἀρχῶν ἀλλὰ τὰ πόλεις ἕκαστ' συμμάχοις καὶ πρῶτον ἀρχῶν ἀλλὰ θεῶν καὶ δικῶν, ὅταν καὶ ἀρχῶν ἕκαστ' νόμων καὶ ἐφόρων, οἷοι αὐτῶν ὅτι πρῶτον ἀρχῶν πρῶτον.

Ὡς δ' ἕκαστ' τῶν ἑλληνιστικῶν, ἐκείνη δὲ ἕκαστ' ὁμοειδίαν, ἐκείνη δὲ ὁμοειδίαν ὁμοειδίαν.

rem oportere legibus parere, ex Asia soluit, multo sui desiderio. Graecis Asiaticis relicto.

Ac quum nummus Persicus sagittarii nota signatus esset, recedens dicti tabat se triginta millib' sagittariorū ab rege ex Asia pelii. Tot enim daricis au reis Athenas Thebasque à Timocrate allatis, & populorum principibus distributis, populi ipsi ad bellum contra Spartiatas concitati fuerant. Ac ephoris quidem hanc rescripsit epistolam, Agesilaus ephoris gaudiū. Multas Asia partes subiugauimus, barbarosque expulimus, ac in Ionia multa arma fecimus. Sed posteaquam iubetis me ex lege redire, sequor epistolam, ac fortè ipsam vel praeueniā. Nam imperium non mihi, sed ciuitati ac sociis gero. Ac tunc quidem verè iusteque dux imperat, quando & legibus & ephoris paret, vel quicumque in vrbe sint magistratus.

Traiecto igitur Hellesponto, quum per Thraciam iter faceret, barbaro-

rum quidem rogavit neminem, sed ad singulos mittens interrogabat vtrum per amicam an hostilem terram transiret. Ac alii quidem ipsum amice & excipiebant & deducebant: ceterum qui Troades nominantur (quibus & Xerxes, vt fertur, dona dedit) transiis mercedem argenti talenta centum & totidem mulieres ab Agesilao petiere. Sed illos ipse deludens ac dicens, Ecur non statim venistis accepturum procedebat, & quum inuasus, ex illis perturbatis multos cecidisset, transiit.

Quum verò idem ab rege Macedonum per nuntios quæsisset, isque se cõsultaturum dixisset, Consulset igitur (inquit) sed nos interim procedemus. Admiratus itaque viri audaciam, & veritus, iussit vt amicum esse alloquendum.

Thessalorum autem qui hostium focii erant, deprædatus est agrum. Ac Xenoclem quidem & Scythen de amicitia acturos Larissam misit. quibus comprehensis & asseruatis, alii qui-

Σαρῶν πέμπων ὃ πρὸς ἑκάστῳ, ἐπαυτά-
νετο πόπρον ὡς φίλιαν ἢ ὡς πολεμίαν δια-
πορεύεται πῶ χωρῶν. οἱ ἰδίῳ οὐ ἄλλοι
φιλικῶς ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον· οἱ δὲ
καλούμενοι Τρωαδῆες (οἷς καὶ Ξέρξης, ὡς
λέγεται, ἔδωκε δῶρα) τῆς διόδου μισθὸν
ἤπιον τὸν Ἀρμισθαῶν, ἑκάπην ἀργυρίου πά-
λαιτα, καὶ χιμαῖκας ποσάμτας· ὁ δὲ, κα-
τεργασθεὶς ἄμφοσ αὐτῶν, καὶ φήσας, πῖ οὐ
ἐπὶ ἀδύς ἦλλον ληψόμενοι, προσήγε, καὶ
συμβαλὼν αὐτοῖς πῶρα πεπεραχμέ-
νῳ, πρεψάμενος ἐ διαφθέραισ πολλοῖς
διήλη.

Τῷ δὲ Ἰππὶ Μακεδόνων βασιλεῖ τὸ αὐτὸ
ἑρώτημα προσέπεμψε· φήσας δὲ ὁκείνῳ
Βυλβύσταχ, Βυλβύεσθω πῖσιμ (εἴπην) ἡμεῖς
ὃ πορδύσμεθα. Σαυμάσας οὐ πῶ πλ-
μαὶ καὶ δέσας, ἐκίλθουσιν ὡς φίλον πρῶ-
αίρειν.

Τῶν δὲ Θεσσαλῶν πῖς πολεμίσι
συμμαχῶντων, ἐπόρθησε πῶ χωρῶν.
εἰς δὲ Λάρισαται ἐπέμψε Ξενοκλέα καὶ
Σκύθην πρὸ φίλιασ. συληφθῆντων δὲ
πύτων καὶ πῶρα φυλαττομένων, οἱ ἰδίῳ

ἄλλοι βαρέως φέροντες, ὡνοποδεῖν τὴν Διμισίλαιον φείδρα τοπεδίουσιντα πολυμικεῖν τὴν Λάεισαν· ὁ δὲ, τήσας οὐκ αἰθλησῶσι Θεσσαλίαν ὄλιω λαθεῖν Δπολέσας ὅῳ ἀνδρῶν τὴν ἔπρον, ἴσσοσίνδου αὐτίς ἀπέλαβε.

Πυδοῖμος δὲ μάχην γιγνέσθαι φεῖ Κορινθόν, ἔσπερπα ὅῳ ἰδὴ πῶσι ὄλιω πεθαῖα, Κορινθίων δὲ ἔσπερπα ὄλιω ἄλλων συμμάχων αὐτίς παμπόλους, ἴσσοσίνδου φείδρα, οὐδὲ ἐπὶ τῆν τῆν, ὄλιω ἔσπερπα βαρὺ σενάξας, Φεῖ τῆν ἔσπερπα ὄλιω (ἔσπερπα) πούττας ὄλιω αὐτίς Δπολέσας ὄλιω ὄσσις φείδρα βαρὺ σενάξας.

Φαρσαλίων δὲ φείδρα ὄλιω κακουρηγῶτων αὐτίς τὸ σενάξας πῶσι ὄλιω ἴσσοσίνδου, τρεῖς φείδρα αὐτίς, ἔσπερπα ἔσπερπα ἴσσοσίνδου Ναρθηκίων· καὶ τὴν τῆν ὄλιω ὄλιω πῶσι ἴσσοσίνδου, ἴσσοσίνδου ὄλιω ἴσσοσίνδου αὐτίς δι' ἑαυτῶν, τῶν τῶν πῶσι μῆξισον ἔσπερπα ἴσσοσίνδου φείδρα ἴσσοσίνδου.

Διφρίδα δὲ οἶκοθεν ἀπαγγέλλας πῶσι αὐτίς, ὄλιω ὄλιω παρόδου ἔσπερπα εἰς τὴν

dem a grè ferètes censebant Larissam castris cingendam esse ab Agesilao, & obsidendam : sed asserens ipse ne alterius quidem illorum virorum interitu velle totam capere Thessaliam, eos faceribus percussus accepit.

Audiens autem apud Corinthum fuisse pugnatū, & Spartiatarū, quidem perquā paucos cecidisse, Corinthiorū autem & Atheniensium aliorumque illis sociorū quamplurimos: neque letari neque efferri illa victoria visus est, sed perquā graui inspirio emisso, Vae (inquit) Græcia, quæ tot viros intestino bello perdidit quot ad debellandos omnes barbaros satis fuissent.

Pharsalios autem urgentes, latrocinisq; ipsius exercitum vexantes, quū quingentis equitibus in fugam vertisset, trophæum sub Narthacio erexit. Ac illa quidem victoria præ omnibus latatus est, quod quū per se ipse equitatum instituisset, illo solo eos qui maximè pugna equestri gloriabatur, superasset. Quū verò Diphridas domo veniens ipsi nūtiasset ut cōtinuò prætergrediēs i

Boeotiam impetum faceret, quāquam maiore apparatu id postea facturum erat, tamē magistratibus parens, accersitis viginti millibus ex illo exercitu qui apud Corinthum erat, Boeotiam ingressus est, & apud Coroniam cum Thebanis & Atheniēsis, simul cum Argiis & Corinthiis congressus, utroque maxima omnium pugna quacunq; illo tempore commissa fuerunt, (vt Xenophō scribit) etiam corpore propter vulnerum multitudinē malē affectus, superauit. Idem domum reuersus, nihil nec circa vitam, nec circa mores ob tantos successus victoriāq; mutauit.

Cæterum videns quosdam ex alendis equis in aliquo pretio esse, animoque efferi & gloriari, Cynisca sorori persuasit vt in curru sedens in Olympiis certaret, Græcis ostendere volens istiusmodi res nullius esse virtutis, sed diuitiarum & impensæ.

Xenophontem verò illum sapientem multū faciens ac secum habens, iussit filios accersere, Spartaque edu-

Βοιωπίαν, καὶ τοὶ οὐ μείζονος ἀνδραποδῆς τοῦτο ποιῆσαι ὑπερονδραπέδρος, οὐκ ἀπειθήσας τοῖς ἀρχοῖσι, δύο μυριάδας ἦν ἄξει Κόρινθοι δραπέτουδῶν μεταπεμψάμενος, ἐπέση τῆς Βοιωτίας· καὶ συμβαλῶν ἐ Κορωνεία Θηβαίοις, Ἀθηγαίοις, Ἀργείοις, Κοελιδίοις, ἀμφοτέροις ἐνίκησι, καίτοι ὑπὸ πολλῶν τραυματῶν κακῶς τὸ σῶμα δραπέδρος, τὴν μεριστὴν μάχην (ὡς φησι Ξενοφῶν) ἦν κατ' ἐαυτὸν ἡμιούδων. οὐδὲν ὅτ' ἄξει τὸν βίον καὶ τὴν δαίτην, ἴσθ' αὐτὴν τοσούτας ἰαχυρίας καὶ γίνας, ἠλλάξεν οἴκαλ' ἐπαυελθῶν.

Ὀρῶν δὲ ἐπίοις ἦν πολιτῶν ἀπὸ ἰπποτροφίας δοκοῦντας εἶναι πνας καὶ μεγαλοπρονοῦντας, ἐπέση τὴν ἀδελφῶν Κωϊστῆν εἰς ἄρμα καθίστασαν, ὀλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι, βουλόμενος ὀδεῖξασθαι τῆς Ἑλληνιστοῦς οὐδεμίας ὄειν ἀρετῆς, πλὴν τοῦ δὲ καὶ διαπάνης τὰ παιῦτα.

Ξενοφῶντα δὲ τὸν σφοδρὸν ἔχων μετ' ἐαυτοῦ σπουδαζόμενος, ἐκάλεσε τοὺς παῖδας ἐν Λακεδαίμονι τρέφειν, μεταπεμ-

ψάμβρον, τὸ κάλλιπον τῶν μαθημάτων πε-
δύθουσι μάλιστα, ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.

Ἄλλοτε δὲ ἐρατῶν μάλιστα πα-
ρα πῶς ἄλλοις ἀδαμοῦσιν οἱ Σπαρτιά-
ται, Διότι (εἶπ) ἄρχα πῶς ἄλλοις ἀσκούσι
ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.

Λυσάνδρου δὲ τελευτήσας, εὐ-
ρων ἔταρξεν πολλὰ σωεσθῆναι, καὶ ἐκεί-
νος ἄδως ἐπιελθὼν ἀπὸ πῶς Ἀσίας
σωεσθῆναι ἐπὶ τὴν Ἀγησίαν, ὡρμησὶ
αὐτὸν ἐξελίχθαι οἶος ἡ ζῶν πολιτῶν
καὶ λόγων αἰαγροῦς ἐν βιβλία ἀπληθε-
μῶν, ὃν ἔγραψεν μὲν Κρέων ὁ Ἀλικαρ-
νασσις, ἔμελλε δὲ λέξην αἰαλαδῶν ὁ
Λύσανδρος ἐν τῷ δήμῳ περὶ πραγμά-
των κινήσας καὶ μεταστάσας πρὸ πολιτῶν
μαρτυρῶν, ἢ θέλοσιν εἰς μέσσην ἀνερχεῖν ἐ-
πι δὲ πῶς ἄλλοι γρόντων τῶν λόγων ἐπι-
θῶν καὶ φεθεῖς πλεῖστα δεινότητα, σω-
βούλοσιν μὴ πρὸ Λυσάνδρου αἰορῶσιν, ἐ-
πίσθη καὶ κούρασιν.

Τοῦ δὲ Λυσάνδρου αὐτῶν, σα-
νερῶν μὲν οὐκ ἐπάρχετο, ἀλλὰ περὶ οὐδὲν
ἐπιπέσας, πῶς στρατηγῶν καὶ ἄρχων

care, quò disciplinarū pulcherrimā do-
cerentur, & imperare & imperiū ferre.

Idem aliquādo interrogatus cur ma-
ximè omnium felices sint Spartiatæ,
Quia (inquit) maximè aliorum se exer-
cent vt imperent & obtemperent.

Lysandro autem vita functo, quum
multorum fodalitatem constitutā in-
uenisset, quam ille ex Asia statim re-
uocatus contra Agefilaum instituerat,
cum redarguere tentauit, ac ostendere
eiusmodi ciuis viuēs fuisset. Quumq;
orationem legisset in quodam relicta
libro quam Creon Halicarnasseus scri-
pserat quidē, sed Lysander memoriæ
commendatam ad populum de rebus
nouis & de rep. mutata habiturus ef-
fet: in publicum illam afferre volebat.
verum ex seniorib⁹ quidam quū eam
orationem percurrisset, veritatisque il-
lius grauitatem consulisset ne Lysan-
dram effoderet ac suscitaret, persuasus
acquieuit.

Eos verò q̄ sibi occultè aduersarētur,
apertè quidē nō vexabat, sed exigēs vt
se sequerētur, ex ipsiis aliquos & duces

& magistratus designabat: sed in magistratibus improbi deprehensi & avari, ne condemnarentur, rursus auxilio erat: sicque eos sibi conciliabat & ad seipsum traducebat, vt neminem aduersarium haberet.

Quidam autē quū eum rogasset vt suos ad hospites Asianos literas daret, quò ius suum consequeretur, At mei (inquit) hospites iussa spòte sua, etiā si nihil scribam, faciunt.

Cæterum quidā illi murū vrbis bene munitū & laboriosè admodū exadificatū ostentās, rogabat an pulcher sibi videretur: Per Iouē (inquit) pulcher, nō vt viri, sed vt fœminæ inhabitent.

Quū autē Megarēsis quidā aduersus ipsum de ciuitate gloriaretur. Adolescēs (inquit) verba tua multa vi egent.

Quæ verò alios admirantes videbat, ea ne nosse quidē videbatur. Quodam igitur tēpore Callippides tragœdiarū actor nomen & gloriam inter Græcos habens, vt qui ab omnibus celebraretur, primum quidem illi occurrit & salutauit, deinde arroganter sese inter

ἐξ αὐτῶν ἀπεδείκνε γινωσκόμενος ἐν ταῖς ἑξομασίαις ποτηροῖς καὶ πλεονεξίας. Ἔτα κρινόμενος πάλιν οὐκ ἐβοήθει καὶ σωμαζονίζομενος, οἰκείους ἐποίησε καὶ μετῆσι πρὸς ἑαυτὸν, ὡς περὶ μισθία αἰπύκαλοι ἔειπεν.

Ἐδείχθη πρὸς αὐτὴν γράψαι πρὸς τοὺς ἐπὶ Ἀσίας ἕτους ἕκαστος τὸ δικαίου. Ἀλλ' ἕως ἔνεο (ἔειπε) τὰ δίκαια δι' ἑαυτῶν καὶ ἐγὼ μὴ γράψω, ποιῶσιν.

Ἐπεδείκνυε πρὸς αὐτὰ τῆς πόλεως τὸ τῆχος ὄχυρόν τε καὶ πρῶτος ἄγαν ἔκωκοδομήμενος, καὶ ἠρώτα εἰ καλὸν αὐτῷ φάνεταί. Ἡ δὲ Δία (ἔφη) καλόν, οὐχ ὡς ἀστυάσι δὲ, ἀλλ' ὡς γυμναζῖν ἄνοικέειν.

Μεγαρέως δὲ πρὸς τοὺς τῆς πόλεως πρὸς αὐτὸν μεγαλαυχουμένου, Μειράκιον (ἔφη) εἰ λόγος σου πολλῆς δυνάμειος εἶνεται. ἃ δὲ πρὸς ἄλλους ἐώσα δαυμάζοντα, ἐδόκει μηδὲ γινώσκειν.

Καὶ ποτε Καλλιπίδης ὁ πρῶτος τραγωδοποιῶν ὑποκριτῆς ὄνομα καὶ δόξαν ἔχων ἐν τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἀπυδαζόμενος ὑπὸ παιῶν, πρὸς τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καὶ πρὸς ἑτέρας, ἐπιτα σοβαρῶς εἰς τοὺς

συμπεριπατοῦντας ἐμβάλλον' αὐτὸν, ἐπε-
δείκνυτο, νομίζων ἐκείνον ἀρξῆσαι πρὸς φι-
λοφροσύνης. τέλος δὲ εἶπεν, Οὐκ ὄππρι-
γώσκες με ὦ βασιλεῦ, οὐδ' ἤκουσας ὄφεις
εἰμὶ; ὁ δ' Ἀγησίλαος ἀποβλέψας εἰς αὐ-
τὸν, Ἀλλ' οὐτὺ ἐστί Καλλιππίδης ὁ δεικ-
λίκευς οὕτω δὲ Λακεδαιμόνιοι τῆς μίμους
καλοῦσι.

Τὸ δ' ἰμμουδρὸν πλὴν τῆς ἀειδόνος φω-
νῶ ἀκούουσι ὄφρα καλέσῃμος, παρητήσατο,
φύσας, αὐταῖς ἀκούει πολλὰ κίς.

Μενεκράτης δὲ τοῦ ἰατροῦ, ἐπι-
καταπυζῶν ἐν πονηρῶν ἀτηνωσμένων δε-
ραπίας, Ζεὺς ἐπεκλήθη, φορητὸς ἑμ-
τη χρωδρῶν τῆ προσοτυμῆ, καὶ ὁ
ὄφρα τὸν Ἀγησίλαον ὅπως εἶλαι πολυμῆ-
τος οὕτω, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀ-
γησίλαῳ χεῖρην· οὐκ αἰσῆται τὰ λοιπὰ,
ἀντιχρῆσι, Βασιλεῖς Ἀγησίλαος Μενε-
κράτης ὑγιαίνειν.

Ἐπι δὲ Κόνων καὶ Φαρνάβαζος τῆ
Βασιλεῦς ναυτικῶν Σαλαπτοκρατοῦν τῆς
ἐπολιόρκου τὰ ὄφρα τῆς Λακωνι-
κῆς, ἐπεκλήθη δὲ τὸ ἄσυρ' Ἀθηνῶν,

inambulantes coniciens, se ipsum re-
gi ostentabat, putans fore ut aliqua co-
mitate exciperetur. Sed quum tandem
dixisset, Non me agnoscis o rex, neque
audisti qui sim? Agefilaus in ipsum re-
spiciens, At an tu es (inquit) Callippi-
des dicelictus? Sic enim Lacedæmonii
histriones vocant.

Idem quum à quodam inuitaretur
ad eum audiendum qui luscinia vo-
cem imitabatur, recusavit, inquit,
Sape illam audiui.

Menecrates verò medic' posteaquã
in desperatis quibusdam curationi-
bus fuit fortunatus, Iupiter appellari
cœpit. Sed illo cognomento importun-
ius utens, quum ad Agefilaum quo-
que sic aliquando epistolam scribere
ausus foret, Menecrates Iupiter Agefi-
lao regi felicitatem, reliquis non lectis
rescripsit, Rex Agefilaus Menecrati
sanitatem.

Quum autem Conon & Pharna-
bazus mari potiti regia classe mari-
timas Laconia oras obsiderent, ac
vrbs Atheniësiū muro cincta foret,

pecunijs à Pharnabazo datis pacē cum rege Lacedæmonii fecerūt, miseruntque Antalcidam ad Teribazū qui Græcos Asiam incolentes, pro quibus pugnaverat Agesilaus, regi traderēt. Qua ex re euenit vt Agesilaus ipse ignominie eius iniquissimè particeps esset. Nam Antalcidas ipsi inimicus erat, indeoque pacem quocūque modo fecit, quod Agesilaus incrementa ex bello susciperet, ac maximus clarissimūque euaderet.

Ad eum verò qui dixerat Lacedæmonios Medorū partibus fauere, Imo verò (inquit) Medi Lacedæmoniorum.

Idem aliquando rogatus vtra virtus melior esset, fortitudo an iustitia, nullā fortitudinis vtilitatē esse dixit absente iustitia: nam si omnes iusti foret, nihil fortitudine opus esse.

Quum autē ii qui Asiam incolunt, ex consuetudine, Persarum regem magnum appellarent, Ecquid ille maior est (inquit) nisi & iustior sit & continentior?

Ac eos quidem qui Asiam inhabita-

Φαρναβάζου χρέματα δόντες, εἰρήνην ἐποιήσαντο Λακεδαιμόνιοι πρὸς βασιλέα καὶ πῆμποιοι πολίτην Ἀνταλκίδα πρὸς Τηρέϊζον πῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἐπιπύλαι ὑπὸ ἄν ἐπολέμησεν Ἀγησίλαος, βασιλεὺς ὡραδιδόντες. ἔπειθ' ἀκακίαι σωθήσῃ τῆς κακοδοξίας ταύτης Ἀγησίλαω μεταστῆν. ὁ γὰρ Ἀνταλκίδας ἐχθρὸς ἦν αὐτῷ, καὶ τὴν εἰρήνην εὐσπῆρας ἔωραδιδε, ὡς τῷ πολέμου τῷ Ἀγησίλαον αὐξάνοντος καὶ ποιούσης ἐνδοξότατον καὶ μέγαν.

Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα μὴ δίδειν τῆς Λακεδαιμονίους ἀπεκρίθη, μάλλον τῆς Μήδους λακωνίζεν.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε ὅποτε εἰς Βελγίων τῶν ἀρετῶν, ἀνδρεία ἢ δικαιοσύνη, οὐδὲν ὄφελος ἀνδρείας εἶφασκεν ἢ μὴ παύσης δικαιοσύνης· εἰ δὲ δικαιοὶ πάντες ᾔνοιτο, μὴ δὲν ἀνδρείας δεύουσι εἶναι.

Εἰδομένῳ δὲ τῶν ἑσίων καποικιστῶν τῷ Περσῶν βασιλέα μέγαν ὡραδιδόβειν, τί τῷ ὀκνητὸς ἐμὴ μείζων, εἰ μὴ δικαιοτέρος καὶ σωφρονέστερος;

Ἐλεγε δὲ πῆς τὴν Ἀσίαν καποικιστῶν

τας, ἔλθω θύροις μὲν κακοῖς, δούλοις δὲ ἀγαθοῖς (ἔϊ).

Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς αὐτὸς μάλιτα παρ' αὐθιγῶν ἀδουκιμῶν, Εἰ λέγει (εἶπε) πάλαι, ὡς ἔπειτα, ὡς ἔπειτα, ὡς ἔπειτα.

Τὸν δὲ ἑρωτηθῆναι δὲ ἐν ἑφασκε ὡς ἔπειτα τοῖς ἐναντίοις τέλει, ὡς ἔπειτα τοῖς ὑποπταζόμενοις εὐνοίας ἔχων.

Ἐπιζητησῶν δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν ματαίνειν τοῖς πάλαι, Ταῦτ' (εἶπε) οἷς καὶ αὐθιγῶν ἡρόδοτος χρῆσται.

Δικαζόντων δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν, καὶ τοῦ μὲν κατηγοροῦ εὐειρήνης, τοῦ δὲ ἀπολογουμένου, φαύλης, λέγοντος δὲ ὡς ἔπειτα ἕκαστα, Ἀριστοτέλης, δὲ τὸν βασιλέα τοῖς νόμοις βουδῆν, Καὶ πάλαι οἰκίαν (εἶπε) εἰ τίς σοι διέσκαπτε καὶ τὸ μακρον εἰ ἀφίρπειτο, ὡς ἔπειτα αὐτὸν οἰκοδόμον ἢ τὸν τὸ ἡμάτον ὑφάσταιτα ὅπτι κούρησται σοι;

Ἐπιτολῆς δὲ αὐτῶν ὡς ἔπειτα τῶν Περσῶν βασιλέως κομματισίς, τῆς εἰρήνης ἡρωδῆς, ἡ δὲ μετὰ Καλλίου τοῦ Λακεδαιμονίου Πέρσης ἡ ἔργα ὡς ἔπειτα ξενίας καὶ φιλίας.

rent, ingenuos quidem malos, seruos autem bonos esse diciturabat.

Idem interrogatus quo modo quis maximè apud homines probaretur, Si dicat (inquit) optima, & faciat honestissima.

Imperatorem verò dicebat oportere & in hostes audacia, & in subditos benevolentiam, & ad occasiones solertiam habere.

Cuidam autem quarenti quænam pueris discenda forent, Ea respondit quibus & viri sint usuri.

Verùm causa cuiusdam iudex, quæ accusator bene quidem dixisset, reus autem male, quippe qui ad singula diceret, Agesilæ oportet regem legibus opitulari, Et domum (inquit) si quis tibi euerteret, & vestimentum si quis auferret, expectare sine ut architectus, aut qui vestimentum conficit, tibi auxilium ferat.

Idem à rege Persarum epistolâ pacè iam facta sibi missam, quam unâ cum Callia Lacedæmonio vir Persæ de hospitalitate & amicitia attulerat,

haudquaquā accepit, dicens, regi nuntiaret, minimè opus esse ad se literas priuatim daret. Nam si & amicus Lacedæmoni & Græciæ beneuolus esse videbitur, se quoque pro viribus ipsi amicū esse futurum: sin autem insidiari deprehenderetur, ne si multas quidem acciperem literas, credat me libi amicū esse futurum.

Filiorum autē quū amantissimus esset, fertur vnā cum paruis pueris domi colludere solitus, in arundinem vt in equum ascendens. Sed à quodam amicorum visus, rogauit ne cui prius id diceret quā ipse quoque puerorū pater esset.

Cæterū Thebanos assiduus bellis quum infestaret ac in pugna vulneratus foret, Antalcidā dixisse ferunt, Pulchra disciplina præmia à Thebanis accipis, quos nolētes ac nesciētes quidem pugnare docueris. Tunc enim Thebanos se ipsis bellicosiores aiunt factos propter assiduas Lacedæmoniorum in ipsos expeditiones. Quare Lycurgus quoque ille antiquus, in legibus quæ rhetræ vocantur, prohibuit ad-

ἐλάσσειν, εἰπὼν ἀπαγγέλαι βασιλεῖ, ὡς ἰδίᾳ μὲν πρὸς αὐτὸν εὐδένθεισι ὀπισθολαίπιμπερ' ἰὼν ὁ φίλος τῆ Λακεδαίμονι ἐ τῆ Ἑλλάδι εὐνοίος ὢν φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸς φίλος αὐτῷ κατακράτης ἴσσιππος ἐστὶ μὲν τοῖ ὀπίσθου δύναν ἀλιπκίται, μὴ δ' αὖ παύσασθαι δέχομαι ὀπισθολαίπιθνήτω φίλον με εἶεν.

Φιλολογιώτατος δ' ὢν διαφερόντως, λίγη δ' ἔστω μακροῖς τοῖς παιδίοις, κάλαμον ὀπίσθω κείσας, ὡς ὄφ' ἴππον οἴκοι σιμῆται ζῆν ὄφθαις δ' ἔστω πρὸς ἑῶν φίλων, παρεκάλεθ' ἡμετέρι φράζειν ἄριστον καὶ αὐτὸς πατὴρ παιδῶν ἡμετέρων.

Σωεζῶς δ' αὐτῷ πῶς Θεσπαιόσις πολεμοῦστος, καὶ τραυδέστερος ἐ τῆ μάχῃ, φασὶ τὸν Αντακίδαον εἰπεῖν, Καλὰ τὰ διδασκάλια τῶν Θεσπαιῶν ἐπολεμωσάντων, μὴ βουλομένους αὐτοῖς μὴδ' ὀπισθολοίους μάχεσθαι διδάξας. πρὶ γὰρ ὄντι Θεσπαιόσις αὐτοῖς ἐαυτῶν πολεμικὰ πάντα πρὸ φασὶ ἡμετέροις ταῖς πολεμικαῖς στρατείαις ἑῶν Λακεδαίμονιων ἐπὶ αὐτοῖς. διὸ καὶ Λυκούργος ὁ ὀπισθολοίος ἐν ταῖς καλουμέναις ρήτραις αὐτῶν πολεμικαῖς ὅτι τοῖς

αὐτοὺς στραθῆναι, ὅπως πολεμῶν μὴ μαρ-
θάνωσι.

Ἐπὶ δὲ ἤκουσε διχορραξαί τε τοὺς συμμέ-
χους δὲ τὰς πινυρὰς στραθείας, ὀλίγοις ὅτι
τοὺς Λακεδαιμονίους πολλοὶ ἀκολουθῶντες, ἐ-
λέγξαι βυλοδρόμος αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἐκάλυ-
πτον ἅπαντας τοὺς συμμάχους καλῶσαι μετ'
ἀλλήλων ἀναμεικτούς, ἰδίᾳ δὲ τοὺς Λα-
κεδαιμονίους ἐφ' ἑαυτῶν· εἶτα ἐκέρυθη τοὺς
κεραμῆς ἀνταδὺ πρῶτους, ὡς ἡ ἀνείη
ἔτοι, δ' αὐτέρως ἐκέρυθη τοὺς χαλκῆς, εἶτα
τέχνονας ἐφ' ἑξῆς ἐ οἰκοδόμους, ἢ τῶν ἄλλων
τεχνῶν ἐκάστῳ. πάντες ἂν ὀλίγοι δ' ἔην αἰ-
σπασαν οἰσύνμαχοι, τῆ δὲ Λακεδαιμονίαν ἴ-
σθεις. ἀπειρήσθη γὰρ αὐτοὺς τὴν μάχην ἐργάζων
ἢ μαρθάνειν βασιλευσθῆναι. ὅταν δὲ μάχασαι ὁ Ἀ-
γησιλαός, Ὁρατῆ (εἶπε) γὰρ αἰθρὸς ὄσση πλῆθ-
νας ὑμῶν στραπέωτας ἐκπέμπομεν ἡμεῖς.

Ἐν δὲ τῇ πόλει Λεοντρίκα μάχη, σπυ-
λῶν Λακεδαιμονίων φυγόντων, καὶ πύ-
λων τῶν ἐπιτοῦ νόμου αἰτίαις ὑπερβύτων
ὄντων, οἱ ἔθοροι ἐρμημον αἰθρῶν πλεῖστον
ὄρατες δεοδύλω στραπέωτων, ἐβούλοντο
πλεῖστον ἀπμίαν λῦσαι, καὶ τοὺς νόμους τηρεῖν.

uersus eosdem sapius militare, ne bel-
landi peritiam discerent.

Posteaquam verò audiuit socios æ-
grè ferre continuas expeditiones, quia
multi paucos Lacedæmonios seque-
rentur, refellere volens illorū multitu-
diē, iussit omnes quidē socios fede-
re sibi iniucem permixtos, Lacedæmo-
nios autē separatim solos. Deinde edi-
xit vt figuli surgerent primi. Qui quū
surrexissent, ed. xit vt secundi surgerēt
fabri ærarii, dein de architecti & do-
morum ædificatores, & singulæ aliæ
artes. Ita socii ferè omnes quidem sur-
rexerunt, Lacedæmoniorum autē ne-
mo. Ipsi nanque prohibitum est ar-
tem sordidam vel exercere vel disce-
re. Itaque ridens Agesilaus, Videte (in-
quit) viri quanto plures quàm vos mi-
lites nos emittamus?

In Leuτρικά verò pugna quum La-
cedæmoniorū multi fugissent qui le-
gitimis pœnis erant obnoxii, viden-
tes ephori urbem viris destitutam, mi-
litibus indigere, volebant ignomi-
niam illam soluere, ac leges seruare.

Agefilaum igitur eligunt legum latorum. Is verò in concionem quum prodisset, Legum (inquit) lator aliarum minimè sim : ac ne iis quidem quæ existunt, adicerem quicquam vel auferrem vel mutarem . sed non ab re erit, leges quæ nobis sunt, à postero die ius suum retinere.

Epaminondam verò tanto cum fluctu ac tempestate Spartam inuadentē, Thebanis & illorum sociis victoria Leuctrica gloriatibus, ab vrbe quidem repulit, & quanuis pauci in vrbe forent, retrocedere tamen coegit.

Idem in pugna apud Mantineam gesta, imperauit Lacedæmoniis ut aliis omissis vnum oppugnarēt Epaminōdam, solos asserens prudentes & fortes victoriae autores esse. Nam si istum è medio sustulerimus, facillimè alios captiuos fore. siquidē & amentes & nullo pretio dignos esse. Id quod etiam euenit. Quum enim victoria ab Epaminonda foret, iamque Lacedæmonii fugerent, illum conuersum ac suos reuocantem quidam ex Lacedæmoniis le-

αίρουῦται οὐὲ νομοθέτην τὸν Ἀγησίλαον. ὁ δὲ, προσελθὼν εἰς τὸ δημόσιον, Νομοθέτης μὲν οὐκ εἰμι, ἡμεῖς δὲ τὸν νόμον (εἶπε) πῶς γὰρ ὅσων οὐτ' εἰς ὅσον πῶς εἴπω τί, οὐτ' εἰς ἀφέλοισι, οὔτε μητὰ ποιήσοισι. πῶς ὅσωνται ὑμῖν νόμοι, καλῶς ἔχον ὅτι κρείσσις ἀπὸ τῆς ἀνείων (εἶ).

Τὸν δ' Ἐπαμινώδα ἐπελάοντα μετὰ πρὸς τὸν ῥόματος καὶ κλύδωνος, ἔβ' ἔθηκεν καὶ συμμαχῶν μεγαλαυχόμενων ὅτι τῆ νίκῃ, ὅμως εἴρξε τῆς πόλεως, καὶ ἀναστρέψαι ἐπέτισεν, ὀλίγων ὄντων ἔβ' ὄν τῆ πόλει.

Ἐν ὅ τῆ ὁδῷ Μαντίνειαν μάχῃ παρεκλάσθη τοῖς Λακεδαιμονίοις, πῶς ἄλλοις ἐάσαντας πάντας Ἐπαμινώδα μάχῃ, μόνους λέγων πῶς ἔμφορος ἀδρείας (εἶ), ἢ μόνους νίκης αἰτίους ὑπάρχειν εἶναι τῶν ἀνελόντων ῥάστα τοῖς ἄλλοις ὑποχρείσσις ποιήσιν. ἀφρονας τὸν (εἶ) καὶ οὐδὲν ἄλλοις. ὁ καὶ συνέβη. τῆς γὰρ νίκης οὐδὲν Ἐπαμινώδα οὐσίς, καὶ φυγῆς ἡμορόνης, ὅπως φέρεται αὐτὸν καὶ ἀνακαλούμενον πῶς ἰδίως, ἔβ' Λακεδαιμονίων πῶς καμ-

είως ἐπάταξε, καὶ πτόσιος, αἰασρέψαι-
τες ἀπὸ τῆς φυγῆς οἱ σὺν Ἀγισιλάῳ, ἰθα-
μίλον τὴν νίκην ἐποίησαν, ὡς ἀπολύ ἠδὲ
τῷ Ὀη. αἰὼν χράτων, ὡς ἀπολύ ὁ τῷ Ἰα
κεδαμονίων ἀμεινόντων φαιέντων.

Χρημάτων ὁ δεομένης ὁ Σπάρτης ὡς
πόλεμον ἐξ ἐνοχρόσης, ἐπὶ βίβη ὁ Ἀγισι-
λαος ἐς Αἴγυπτον μετὰ πεμφθεῖς ὑπὸ βασι-
λέως Αἰγυπτίων ἐπὶ μισθῷ, ὅθεν τὸ λιτὸν ἰσθ-
μὸς, εἰς καταφρόνησιν ἦλθε πῶς ἐχωρίως.
(ὡς ἐδόχον γὰρ τὴν Σπάρτης βασιλείαν, κατὰ
τὸν τὸν Πρωτῶν, κεκοσμημένον ὄψαθ' ἴθ' ἀρε-
πῶς τὸ σῶμα, φαύλην ἔχοντες περὶ βασι-
λέων δόξαν) ἔδ' ἔξε γὰρ αὐτοῖς μετὰ ζῶν
τὸ μαγαλεῖον καὶ ἀλλ' ἰόλορον οἴησι καὶ αἰ-
δρεία κατὰ δαμ. ὡσεὶ κει.

Ἐπὶ ὃ τὸς παρ' αὐτῶν παραστήσας μέλ-
λους ἐώρα δεδιότας τ' ἐπιόηα κίνδυνον
ἴθ' τὸ τῷ πολεμίων πᾶντος (εἴκοσι γὰρ ἦσαν
μωραῖδες) ἔ τὴν τὴν περὶ αὐτὸν ὀλιγόησα,
ὡς τῆς παραστάσεως ἐγὼ ὡσεὶ θυμῶσας
ἀσυνειδήτως πῶς ἀλλοῖς καὶ ἐπὶ τὴν ὄπισθ-
ραὶ ὑπερωρῶν τῇ χειρὶ νίκην ὡσεὶ ἰθα-
μ. λακῶν δὲ παρὰ τὸ μάλιστα τὸ ἦ παρ,
πένηκε μὲν ὅπτι τὴν ἰσπορηζαμένην

thaliter percussit. Is vero quū cecidisset, à fuga conuersi qui cum Agesilao erant, suam certando victoriam effecerunt, quum Thebanis Lacedæmonii longè fortiores visi fuissent.

Sparta verò pecuniis indigēte, quippe quæ peregrinos aleret milites, Agesilaus in Ægyptū profectus est, ab Ægyptio rege mercede conductus. Sed quum propter vestis tenuitatem indigenis contemptui foret (expectabant enim Spartzæ regem, ut Perfarū, decenter ac sumptuose ornatum videre) eoque malè de ipso sentirent, breui declarauit Agesilaus magnificentiam & dignitatem prudentia parari oportere.

Quum autem eos quos instructurus erat impendenti periculo territos videret tum propter hostium multitudinem (ducenta nanque millia erant) tum propter suorum paucitatē, decreuit priusquam confligeret, sacrificium facere, ac aliis insciis in sinistra manus palma victoriā descripsit, acceptumque ab aruspice iecur in scriptæ manu

imposuit. Id verò tantisper tenens, dum literarum notæ iecori imprimerentur, se ambiguū esse simulabat. Postea verò commilitonibus iecur ipsum ostendit, asserens deos ex scriptis victoriam demonstrare. Certum igitur id victoriæ signum rati, ad pugnam audacter ineundam sunt confirmati.

Sed hostibus multitudine sua Aegyptiorum castra fossa cingentibus, Ne-ctabiōque cui auxilio erat, censente erumpendum ac decertandum esse, Nequaquam impediendi (inquit) sunt hostes nobis pares esse volentes. Ac ita quum adhuc spatii parum ad coniungendam superesset fossam, in illo quod reliquū erat intervallo acie instructa, cum paribus par congressus, eos in fugam vertit, & paucis militum suorum amissis, magna hostiū edita cæde ingentem pecuniæ vim in patriā misit.

Ex Aegypto autē cum classe rediens quum in morbū incidisset, iis qui secum erant mandavit moriens, ne sibi fictam pictamve aut effigiatam corporis imaginem efficerent. Nam siquid

χαίρει κρατῶν ἢ ἐφ' ἰκαλὸν χρόνον, ὑπέφαυτε διαταμίον καὶ ὡσεὶ τοῖσι ἔχον ἴσοροῦτος, μέχρι τῶ ἡπείρωσι ἀναλιθίντες ἐπιπόθησαι οἱ ἦν ἡραμμάτων χρασεκλήρες· ἔ ποτε πῆς σιωπῶν, ἔδωκε μέλλοισιν ἐπεδίκνε, φαιδός τοῖς τοῖς δὲ ἦν ἡραμμένων ὀφθαθαίτικω, ἀσφαλές οὐδ' ἐκίχελον δόξαντες ἔχον τῷ κρατῶσι, ἐπαρροσαι ὡς τῷ μαζῶ.

Περίεπαρροσαι δὲ ἦν πολέμιον τὸ στρατόπεδον αὐτῷ δὲ τὸ πλῆθος, καὶ Νεκταβίου ὃ σιωπῶν χρασεκλήρους ἐπιθίται καὶ δὲ μαζῶσαι, οὐκ ἔφθ δὲ ἡραλίον τις πολέμοις ἴσοις αὐτοῖς ἡνῶσαι βουλοῦσιν. ἐπ δὲ μικρὸν ἀπολιπούσης τῆς παύρου σιωπῶν, κατὰ τὸ τοῦ ὡσεὶ τῶ δὲ λέπειν, καὶ ὡς ἴσοις ἴσοις ἀζωνιταίως, ἀροπῆν ἐποίησατο καὶ πολλῷ φόρον ἦν πολέμιον ὀλιγῶν τοῖς ὡς αὐτὴν στρατώταις, καὶ χρασεκλήρους τῶ ἀ τῷ ὡσεὶ διεπέμψατο.

Κατὰ ἢ τῷ Αἰγύπτῳ ἀποπλῆν ἀποπλῆν, ἐνὶ φλαῶ τοῖς ὡς αὐτὴ μὴ τῷ πλάσαι μῆτι μινηλαῶ ὡσεὶ τῷ πλάσαι μῆτι. Ἐἰ δὲ

πκαλὸν ἔργον πεπίηκα, τοῦτο μὲ μνημῶν
ἔσαι· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ παῖτες ἀνδραίπτες,
βαναιῶσαν οὐδ' ἰδὸς ἀξίων ἔργα οἶπτες.

ΑΓΗΣΙΠ. ΤΟΥ ΚΛ. ΑΠ.

Ἀγησίπλις ὁ Κλεμβρόπου, εἰπόντος π-
νος ὅπ Φίλιππος ἐν ὀλίγαις ἡμέραις Ολυμ-
θον κατέσκαψε, Μα' ποῖς θεοῖς (εἶπεν) ἄλ-
λιω ποιαί τιμὴ ἐπολαπλάσιον χροῖω οὐκ
οἰκοδομήσῃ.

Ἀμου δὲ εἰπόντος ὅπ μετὰ τῶν ἀχμα-
ζόντων βασιλῶν ὠμῆρθοι, καὶ οὐχ εἰ
παῖδες οὐδ' αἰ ζωάντες αὐτῶν, Δικαίως,
εἶπεν. αὐτοῖς γὰρ ἡμαῖς καλῶς ἔχον ὄντι
ταῖς αὐτῶν ἀμεροπίας φέρειν.

Βουλοδίου δ' αὐτῷ σκύλακος οἰκοδο-
μετὰ τῆμασθ' ὡς πρὶ εἶπεν, ἐπ' ἔστιν ἔλατ-
τῆ παρ' αὐτῶν, Οὐδὲ γὰρ ἀνδρῶν (εἶπεν)
πρόσθεν, ἀλλὰ τῶν ἑγγύς.

ΑΓΗΣ. ΤΟΥ ΠΑΥΣ. ΑΠ.

Ἀγησίπλις ὁ Παισανίου, Ἀθηνῶν
πρὸς αὐτὸν πρὸς ὧν εἶχον πρὸς ἀμύλοις
ἐγκλημασθῶν, τιμὴ τῶν Μεγαρίων πρὸ-
λατ' ἐκλήπτην λαμβανόντων, Δισχοῖ (εἶ-
πεν) ἢ Ἀθηνῶσι ποῖς ἀφρησαμῆροις τῶν

præclari operis (inquit) gestis, id mei
monumentum erit : sin minus, ne o-
mnes quidem statuae, ut quæ vilium
hominum ac nullo pretio dignorum
opera sint.

ΑΓΕΣΙΠ. ΚΛΕΟΜΒ. ΑΡ.

Agesipolis Cleombroti quum qui-
dam dixisset Philippum paucis diebus
Olythum euertisse, Per deos (inquit)
talem aliam urbem multo longiori tem-
pore non ædificabit.

Alius item quum dixisset ipsum cum
æqualibus regem obsidem fuisse, non
autem filios eorum & vxores, Merito,
inquit. Decet enim nos peccata no-
stra ferre.

Sed quum ipse vellet catulos dono
sibi mitti, quidamque dixisset illorum
apud se non esse educationem, Ne vir-
rorum quidem antea (inquit) fuit quæ
tamen nunc est.

ΑΓΕΣΙΠ. ΠΑΥΣ. ΑΡ.

Agesipolis Pausania, Atheniensibus
de mutuis criminibus ad Megarensium
ciuitatem prouocantibus, Turpe (in-
quit) est ὁ Atheniensēs, ὅς qui snt

Græcorum duces, minus quàm Megarenſes ius ſcire.

AGID. ARCHID. AP.

Agis Archidami quum olim ephoridixiſſent, Vade iuvenes tecum ducens in huius patriam : dux nãque hic ipſe tibi erit ad arcem occupãdam, Et quo (inquit) modo tutum eſt ò ephori, tot iuvenes credere patriæ ſuæ proditori?

Interrogatus autẽ quæ potiſſimum diſciplina Spartæ exerceretur, Scire (inquit) & imperare & obtemperare.

Lacedæmonios verò dictitabat interrogare non quot ſunt hoſtes, ſed vbi ſunt,

Verùm apud Mantineam quum dimicare cum hoſtibus quod plures forent prohiberetur, Necelle eſt (inquit) cum multis pugnare, qui multis velit imperare.

Quodam autem interrogante, Quot ſunt Lacedæmonii? Quot (inquit) ſatis ſunt ad malos arcendos.

Quum verò Corinthiorum muros præteriret; ac illos & altos & munitos

Εμῶν ἥσαν εἶδεται Μεγαρέων τὸ δῆλαιον.

ΑΓΙΔ. ΤΟΥ ΑΡΧ. ΑΡ.

Αγὺς ὁ Αρχιδάμου ἄθ' ἔφορον περὶ εἰπίπται. Βάδιζε πρὸς ἡδὼνται ἔχον ὅπῃ πῶς ἑσῶτου πατρίδα ἡγήσεται δέ ἑσ' αὐτὸς οὐπερ ὅπῃ πῶς ἀκρόπολιν, καὶ πῶς (εἶπ) καλῶς ἔχον δῆλαι, ὡ ἔφοροι, πούτῃς νέες πῆσιν τῶ ἢ αὐτὸ πατρίδα ἀπεθιδόντες;

Ἐρωτηθεὶς δ' ἡ μάθημα μάλιστα ἐν Σπάρτῃ ἀσκεῖται, τὸ γινώσκειν (εἶπ) ἀρχὴν καὶ ἀρχαῖα.

Οὐκ ἔρη δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐρωτῶν ἀποστειδὼν οἱ πολέμοι, ἀλλὰ ποῦ εἰσιν.

Εἰ δὲ Μαιπνεία κεφλούδος δῆμα μάχου πρὸς πελεμίους πλείον ἐσσι, εἶπ, Ἀτόσκη πολλοῖς μάχου πρὸς ἀρχὴν πολλῶν βουλόμενον.

Πῶς γὰρ τοῦ δὲ ἀνοκ πόσοι εἰσιν οἱ Λακεδαιμονίαι, Ὅσοι ἰκανοὶ (εἶπ) πρὸς κακοῖς ἀπρυκεν.

Διεισχόμενος δὲ πρὸς Κορινθίαν τεύχῃ καὶ πασάμενος ὑψηλὰ τε καὶ οὐχ ἔσ,

ὀπιπολύ τε ᾠδρατείνοντα, Τίνες (εἴ-
πων) αἶ τὸν τόπων καπικουσι γυναι-
κες;

Σοφιστὸς δὲ πρὸς εἰπόντες Παύτων λόγος
ὅτι κράσσον, Οὐκῦν (εἶφη) σὺ εἰαὶ στωπᾶς,
οὐδενὸς ἀξίος εἶ.

Ὡς δὲ Ἀργεῖοι ματὲ πλεῖ ἢ ἦσαν ἀ-
σιώτων αἰτιῶν πάλιν Σπασύτερον, πα-
ραστομάριος ὄρων ἤδη συμμαχῶν πρὸς
πλείους, Θαρρεῖτε (εἶπεν) ὦ ἄνδρες, ὅ-
που τὸ ἡμεῖς οἱ νικῶντες ὀρρωδούμεθα, πῶς
δοκεῖτε ποιεῖν πρὸς ὑφ' ἡμῶν γεννη-
μένοις;

Πρὸς δὲ τὸν οὐκ ἦν Ἀδδῆρων φρεσβυ-
τέρω, ὅτε κατεπαύσατο πολλὰ εἰπὼν, ἐρω-
τῶνται πῶς τοῖς πολιταῖς ἀπαγγεῖλοι, Ὁπ (εἶ-
φη) ὅσον σὺ χρέονος λέγαν ἔχῃς, ποσὺν πρὸς
ἐγὼ στωπῶν ἤκουον.

Ἐπαρουσῶν δὲ πρὸς Ἡλείους ὅπ δι-
καίοντα πρὸς εἰς ὡς τὸν ἀγῶνα ἤδη Ὀλυμ-
πίων, Καὶ πῶς μέγα (εἶπεν) ἢ Σαμασῶν πρὸς
σιν, εἰ ὅν ἔπει πρὸς τε μῶς μόνον ἡμέρα δι-
καμοσῶν χρώνται;

Πρὸς ὃ πρὸς φάσκοις ὅπ φρονουσι πρὸς

& in multum spatium protēfos vide-
ret, Quenā (inquit) sunt hunc locum
habitantes mulieres?

Idem quum rhetor quidam dixisset
orationem rerum omnium potentis-
simam esse, Igitur si tu taces (inquit)
nullo pretio dignus es.

Argiui autem postquam fuerant su-
perati, rursus audacius multo quum
ipsi obtiam essent facti, socios videns
perturbari, Confidite (inquit) ὄ viri. Nā
quando nos victores timemus, quid
putatis eos facere qui à nobis victi
fuerunt?

Idem Abderitarū legato, qui quum
multa loquutus finem dicendi fecisset
ac rogaret quidnam ciuibus suis renū-
tiaret, Te (inquit) mihi tacenti tanto
tempore auditum fuisse, quantum tu
dicendo sumpstisti.

Quibusdam verò Eleos laudantib⁹
quòd in Olympiorū certamine iustis-
simi forent, Ecquid magnum (inquit)
aut mirandū faciūt, si per annos quin-
que vno dūtata die iustitia vtuntur?

Quodam autem dicente nonnullos

ex alia domo ipsi inuidere. Igitur & sua (inquit) mala, & ad hæc tum meatum amicorum bona, illos cruciabit.

Idem quū quidam consuleret transitum hostibus fugientibus esse dandum, Et quo (inquit) modo eū iis qui ob timiditatem fugiunt non pugnant, cum iis qui ob fortitudinem manent, pugnabimus?

Quodam autē de Græcorum libertate sermonem inferente, non ignobilem quidem sed effectu difficilē, Tua (inquit) o hospes verba & virium indigent & pecuniarum.

Quum verò quidam diceret Philippum imperium Lacedæmonis Græciam esse facturū, Satis (inquit) nobis est in propria terra conuerti.

Legatus autem ex Perintho quum Lacedæmona venisset, longiore vsus est oratione. Sed postquam sine dicendi facto Agin rogauit quid Perinthiis renuntiatur? esset, Quid aliud (inquit) quàm te vix finem dicendi fecisse, me verò tacendū.

Cæterum solus quum ad Philippū

πὲς ἀπὸ τῆς οὐκ τῆς ἐπέρας οἰκίας, Οὐκ οὐκ (ἔφη) τὰ ἴδια αὐτοῖς κακὰ λυπήσθαι, καὶ πρὸς ὧν τοῖς τὰ τε ἑμὰ καὶ τῆς ἐμῶν φίλων ἀγαθὰ.

Συμβουλεύοντος δὲ πρὸς ὅτι δεῖ πῶς φέροιται τῆς πολιτείας διδοῦναι διδοῦναι, Καὶ πῶς (ἔφη) τοῖς ἕξ ἄλλαν φέροιται μὴ μαζόμενοι, τοῖς δὲ ἀδρεῖαν ἰβροῖσι μαχόμεθα;

Προσπερομένου δὲ ἔνος πρὸς τῆς τῆς Ἑλλάνων ἐλευθερίας λόγον ἀναγγεῖν ἰδὺς, διερχοῦν δὲ ὅτι τελεθῆναι, Προσδέονταί σου ὡς ζῆτε (ἔφη) οἱ λόγοι δεινὰ μὲν ἔχουσι.

Λέγοντος δὲ πρὸς ὅτι Φίλιππος αὐτῶς αἰετὶ ἄν τινὲς Ἑλλάδα ποιήσῃ, Ἰκανὴ ἢ μὴ (ἔφη) ὡς ζῆτε ἢ ἂν τῆ ἴδια αἰασροφῆ.

Πρεσβυτέρους δὲ Περσῶν τοῦ ἑσπέρου εἰς Λακεδαίμονα, ἐμακρηστέρι ὡς εἰ ἐπαύσατο λέγων, καὶ ἠρώτα τὸν ἄγιν πῶς δεῖ τοῖς Περσῶν ἀπαγγεῖλαι, Τί δὲ ἄλλο (ἔφη) ἢ ὅτι σὺ ἰδὺς μάλιστα ἐπαύσω λέγων, ἐγὼ δὲ ἐπαύσω;

Πρεσβυτέρους δὲ μόνους ἦκε πρὸς Φίλιπ-

ποι εἰπόντες ἢ οὐκ εἰς, Τι πῶς; μόνος ἔχεις ἔφη, Καὶ γὰρ ὡς εἶα.

Φύσαντες δὲ πρὸς τὴν ὄρεσβυτιανὴν ὡς αὐτὸν γρηγορῶν ὄντα, ἵπσει δὲ τὰ ἄρχαία νόμιμα ἐκλόμβρα ἐώρεα, ἄλλα δὲ παρεδόδομβρα μοχθηρὰ, διότι τὰ αἰῶν κατὰ γίνεται ἐκ τῆς Σπέρτης, παύσαν ἔπει, Κατὰ λόγον οὕτω ὡς αἰεὶ τὰ ὡραίαματα ἐκ τῶν γίνεται, καὶ γὰρ ἐγὼ παῖς ὢν ἤκουον ὡς εἶ ποῦ παύσεσθαι τὰ αἰῶν κατὰ γέγενε παρ' αὐτοῦ, ἔφη δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ παύσει ὄντι πῶς εἰρηκίαια, ὡς πούρη Σαρμαζέων ἐκ χεῖρα τὰ μετὰ ταῦτα ὄντι ὡσπέρων, ἀλλ' ἐκ τῶν βελτίων καὶ ὡραίων ἄρα ἔστι.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς αὐτὸς ἐλευθεροῖσθαι ἔφη, Ὁ ἀνάπυ καταφρονῶν, ἔφη.

ΑΓΙΔ. ΤΟΥ ΝΕΩΤ. ΑΠ.

Ἄγισ ὁ νεώτερος, Δημάδου λέγοντος ὅτι τὰ Λακωνικὰ ἔστιν ἄρα μικρότητα καταπίουσαν οἱ Σαρμαζέων, Καὶ μὲν ἔφη) εἰ Λακωνικὰ οἱ ὄντι πολέμων τῶν ἔστιται ἐφικνωτάται.

Πρὸς δὲ αὐτῶν ποικρὸν ἐρωτῶν ἄρα πάλαι καὶ πρὸς ὄριστος δὲ Σπαρτιάτης, Ὁ ἄρα αἰετοῦ ἔστιται.

legatus venisset, ac ille dixisset, Quid ita vnus venisti? Nempe ad vnū, inquit.

Idem quum ex senioribus quidam, qui videbat solutus veterib⁹ legitimis, alia quaedam flagitiosa induci, ei iam senescens dixisset, Quare superna Sparta fiunt interna? iocans ait, ex ratione sic res procedere si illud fiat. Etenim quum ego puer essem, ex patre audiebam superiora apud ipsos inferiora fuisse. Aiebat autem patrem puero sibi ea dixisse, quare nō esse mirandum si posteriora prioribus sint peiora, sed sicubi meliora & similia.

Interrogatus autem quo modo quis liber permaneat, Si mortem (inquit) contempserit.

ΑΓΙΔ. ΙΥΝ. ΑΡ.

Agis iunior dicente Demade enses Laconicos à praestigiatoribus propter breuitatē deuorari, At Lacedaemonii (inquit) huiuscemodi ensibus hostes affequentur.

Ad improbū verò hominem saepe interrogatē quis optimus Spartiata foret, Qui tui dissimillimus est, inquit.

ΑΓΙΔ. ΥΛΤΙΜΙ ΑΡ.

Agis ultimus rex Lacedæmoniorū ex infidiis captus, & indicta causa ab ephoris condemnatus, quū ad laqueū abduceretur, intuitus quendam ex ministris flentē, Desine (inquit) ὁ homo propter me flere. Nam adeo iniquē & iniustē moriens, potentior iis sum qui me interficiūt. Et quum hæc dixisset, vtrò collum laqueo tradidit.

Idem quum à parentibus rogaretur vt sibi ad iniusti quiddam adiutor esset, aliquandiu contradixit: sed quum instarent, Quamdiu (inquit) apud vos fui, ne vnā quidem iustitiæ cognitionem habui: posteaquam autem me patriæ tradidistis legitimisque ipsius institutis, ac etiam iustitia & probitate erudistis vt potuistis, hæc potius quàm vos sequi tentabo. Et quoniam vultis me optima facere: optima verò sunt cum homini priuato, tum multo magis principi quæ iusta sunt: faciam quidem quæ vultis, sed quæ dicitis, recusabo.

ΑΓΙΔ. ΤΟΥ ΤΕΛ. ΑΠ.

Άγις ὁ πλουτῆς ἦν Λακεδαιμονίων βασιλεῖν δὲ ἐνέδρας συλλεφεθεῖς, καὶ καταδικασθεῖς ὑπὸ τῶν ἐφόρων χειρὶς δικῆς, ἀπεχρησθῆς ἐπὶ τὸν βρόχον, ἰδὼν πῶς ἦν ὑπερετῶν κλαίοντα, Παύσαι (εἶπεν) ἢ αὐτῶν πῶς ἐμοὶ κλαίειν, καὶ γὰρ οὐτὰ ἄδικαιόμην καὶ ἀδίκως ἀποκλῆσθαι, κρείσσον ἐμὶ ἦν αἰαιρομῶν. Ἐταῦτα εἰπὼν παρέδωκε τῷ βρόχῳ τὸν βράχμον ἐκουσίως.

Ακρότατος, ἐπεὶ οἱ γενεῖς αὐτὸν ἀδίκον πὶ συμφορᾷ αὐτοῖς ἤξιον, μὴ χειρὶς αἰτέλην: ὡς δὲ ἐπέκειτο, ἔπειν, Ἐως μὲν παρ' ὑμῶν ἴω, οὐκ ἠπαύμιεν δικαιοσύνης οὐδέμην ἐνοιῶν: ἐπεὶ δὲ μετῆ πατρίδι παρέδοτε καὶ τοῖς τῶν νόμων, ἔπιν δὲ δικαιοσύνη καὶ καλοκαγαθία ἐπαυθῆσατε ὡς ἠδυνάσαθε, τοῦτο πειρασόμεθα ἢ ὑμῶν ἐπαυθῆσαι καὶ ἐπὶ τῆλε πᾶσι φορεῖσθαι, ἀεὶ πᾶσι δὲ δικαίᾳ ἐστὶ καὶ ἰδιώτη καὶ πολὺ μᾶλλον ἀρχῶν, φορεῖσθαι ἢ τῆλε πᾶσι δὲ λιγυρῶν πειρασόμεθα.

Α Λ Κ. ΤΟΥ ΤΗ Λ. Α Π.

Αλκαμένης ὁ Τηλέαρου, ποταμίου ἑνὸς
πᾶσι αὖτε πρὸ βασιλείαν διετηροῖται, εἰ
πρὸς πλείονος (ἔφη) πρὸ κέρδους μὴ ποιοῖται.

Ἐτέρου δὲ ὀπιζηνοῦτος διεξήκει πρὸς
Μεσσηνίων δῶρα οὐκ ἐδέξατο, Οὐ λαβόν-
τος μου (ἔφη) πρὸς τίς νόμοις εἰρωμῶν ἄ-
ρῶν ἀδύνατον.

Λήγοντες δὲ πρὸς ὅτι σωεσαλμῶνος ζῆ-
ικαίλι οὐσίαι κεκλιμένους, Καλὸν γὰρ (ἔφη)
πλεῖσθαι κεκλιμένους ζῆν καὶ λογισμὸν καὶ κῆ-
τιμὴν ὀπιζομίαι.

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ι Δ Ο Υ Α Π.

Αλεξανδρίδας ὁ Λέοντος πρὸς τὴν ἀσ-
φοροῦντα διεξήκει πᾶσι πῶς πολλὰς ἀπὸ
γμορμῶν φυλάξω, ὡς λάσσει (ἔφη) μὴ πᾶσι
πόλιν φάσσει ὀρρώδει, ἀλλὰ πᾶσι δικαιο-
σύμῳ.

Τὰ δὲ πῶς ἐφόρει τὰ δέοιται μὴ λήσσει-
π, πλεῖσθαι δὲ πρὸς ἰκαίων, ὡς ζῶντες (ἔφη) οὐκ
ἐν δέοντα δέοντα καὶ.

Πῶς βασιμῶν δὲ ἑνὸς διεξήκει πρὸς
εἰλωσὶ πρὸς ἄρχοις ἐγχερίζουσι, καὶ
οὐκ αἰπὴν ὀπιμαλοῦνται, Ὅτι (ἔφη)

Α Λ Κ Α Μ Ε Ν. Τ Ε Λ. Α Ρ.

Alcámenes Telecri quodam rogan-
te quo modo regnum quis optimè ser-
uaret, Si lucrum, (inquit) non multi
fecerit.

Altero autem quarente cur à Mese-
niis munera non accepisset, Quia si ac-
cepisset, (inquit) cum legibus pacem
agere nequirem.

Sed quodam dicente ipsum parcè
vivere amplas satis diuitias possiden-
tem, Nempe illū qui multa possideat,
(inquit) non ex libidine, sed ex ratio-
ne vivere decet.

Α Ν Α Χ. Λ Ε Ο Ν Τ. Α Ρ.

Anaxandridas Leontis ad eum qui
ægrè ferebat quòd exularet, O bone
(inquit) ne urbem relinquens horreas,
sed iustitiam.

Dicenti verò cuidam Ephoris op-
portuna quidem, sed pluribus quàm
par erat, O hospes (inquit) non oppor-
tunè vteris opportuno.

Quodam autem percontante cur a-
gros Hilotibus & mancipiis colendos
traderent, ac non ipsi colerent, Quia

illos (inquit) non ut ipsos coleremus, sed ut nos, comparauimus.

Quum autem quidam alius diceret gloriam nocere, atque felicē eum esse qui ab illa sit alienus, Igitur qui iniusta perpetrāt, (inquit) ex oratione tua essent felices. Nam quomodo sacrilegus iniustusve gloriam curet?

Alio autem interrogāte, Cur in bellis Spartiatæ audacter periculis se exponunt? Quia (inquit) de vita vereri, non, ut alii, timere studemus.

Idem alio quodā percontante quare capitales causas pluribus diebus seniores audiunt, & si quis est liberatus, nihilomin⁹ est reus, Pluribus (inquit) diebus iudicant, quia de morte qui errauerint, si consilium mutare non possunt. Legibus autem obnoxium esse oportet, quia secundum hanc legem licet etiam melius consultare.

ΑΝΑΧ. ΕΥΡΥC. ΑΡ.

Anaxander Eurycratis, quodam rogante cur Lacedæmonii pecunias in publicum non congregent, Ne qui

φι) οὐ πύτων ἑπιμελοῖμφοι, ἀλλ' ἐαυ-
τῶν, αὐπις ἐκπασάμετα.

Ἐπρου δέ πνος λίγοιτος ὅπ βλάπιοισν
αἱ δόξαι, καὶ ὅπ ποιπιτο ἄπαμαγίς ἄ-
δουμόγιοισν. Οὐκοῦν οἱ τὰ ἀδίκαι (ἐφπ) ποι-
οῦνπι, καὶ τ' ἔσσι λίγοι ἄδαιμόνεσ αἱ ἔεν.
πῶε γδ αἱ πῆ ἱεροσλῶν ἢ ἀδίκων δόξηε
ὅπιμελοῖπι;

Ἄμου ὃ ἑρωτῶντες δὲ π ἔν πῆε πολέ-
μοε Σπαρτάται γάρραλέοε κιδευθῶι-
οισν, Οἱ (ἐφπ) δ' εἶδαμ πῶε βίου μελετῶ-
μεν, οὐχ ἄσπῶ οἱ ἄμοι φοβεῖδαμ.

Ἐρωτῶν ὅε δέ λιοε αὐπῆν δὲ π πῆε πῶε
ἔθ θανάτῆ δίκαιε πλείοισν ἡμέραιε οἱ γέροτεε
κρίνεσν, καὶ ἀποφύγηε, ὅπ οὐδέν ἑσῶν
ἔβῆν ἑσῶ δικοε. Πολλῶε μεν (ἐφπ) ἡμέραιε
κρίνοισν, ὅπ πῶε θανάτῆ πῆε δὲ μῆροταίε-
οισν ἐκ ἑστῆ μάτῆ βουλόσαδῶ νόμοι δὲ ἑσῶ-
δικοε δῆσῆ ἔπ, ὅπ καὶ πῶπῆν πῆν νόμοι αὐ
εἶη καὶ πὲ κρείπιοτα βουλόσαδαμ.

ΑΝΑΞΑΝ. ΤΟΥ ΕΥΡ. ΑΠ.

Ἀνάξανδοε ὁ Εὐρυκράτοε, πωθα-
νομήριοε πῶε δὲ π γέηματα οὐ σινά-
γιοισν εἰε τὲ δηγέσιοε, Σπῆε (ἐφπ) μῆ

οὐ φύλακες αὐτῶν, γινόμενοι διαφθεύον-
ται.

ΑΝΑΞΙΛΟΥ ΑΡ.

Αναξίλας πρὸς τὸν Σαυμάζοντα δὲ τὴν
οὐ ἔφοροι ποῖς βασιλεῦσιν οὐχ ἰσπεξάν-
σανται, καὶ ταῦτα ἰσὸς τῶν βασιλέων κα-
τῆσθαι ἴδοντο. Διὰ τὴν αὐτῶν αἰτίαν (ἴφθ) δὲ
λεῶ καὶ ἐφορβόισιν.

ΑΝΔΡΟΚΛ. ΑΠ.

Ἀνδροκλίδης ὁ Λάκων πηρωθεὶς τὸ σκί-
λος, καὶ τῆσθεξεν αὐτὸν εἰς τοῖς πολεμαῖς.
ὡς δὲ ἴσαντο πνὲς διακρολύντες, ὅτι ἐπι-
πῆρωτο, Ἄμ' οὐ φθύζοντα (εἴπει) ἴδοντα δὲ
δὲ εἰ ποῖς αἰππτα γένοις μάχου.

ΑΝΤΑΛΚ. ΑΠ.

Ἀνταλκίδης ἐν Σαμοθράκῃ μισοῦμενος
ἐρωτηθεὶς ἰσὸς τῶν ἱερέων τὴν δεινότητα δὲ
δρακὸν ἐν τῷ βίῳ. Εἰ πῶς πῶσθε κταὶ βι-
οῦπν, εἰσονται (εἴπει) αὐτοὶ οἱ θεοί.

Πρὸς δὲ τὴν ἀμαθῆς καλοῦσθε τοῖς
Δακεδαμονίοις Ἀθηναίων, Μόνοι γινώ-
(εἴπει) ἴμεν, οὐδὲν μεμαθῆκαμεν παρ' ἡ-
μῶν κακόν.

custodes illarum fiut (inquit) corrup-
tantur.

ΑΝΑΞΙΛΕ ΑΡ.

Anaxilas ad eum qui mirabatur cur
Ephori non assurgant regibus, præfer-
tim à regibus ipsi constituti, Eadem
(inquit) causa qui Ephori sunt.

ΑΝΔΡΟΚΛ. ΛΑΚ. ΑΡ.

Androclidas Lacon crure mutilatus
inter bellatores seipsum locavit. Sed
quum quidam ipsum prohiberent,
quia mutilatus erat, Atqui nō fugiētē,
(inquit) sed manentem oportet cum
hostibus ex opposito instructis pu-
gnare.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΕ ΑΡ.

Antalcidas quum in Samothracia
initiatetur, à sacerdote rogatus quid
grauissimum in vita perpetrasset, Si
quid mihi (inquit) tale perpetrātū est,
dii ipsi sciunt.

Aduersus Atheniensem verò quen-
dam Lacedæmonios indoctos appellā-
tem, Nos nimirum (inquit) soli nihil
mali à vobis didicimus.

Sed quum alius Atheniensis aduer-
sus eum dixisset, Nos quidem à Ceph-
iso persape vos fugauimus, At nos (in-
quit) ab Eurota vos nunquam.

Interrogatus autem quomodo quis
maximè hominibus placere posset, Si
cum ipsis (inquit) quam suauissimè cō-
uerfetur ac vtilissima afferat.

Idem quū declamator quidam Her-
culis laudationem lecturus esset, Quis
enim (inquit) illum vituperat?

In Agesilaum verò à Thebanis in
pugna vulneratū, Mercedem (inquit) à
Thebanis recipis, quos neque volen-
tes neque scientes pugnare docuisti.
Videbantur enim Thebani assiduis A-
gesilar contra ipsos expeditionibus pu-
gnaces effecti.

Sparta verò muros esse iuuenes di-
stitabat, fines autem, hastarū cuspides.

Sed ad eum qui quarebat cur bre-
uibus Spartiate pugionibus in bello
vrerentur, Quia cum hostibus (inquit)
cominus dimicamus.

ANTIOCHI AP.

Antiochus quū esset ephorus, post-

Ἐπρου δ' Ἀθωαίου πρὸς αὐτὸν εἰπόν-
τες, Ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς ἀπὸ τῶ Κηφισοῦ πολ-
λακίς ὑμᾶς ἐδιώξαμεν. Ἡμεῖς δ' (ἔφη) οὐ-
δέποτε ὑμᾶς ἀπὸ τῆ Ευρωτα.

Ἀμὰ δ' ἐρωτῶντες ὅς πῶς αἰ τις μάλιτα
ἀρέσκοι τοῖς ἀνθρώποις, εἰ ἤδιστα μὲν (ἔ-
φη) αὐτοῖς διαλέγοιτο, ἀφελεμώτατα δὲ
προσπέροισι.

Σοφιστὴ δὲ πνεὸς μέλλοντες ἀεικνιάσκεν
ἐγκωμιον Ἡρακλέους, τίς γὰρ αὐτ' (ἔφη) ψήξῃ;

Πρὸς Ἀγισίλαον πηγήτα ἐν μάχῃ ὑπὸ
Θηβαίων, Ἀπίλας (εἶπε) τὰ διδασκάλια,
μὴ βουλομένοισ αὐτοῖς μισθ' ὀππιαμφοῖς
μάχῃσιν διδάξας. ἐδόκει γὰρ πῶς σιω-
χέσιν ἐπ' αὐτοῖς τῶ Ἀγισίλαου στρατείας
μάχῃσιν γιγνόνται.

Ἐλεγε δὲ οὗτος τεύχεσσι τῆς Σπάρτης,
πῶς νέες ὄβρα δὲ ταῖς ὀππιδραπιδας.

Πρὸς δ' ὅτι ζῆτιπῶτα ὅτι εἴχεται ὄμοις
βραχέσι καὶ πόλεμον χῶνται λακεσαι μῶ-
ντι, Διὸς (ἔφη) πλῆστον πῶς περιμίοις κα-
χόμεθα.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΑΠ.

Ἐφεσῶν Ἀντίοχος, αἰς ἤκουσε ὅτι

Μεσσηνίους Φίλιππος πῶν χρεῖαν ἰδὼν
ἠρώτησεν εἰ καὶ δυνάμιν αὐτοῖς παρέχετο
ὥστε μαχομένοις πρὸς τῆς χώρας κρατῆ.

ΑΡΙΓ. ΑΠΟΦΘ.

Αριγεῖς, ἐπιγινώσκων πῶν οὐκ ἴ-
δῶς ἀλλὰ πᾶς ἦν ἀμοσίων ζωαι-
κῶν. Μαὶ πῶς τοῖς (εἶπε) πρὸς ἦν καλῶν
καὶ ἀδῶν ζωαικῶν οὐδένα δ' εἶ λόγων ἐ-
κῆ λέγειν ἀγνοεῖσθαι ὅτι αὐταῖς τὸ πρῶ-
τον ὁπίσθι τυχεῖν οὐσιν, πλὴν μοῖσιν πῶ
συμβεῖν.

Διὰ Σελινουῶτος δὲ περὶ τῆς Σικελίας
περὶ ὁδὸς, ἰδὼν ἐπὶ μνήματι ἐλευθῆρι
ὄπτην γραμμῆτον, (ὅς δ' ἔειπε)
Σβεννυῶτας περὶ πῶς δὲ περὶ νῆδα χαλκῆ
Ἐἴλε' Σελινῶτος δ' ἀμφὶ πύλας ἰδατο.
Δικαιῶς (ἔφη) ἀπὸ τῆς περὶ νῆδα καὶ
ἐδῆν ἀποσβεννυῶτας ὄπτην γραμμῆτον, πῶ-
να πῶν γὰρ ἰδὼν ὅλην αὐτῶν ἀφῆται κα-
τακαίωται.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΑΠ.

Αριῶν, ἐπιγινώσκων πῶς πῶν τὸ
Κλεομένης χρεῖαν, ὅπτην ἑρωτηθεῖς πῶ δ' εἶ
πῶν ἀγαθῶν βασιλῆα ποιεῖν, εἶπε.

quam audiuit Philippum Messeniis a-
grum dedisse, interrogavit an etiam
vim illis tribuisset qua de agro certan-
tes fierent superiores.

ΑΡΙΓΕΛΑΡ.

Arigeus, quibusdam laudatibus nō
suas sed quasdam ex vxoribus alienis,
Per deos (inquit) de vxoribus aliorum
nihil temere dicendum est. Ipsas enim
prorsus ignorari decet quales sint, prae-
terquam ab iis quibuscum viuunt.

Idem per Siciliae Selinuntem iter
olim faciens, quum in sepulchro quo-
dam vidisset elegiacum hoc inscri-
ptum,

(nis
Hicce Selinutos sub portis quando tyrā
Stinguitur, euenit Marte fero cadere:

Iure peristis (inquit) qui ardentem
tyrannidem extinguere conati estis.
Contra namque permittendum fuerat
totam concremari.

ΑΡΙΣΤΩΝΙΣ ΑΡ.

Ariston, laudante quodam Cleome-
nis respōsum quod interrogatus quid
bonū regem facere oporteat, dixerit,

Amicis quidem benefacere, inimicis autem malè, Et quanto (inquit) melius est ò bone, amicis quidem benefacere, inimicos verò sibi conciliare? Id quidem responsum etsi omnium confessione Socratis est in primis, ad Aristonem tamen etiam refertur.

Quodam autem percontante quot sint numero Spartiata, Quot (inquit) satis sunt ad hostes arcendos.

Sed quum quidam Atheniensium funebrem eorum laudationē qui fuerant à Lacedæmoniis interfecti, legeret, Quales igitur nostros (ait) esse censes qui istos deuicerunt?

ARCHIDAM. AP.

Archidamidas aduersus eum qui Charilam laudaret quòd in omnes similiter mitis foret, Ecquo (inquit) modo iustè quis laudetur, si in improbos quoque sit mitis?

Accusante autè quodam Hecatei rhetorem, quòd admissus ad ipsorum cōuiuium nihil dixerat, Ignorare mihi uideris (inquit) eū qui dicēdi peritus, dicendi quoq; tempus cognoscere.

πὺς ὡς φίλους ἀειχτητεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς πειθεῖν, καὶ πῶς κρείσσον (ἔφη) ὦ λαῶν τοὺς μὲ φίλους ἀειχτητεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς φίλους ποιεῖν, αὐτῇ Σακρασίῳ ὁ μολοζυμὸν ἢ πρὸς πάντων χρεῖα ὑῶσα, καὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται.

Γνωθαι αὐτὸν δὲ πρὸς πόσοι Σπάρταται τὸ πλῆθος, Ὅσοι ἱκανοὶ (εἶπ) τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸρκετε.

Τῶν Ἀθῆνῶν δὲ πρὸς ἐπαίμιον ὄπτιμιον ἀιζωνίσκοντες σὺ πτόσωντων ἰσθὸ Λακεδαιμονίῳ τ. Ροδαπὶς αὐτῷ (ἔφη) ἔτι νομίσεις πὺς ἡ μητέρους νικῆσαι τας τότες;

ΑΡΧΙΔ. ΑΠΟΦΘ.

Ἀρχίδα μίθας πρὸς τὸ ἐπαίμιον Χαεῖλαν ὅπ πρὸς ἀπαντας ὁμοίως πρᾶος ἰῶ, καὶ πῶς πὺς (εἶπ) δικαίως ἀνὲ παρνοῖτο, εἰ δ' πρὸς πὺς πειροὺς πρᾶος εἶπ;

Μεμφομένῳ δὲ πρὸς Γκαταῶν πᾶν σφισίῳ ὅπ πρᾶος κηθῆς εἰς τὸ στυσίπαι αὐτῷ, αὐτὸν ἔλεγε, Ἀγνοῖν μοι δοκεῖς (εἶπ) ὅπ ὁ εἰδῶς λόγον, καὶ τὸν πᾶ λέγει καὶ αὐτὸν ὀδόν.

ΑΡΧΙΔ. ΤΟΥ ΖΕΥΞΙΔ.

ἀποφθέγματα.

Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, παρομι-
νου πρὸς αὐτὸν πῆρες ὡς ἐσθλάσῃ τῆς Σπάρ-
της, Οἱ νόμοι καὶ τὰ ἀρχεῖα (ἔφη) καὶ τῶν
νόμοις.

Πρὸς δὲ τὸν ἐπαμυνούτῃ καταρωδὸν
καὶ θαυμαζόντα τίς δυνάμει αὐτῷ, ὦ-
λῶσε (ἔφη) ποῖον γέρας ὡρθεῖ σοὶ πῆς
ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔσται ὅταν καταρωδὸν
οὕτως ἐπαμνῆς;

Ἐπὶ δὲ πῆς αὐτῷ σωιστῆς ψάλτῃ, ἄ-
πεν, Οὕπως ἀγαθὸς ψάλτης ὄντι, Παρ-
ῆμιν δὲ γε ἀγαθὸς ζωμοποιός. ὡς οὐδὲν
δραφερον ἢ δι' ὄργανων φωνὴ ἢ δούλι' ἐμ-
ποιεῖν, τῆς δι' ὄφων καὶ ζωμοδ' σκλα-
σίας.

Ἰπταχουιδῶν δὲ ἕνος αὐτῷ τὸ νοῖτον ἡ-
δυνῶ, Πρὸς πῆς ἔφη, καὶ γὰρ διαπαρητήσα-
ται πλείων, καὶ ποιήσῃ τὰ ἀνδρῶν ἀ-
χρηστότερα.

Σαραποπόδιων δὲ παρὲν Κόρινθον,
εἶδεν ὄντος παρὲν τὸ τείχος πῆτου λαγυ-
οῦ ἀνασταίτας· εἶπε οὖν ὡρθεῖ πῆς ἐν-

ΑΡΧΙΔ. ΖΕΥΞΙΔ.

apophthegmata.

Archidamus Zeuxidami quum à
quodam interrogaretur quanam Spar-
tae anteponantur, Leges (inquit) & se-
cundum leges magistratus.

Ad eum vero qui citharædum lau-
dabat, & eius facultatē admirabatur,
O bone (inquit) quod præmium abs te
probris iuris statueretur, quando citha-
rædum tantopere laudas?

Idem, quodam cantorem commen-
dante, ac dicente, Hic bonus est can-
tor: At apud nos (inquit) hic bonus est
coquus. tanquam nihil interesset siue
per vocis, instrumenta, siue per opo-
riorum & iuris condituram voluptas
efficiatur.

Quodam autem ipsi pollice nte vi-
num suave, Ad quid? ait. Nam & plus
absumetur, & quæ ad utilitate in spe-
ctant, inutiliora efficiuntur.

Sed Corinthiorū urbē cum exercitu
aliquādo aggressus, quū lepūs ex loco
muris vicino excitat' esset, ad militē

inquit, Faciles capti nostri sunt hostes.

Duo autē quidā quum ipsum arbitrum sumpserint, ductos illos in Chalciæa lucum iurare coegit se iis quæ forent iudicata, staturos. Et quum illi iurassent, Idcirco (inquit) ne prius ex hoc loco recedatis quàm quæ inuicē vobis controuersia sunt, dissolueritis.

Filiabus verò suis quum Dionysius Sicilia tyrannus pretiosa misisset vestimenta, non accepit, dicens, Vereor ne puella istis induta mihi turpes videantur.

Filium autem quum vidisset cum Atheniensibus præcipitanter pugnantem, Vel adde viribus (inquit) vel magnanimitati detrahe.

ΑΡΧΙΔ. ΑΓΕΣ. ΑΡ.

Archidamus Agesilai quum à Philippo post pugnam Charonensem asperiores accepisset epistolam, rescripsit, Si vmbra tuam metitus fueris, nequaquam inuenies ipsam maiorem faciam quam esset antequam vicisses.

σεαπαίτις, Εύαλωτοι ἡμῶν οἱ περὶ μῶν εἰσι.

Δύο δὲ πῶτ διατιτῶν αὐτῶν λαβόντων, ἀρχαίων εἰς τὸ τῆς χαλκιδαικῆς πόλεως, ἔξωρκισι ἐμμεῖναι τῆς κριθῆσι αὐτῆς. ἡ μισοῦσάντων δὲ ἐκείνων, δεινὸν πῶν (ἐφν) μὴ πρὸς πρὸν ἀπληθῆν ὑμῶν, ἐκ τῆς πόλεως πρὶν αἰτῆ πρὸς ἀλήλους ἐξαλύσασθαι.

Τῆς δὲ θυγατρὸς ὅσον αὐτῷ ἰματισμῶν πολλῆν Διονυσίου τῆς περὶ τοῦ Σικελίας ἀρχαίας, οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν, Φοβούμαι μὴ πρὸς δέμας αἱ κόρας φαῖνῶσι μοι αἰσχραί.

Θιαπαίματος δὲ τὸν γόν πρὸς τῆς μαχόμενον Ἀθηναίους, ἢ τῆς διευαμῆ πρὸς τῆς (ἐφν) ἢ τῆς φροήματος ὑφῆς.

ΑΡΧΙΔ. ΤΟΥ ΑΓΗΣ. ΑΡ.

Ἀρχιδάμος Ἀθηναίων Φιλίππου μὴ τῶν ἐν Χαίρωνται μάχῃ σκληροτέρως αὐτῶν ἐπιστολῶν χάριτας, αὐτῶν χάριτας, Εἰ μετρήσεις τῶν σκαυτῶν σκαυτῶν, οὐκ αὐτῶν εὐροῖς αὐτῶν μείζονα γηθημενῶν ἢ πρὶν εἶναι.

Ερωτηθεὶς ὅτι πόσις χάραξ κρατῆσι
Σταρμάτα, ὄσης αὖ (ἔφη) τῆ δόξα ἐ-
φίκωνται.

Περελάδρου τῶ ἰατρῶ ἀγιολόγου καὶ π-
χίω ὄντος, καὶ ἐπαγουίδου δὲ τὰ μάλι-
σα, φαῦλα ὅτι ποιήματα χρᾶφοτος, τί δὴ
ποπεῶ Περελάδρε (εἶπεν) ἀπὶ χαλκίοντος
ἰατρῶ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθ' ὀπίθουμεις

Ἐν ὅτῳ τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ συμ-
βουλομένων ἱππῶν ὅτι πῶρρω τῆς οἰκίας
τίω μάχῳ σιναπτεῖν δεῖ, Ἄλλ' οὐ τῶ
(ἔφη) ὄραν δεῖ, ἀλλ' εἰ εὐμαχούμῳ κρείσ-
σοτες ἦν πολέμιον ἐσόμεθα.

Πρὸς δὲ τοὺς ἐπαγουίτας αὐτῶν ὅτε ἦ
πρὸς τοὺς Ἀρκάδας μάχῳ ὀπίκησι, Βέλ-
πον αὖ ἰω εἰ τῆ φρονίης (ἔφη) αὐτοὺς ὀπί-
μῳ μᾶλλον ἢ τῆ ἰσχύϊ.

Ὅτε ὅτι εἰς Ἀρκάδιαν ἐξέβαλε, πυθῦμι-
νος βοήθῳ αὐτοῖς Ἠλείοις, ἀπεσχεῖν αὐ-
τοῖς, Ἀρχίδαμος Ἠλείοις καλὸν ἦσυχία.

Τῶν ὅτι συμμαχῶν ἐν τῷ Πελοποννησια-
κῷ πολέμῳ ὅτι ἱππῶν πῶσα χήματα
δρᾶσι, καὶ ἀγιοῦτων ὀρίσαι τοὺς φόρους.
Ὁ πόλεμος, (ἔφη) οὐ τεταχμένα ζητῶ.

Rogatus autem quātam regionem
obtinerent Spartiatae, Quātam (inquit)
hasta assequuntur.

Quum verò Periander medicinae
arte clarus maxime quidem laudare-
tur, sed mala poemata scriberet, Quid-
nam (inquit) ὁ Periander pro gratio-
fo medico malus poeta vocitari af-
fectas?

Idem in bello contra Philippum
quibusdam consulentibus procul à do-
mo esse pugnandum, At hoc (inquit)
non est videndum, sed an pugnantes
hostibus superiores futuri simus.

Ad eos verò qui ipsū laudabat quòd
Arcadas pugna superasset, Melius (in-
quit) fuisset si prudentia illos potius
quàm viribus vicissemus.

Sed quando inuasit Arcadiam, au-
diens Eleos Arcadibus ipsis opitulari,
hanc ad illos epistolam dedit, Archi-
damus Eleis. Quies, bonum.

Sociis verò in bello Pelopōnesiaco
quærentibus quot pecuniæ satis foret,
rogantibusque vt tributa determina-
ret, Bellum (inquit) statuta nō quærit.

Catapulta autem iaculum quū vidisset tunc primūm ex Sicilia aduectū, Hercules, exclamauit, viri perit virtus.

Idem quum Græci nolent ipsi obedire, ac fœdera quæ cum Antigono & Cratero Macedonibus ista fuerant solvere & liberi esse, tanquā Lacedæmonii molestiores futuri essent quàm Macedones, Ouis (inquit) semper quidem eandem emittit vocē, sed homo multas & varias, quousque id quod visum est perficiat.

ASTYCRATIDÆ ΑΡ.

Astycratidas, posteaquā Agis apud Megapolin victus fuit in pugna contra Antigonum, quum ei quidam dixisset, Quid nūc facietis ο Lacedæmonii? an Macedonib⁹ seruietis? Equid? (ait) possētne Antigonus pro Spartanis pugnantes ne moriamur prohibere?

ΒΙΑΝΤΙΣ ΑΡ.

Bias insidiis ab Iphicrate Atheniensium imperatore circumuentus, militibus interrogatibus quidnam esset faciendum, Quid aliud (inquit) quàm vt

καταπληκτὸν δὲ βέλος ἴδων περὶ ὧστος οὐκ Ἰσικελίας κομᾶν, κατέβησεν, Ἡρακλῆς, ἀποκώλεν αἰδοῦς ἄρετά.

Ἐπὶ δ' οὐκ ἐβούλετο Ἐμίλιος πείθειν αὐτὰ καὶ λῦσαι τὰς πρὸς Ἀθηνοῦν καὶ Κρατῆρος τὰς Μακεδόνας οὐμολογίας, καὶ ἐλευθῆροι εἶναι, ὡς χαλεπωτέρων ἐστὶν ἰσχυρῶν Λακεδαιμονίων ἢ Μακεδόνων, εἶπε. Πρόβατον ἄρ' αἶέν τι καὶ αὐτῶν φέγγεται φωτῶν, αἰθρῶπος δὲ πολλὰς καὶ ποικίλας, ἕως αὐτὸ δόξαν ὀπίπλεσθαι.

ΑΣΤΥΚΡΑΤ. ΑΠ.

Ἀστυκράτιδας, εἰπὼς πρὸς αὐτὰν μητὴ τὸ ἦν τῆς ἡμετέρας Ἀθηναίων βασιλεία ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀθήνον μάχῃ περὶ μεγάλην πόλιν, τί ποιήσετε οὐ Λακεδαιμόνιοι; ἢ δουλεύσετε Μακεδόσι; εἶπε. Τί δὲ καλύσει αὐτῶν αὐτῶν Ἀθηναίων μαχομένων ἡμᾶς ἀποπαῖν ὑπὸ τῆς Σπάρτης;

ΒΙΑΝΤΟΣ ΑΠ.

Βίας δευδρόθης ὑπὸ Ἰφικράτους ἘΑθνηταίων στρατηγῆς καὶ ἐρωτώμενος ὑπὸ τῶν ἑσθίων τῶν ἢ δὲ εἰ ποιείν, τί γὰρ ἄλλο (εἶπε) ἢ ἡμᾶς

μὲν σώζομαι, ἐμὲ δὲ μαχόμενον ἀπο-
θαιεῖν;

ΒΡΑΣΙΔΟΥ ΑΓ.

Βρασίδης ἐν ἰσάσσοισι μὲν, καὶ
δηχθεὶς ἀφῆκεν εἰς παρὸντας,
οὐδὲν οὕτως (ἔφη) μικρόν εἶναι ὅ οὐ δύνα-
ται σώζεσθαι παρὰ ἀμύεσθαι πρὸς ἄπι-
χροῦντας.

Ἐν δὲ πρὶ μάχῃ διὰ τῆς ἀσπίδος ἀ-
καταπίεσι καὶ τῆ ἄρουρῃ τῆς αἵματος ἔλι-
κύσας, αὐτὸ πύτων τὸν πολέμον ἀπέκλειε.
Καὶ πῶς ἐρωτῶν ἐρωτηθεὶς, Προδούσης με
(ἔφη) τῆς ἀσπίδος.

Ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε πρὸς
ἐφόρους, Ἄσπεθ δὴλῶμαι, πρὸς ἕω ποτὸν
πόλεμον, ἢ πρὸς ἰσάσσοι.

Ἐπὶ δὲ σωίσει ποιεῖν αὐτὸν ἐλευθ-
ρουῦντα πρὸς ἄπιχρον Ἐκλινας, οἱ δὲ
πρὸς τῆς εἰς Λακεδαιμόνα πρὸς εὐρείς
τῆ μητρὶ αὐτῆ Ἀρχιλεονίδου πρὸς ἄπιχρον
πρὸς τῆ μητρὶ αὐτῆ ἰσάσσοι εἰ κατὰ ὅ οὐ Βρασίδης
ἐπὶ λῦσιν ἐγκωμιαζόντων ὅ οὐ ἄπι-
χρον, καὶ λέγοντων ὡς ἔστις ἄπιχρον ὅ οὐ πρὸς

vos seruemini, ego verò pugnando
moriar?

BRASIDÆ ΑΡ.

Brasidas quum in caricis muem
comprehēdisset, morsus dimisit. Tum
ad eos qui aderaut, Nihil (inquit) adeo
paruum est quod seruari non possit, si
eos vlcisī audeat à quibus inuada-
tur.

In quadam verò pugna iaculo per
scutū vulneratus, illa ipsa hasta è vul-
nere extracta hostē interemit. Sed in-
terrogatus quomodo fuisset vulnera-
tus, Prodeute me scuto, respondit.

Ad bellum autē egressus, ad epho-
ros scripsit, Quæcūque belli nocumen-
ta aut repellam, aut moriar.

Sed posteaquam ipsum cadere con-
tigit, Græcis Thraciæ liberatis, qui
missi Lacedæmonē fuerant legati, ad
matrem quoque eius Archileoniden
accesserunt. quos quidem illa quum
interrogasset primū an Brasidas for-
titer diē obiisset, ac Thracibus laudati-
bus, & dicentibus nullū aliū talem esse:

Ignoratis ò hospites, inquit. Nam Brachidas fortis quidē erat, sed multi Spartæ illo sunt fortiores.

DAMONIDÆ AP.

Damonidas quum à chori magistro in vltima choi parte locat⁹ esset, Euge (inquit) ò chori magister excogitasti quomodo hic quoque locus, alioqui inhonoratus, fieret honoratus.

DAMIDIS AP.

Damis ad ea quæ scripta erant ab Alexandro, vt deus decerneretur, Permittamus (inquit) Alexandro si velit deus vocari.

DAMIDÆ AP.

Damidas, quum Philippus Peloponnesum inuasisset, ac quidam dixisset, Periclitantur Lacedæmonii grauiam pati, nisi cū Philippo in gratia redeant, Semius (inquit) quidnam graue pati possumus, mortem contemnentēs?

DERCILLIDÆ AP.

Dercillidas ad Pyrrhum castra in agro Spartano habentem legatus, Pyrrho ipso iubete vt regem suum Cleo-

Αγοεῖτε (εἶπεν) ὠξένοι. Βρασίδης τὸν ἄνδρα ἀνὰ τὸν ποταμὸν ἐκείνου κρείσσοτες ἐν τῇ Σπάρτῃ.

ΔΑΜΩΝΙΔΟΥ ΑΡ.

Δαμωνίδης παρθεῖς ἔλασεν τὸν χερσὶ καὶ τὸν χερσὶ κείνου, Εὐχὴ (εἶπεν) ὠχρεῖσθε, ἵνα εὐρεῖται καὶ αὐτὴ ἡ χώρα ἀπμιος οὕσα, ἐν πῶς γήθηται.

ΔΑΜΙΔΟΣ ΑΠ.

Δάμις ὡς τὰ ὄπισθεν ἔλασεν ὁ ἄλλος ἄλλος (εἶπεν) ἡφίστασθε, Συγχωροῦναι (εἶπεν) ἄλλος ἄλλος, ἵνα ἴδω, πὸς καλεῖσθε.

ΔΑΜΙΝΔΟΥ ΑΠ.

Δαμίνδας, Φιλίππῳ ἐμβαλόντες εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἐπόντες πὸς Κινδυνώσασθαι τὰς ἡμετέρας Λακεδαιμόνιοι εἰ μὴ τὰς ὡς αὐτὸν ἰσχυράς ποιήσονται, Ἀνδρογῶναι (εἶπεν) πὸς αἰ παρθεῖς δεινὸν διατάξαι κατὰ φρονήσασθαι;

ΔΕΡΚΙΛΑ. ΑΠ.

Δερκιμίδας, Πύρρῳ τὸν στρατὸν ἔλασεν τὸν Σπαρτῶν ἔχοντος, πρὸς ὡς αὐτὸν περιεβούτες, τὸν Πύρρῳ ὡς παρθεῖς κατὰ τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεώ-

τυμοι, ἢ γράσονται ὡς οὐδέτιος ἤν' ἄλλων
 ἀνδρείοτεροι πύχαινον, ἴσχυον ἔπει,
 εἰ μὲν θεός ἔστιν, οὐ φοβούμεθα τῶν· (οὐ-
 δὲν γὰρ ἀδικοῦμεν) εἰ δὲ ἄνθρωπος, αὐχὴ ἡ-
 μῶν γε κρείστων.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΥ ΑΡ.

Δημάρτος. Ορόντου πρὸς αὐτὸν σκλη-
 ρότερον ὁμιλήσαντος, καὶ εἰπόντος πρὸς, Σκλη-
 ρὰς (εἰπέην) Ορόντης ὦ Δημάρτε, οὐ-
 δὲν ἡμολοῖεν εἰς ἐμέ' (εἶπεν) οἱ γὰρ πρὸς χάριν
 ὁμιλῶντες, βλάπτουσι, ἢ χροί μ' ἀπεχθείας.

Ερωτήσας τὸς δὲ πρὸς δῖα πῖ τοῖς ἰσχυρῶν
 ἀσπίδας παρ' αὐτοῖς ἔδοξα λόγους ἀτι-
 μοῦσι, τοῖς δὲ πᾶσι κραίη καὶ τοῖς ἰσχυρῶν
 οὐκ ἔπει, Οπ' (εἶπεν) ἴσχυον μὲν χροίεν ἑαυτῶν
 πρὸς πᾶσι τῶν δὲ ἀσπίδας, τῆς κοινῆς
 παξέως ἕνεκα.

Ψάλτου δὲ ἀκροώμενος, οὐ κακῶς (εἶ-
 πε) φαίνεται μοι φλυαρεῖν.

Εν δὲ πρὸς συνεδρίῳ ἐρωτῶμενος πόπορος
 δῖα μφρεια ἢ δι' ἀπορεια λόγων σιωπᾶ,
 Ἀλλ' ὅγε μφρὸς ἐκ αὐτῶν δῖα σιωπᾶ, εἶπεν.

Πυλομέδου δὲ εἰτος δῖα πῖ φούζα ἢ Σπάρ-
 τῶν βασιλεῖς ὦν, Οὐκ (εἶπεν) κρείστωις αὐ-

nimum reciperent, nisi cognoscere
 malint se nullo alio fortiores esse: ex-
 cipiēs inquit, Si quidē es deus, nihil ti-
 memus: neque enim inulti sumus: sin
 homo, nobis certē melior non es.

DEMARATI AP.

Demaratus, Oronte ipsum asperius
 alloquuto, quum quidam dixisset, A-
 sperē se tecum gessit Orōtes ὁ Dema-
 rate, Nihil in me (inquit) peccavit. Qui
 nanque ad gratiam loquuntur, nocēt,
 non qui cum odio.

Quodam autem percontāte cur qui
 apud Lacedæmonios scutum abiiciūt,
 ignominia afficiuntur: quiverō galeas
 thoracāsve, minimē, Quia hæc (inquit)
 sua ipsorum causa induuntur, scutum
 verō communis aciei gratia.

Idem cantorem quum audisset, Nō
 malē (inquit) mihi nugari videtur.

In quodam autem confesso rogat⁹
 utrū propter fatuitatem an propter ser-
 monis inopiam taceret, Atqui fatuus
 (inquit) tacere non potest.

Sed quodam interrogante cur rex
 quum esset, Spartam fugeret, Quia
 Z.ii.

leges (inquit) sunt illic potentiores.

Quum verò Perfarum quidam affluvis muneribus concubinū suū abduxisset ac diceret, Ο Λαχῶ, puerum quē amas, venat' sum: At minimè (inquit) per deos tu quidem, sed emisti.

Perfarum autem quidam quum à rege defecisset, à Demaratóq; persuasus redisset, ac Persam ipsum rex occidere vellet: Turpe est (inquit) rex quū tibi quidē erat inimicus, tū nō potuisse ab ipso defectionis pœnam sumere: nunc verò quum factus est amicus, necare.

Sed ad regis parasitum sapius exiliū sibi exprobrantem, Non pugnabo (inquit) tecum, ὁ hospes. Nam vitæ ordinem absumpsi.

ΕΜΕΡΕΠΙΣ ΑΡ.

Emerepes ephorus Phrynidis musici duas ē novem chordis bipennexcidid, dicens, Musicam ne depraves.

ΕΡΑΝΕΤΙ ΑΡ.

Eraneus omnium dititabat &

τῆς οἱ νόμοι εἰσί.

Τῶν ἢ Περσῶν πρὸς δίστ' ἢ σινοχῆς τῆς Δαυροδοκίας τὸν ἐρώμενον αὐτῷ ἀπαγαγόντος, Ἐ λέγοντος, Ὁ Λάχων, πειθήρικα σου τὸν ἐρώμενον, Μὰ τοῦ θεοῦ (ἔφη) οὐχὶ σὺ με, δὴ ἠγροεσκας.

Ἀποστάντος δὲ πρὸς τῶν Περσῶν τῷ βασιλέως, καὶ μεταπειθήντος ὑπὸ Δημιαράτου ἐπειελθῆν, καὶ μέλλοιτος τῷ βασιλείᾳ τὸν Πέρσιν δίστ' ἀεζέειν, Αἰγροῦ (ἔφη) ὦ βασιλεῦ, ὅτε μὲν ἐχθρὸς ἦν σοι, μὴ δυνάσθ' ἐκλεῖν τῆς ἀποστάσεως παρ' αὐτῷ λαβεῖν, ὅτε ἢ φίλος γέγονεν, ἀποκτείνεν.

Πρὸς ἢ τὸν ὄψοιστι πῦτα τῷ βασιλεῖ ἢ ὡς τῆς φυγῆς πολλάκις ἐπισκώπιοντα αὐτὸν, Οὐ μαχοῦμαι σοι (ἔφη) ὦ ξέε, καταλάωκα γὰρ πῶ τῷ βίῳ τάξιν.

ΕΜΗΡΕΠ. ΑΠ.

Emerepes ἔφορος Φρυγίδος τῷ μουσικῷ σκεπάριω τὰς δύο τῶν ὀνεία ἕξιπεδρ, εἰπὼν, Μὴ κακούργη πῶ μουσικῷ.

ΕΠΑΙΝ. ΑΠ.

Επαίνετος πάντων ἔφη ὡς ἵδύρας τῶ

ἀμφοτέρωθεν καὶ τῶν ἀδικημάτων ἀ-
ποῦς εἶναι).

ΕΥΒΟΙΔΟΥ ΑΠ.

Εὐβοίδας ἀκούων πῶν ἐπιτηρώτων
ἡμῶν ἀμφοτέρωθεν οὐκ ἀπέδρασε, φη-
σιν, Οἷως ᾧ τῆς γυναικείας φύσεως ᾧ
ποῦς εἶναι λόγος εἶναι οὐδένα δεῖ.

ΕΥΔΑΜΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΡΧ.

Ἀποφθέγματα.

Εὐδαμίδας ὁ Ἀρχιδάμου, ἀδελφὸς δὲ
Ἀγιδος, ἰδὼν Ξενοκράτην ἐν Ἀκαδημία
παραθεύοντα ἢ δὴ ματὰ τῆς γυναικείας
λοσοφουῦντα, ἐπύθετο πῶς ὁ παραθευτής
φαιδίου δὲ πῶς ὁ πῶς αἴτιος καὶ τῆς
παιδείων τῶν ἀρετῶν, καὶ ποῦ (ἔφη) χη-
νεται, εἰ αὐτὸς ζητῆς.

Ἀκούσας δὲ φιλοσόφου διαλεχθέν-
τος ὁ πῶς ἀγαθὸς στρατηγὸς ὁ πῶς
φῶς ἔστιν, Ὁ μὲν λόγος (ἔφη) θαυμα-
στὸς ὁ δὲ πῶς ἀπῆλθε, οὐ γὰρ ᾧ
παιδείων.

Τῶν δὲ πῶς δὲ Ξενοκράτου εἰρηκόπης.

delictorum & iniuriarum mendaces
esse autores.

ΕΥΒΟΙΔΕ ΑΡ.

Euroidas quosdam audiens vxorē
alienā laudantes, nō approbat, quōd
diceret nullum omnino verbum de
muliebri ingenio ab externis esse fa-
ciendum.

ΕΥΔΑΜ. ΑΡΧΙΔ.

apophthegmata.

Eudamidas Archidami filius, Agi-
disque frater, quum in Academia Xe-
nocratē iam seniore cū familiari-
bus disputantē audisset, interroga-
uit quisnam senex esset. cui quū qui-
dam respondisset illum sapientem esse
virum ac ex eorum numero qui vir-
tutem quærent, Et quando illa vte-
tur (inquit) si etiamnum quærit.

Audiens verō philosophum qui dis-
ferendo colligeret solum sapientem
bonum esse imperatorem, Sermo qui-
dem admirandus est, (inquit) sed qui
illum facit, fide caret: neque enim vn-
quam tubarū clāgore fuit excitatus.

Idem, quum Xenocrates quæstionē

iam edifferuisset, ac finem dicendi faceret, fortè aduenit. quúmque eorum quidam qui cum ipso erant, dixisset, Posteaquam nos aduenimus, cessauit: Bene, (inquit) siquidè iam ea dixerat quæ volebat. Sed quum ille dixisset, At pulchrum erat audire, An & ad eum qui cœnatus sit, venientes (inquit) ut iterum cœnet rogemus?

Percontante verò quodam cur ciuibus aduersus Macedonas bellum decernentibus, ipse quietem agere probet, Quia nolo (inquit) ipsos mendacii arguere.

Sed alter quum victorias de Persis partas commemoraret, ad bellumque exhortaretur, Ignorare mihi videris, (inquit) idè nō esse mille pecora superare, & cū quinquaginta lupis pugnare.

De cantore autem quodam approbato interrogatus qualis sibi esse videretur, Magnus (inquit) in re parua delentor.

Quidam verò quum Athenas laudaret, Equis (inquit) eam urbem laudet quam nemo probus vnquam dilexit

καὶ καταπαυομένου, παρὶν ὁ Εὐδαμίδης. αὖς ἢ εἴπε τις ἦν μετ' αὐτῶν, Ὅτι παρρησιῶν ἡμῶν, τότε πίπτωται. Καλῶς δὲ, (εἴφη) εἰ ἄρ' ἦδη ἔλεξε ταῦτα ἄεχρηζε. τὸ δὲ εἰπὼν ὅς, Καλὸν ἴω ἀκούσαι. Ἡ καὶ πρὸς δεδειπνηκότα μοι ὄντες (εἴπε) ἤξουσιν ἡμῶν πάλιν αὐτὸν δεῖπνῆν;

Γνωθῆναι ὁμοῦ δὲ πνος διὰ τὴν ἔφη πολίτῶν αἰρουμένων τὸν πρὸς Μακεδόνιας πόλεμον αὐτὸς ἵστοχίαν ἄλλ' δοκιμαίσεις, Οὐκ (εἴφη) οὐ χρηζῶ ψυδομένους αὐτοῖς ἐλέγξει.

Ἐτέρου δὲ πρὸς περσικῶν τὰ καὶ Περσῶν ἀρεσίαι, καὶ πρὸς τρέποντος ὅτι τὸν πόλεμον, Ἀποῖν (εἴφη) μοι δοκεῖς γὰρ ὅτι παυτὸν δεῖ χιλίων πρὸς ἄτων κρατῆσαι τα, πνὴ τήκοντα λύκοις μάχεσθαι.

Ψάλτου δὲ πνος ἀημοσίωστος, ἠρώσθηται αὐτὸν πρὸς δακῶς τις αὐτῶν δοκεῖ εἶναι. Μῆ γὰρ (εἴφη) κηλικτὰς ὄμι κρῶ πρῶμα π.

Ἐπαμῶντος δὲ ἔνος τὰς Ἀθῆνας, ἔφη. Καὶ πρὸς αὐτὸν τῶν πόλιτῶν δειόντως ἐπαμῶντος, ἴω ὅδεῖς ἔσερξε γυμῶντος βελτίων;

Αργίου δ' ἄνευ λόγου τις ὡς φαυλόπ-
ροί γίνονται καὶ τὰς ἀποδημίας οἱ Λακωνεὺς
ἐξιστάμενοι ἢ τὴν πατριαντομίαν, ἀλλ' οὐχ ὑ-
μῶν (ἔφη) εἰς τιτὴν Σπάρτην ἐλθοῦντες, χεί-
ροτες, ἀλλὰ βελτίους γίνεσθε.

Ἀλέξανδρον δὲ κηρύξαι πρὸς τὸν Ολυμ-
πία καπέλαι πρὸς φυλάδας ἀπαίτας εἰς
τιτὴν ἰδίαν, πρὸς Θεβαίων, Ἀπυλίας κτλ. (ἔ-
φη) ὡς Θεβαῖται τὸ κήρυγμα, ἀλλ' εἰ δόξον.
μόνοις γὰρ ἡμῶν φοβέεται Ἀλέξανδρος.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πίνος ἕνεκα πρὸς τὴν κιν-
δύων ταῖς κρούσεις σφραγίζουσι, Ὁ-
πως (ἔφη) αἱ ἀρχαὶ λόγων ἀγαθῶν
πυρραῖον.

ΕΥΡΥΚ. ΤΟΥ ΑΝΑΞ. ΑΡ.

Εὐρυκρατίδας ὁ Ἀναξανδρίδου, πυ-
ρραῖον πρὸς δεξιὰ τὴν ἀριστερὰν, ἡμι-
λάων δίκαια ἐκάστης ἡμέρας κρινουσὶν οἱ
ἔφοροι, Ὅπως (ἔφη) καὶ ἐν ταῖς παρεμβά-
σεσι πιστεύωμεν ἀλλήλοις.

ΖΕΥΞΙΔ. ΑΠΟΦΘ.

Ζεῦξιδαμος, πυρραῖον πρὸς δεξιὰ τὴν ἀρι-
στερὰν ἀνδρείας νόμοις ἀγαθῶν τηρούσ,

Quum autem quidam Argivus di-
xisset Laconas peregrinationibus dete-
riori fieri, quippe qui a patriis legi-
bus recedant, At non vos (inquit) Spar-
tam venientes, peiores euaditis, sed
meliores.

Alexander verò quum in Olympiis
edixisset omnibus exulibus in suam
cuique patriam reditum patere, præ-
terquam Thebanis, Aduersum quidē
vobis ὁ Thebanus (inquit) edictum, sed
gloriosum. Solos nanque vos Alexā-
der timet.

Idem interrogatus cuius rei gratia
musis ante pericula immolent Spar-
tiatæ, Ut præclaris (inquit) gestis præ-
claræ quoque orationes contingant.

ΕΥΡΥΚΡ. ΑΝΑΧ. ΑΡ.

Eurycratidas Anaxandridæ, percon-
tante quodam cur de contractibus e-
phori iura quotidie reddât, Ut (inquit)
inter hostes quoque fidem mutuam
habeamus.

ΖΕΥΞΙΔ. ΑΡ.

Zeuxidamus percontante quodā cur
de fortitudine lege sine scriptis seruēt,

nec descriptas iuuenibus præbeant legendas, Quia melius est (inquit) assuescere fortibus gestis quam scripturis studere.

Ætolo autem quodam dicente bellum pace aptius esse fortiter facere volentibus, Minimè (inquit) per deos: sed his mors est quàm vita melior.

HERONDÆ. ΑΡ.

Herondas quum Athenis quidam otii damnatus foret, iussit ostendi sibi eum qui in causa liberali conuictus foret.

THEARIDÆ ΑΡ.

Thearidas ensẽm acuens quum interrogaretur an acutus esset, Acutior est (inquit) quàm calumnia.

THEMISTEÆ ΑΡ.

Themistæas quum esset vates, Leonidæ regi futurum apud Thermopylas & ipsi & commilitonibus exitium prædixit. Sed quum Lacedæmonem à Leonida remitteretur sub prætextu quidem annuntiandi quæ futura erat, sed re vera ne periret: nõ sustinuit,

καὶ τοῖς νέοις ἀπογραφαῖς μὲν οὐ διδασκῶν ἀναγιγνώσκων, Οὐκ (ἔφη) συνειδέσθαι ὁ εἶ τοῖς ἀιδραγαθίας κρείττων ἢ τοῖς γραφαῖς προσέχειν.

Αἰτωλοὶ δὲ πρὸς λέγοντος ὅτι τοῖς ἀιδραγαθῶν βουλομένοις κρείστων ἢ εἰρήνης ὁ πόλεμος, Οὐ μὰ τοῖς θεοῖς (ἔφη) δηγὰ πύπτις κρείστων ὁ θάνατος ἢ ζῶης.

ΗΡΩΝΔΟΥ ΑΠ.

Ηρώνας, Αἰώνιον ἀλέπτως πνός γραφῶν ἀργίας, παρὰ καὶ ποδοπόμοις, ἐκέλευσεν ὅτι δεῖξαι αὐτὰ πὺν πῶν ἐλευθερίαν δῖο κῆν ἠπὶ ἠήματα.

ΘΕΑΡΙΔΟΥ ΑΠ.

Θεαρίδας ξίφος ἀκονῶν, ἠρωτῆθη εἰ ὀξύ ὄσθι, Καὶ (εἶπεν) ὀξύτερον δὲ βολῆς.

ΘΕΜΙΣΤΕΟΥ ΑΠ.

Θεμιστίας προσέειπε μὲν Λεωνίδῃ ἢ πρὸ βασιλεῖ ἢ ἡμιστομῶν ἀπάλειαν πρὸς ἑρμύλας αὐτῆ τε καὶ τῆς συρατιβοιδῶν αὐτῶν, μάλιστα ὡν ἀποπνέσθαι εἰς τὸ πῶν Λεωνίδου εἰς πῶν Λακεδαιμόνα προσάσθαι τῶ ἀπαγγέλαια συμβουλίαι, τοῖς δὲ ἀκλιθίας εἶνα μὴ πρὸς ἀπόλιται, ἐκλεῖψεν,

ἀλλ' εἶπε, Μαχητὴς ἐπέμφθην, οὐκ ἀγ-
γελιαφόρος.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ΑΠ.

Θεόπομπος πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα πῶς
αὐτὸς ἀσφαλῶς τηροῖ τὴν βασιλείαν, Εἰ
τοῖς ἰσθ' φίλοις (ἔφη) μεταδοῖν παρήσας
δικαίαις τοῖς ἰδ' ἀρχαίοις καὶ δυνάμιν μὴ
πελορών ἀδικοῦσιν.

Πρὸς ἃ τὸν ξένον τὸν λέγοντα ὅτι πρὸς
τοῖς αὐτοῦ πολίταις καλεῖται φιλολάκων,
Κρεῖσσον (ἔφη) ἢ σε φιλοπολίτην ἢ φιλο-
λάκωνα καλεῖσθαι.

Τοῦ δ' ἴσ' ἡμεῖς Ἡλίδος πρεσβυτοῦ δ' εἰ-
πόντος ὅτι ἴσ' τοῦ αὐτοῦ ἔλατ' ἔσαν οἱ
πολίταις ὅτι μόνος τὸν Λακωνικὸν ἐξέλω-
σε βίον, Καὶ πότερον (ἔφη) ὁ σὸς ἢ ὁ ἔμ-
αλων πολιτῶν βίος βελίων ὄντι; τοῦ δὲ
εἰπόντος τὸν αὐτοῦ, Πῶς οὐδ' αὖ (ἔφη) αὐ-
τη ἡ πόλις σώσεισθαι ἢ πολλῶν ὄντων, εἰς
μόνος ἀγαθός ὄντι;

Λέγοντος δὲ πρὸς ὅτι ἡ Σπάρτη σώζε-
ται διὰ τοῖς βασιλεῖς ἀρχαίους ὄντας, Οὐκ,
(ἔφη) ἄλλ' αὖ διὰ τοῖς πολιταῖς πειθαρχι-
κοῖς ὄντας.

sed dixit, Pugnator missus fui, non ut
nuntios ferrem.

THEOPOMPI AP.

Theopompus ad eum qui rogat
quomodo quis regnum securissimè
tueretur, Si amicis (inquit) libertatem
iusta loquendi conceiserit, & subditos
qui iniuria afficiantur, pro viribus nō
neglexerit.

Ad hospitem verò dicentem se à ci-
uibus Philolacona & Lacedæmoniiis
amicum vocari, Melius (inquit) esset te
Philopoliten & amicū ciuibus quàm
Philolacona nominari.

Quum autem Eleorum legatus di-
xisset se idcirco à ciuib⁹ missum quòd
solus Laconicæ vitæ sit studiosus, Et
vtra (inquit) ò Eleæ vita, tuāne an alio-
rū ciuū melior est? Is verò quū Mea,
dixisset, Quo igitur modo (inquit) vrbs
seruari possit, in qua duntaxat vnus de
multis probus sit:

Quodam præterea dicente Spartam
idcirco seruari quia reges scirent im-
perare, Minimè, (inquit) sed quia ciues
parere.

Quum verò Pylii maiores ipsi decreuissent honores, scripsit mediocres quidem honores tempore augeri, sed excedentes nimisq̄ euanescere.

THERYC. AP.

Theryciō Delphis rediens quū Phippi castra in Isthmo, angustiaq̄; occupatas vidisset, Malos (inquit) ianitores vos ò Corinthii Peloponē⁹ habet.

THECTAM. AP.

Thectamenes ab ephoris morti ad iudicatus abibat ridēs. Sed quum quidam ex iis qui aderant, interrogasset an etiam Spartæ iura cōtemneret, Minimè: (inquit) sed lætat⁹ sum quia me oportet hanc exoluere multam quam neq̄; à quorūā petii nec mutuo accēpi.

HIPPOD. AP.

Hippodamus quando Agis contra Archidamum aciem instruebat, quū ab Agide Spartā remitteretur, vt illic quæ necessaria forent, præpararet: At hic (inquit) nõnne præclari⁹ diē obibo si pro omnibus fortiter fecero? Natus autem erat annos vltra octoginta. Sumptis igitur armis stans ad

Πυλίων ἢ αὐτῶν μείζονας πιαὶ ἴσθιοι τε ἰδῶν, ἐνέγραψεν. ὅτι τὰς ἰδίαι μετρεῖς ὁ χροῖνος αὐξήσει, τὰς δὲ ὑπερβαρῆσιν ἀφανίζει.

ΘΗΡΥΚ. ΑΡΟΦΘ.

Θηρυκίων ἐκ Δελφῶν πρὸς Ἰφιδάμοιο ἰδῶν τὸ Φιλίππου στραπέδον ἐν Ἰσθμῷ τὰς ἐνὰ κατὰ ἡλιφῶτας, Κακὸς (ἔφη) πυλωροῖς ὑμᾶς ὡς Κορινθίοι, ἢ Πελοποννησῶς ἔχθ.

ΘΕΚΤΑΜ. ΑΠ.

Θεκταμῆς, κατὰ γόντων αὐτῶν θάνατον τῶν ἐφόρων ἀπέχει μειδῶν καὶ ἕνος ἑῶν παρόντων ἐρωτήσαντος εἰ καὶ καταφρονεῖ ἑῶν τῶν Σπάρτης νομίμων, Οὐχί (εἶπεν) ἀλλὰ γέμῃσα ὅτι δὲ εἰ με τιὸ ζήμιαν ἐκπέσαι ταῦτις, παρ' οὐδένοσ οὔτε διαμήσαντά με, ἔτε δαρενταῖ ἰδμον.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΥ ΑΠ.

Ἰπποδάμος, ὅτι ἄγις Ἀρχιδάμου παρεπίστευτο, συμπληθεῖς τῶν Ἀγιδῶν εἰς Σπάρτην ἐκείναις χροῖαισ παρέχουσα, Ἀμῶντος, (ἔφη) οὐποὶ κάλλιον θάνατον ἀποθανοῦμαι ἢ ἑῶν Σπάρτης ἀδραγαθῶν; ἢ ὅτι βεβίωοντος ἑῶν τὰ ὀχλοῖσιν ἔτη. Ἐμετὰ ταῦτα λαβῶν τὰ ὄπλα, καὶ τὰς ὄ

δέξιᾳ τοῦ βασιλέως, μαχόμενος ὑπο-
σπύσκει.

ΙΠΠΟΚΡΑΤ. ΑΠ.

Ἰπποκράτιδας ὡς τὴν τῆς Καρίας
σατραπίω ὅπως εἰλάντα δι' ὅτι Λακεδαι-
μόνιος αἰνὴρ, ὅππ' οὐλοῦντων πηγῶν συ-
ειδῶς πλὴν ὅππ' οὐλοῦν κατισώθησε, καὶ
ὡς εἰπὼς ὡς χεῖρται αὐτῶν, αἰπέ-
ρην, Εἰ μὲν μίγα π αὐτὸν ἀγα-
θὸν ἀποσώσκει, κατὰ κταίε· εἰ δὲ μή, οὐκ
τῆς χάριτος ἔκβαλε δειλοῖ ὡς ἀρετῶν
ὄντα.

Ἀπαντήσαντος δὲ ποτε αὐτῶν μενεακίου
ᾧ ἠκολούθη ἑρασῆς περ, καὶ δὲ ἀρετῆς,
Μετὰ πούτων (ἔφη) βαδίζει δ' εἰ μὲν
ᾧ ὄφθεις πλὴν αὐτῶν χεῖρται πρὸς τῆς.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤ. ΑΠ.

Καλλικράτιδας ναύαρχος, ἦν Λυσάν-
δρου φίλος ἀξιωματῶν ὅππ' ἔφη αὐτοῖς
ἔτα πὰ ἦν ἑλθρῶν αἰετῶν, ἔκβαλεν πεν-
τήκοντα πάλαντα, καὶ πὶ σφόδρα δόμο-
τος χερματῶν εἰς ὄψωια τοῖς ναύταις, οὐ
συνεχρῆσε. Κλέανδρος ὁ σύμβουλος ὄν,

regis dexteram, pugnando fuit inter-
fectus.

HIPPOCRAT. AP.

Hippocratidas, ad Caria satrapam, a
quo literas acceperat de Lacedaemo-
nio viro quia insidiantibus quibusdā,
insidiarum conscius tacuerit, rogatus-
que erat quomodo illo uti deberet, re-
scripsit, Si quō magno quidē bono i-
psum affecisti, occide: sin minus, è re-
gione pelle, ut qui ad virtutem timi-
dus sit.

Quum autem quidam adolescens
quem amator sequebatur, ipsi occur-
risset ac se auertisset, Cum iis (inquit)
eūdū est, quibuscum visus eundum ser-
ues colorem.

CALLICRAT. AP.

Callicratidas quum esset nauarchus,
amicis Lysandri rogantibus ut sibi v-
num quendam ex inimicis concede-
ret necandum, acciperetque talenta
quinguinta: quavis pecuniarum tūc
maximè ad nautarū com meatū emē-
dum. indigeret, non concessit. sed
quum Cleander consiliarius dixisset,

Aa.ii.

At ego quidem accepissem si tu fuissetem, Et ego (inquit) si tu essem.

Ad Cyrum autem iuniore qui Lacedæmoniorum socius erat, quum ad accipiendas pecunias classi necessarias Sardis peruenisset, primo quidem die iussit nutiare se Cyrum cōuenire velle. Sed vbi illum bibere audiuit, Expectabo (inquit) donec bibat. Ac tūc quidē recessit, postquā cognouit illo die se cū eo colloqui non posse: veritus ne agrestior esse videretur. Sed postridie quum rursus illum bibere audisset, ac se nō admitti, indignatus, sic pecunias accipiendis studendum esse dixit, ne quid indignum Sparta fiat. Ephesumque profectus est, multa quidem in eos mala imprecatur qui primi barbarorum deliciis pellecti, ditius illos ad contumelias abuti docuerunt. Iurauitque iis qui aderant, se quum primū Spartam reuenisset, omnia facturum vt Græcos reconciliaret, quō barbaris sint formidolosiores, ac illorum viti- bus contra se inuicem agere cessarent.

Αμ' ἔζησε αὐτὸν ἔλαθον (εἶπεν) εἰ σὺ ἤμῳ·
Καὶ γὰρ αὐτὸς (εἶπεν) εἰ σὺ λαῶ.

Παραγγοῦστος δὲ πρὸς Κύρον τὸν νεώτερον εἰς Σάρδεϊς σύμμαχον ὄντα Λακεδαιμονίοις ἐπὶ χρέματα πρὸ ναυπηγῶν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐκίλευσεν εἰσαγγεῖλαι ὅτι βούλεται Κύρω ὄντην ἄνεως ὡς ἡκουσε πίνειν. Προσμενῶν (εἶπεν) ἕως αὐτῆς· καὶ τίτε μὲν ἀπηλάξῃ ὡς ἐγὼ οὐχ οἶόν τι εἶναι συμβαλεῖν αὐτῷ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, δοξᾶς ἀζροκόπρος εἶναι. τῇ δ' ἐχρησθῆναι ὡς παλιν αὐτὸν πίνειν ἤκουσε καὶ οὐ παρέσιόντα, φήσας οὐχ οὕτω ἀποδασείν χρέματα λαβεῖν ὡς μηδὲν ἀτάξιον τῆς Σπάρτης ποιεῖν, ἀπηλάξῃεις Ἐφεσῶν, πολλὰ μὲν ἐπαρώμδος κακὰ πῖς πρὸς τοὺς ὄντες ὑφῆδισιν ὑπὸ βαρβάρων, καὶ διδάξασιν αὐτοὺς ὅτι εἶναι δεῖν πρὸς τοὺς ἄμυνε πρὸς πῖς παρόντας ὡς ὅταν πρὸς τοὺς εἰς Σπάρτην πρὸς ἴσῃται, πάντα ποιήσῃ ὑπὸ τῶν δεξιῶν πῖς Ἐλλήνας, ὡς φοβερῶν πῖς βαρβάρους εἶεν, καὶ ταύσῃ τῆς ἐκείνων ἐπὶ ἀλλήλοις δεῖν ὁμοῖον διδάμειν,

Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁποῖοι ἄνδρες εἰσὶν οἱ Ἰω-
νες, Ἐλευθεροὶ μὲν, (ἔφη) κακοὶ· δούλοι
δὲ, ἀγαθοί.

Τοῦ δὲ Κύρου τὸν μισθὸν προπέμψαν-
τος ποῖς στρατώτας καὶ ξένια αὐτῷ, μόνον
ἔλαθε τὸν μισθόν, τὰ δὲ ξένια αὐτίπηψι·
φήσας μὴ δεῖν φιλιαν αὐτῷ ἰδῆν πρὸς
αὐτὸν εἶναι, ἀλλὰ τινὲ κοινῶν πρὸς ἀπαν-
τας Λακεδαιμονίους γινεῖσθαι, καὶ αὐτῷ
ὑπαρχειν.

Μέλιων δὲ πρὸς τὰς Ἀργινοῦσας ναυ-
μαχιῶν, Ἐρμῆνος τὸν κλεῖσιππου εἰπόντος ὅτι
καλῶς ἐχθ' ἀποπλεύσας, (αἰ γὰρ πελήρεις ἦσαν
Ἀθηναίων πολλὰ πλείους εἰσὶν) εἶπε, Καὶ πῶ-
τε πο; ἀλλὰ φεύγειν ἀγρόν καὶ βλαβερόν
τῆ Σπάρτη, ἔφροντα δὲ ἢ ἀποθάνειν ἢ νι-
κᾶν, ἄριστον.

Γροθυστάειρος δὲ, αἷς ἤκουσε τὸν μαί-
τως σημαίνεσθαι δεῖν εὐὲ ἐμπύρων τῷ ἑαυ-
τοῦ στρατῷ νίκην, τῷ δὲ στρατηγεῶντι θάνα-
τον οὐδὲν καταπλαχεῖς εἶπεν, Οὐ παρ' ἑνα
τῶ Σπάρτα ἀποθάνοντος γὰρ μου, ἔδεν ἢ
πασι εἰς ἐλαττωθῆσε· εἴξαι τις δὲ πῶς πολε-

Rogatus verò quales viri sint Iones,
Ingenui quidē, mali : (inquit) Ietui au-
tem, boni.

Sed Cyrus quum stipendium mili-
tibus præmississet ac ipsi munera, mer-
cedem quidem solam accepit, mune-
ra autem remisit, quòd diceret non o-
portere sibi priuatam cum ipso ami-
citiā esse: cæterum quæ cum omni-
bus Lacedæmoniiis communis sit, se-
cum quoque esse.

Pugnam verò naualem quā apud
Arginusas commissurus esset, ac Her-
mon gubernator dixisset bene rem
habere si inde soluerent, (triremes e-
nim Atheniensium multo plures esse)
Ecquid hoc, (inquit) quum fugere &
turpe Spartzæ sit & damnosum: manē-
tem verò vel mori vel vincere, hone-
stissimum?

Facto autem sacrificio, quum ex
vate audisset extis victoriam exercitui
quidem portendi, sed imperatori mor-
tem, nihil perterritus, Nō ab vno (in-
quit) Sparta. Me nanque mortuo ni-
hil Sparta diminuetur: sed si hostibus

cessero, minor fiet. Igitur quum Clearchum loco sui ducem declarasset, naturali pralio cum hostibus congressus, fortiter pugnans vitam cum morte commutavit.

CLEOMBR. PAVS. AP.

Cleombrotus Pausaniae peregrino quodam cum patre de virtute contēde, Tatisper (inquit) solū te pater est melior donec tu quoque genueris.

CLEOM. ANAX. AP.

Cleomenes Anaxandridæ Homerū quidem Lacedaemoniorum poetam esse aiebat. Hesiodum autem, Hilotum & agricolarum. Illum enim ut bella sint gerenda, hunc autem ut colendi sint agri præcepisse.

Quum verò septem dierū cum Argiuis inducias fecisset, captato tempore, tertia nocte dormientes (nam fœderibus fidebant) inuasit, ac alios quidem interemit, alios in seruitutē redegit. Sed quū obiurgaretur quòd iusurandum transgressus esset, dicebat ad dierum iusurandum noctes additas nō fuisse, quū præsertim quicquid

μίεις ἐλατῶθῆσται. Σποδείζας οὐδ' αὐτῷ ἐαυτῷ Κλείαδρον ἡμέμονα, ὠραῖσεν ἔπι πῶ ναιμαχίαν, καὶ μαχέδρος περὶ τὰ.

ΚΛΕΟΜΒΡ. ΤΟΥ ΓΑΥΣ.

Σποδζήματα.

Κλεόμβροτος ὁ Παιουανίου, ξένου πόνος δὲ φερόμενον πρὸς τὴν πατρίδα πρὸς ἀρετῆς. Μέχρι τούτου (εἶπεν) κρείστων σὺ ὄβριον ὁ πατὴρ μέγχις αὐτῶν καὶ σὺ γυνήσας.

ΚΛΕΟΜ. ΤΟΥ ΑΝΑΞ. ΑΠ.

Κλεομένης ὁ Αναξανδρίδῳ, τὸν μὲν Ὀμηρον Λακεδαιμονίων τῷ ποιητῷ εἶπεν, τὸν δὲ Ησίοδον, εἶπεν εἰλώτων. τὸν μὲν γὰρ ὡς χεὶρ πολεμῆν, τὸν δὲ ὡς χεὶρ γωργῆν, παρηγγελκέναι.

Ανοχὰς δὲ ἐφθήμερος πρὸς Ἀργίους ποισάμενος, φυλάξας αὐτοὺς τῇ τρίτῃ νύκτι κοιμωδίοις, δὲ τὸ πρῶτον αὐτοὺς ἀπονδαῖς, ἐπέτετο καὶ πῶς μὲν ἀπικλίενε, πῶς δὲ αἰχμαλώτους ἐλάεν. ὄνειδιζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ πρῶτῃ θέσει εἶπεν ὄρασον, οὐκ εἶπεν πρῶτον μομολίαι ταῖς ἡμέραις ταῖς νύκτας ἀλλὰ τὸ καὶ ὁ, πᾶσι κἀνὸς

πε πηϊ τοῖς πλεμῖαις, πῶς καὶ παρὰ θεοῖς
καὶ ὡς αἰθρῶποις δικῆς ὑψέρον νο-
μίζεσθαι.

Συνέβη δὲ αὐτῶν τῷ ἰδίῳ Ἀργεῖς, δὲ ὁ πα-
ραπῶνθισιν ἀποποιεῖν δὲ τὸ τὰς γυναικάς
τὰ ἀπὸ τῶν ἱερῶν καθελεῖσθαι ὄπλα, τῆς τις αὐ-
τῷ ἀμύνασθαι ἔσπερον δὲ τῷ φρενῶν ἔξω
ἡμῶν δρᾶξασθαι ἕως μαχημαίη καὶ αὐ-
τῶν αἰάπμειν ἀπὸ τῶν σφυρῶν ἕως ὅπῃ τοῖς
καμῖαις πόποις, καὶ οὕτως ἐκλιπῆν τὸν βίον
γελῶν τε καὶ σεσηρότα.

Τὴν δὲ μαίπτως ἀποτρέποντος μὴ ἀγῆν
ἐπὶ τῷ Ἀργίων πόλιθ ἑράπμειν (τῷ δὲ ἐπα-
νοδοῖ ἀγξᾶ ἡμῶν σῆσθαι) ὡροσελῶν τῆ πῆ-
λει, τῆς ἰδίῳ πύλας κεκλιμαῖνας εἶδε, τῆς δὲ
γυναικάς ὅπῃ τῶν τῶν ἄπῃ τοῖς (ἔφῃ) ἡ ἐ-
παίνος ἀγξᾶ φαίνε (εἶ), ὅν ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡ
θηκῶν αἰ γυναικάς ἡ πύλας κεκλιμαῖνας.

Πρὸς δὲ τῆς λοιδορέντας αὐτῷ τῷ Ἀργίων
ὡς ἐπύροκον καὶ ἀσπῆν, τῷ ἰδίῳ κακῶς λέ-
γει (ἔφῃ) ὑμῶς κῆροι, πῶς δὲ κακῶς ὑ-
μᾶς ποιεῖν, ἐγώ.

Τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Σάμου ὡρέσθαι ὡς αἰ-
καλεῖσθαι αὐτῷ Πολυκράτη τῷ τυραῖνῳ πολέ-

mali contra hostes fiat, id apud & deos
& homines iustitia superius esse pute-
tur.

Sed euenit ne Argis, cuius vrbis
gratia foedera violauerat, potiretur.
nam mulieres quum è templis arma
detraxissent, ipsum repulerunt. Ac de-
inde furiosus effectus, quodam arre-
pto gladiolo seipsum à talis ad mem-
bra vique lethalia truncauit, sicque
ridens & lætabundus vitam reliquit.

Sed quum vates eum deterreret ne
exercitū aduersus Argiuorū vrbe[m] du-
ceret, (inde enim turpem reditum fu-
turum) quum ad vrbe[m] accessisset, ac
portas quidem clausas, mulierēsq[ue] in
muris vidisset, Hicne tibi (inquit) re-
ditus videtur esse turpis, quum vxor-
es viris cæsis portas clauerint?

In Argiuos verò se vt periurum &
impium conuitiis prosequentes, Ma-
lè (inquit) dicendi vos quidem estis
domini, sed malè vobis faciendi,
ego.

Samiorum autem legatis eū rogan-
tibus vt aduersus Polycratē tyrannū bellū

gereret, ac propterea longiore vtentibus oratione, Qua (inquit) à principio dixistis, nō memini, & idcirco ne media quidem intelligo, sed postrema nō probō.

Pirata verò quum in agrum Lacedæmonium incursionem fecisset, captusque diceret, Quoniam alimenta quæ militibus præberem, non habebam, idcirco ad eos qui habebant nec sponte dare volebāt, vi sumpturus accessi: Concisa (inquit) & brevis malitia.

Quodam autem nequam malè ipsi dicente, An propter hoc (inquit) tu omnibus maledicis ne tempus de tua loquendi malignitate habeamus?

Ciuium verò quodam dicente oportere bonum regem omnino mite esse, Eousque (inquit) dum cōtemptui non sit.

Cæterum lōgo morbo vexatus, quū expiatoribus vatibusque mentē, non solitus antea, adhiberet, quodam admirante, Quid miraris? (inquit) Neque enim nunc idem sum qui tunc erā, sed quū idē non sim, ne eadē quidē probō.

μειν, και δεξα' πῦτο μακρολογουσι, ὡν εἰρήκατε (ἐφη) τὰ μὲν ὡς ἀρχῆς οὐ μέμνημαι, δεξα' πῦτο δὲ και' τὰ μετὰ οὐ συνίημι τὰ δ' ὅτι πῦσι οὐ δοκιμάζω.

Πειρατὸς δὲ καταδραμόντος πλειώχρωσεν, και' ἀεὶ ἀάλω, λέγοντος, Οπιτρ-φλιὸ οὐκ εἶχον, τοῖς στρατιώταις παρέχων, ὡς τοῖς ἔχοντασιν αὐτὸ ἐκοντὶ δ' οὐκ αἰδόντασιν, βία λιψιδρος ἦλθον, ἔφη, Σιώπομος ἡ πομπεία.

Φαύλου δὲ πνος κακῶς αὐτὸν λέγοντος, Λεξε δεξα' τῶτο (ἐφη) πάντας οὐ κακῶς λέγεις, ἵνα ἀπολογοῦντο μὴ ἀκαμῶν μὲν ὡς τῆσ' οἷσ' κακίαισ' λέγεις;

Τῶν δὲ πολιτῶν λιγὸς λέγοντος ὅτι πῦ ἀγαθὸν βασιλεία πάντη πάντως ὡς ἔον (ἐφ) δει, Οὐκοῦν (ἐφη) ἀρχὴ τῶ μὴ ἀκαταφρόνητοι (ἐφ).

Ἐλκυθεῖς δὲ τόσσο μακρῶ, ἐπὶ καθάρτασιν και' μάμπισι ὡσεσείχε, τὸ ὡριον οὐ ὡσεσείχον, διαμαζοντόσιντος, Τί διαμαζεις; (ἐφη) οὐ γὰρ εἰμὶ οὐτὸσιν νῦν και' τότε οὐκ ὡν δὲ ὁ αὐτόσιν, οὐδὲ τὰ αὐτὰ δοκιμάζω.

Σοφιστὸν δὲ ἕνος παρὲν ἀνδρείας λέγον-
τος, πλείω ἐρέλασε· τὸ ὃ εἰπόντος, Τί γὰρ
Κλεομένης, παρὲν ἀνδρείας λέγοντος ἀκάνων,
καὶ ταῦτα βασιλεῖς ὄν· Οὐκ (ἔφη) ὠξέ-
τε, καὶ ἡ χελιδὼν εἰ παρὲν αὐτῆς αἰ ἐλεγε, τὸ
αὐτὸ αἰ ἐποίω· εἰ δὲ ἀεὶς, πολλὴν αὖ
εἶχον ἡρεμίαν.

Τῶν δὲ Ἀργίων πῶς περὶ ἔαν
ἦσαν φασκόντων αἰαμαχεῖσθαι, Θαυ-
μάζω (ἔφη) εἰ δύο συμασῶν περὶ ἡ-
κη καὶ κρείσσονες ἐγίνεσθε ἢ περὶ ἄν
ἦτε.

Λοιδοδοῦτος δὲ ἕνος αὐτὸν, καὶ φή-
σαντος, Θρυπτικός εἶ ὧ Κλεομένης, Ἀλ-
λά κρείσσον (ἔφη) ἢ ἄδικον εἶναι, σὺ
δὲ φιλοχρήματος καὶ παρὲν κακὰ κειμή-
ριος.

Ψάλλων δὲ ἕνος αὐτὸν βουλοῦσθαι
συῆσαι, τάπε ἄλλα τὸν ἀνδρα ἐπὶ ἡ-
νει, καὶ ψάλλων αὐτὸν ἔφη κρείσσον
εἶναι ἢ τὸν Ἑλλήνων, ὃ δὲ δειξας τινὰ
ἢ τὸν πλοῖον, Νηπιὺς θεοῖς (ἔφη) οὕτως

Rhetore autem quodam de forti-
tudine orationem habente, plurimum
ridebat. Sed ille quum dixisset, Quid
rides Cleomenes me de fortitudine
verba facientem audiens, quum præ-
cipuè rex sis? Quis (inquit) hospes, si
& hirundo de ipsa diceret, hoc idem
facerem: sin aquila, magnam agerem
quietem.

Idem quum Argiui dicerent prior-
em pugnam qua fuerant superati, re-
fici debere, Miror (inquit) si unius syl-
labæ additione nunc fortiores facti e-
stis quàm antea fueritis.

Quodam autem ipsum conuitiis
prosequente ac dicente, Delicatus es ὁ
Cleomenes, At melius est (inquit)
quàm iniustum esse. Tu verò pecu-
niarum es studiosus: quanuis quæ tibi
satis sunt, paraueris.

Sed cantorem quidam quum ipsi
commendare vellet, ac hominem &
ex aliis laudaret, & cantorē Græcorū
optimū diceret: ostenso quodā ex iis
qui propèderāt, Per deos (inquit) iste

mihi est coquus iuris condiendi peritissimus.

Quum verò Mæander Sami tyrannus propter inuasionem Persarū Spartam fugisset, ac ostentasset quotquot aurea argenteaque pocula attulisset, donaretque quotcunque vellet: nihil quidem accepit, sed veritus ne aliis ciuium quibusdam distribueret, ad ephoros profectus, melius dixit fore Spartæ, si Samius hospes suus ex Peloponneso recederet, nequem Spartiarum suis persuasionibus malū efficiat. Ac illi quidē obtemperantes, illo ipso die Mæandrum edicto exegerūt.

Quidam verò quū dixisset, Cur Argiuos qui sæpe vobiscum bellum gesserunt, parta victoria non deleuistis? Si deleuissim⁹, (inquit) quī nostros iuuenes exercebant, non habere mus.

Rogante autem quodam, Cur Spartiæ diis non dedicant spolia hostib⁹ erepta? Quia (inquit) timidis sunt.

CLEOM. CLEOMB. A. P.

Cleomenes Cleombroti quodam edante pugnaces gallos, ac dicente illos

παρ' ἐμοὶ φαμισπιός.

Μαίανδρου ὃ πρὸ τῆς Σάμου πρᾶντος δεξιῶ Περσῶν ἔφοδον εἰς Σπάρτην φυγόντες, καὶ ὀπίσθεϊζαντος ὅσα κεικομίμην χηματα, χραεζομήου πᾶσα βύλεται, ἔλαθε μὲν οὐδὲν, ὄλαθευόμενος ὃ μὴ ἐπίροις ποτ' ἦν αἰσῶν δεξιῶν, πρὸς τοῖς ἐφόροις, ἄμεινον ἔφη ἔἴη τῇ Σπάρτῃ τὸν ζῆνον εἰς αὐτὸν Σάμου ἀπὸ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πείσῃ πινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γυμνάσιον. οἱ δὲ ἠσπασάντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαίανδρον αὐτῆς ἡμέρας.

Εἰπότος δὲ ἕνος, διὰ τὴν πολεμοῦσας ὑμῖν Ἀργίους πολλὰκις κρατήσαντες ἔκ αἰρήθηκατε; Οὐδὲν ἀέλομην (ἔφη) ὡς αὐ γυμνασῆς τοῖς κείοισιν ἔχομεν.

Πρωτανομήου δὲ ἕνος αὐτῷ δεξιῶ τῇ Σπαρτιάται τῆς τοῖς οὐκ αἰσθησῆσαι πᾶσι δὲ τῶν πολεμίων σκῦλα, Οὐκ (ἔφη) δὲ τὸ δειλῶν εἶναι.

ΚΛΕΟΜ. ΤΟΥ ΚΛ. Α. Π.

Κλεομῆνης ὁ Κλεομβρότου, διδόντες αὐτῷ ἕνος μαχίμης ἀλεκτηρύνας, καὶ λεγοντες

ὅτι μαζήριμοι ἀποθνήσκουσι παρὰ νίκης, τὰν
κατακλεινόντων πίνω αὐτοῖς ἕνας δόξ
μοι. οὐκ εἶποι γὰρ τῷ πρώτῳ ἀμείνους.

Δάσωτες μακρολογουῦντες ἕνος, εἶπ,
Τί μοι μικρῶν πέλει μεγάλα φροσιμά-
ζη; ὅσοι γὰρ εἴη παρὰ γὰρ, ποσῶν τε καὶ ὁ
λόγος ὡς χρεῖται.

Δ Ε Ω Τ Υ Χ Ι Δ Ο Υ Α Π.

Λεωτυχίδας ὁ παρῶτος, λέγοντός πε-
νος ὡς δέειν ἀμετάβολος, διὰ τοῖς κλη-
ροῖς, (εἶπεν) οὐχ ὡς ὑμῖς, δεῖ πλὴν αὐτῶν
κακίαν.

Γρὸς δὲ τὸν ἐρωτῶντα πῶς αὐτὸς περὶ μά-
λιστα δεῖ φυλάσσειν τὰ παρόντα ἢ τὰ ἀνα-
δεῶν, εἶπεν, εἰ μὴ πάντα τῆ τύχῃ πιστεύει.

Ερωτηθεὶς δὲ τί δεῖ μάλιστα μα-
θάνειν τοῖς ἐλευθέροις πᾶσι δασ, ταῦτ',
εἶπεν, ὅς αὐτοῖς ἀφελήσασθαι ἀνδράς γε-
νομένους.

Πρωθυπουργοῦ δὲ ἕνος δεῖ πῶς αἰτίαν
ὀλιγοπρωτῶν οἱ Σπαρτιάται, εἶπεν, ἵνα μὴ
ἄλλοι παρ' ἡμῶν βουλεύωνται, ἀλλ' ἡμεῖς
παρ' ἄλλων.

certantes pro victoria interire. Igitur
aliquos (inquit) ex iis qui illos interi-
munt, da mihi. Nam illi his sunt me-
liores.

Quum verò quidam longa vteretur
oratione, Quid mihi (inquit) de parvis
rebus longa facis proœmia? Nam qua-
ta res est, tanta & oratio qua vteris,
esse debet.

Λ Ε Ω Τ Υ Χ Η Ι Α Π.

Leotychidas primus quum à quo-
dam facile mutari diceretur, Propter
tempora (inquit) non ut vos propter
vestrum ipsorum vitium.

Ad eum verò qui rogabat quomodo
quis maxime præsentia bona tueretur,
Si non omnia (inquit) fortunæ credi-
derit.

Interrogatus quoque quid ingenuos
pueros discere potissimum oporteat,
Quæcunque (ait) ipsos quum viri fue-
rint, iuuent.

Quodam autem rogante quæ ob cau-
sam parum bibant Spartiata, Ne pro
nobis (inquit) alii consultant, sed nos
pro aliis.

ΛΕΟΥΤΥΧ. ΑΡΙΣΤ.

apophthegmata.

Leotychidas Aristonis ad eum qui dixerat Demarati filios ipsi maledicere, Per deos (inquit) nihil miror. Neque enim illorum quisquam benedicere posset.

Quum autem propinquioris portæ clavi draco circumuolutus foret, ac vates monstrum esse denuntiarent, Minime (inquit) mihi quidem videtur: sed si clavis draconi circumuoluta foret, monstrum esset.

Ad Philippum verò Orphei factis initiatum, prorsus quidem mendicium sed asserentem omnes apud se ipsum initiatos post vitæ finem felices fore, Cur igitur (inquit) ô stolide quamprimum non moreris, quò & infelicitatè & egestatem flere desinas?

Quodam autem percontatè, Cur arma hostibus detracta diis non dedicant Spartiata? Quia (inquit) quæ propter possessorum timiditatem venati sumus, neque à iuuenibus videri, neque diis expedit dicari.

ΛΕΟΥΤΥΧ. ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ.

ἀποφθέγματα.

Λεωπύχιδας ὁ Αἰεΐτανος πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι Κακῶς σε οἱ τῶ Διμάρτου λέγουσι, Μὰ τοῖς θεοῖς (εἶπεν) οὐ θαυμάζω. καλῶς γὰρ λέγαν ἕδεις αἰ ἀντὶ δεινότητι.

Τῇ δὲ ἐγγυτέρῳ πύλῃ δράκοντος ἀεὶ κλειῖν ἐπιχθίνους καὶ ἄλλ' μαίεων τέρας ἀποφαινομένων εἶπεν, Οὐκ ἔμοιγ' (εἶπεν) δοκεῖ, ἀλλ' εἴη κλειῖς πρὸ δράκοντι ἀεὶ ἐπιχθίνου, τέρας αἰ λῶ.

Πρὸς Φίλιππον τὸν ὀρφεωτελεῖν πᾶσι τελῶς πτωχὸν ὄντα, λέγοντα δὲ ὅτι οἱ παρ' αὐτῷ μνησθέντες κτ' πλεὺ τοῦ βίου τελευτήσω ἄδαμοι οὖσι, Τί οὖν ὦ ἀνόητε (εἶπεν) οὐ πλεὺ παρ' ἐμῶ ἀποθνήσκεις, ἢ ἀναπαύσῃ κακοδαμοίαι τε καὶ πενίας κληῖων;

Πρωταγορόδμου δὲ λεγὸς αὐτῷ εἰς τὴν Σπαρτιάται τοῖς θεοῖς οὐκ ἀναθήσασιν τὰ ἀπὸ ἑσῶς πολεμίων σκυλα, Οἱ (εἶπεν) ἀπὸ δ' ἐλάν' ἔστι. τὰ γὰρ ἀπὸ ἑσῶς κελυμδύων εἰς δειλίαν θηρεύονται οὐτὶς τοῖς ἰεοῖς ὄραν καλῶν, οὐτὶς τοῖς ἀναθήσασιν.

ΛΕΟΝΤ. ΤΟΥ ΕΥΡ. ΑΠ.

Λέων ὁ Εὐκράτιδης, ἐρατὴς πῶτα
πρὸς αἰὶ πόλιν οἰκίσας ἀσφαλῶς οἰκίει, Ο-
που (ἔφη) μήτε πλεῖον μήτε ἐλάσσονα κη-
λίησονται οἱ οἰκοῦντες· καὶ ὅπου τὸ μῦθ
δικαίον ἰσχύει, τὸ δὲ ἀδικὸν ἀσθενὲς ἔσται.

Ορῶν δὲ τοῖς ἐν Ολυμπίᾳ δρομῆσι σπου-
δαίοντας, πρὸς τὴν ἀφασιν ἵνα πλεονεκίη-
σωσιν, Ὁσὼ μᾶλλον (ἔφη) οἱ δρομῆται σπου-
δαῖοισι πρὸς τῆς ταχύτητος ἢ πρὸς τῆς δι-
κασιότητος;

● Ακαίρως δὲ ζηνος πρὸς πρῶτα ἐν
ἀρχῆσιν ἀφελχθέντος, ὡς ξένε (εἶπεν) ὅτι ἐν
δένει πρὸς τὴν δέοντι.

ΛΕΩΝΙΔ. ΤΟΥ ΑΝ. ΑΠ.

Λεωνίδας ὁ Ἀναξανδρίδα, ἀδελφὸς
Ἰκλειοῦς, πρὸς πρῶτα εἶπεν, Πλεῖον
τὸ βασιλεύειν ἡμῶν οὐδὲν ἀφέρει, Ἀλλ'
οὐκ αἰ (ἔφη) εἰ μὴ βασιλεὺς ἡμῶν ἡμῶν, ἐ-
βασίλευον.

Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ Γοργῆς πυν-
θατοδῆς ὅτι εἰς Θερμοπύλας ἔλθει τῆ
Πέρσῃ μαχόμενος εἰ παύσῃ ἀπέλλεται;

ΛΕΟΝΤ. ΕΥΡΥΚΡ. ΑΡ.

Leon Eurycratides interrogatus
quam quis urbem incolens tutus sit,
Vbi(inquit)neque plura neque paucio-
ra inhabitantes possideant: & vbi iusti-
tia polleat, & iniustitia iaceat.

Cursores autem in Olympiis spe-
ctās de emissionē sollicitos esse, ut me-
liore quisque forent conditione, Quā-
to (inquit) magis cursores velocitati
student quā iustitia?

Quum verò quidam intempestiuè
de rebus nō inutilibus disseruisset, Nō
opportune(inquit) ὁ hospes opportu-
nō vteris.

ΛΕΩΝΙΔΕ ΑΝΑΧ. ΑΡ.

Leonidas Anaxandridæ filius, & Cle-
omenis frater, ad quendam dicentem,
Præterquam quòd rex es, nihilo nobis
præstas: Atqui nunquam, (ait) nisi vo-
bis melior essem, rex fuisset.

Quum autem Gorgo vxor per-
contaretur quando ad Thermopylas
proficisceretur cum Persis dimica-
turus, num quid sibi mandaret,

Bb.iiii.

Vt(inquit) & probis nubas, & probos
liberos parias.

Dicentibus verò ephoris paucos ad
Thermopylas ab ipso duci, Et ad quod
(inquit) vadimus opus?

Sed quum illi iterum dixissent, Nū
quid aliud facere decreuisti? Transiū
(inquit) barbarorum verbo quidem
impedire, sed re ipsa pro Græcis mor-
tem obire.

Quum autem ad Thermopylas per-
uenisset

Quodam verò dicente, Propter
barbarorū sagittas solē videre non est,
Ergo cum ipsis (inquit) iucundè in
vmbra pugnabimus.

Quum verò alius dixisset, Adfunt
prope nos: Igitur(inquit) & nos prope
illos.

Sed quum alius dixisset, Aduersus
multos ò Leonida cum paucis pericli-
taturus sic ades: Si me quidem multi-
tudini fidere putatis, ne tota quidem
Græcia sufficeret. Nam parua illorum

ἔφη, Αἰσθητοῖς γαμειῖσθαι καὶ ἀγαθὰ πελάειν.

Λέγονται δὲ ἄλλ' ἐφόρον ὀλίγοι ἀγχι
αὐτῶν εἰς Θερμοπύλας, ἔφη, Πρὸς ἡμῶν βα-
ρῶν οὐκ ἔστιν;

Γάλλιν δ' αὐτῶν εἰπόντων, Μήτηρ ἐπρόν-
τι δι' ἐργωκας ποιεῖν. Τὰς παρόδους ἄλλ' βαρ-
βάρων κωλύειν τῶν λόγων, (ἔφη) τῶν δ' ἔργων
ἀποθανομένων ἰσθρ' ἄλλ' Ἑλλήνων.

Γενόσθους δ' ὁ Θερμοπύλας, πρὸς τοῖς
συστραπέτας εἶπε, Λέγοντι τὸν βαρβάρων
ἐγγὺς ἡμῶν, ἄμμε δ' ἡρονοπέειν. ἦ-
δη γὰρ ἡμεῖς τοῖς βαρβάρους, ἢ αὐτοὶ τε-
θνάται μέλλομεν.

Λέγοντος δὲ ἕνος, Ἀπὸ ἄλλ' οἰσθημάτων
ἄλλ' βαρβάρων οὐδὲ τὸν ἥλιον ἰδέειν ἴδιν,
Οὐκοῦν (ἔφη) χέλειν εἰ ἰσθρ' σκιαὶ αὐ-
τῶν μαχόμεθα.

Ἀλλου δὲ εἰπόντος, Πάρεισιν ἐγγὺς
ἡμῶν, Οὐκοῦν (ἔφη) καὶ ἡμεῖς αὐτῶν
ἐγγὺς.

Εἰπόντος δὲ ἕνος, Πρὸς πολλοὺς ὦ Λεω-
νίδα μετ' ὀλίγων διακινδυνώσων ἔγω πά-
ρει; Εἰ μὲν οἴεσθ' με (ἔφη) τῶν πλείων, εἰ δὲ ἢ
πάντα Ἑλλάς ἄρκυ, βραχῆα γὰρ μοῖρα δ' ἐκεί

ται πάντες δὲ εἰ δὲ ταῖς ἀρεταῖς, καὶ ἕ-
πος ὁ δριμύτης ἰκανός.

Ἄλλω δὲ τὰ αὐτὰ λέγει Ἰσός, Καὶ μὲν (εἶ-
πεν) πολλὸς ἐπαγαμαὶ ὡς ἄπο θανουμένης.

Ξέρξου δὲ γράψαντος αὐτῷ, Ἐξίσσισι
μητρομαχοῦντι, μετ' ἐμῷ δὲ πασομῶν, τῆς
Ἑλλάδος μοναρχεῖν· αὐτὸς γράψαν. Εἰ τὰ κα-
λὰ τῷ βίῳ γινώσκεις, ἀπίσης αὐτῆς ἤδη ἀλ-
λοτέων ὀπίθυμίας, ἐμοὶ δὲ κρείσσον ὁ ἕσθ
τῆς Ἑλλάδος θάνατος τῷ μοναρχεῖν ἢ ὁ
μοφύλων.

Πάλιν δὲ τῷ Ξέρξου γράψαντος, Πέμ-
ψον τὰ ὅπλα, αὐτὸς γράψαν, Μολῶν λάβες.

Βουλομένου δὲ αὐτῷ ἤδη πῶς πολέμοις
ὀπιπῆσθαι, οἱ παλιμῶντες πρὸς αὐτὸν ἴφα-
σαν ὅτι δὲ ἐπὶ προσμένειν αὐτὸν πρὸς ἀλλοίς
συμμαχοῖς. Οὐ γὰρ (εἶπεν) πάρεσι οἱ μά-
χουσαι μέλλοντες; ἢ οὐκ ἴστε ὅτι μοῖσι πρὸς
πρὸς πολέμοις μάχονται οἱ πρὸς βασιλείας
αἰδοῦμένοι καὶ φοβούμενοι; Τοῖς δὲ στρα-
πώταις παρήγγειλεν ἀριστοποιῆσαι ὡς ἐπὶ
ἄδου ἀποπειροσθέντες.

Ἐρωτηθεὶς δὲ εἰ πῶς ἄριστοι τ' ἐνδοξοὶ θά-
νατον τ' ἀδούξου προσκρίνεισι ζῶντες, Οἱ (εἶπεν)

multitudinis pars est. Sin autem virtu-
tibus, & hic numerus est satis.

Alio verò idem dicente, Attamen
(inquit) multos ut morituros duco.

Xerxes autē quū ipsi scripsisset, Licet
tibi cum diis non pugnanti, sed mecum
militanti, Græcia principatum obti-
nere: rescripsit, Si vitæ bona cognosce-
res, longè ab alienorum cupiditate ab-
esses. Mihi verò melius est pro Græcia
mori quàm contribulibus & finitimis
imperare.

Sed quum Xerxes iterum scripsisset,
Mitte arma: rescripsit, Veni & cape.

Quū verò iā hostes aggredi veller, bel-
li præfecti dixerūt oportere ipsū alios
expectare. Neque enim adesse qui sunt
pugnaturi. An ignoratis (inquit) eos so-
los contra hostes pugnare, qui reges
& verentur & timent? Militibus autem
præcepit pranderent tanquam apud
inferos cœnaturi.

Idem interrogatus cur fortissimi
viri claram mortem obscuræ vitæ
anteponant, Quia (inquit) hoc qui-

dem naturæ proprium, illud verò suū
ipforum esse putant.

Iuuenes verò cælibes volens serua-
re, quum sciret eos id apertè non to-
leraturos, scytalis vnicuique ipforum
datis, ad ephoros misit. Ac tres quo-
que ex iis qui duxerant vxores serua-
re volebat. sed quū ipsi id animaduer-
tissent, scytalas accipere non sustinue-
runt. Ac eorum quidē vnus dixit, Non
præco, sed pugnator te sum sequutus:
alter verò, Hic manens melior ero:
at tertius, Nō horum postremus, (in-
quit) sed primus pugnabo.

ΛΟΧ. POLYÆN. ΑΡ.

Lochagus Polyænidæ filius & Siro-
nis pater, quum quidam ei nuntiasset
alterum è filiis mortuum esse, lampridem
(inquit) sciebam illum mori o-
portere.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΑΡ.

Lycurgus ille legum lator volens
ex eo viuendi modo qui antea fuisset,
ad temperatiorem vitæ ordinem suos
ciues traducefe, ac honestos fortisque
efficere, (nā delicatioris erat) duos edū

τὸ μὲν, τῆς φύσεως ἴδιον, τὸ δὲ, αὐτῶν εἶαι
τομίζουσιν.

Τοὺς δὲ ἠϊήεις βουλόμηνος σῶσαι κὲ ὄψι
σαίμηνος ἀπικρὲς ἐκ ἀνέξουμης, σκυτάλας
δ' ἔς κατ' εἶα αὐτῶν, πρὸς τὴν ἐφόρου ἐ-
πιμύη, καὶ τῆς πλείων ὅ τε εἰς ἐβουλίην
δραστῶσαι, οἱ δὲ σωτοῖσαντες ἐκ λυγροῦ λα-
βῆναι τὰς σκυτάλας. ὧν ὁ μὲν εἶπεν, Οὐ κή-
ρυξ ἀγρὰ μαχητῆς ἀκαλούθιστα ὅ δὲ δάτε
ρος, αὐτῷ ἰδίων, κρείσσων αἰ εἶην ὅ δὲ πεί-
πος, Οὐχ ὑστέρως τούτων, πρὸς τὸ δὲ μαχί-
σται.

ΛΟΧΑΓ. ΑΠ.

Λοχαγὸς ὁ Πολυαγνίδου καὶ Σείρωτος
πατὴρ, ἀπαγγέλαντίς πρὸς αὐτὸ ὅτι τῶν
πεθῆκε ὁ ἴτερος, Πάλαμ ἤδειν (εἶπεν) ὅτι
ἀποθανεῖν αὐτὸν εἶδει.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΑΠ.

Λυκούργος ὁ νομοθέτης βουλόμηνος ἐκ
τῆς πρῶτης παρὰ τοὺς διαίτης τὴν πολι-
τας εἰς σωφρονεστέραι βίου τάξιν μετα-
γενεῖν καὶ καλοκαγαθηκίς ἀσφαλίξεισαι,
(ἀερωδίαιτοι τὸν ἦσαν) δύο σκυτάλας

αἰέθρεφε πὸν αὐτὸ πατρὸς καὶ μητρὸς
 ἡμιθρόους· καὶ τὸν μὲν εἶπτε πρὸς λιχθεί-
 ας, οἴκοι ἑάσας· τὸν δὲ ἐπαγρόιδμος ἠσκη-
 σε πρὸς κωνηγίσα· ἐπιτα ἀγαγὼν εἰς τὴν
 οὐκ κησίαν, ἔθηκε ἀκαίπτας καὶ λιχθεί-
 ας πρᾶς, ἀφῆκε δὲ καὶ λαγῶν· ὅππῃ τὰ
 σιωήθη δὲ ἑκάτερου ὁρμήσαντος, καὶ θα-
 τέρου τὸν λαγῶν χειρωσαμένου, εἶπτε, Ο-
 ρᾶτε ὦ πολῖται ὅππαι πὸν ἡμῶν ἰσαρ-
 χοῖτες, ἐν τῇ πὸν βίου ἀγωγῇ ὡς ἀπο-
 λὺ ἀλλήλων ἐξάφοροι αἰτέῃσαι· καὶ ποιη-
 πικώτερα τῆς φύσεως ἢ ἀσκήσις πρὸς τὰ
 καλά πυχάει; Τίτες δὲ φασὶ ὡς οὐ
 παρῆγε σκυλακας οἱ ἐκ τῶν αὐτῶν γε-
 νότες ἐπίχσαν, ἀλλ' ὁ μὲν ἔσκει οὐκ αὐτῶν, ἔ-
 πτερος δὲ κωνηγῶν· καὶ πῆτα τὸν μὲν ἐκ πὸν
 χείροτος ἡμῶν πρὸς τὰ κωνηγίσα ἠσκη-
 σε, τὸν δὲ ἐκ τῆ ἀμύντος πρὸς λιχθείας
 μόνου ἠσκησε· εἴθ' ἑκάστων ἰσά εἶπτε ὁρ-
 μήσαντος. φανερόν ποιεῖται ὅσον ἡ ἀγω-
 γῇ πρὸς τὰ ἀμύντα καὶ χεῖρα συλλαμβε-
 νεται, εἶπτε, Οὐκ ἔν κ' ἡμᾶς ὦ πολῖται, ὅδ' ἐν
 ἢ ὡς ἀπὸ πολλοῖς θαυμασθῆναι δὲ ἡμεῖς
 καὶ τὸ ἀφ' Ηρακλείους εἶ) οἰτήσιν, ἢ μὴ ὡς αὐτ

cavit catulos ex iisdem parentibus
 natos. quorum alterum quidem gu-
 lax assuefecit, domi esse permittens:
 alterum autem educens ad venationē,
 exercuit. deinde illis in concionem ad-
 ductis, disposuit & spinas, & quaedam
 gulax irritamenta: posteaque leporem
 dimisit. Sed quum ad consueta vterq;
 cucurrisset, ac leporem alter cepisset:
 Videte (inquit) o ciues quū ex eodem
 sint genere, quā dissimiles ob educa-
 tionem inter se euaserint, quantoque
 efficacior quā natura ad res honestas
 sit exercitatio. Quidā tamen fe-
 rūt ipsum educasse catulos nō ex iisdē
 ortos sed alterum ex domesticis, alte-
 rum ē venatoriis. Ac peiori quidem ex
 genere natū, ad venatoria exercuisse:
 ex meliori autem, ganeax & gulax solū
 assuefecisse. Ac postea quū vter-
 que ad ea quibus assuetus erat, impetū
 fecisset, aperteque pateret quantū edu-
 catio & ad meliora valeat, & ad peiora,
 Igitur & nos o ciues (inquit) nihil gene-
 rositas, quax vulgo est admirationi, &
 ab Hercule ductū gen^o, iuuat, nisi ea fa

ciamus per quæ ille hominū clarissimus fortissimūsq̄ est visus, per totā vitam honesta discētes ac exercētes.

Ac facta agri diuisione æqualique omnibus ciuibus portione distributa, fertur quum aliquando per agrum Laconicū paulo antè demessum peregrè veniēs trāsiret, intuitus aceruus iuxta se inuicē positos ac æquales, gauisus est se, atq; iis qui aderāt dixisse, Quā̄m tota Laconica videtur esse multorū fratrum qui nuper illam inter se diuiserint.

Quū autē nouas tabulas & debitorū sublationē inuexisset, omnes quoq; res domesticas ex æquo diuidere aggressus est, vt omnē & imparitatē & inæqualitatē penitus auferret. Sed quoniā videbat plerosq; diuitum manifestam priuationem agrē ferentes, nummum & aureum & argenteum irritum effecit, ferreōque duntaxat vti iussit: ac quousq; tota substātia habēda foret, ex illius permutatione definit. Quo quidē facto omnis ex Lace-

ποδῶν δι' ἃ οὐκ εἶνος ἀπάντων ἀφροσύνην ὀπίσθ' ἕσπερος καὶ ἀγχιέστερος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μαϊτανόντες καλὰ δὲ ὄλου τοῦ βίου.

Ἀναδασμόν δὲ τῆς γῆς ποιήσας, καὶ ἀπασι ἴσθη κλήρον πᾶσι πολιταῖς γείμας, λέγονται ὑστέρων ποτὲ χρόνῳ τὴν χάριαν διερχόμενος ἕξ ἀποδημίας ἀρῆ τετελειωμένῳ, ἰδὼν πᾶσι σταροῖς κειμήριον παρ' ἀμήλοισι καὶ οὐαλοῖς, ἠδὲ καὶ καὶ μαιδιάσαντα ἐστὶν ὡς τοῖς παρόντας, ὡς ἡ Λακωνικὴ φαίνεται πᾶσι πολλῶν ἀδελφῶν εἶναι νεωστὶ γενεμημένῳν.

Καὶ ὅτῳ χρόνῳ δὲ ἀποκοπᾶς εἰσηγησαίμενος, ἐπεχείρησε καὶ τὰ κατ' οἶκον ὄντα πάντα ἕξιστον διαμεῖν, ὅπως παντάπασιν ὀλίγοι τὸ αἶσον καὶ αἰώματοι. ἐπεὶ δὲ χαλεπῶς ἐώρεσεν ὡς δὲ ξηρόφοις ἢ ἀπικρῆς ἀφάρισαν, τότε χρυσίῳ καὶ ἀργυρῶν νόμισμα ἠκέρωσεν, μόνῳ ᾧ τὴν σιδηρῶν ὡσεύσεται ἔχοντες καὶ μέγιστος οὐδὲ ἔχον τὴν ὀλιω ὑπάρξιν ὡς ἀμοιβῶν τύπῃ, ἀεὶ ὡσεύσεται. τότε ᾧ ἡμομέρου, ἕξ ἐπεὶ τῆς Λακωνικῆς.

δαίμονος ἀδικία πᾶσα. οὔτε γὰρ κλέπειν,
οὔτε δωροδοκεῖν, οὔτε δόποστρεῖν ἢ ἀρπάζειν
ἔπι κιδναῖο πῶς ὁ μήτε καθάρκυνθαι δυνά-
σων ἔν, μήτε κλησάσαι ζηλωτῶν, μήτε
χεῖνισάσαι ἀκίνδων, μήτε ἑξάξην ἢ ἑ-
παξῆν ἀσφαλές.

Πρὸς δὲ πύτοις καὶ ἀπαύτων ἧδ' ἑρε-
ελοῦν ξηλοσάσαι ἐποιήσατο. διὸ οὔτε
ἔμπορος, οὔτε σοφιστής, οὔτε μαίης ἢ ἀ-
γύρτης, οὔτε ἑβὺ καθασκωδασμάτων δη-
μιουργός εἰσῆει εἰς τιμὴν Σπάρτης. οὐδ' ἔ-
γὰρ νόμισμα παρ' αὐτοῖς εὐχρηστον ἔτα-
σε, μόνον δὲ τὸ σθηροῦν εἰσηγήσατο, ὃ
ὅτι μὲν ὀλκὴν Δίγμιαί, δυνάμει δὲ χαλ-
κὴν τέσσαρες.

Ἐπιθῆσαι δὲ τῇ σφῆρῇ καὶ τὸν ζῆλον ἀ-
φελίσαι πῶς πλούτου διασώσεις, τὰ σοφισ-
τικὰ εἰσηγήσατο. ὡς γὰρ πῶς ὅτι ζη-
τωῦται δὲ πᾶσι ταῖς σωεσισταῖς, καὶ μὴ
ὁπλῶν κατ' ὀλίγους τοῖς ἀσπίταις διήρηκεν.
Ὅπως (εἶπε) ἔξ' ἐποίμου τὰ ἀσπίτικὰ νόμι-
μα δέχονται καὶ εἰς πῶς περὶ ζῶσιν, ὅτι ὀ-
λίγους ἢ τὸ ἀμπακνῆμα ἰσομοίαια τε ἢ ἑ-
φῆς ἢ ποσῆς ἢ, ἔμπε ποσῆς πῶς ἢ βρώσῃς,

dæmone iniustitia excidit. Nam ne-
que furari neque largitionibus corrū-
pere, neque auferre aut rapere, cuiquā
amplius libebat, quod nec abscondere
nec iucundè possidere, nec sine pericu-
lo uti poterat nec vel exportare vel im-
portare tutum erat.

Ad hæc quæcunque peregrina quo-
que & superuacanea ex vrbe eiecit.
Quare neque mercator, neque rhetor,
neque vates circulatorve, neque appa-
raturum artifex Spartā ingrediebatur.
Neque enim numus apud ipsos utilis
relictus, sed ferreus solum in vsu erat,
quæ quidem est mna pondere Ægine-
tica, vi autem ærei quatuor.

Quum verò delicias inuadere ac di-
uitiarum amorē auferre cogitasset, cō-
uiuia publica inuexit. Ad illos autē qui
quærebant cur illa instituisset, atque i-
ta distinxisset ut ciues pauci cū armis
simul discumberent: Ut (inquit) prō-
ptèr imperata accipiāt, & siquid inno-
uauerint, in paucis sit peccatū. Æqua-
litas verò & cibi & potus erat: ac nō so-
lū epulis diues pauperi nō præcellerat,

sed ne strato quidem aut vasis aut pror
fuis vlla alia re superior erat.

Sed quum diuitias viles effecisset,
quippe quas nemo vel in vsu habere
vel ostentare vellet, ad familiares di-
cebat, Quàm pulchrum est, ò sodales,
re ipsa demonstrare quales omnino
sint diuitiæ: sunt enim cæcæ.

Præterea cauit ne iis qui domi an-
tè cœnassent, liceret ad publica conui-
uia ire, aliis epulis potionibusque re-
pletis. Vituperabant autem reliqui eū
qui neque biberet secum neque come-
deret, perinde atque incontinentem
& à communi victu propter mollitiē
alienum. Quicumque verò deprehen-
sus fuisset, multabatur. Vnde Agis qui
multo post tempore fuit rex, ab exer-
citu reuersus (nam Athenienses debel-
lauerat) quū vellet quodam die apud
uxorem cœnare, ac portijunculus posce-
ret, belli præfecti non miserunt. Sed
quum postridie id ephoris innotuis-
set, multatus est.

Istiusmodi igitur legū cōstitutiones
quum diuites agrè ferrēt, in illū insur-

ἀλλὰ μηδὲ σρωμνῆ ἢ σκελιστὴ ἢ ἄλλω τι-
νὶ τῷ σωλοῦν πλέον ἔχη ὁ πλούσιος τοῦ
πενήτους.

Ἀχιλον δὲ πινύσας τὸν πλῆτον, ἰδένος ἡ-
δὲ χερσὶν ἡδὲ ὀπιθεῖσαι δωμαδίου, ἔλεγχε
ὡς πρὸς τὴν συνήθειαν, ὡς καλον ὄσιν αἱ ἐπι-
τροὶ δὲ τῆ ἔργων ὀπιθεῖσαι τὸν πλῆτον ὁ-
πίσιος ὄσι τῆ ἀλλοθία, ὁ π τυφλός.

Παρεβουλάζει δὲ ὡς τε μηδὲ οἴκοι ὡς-
διπλήσαντας ὄσιναι βαδίζειν ὅτι τὰ συ-
στα, πληρωθῆναι ἐτέρων ἐδεσμάτων ἢ
ποιμάτων. ἐκακίζον δὲ οἱ λοιποὶ τὸν μη-
πίοντα ἢ φασόντα μετ' αὐτῶν, ὡς ἀκρατῆ
ἢ ὡς πρὸς τὴν κοινὴν ἰσομαλακίαν ὀιδροῦ δι-
ατα, ταν ἐξημιούπ δὲ καὶ ὁ φανερός γρηόμο-
νος. Ἀγιδος οὖν μὲν πολὺν χρόνον τῷ βα-
σιλῆως ἐπαπελθόντος ἀπὸ στρατείας (κατα-
πιπλεμὲν ἢ Ἀθηνάσις) βουλομένῳ πα-
ρεῖ τῇ γυναικὶ μᾶ ἡμέρα δεηθῆσαι, καὶ
μετὰ πμπομένου τὰς μερίδας, ἔτι ἐπιμύσαν
εἰ πλείονοχοι μὲν ἡμέραν δὲ φανερὸν γρηο-
μόνου πρὸς ἐφόρους, ἐξημιώθη τῶν αὐτῶν.

Πρὸς οὖν τὰ πιαὶ τὰ ἔτι νομισθημα-
των χαλεπήναι πρὸς οἱ ἐφοροὶ, ὅτι σιωπήθη-

σαν, καὶ ἐβλασφημῶν αὐτὸν καὶ ἔβαλοι, κα-
ταλέυσαι βουλομένοι. Διωκόμενος ὃ δὲ π-
σε δὴ τῆς ἀγορᾶς· ἔπειθ' ἄλλοις ἐφθα-
σεν εἰς τὸ ἱερόν τῆς χαλκιοῦκου Ἀθηνᾶς κα-
ταφυγάν· Ἀλκάνδρος ὃ ὄψιρα φέντος αὐ-
τοῦ δῶκων, τῆ βακίῃ εἰς τὸν ὄφθαλμὸν
ἐξέκοψεν αὐτὸν. τὸτον δὲ κοινῶς δόγματι πα-
ραλαβὼν ὄπι πτωχεῖα, οὔτε κακῶς διέ-
δικαν, οὔτε ἐμέμψατο, σιωδαι πώμορον
δὲ ἔχων, ἐπέδρξεν ἐπαγνέτιν αὐτὸν τε καὶ
τῆς δαίτης ἡν εἶχε σιω αὐτῶν, καὶ κα-
θόλου τῆς ἀγωγῆς ἐραστὴν τοῦ δὲ παύσις
ὑπεμνήμα ἰδρύσατο ἐν τῆ τῆς χαλκιοῦκου
πύλῃ ἐπὶ Ἀθηνᾶς, ὀπιλλέπιν ὡρεπα-
γορῶσαι. τοῖς γὰρ ὄφθαλμοῖς ὀπτιλοῖς οἱ
τῆ δὲ Δωρεῖες λέγουσι.

Ἐρωτηθεὶς δὲ δὴ πὶ ἕκ ἐχρησάτο νόμοις
ἐγγράφοις, Οὐκ (ἴφθ) οἱ πηταῖοι δουροὶ καὶ
ἀχθέπτες τῆ ὡρεσηκούση ἀγωγῆ τὸ ἔ' κα-
ροδ χρησάμοι δοκιμαζοῖσι.

Γάλιν ὃ ὄπι ὑπεμνήμα πνῶν δὴ πὶ ὄφ-
φλῶ δότο πηλέκεις τῆς οἰκίας ὄπι πη-
ται ὡρεσηκούση, δούσαν δὲ δότο ὡριονος μῶ-
νη καὶ μηδενός ὄπι ἄλλων ἐργαλείων, ὄπι πᾶς

reixerunt, conuitiis prosequentes, ca-
dentesque & lapidare volentes. Ac è fo-
ro pulsus ab iis qui eum persequen-
tur, alios quidem praeteriens in tem-
plū chalcioeae Mineruae confugit. Sed
Alcander ipsi respicienti oculum bacu-
lo eruit. quem publico quidem decre-
to quū ad supplicium postea accepif-
set, neque villo malo affecit, neque ac-
cusauit, sed vnā viuentem secum ha-
bens effecit & sui laudatorem, & victus
quō vtebatur, & prorsus institutionis
illius approbatorem. Caeterum calami
tatis illius monumentū in luco chal-
cioeae Mineruae facellum erexit, ac o-
prietin appellauit. Nam oculos Doricē
fes qui in illa sunt regione, optilos vo-
cant.

Interrogatus autem cur legibus scri-
ptis non sit vsus, Quia (inquit) rectè e-
ruditi ac benè honesteque instituti, tē-
poris rationem habent.

Percontantibus verò quibusdam
cur tectum à securi domibus imponi
iussisset, ianuaem solūm à ferra,
nullōque aliorum instrumentorū, Vt

ciues (inquit) omnibus in rebus quas in domum inferunt, mediocritate vantantur, & nihil eorum quæ aliis cara sunt habeant, qualia sunt pocula & lecti ac mensæ pretiosæ. Ex hac verò cōsuetudine ferunt & Leotychidem primum regem apud quendam cœnantem quum sumptuosam contignationis domus constructionem & lacunatam spectasset, interrogasse hospitem an quadrata apud ipsos ligna nascerentur.

Interrogatus etiam cur in eosdem hostes veruisset sæpius expeditionem facere, Ne sa pe (inquit) repugnare asfueti, bellandi peritiam assequantur. Vnde & Agesilao non paruo crimini datum est quòd assiduis in Bœotiam incurfionibus Thebanos Lacedæmoniorum hostes instruxisset. Vulneratū igitur ipsum quū vidisset Antalcidas, accusauit quòd Thebanos ipsos nec volētes nec scītes pugnare docuisset: Pulchra verò (inqt) doctrinæ præmia accipis à Thebanis, quū illos asluefeceris ac docueris vel inuitos pugnare.

αὐτὸν (ἐφη) μετελάζοιεν οἱ πολλοὶ τῶν παύ-
τα ὅσα εἰς τὴν οἰκίαν εἰσάγουσι, καὶ μη-
δὲν ἔσθ' παρ' ἄλλοις ζήλουδραν ἔχουσι.
Ἐκ δὲ ταύτης τῆς συνηθείας φασὶ καὶ Λεω-
τυχίδην τὸν πατρὸς τῆς βασιλείας δεῖπρουαῖτα
πῶς ἔβη, καὶ διασειώδρον τῆς στήθης τοῦ
οἴκου τὴν πῶσκα κλιῶ πολυτελεῖ καὶ φα-
νισματικῶν ἐσθητῶν τὴν ξέρον εἰ τιτράζω-
να παρ' αὐτοῖς ζύλα φέεται.

Ἐρωτηθεὶς δὲ δὶ πὶ ἐκώλυσεν ὅτι πρὸς
πολλοὺς πολέμοις πολλαίς στρατείαις, ἔ-
φυ, ἵνα μὴ πολλαίς ἀμύνεσθαι συνεπι-
ζούωροι, ἐμπροσὶ πολέμου γίνονται. Διὸ
καὶ Ἀθησίων ἐγκλημα οὐ βραχὺ ἔδοξεν
εἶναι, ταῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν συνεχῶς εἰς-
βολαῖς καὶ στρατείαις πρὸς Ἐθναίους αἰπ-
πάλοις Λακεδαιμονίοις κατασφιδάσαι.

Αλλου δὲ ὄπιθεν ἡπιώτους δὲ πὶ τὰ σώ-
 ματα ἦν παρθέτων δρόμοις καὶ πάλαις
 καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκονίω διει-
 ησεν, Iν' (ἔφθ) ἢ ἦν ἡγωνοδρῶν ῥίξωσι,
 ἰσχυρῶν ἐν ἰσχυροῖς σωμασιν ἀγίλω λα-
 βούσα καλῶς βλασταῖν αὐταῖ τε μὲν ῥώ-
 μης τοῖς πόκοις ὑποιδρώουσι, ῥαδίως τε ἄ-
 μα κὲ καλῶς ἀρρῶνται πρὸς τὰς ὠδῆ-
 ρας κὲ εἰ περ ἀδελφῶν ἡρώτων, δεινῶνται ὑπὸ
 αὐτῶν κὲ πέκων καὶ ἢ πατρὶδος μαχῆς.

Μειψοδρῶν δὲ ἕναν πλὴν γυμνοσίν ἢ
 παρθέτων ἐν ταῖς πομπαῖς καὶ πλὴν αἰπάν
 ζητήτων, Iν' (ἔφθ) τὰ αὐτὰ τοῖς ἀδράσιν
 ὄπιθεν δρόμοις, μηδὲν μεῖον ἤ χασμῆτε κὲ
 σώματος ἰσχύ καὶ ἡμίαν, μήτε κτ' ἡρώτης
 φιλομίαν κὲ ἀρετῶν δόξης ἢ τῆς πόδας
 τοῖς πολλοῖς ὑπερφρονῶσιν. ὄφθ καὶ πάλιν
 Γοργῶς ἰσπεῖται ἢ Λεωνίδου γυμνακῶς ἑσπ-
 ποτῶν εἰπέσης ἑαυτὸς (ὡς εἰσὶν) ἕξενος πρὸς
 αὐτῶν ὡς Μόλαις ἦν ἀδράων ἀρχετέ ὑμῖν
 αἰ Λάκαται, ἀπεκρίσατο, Μόλαι γὰρ ἡμεῖς
 ἀδρας τίκαται.

Εἶρξας δὲ τοῖς ἀγάμοις τῆς ἐν ταῖς
 γυμνοπομπαῖς ἕας, καὶ ἀπμίαν πρὸς-

Alio item quærente cur virginum
 corpora cursibus & luctibus ac iaculorū
 discorumque iactibus exercenda cen-
 suisset, Vt stirps (inquit) eorum qui gi-
 gnerentur, validum in valentibus cor-
 poribus principium sumens, bene ger-
 minaret, ac ipsæ partus robustæ perfe-
 rentes, facillè simul & fortiter dolori-
 bus resistant, & si qua necessitas coege-
 rit, possint & pro se ipsis & pro filiis &
 pro patria pugnare.

Sed virginum in pompis denudati-
 onem quibusdam accusantibus, & cau-
 sam quærētibz, Vt isdem (inquit) stu-
 diis, quibus viri, exercitata, nihil min⁹
 neque circa robur corporis & sanitatē
 neque circa animi ambitionem ac vir-
 tutem habeant, & vulgarem gloriam
 contemnunt. Vnde & Gorgo Leonidæ
 vxor ita respondisse memoratur. Quū
 enim quædam hospes (vt videtur) ipsi
 dixisset, Solæ vos Lacœnæ viris impera-
 tis, respondit, Nempe nos solæ viros
 parimus.

Cælibes verò à spectaculo gymnico
 rù ludorū prohibēdo, ignominiaq; affi-

ciendo, magnam liberos gignendi curam iniecit. Nam honore eo ac reuerentia quam iuvenes senioribus exhibebant, illos priuauit. Vnde & illud in Dereyllidam dictum, quanuis spectatus esset imperator, reprehēdit nemo. Illi nanque aduenienti iuniorum nemo sede cessit, quum dicerent pro se quisque, Ne tu quidem, qui mihi cessurus sit, genuisti.

Quodā autem percontante cur virgines indotatas nubere lege cauisset, Vt neque propter egestatem (inquit) aliquæ relinquatur innuptæ, neque propter opulentiam colatur: sed vnusquisque puellæ mores spectans, ex virtute faciat electionem. Nam ob id omnem quoque fucatorium ornatum ex vrbē eiecit.

Quum verò nuptiarum tempus & maribus & fœminis statuisset, ad eum qui causam quaerebat, Vt qui ex perfectis (inquit) generantur, robusti sint. * Sed ad eum qui mirabatur quòd sponsum cū sponsa prohibuisset simul dormire, illumque iussisset maximā diei

ἡμερῶν, πολλὰ παύσαι ἐποίησται τῆς παιδοποιίας· πρῆς δὲ καὶ θεοσέβειας ὡς νέοι παρῆσαν παρῆσαν, ἐπέμπε. Καὶ τὸ θεὸς Δερικυλλίδα ῥηδὴν οὐδεὶς ἐμέμψατο, καὶ ὡς ἀσέβητος ὄντα στρατηγόν. ὅτι οἶπε γὰρ αὐτὰ ἔβη γαστέραν πρὸς ἔδρας ἐχέτω ἔξενεῖται, οὐδὲ γὰρ μοῖσὺ τὸν ἕτω ἔξοπα ἐγγρήσας.

Πύθωνα ἰδὼν δὲ ἔλεος εἶχε τὴν κακίαν αἰσθησάμενος ἀποδοῦναι, ὅπως (εἶπε) μήτε δι' ἐνδεῶν ἀγαμοὶ γένεσθαι, μήτε δι' ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, ἕκαστος δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς παιδοποιίας ἀφορῶν, ἀρετὴν τὴν ἀρετὴν ποιῶνται. εἶπε τοῦτο ὅ καὶ τὸν κατωπισημένον τῆς πόλεως ἀπίλασεν.

Οὐρανὸς δὲ αὐτὸ καὶ τὸν χρονοῦ ἔβη τὴν γαμουδῶν καὶ ἔβη γαμουδῶν, θεὸς τὸν ζῆλον, ἵν' (εἶπε) τὴν γαμουδῶν ἰσχυρὰ ἢ ὅτι τελείων γαμουδῶν.

Γρὸς δὲ τὸν θαυμάζοντα διότι τὸν γαμουδῶν ἀπέριξε μὴ συγκοιμησάτω τῇ γαμουδῶν, ἀπεπέριξε ὅτι πᾶσι τὸν ἴμερος

σωθῆναι ποῖς ηλικιωπάς, καὶ ταῖς κύκλας ὅλας
 σιταναναπαύσασθαι, τῆ δὲ νύμφη κρύφα καὶ
 μετ' Ἀλαθείας σωθῆναι, Ὅπως (ἔφη) καὶ
 τοῖς στόμασι γυροῖ ὡς, ὅσῃ κορῆς μὴ γυόμε
 νοι, καὶ τῷ φιλεῖν αἰεὶ καλοῖ ἰσοαρχισι, &
 τὰ ἔγγονα ἐρρωμεδέστερα παρέχασι.

Καὶ τὸ μὲν μέρος ἐξέλασεν, ὡς τὸ ἐλαῖον
 φθορὸν καὶ ὄλεθρον πλὴν τῷ βαφικίῳ, ὡς
 κολακίαν αἰδοῦσιν.

Πᾶσι δὲ τοῖς καὶ τὸν τὸ στόματι καλῶ
 πσιμὸν Δημουρῶν αἰετῆσιν ἐπίπασε
 πλὴν Σπάρτην, ὡς ὅσῃ τῆς κακοτεχίας ταῖς
 τέχας λυμαινομένοις.

Τοσαύτη δὲ ἦν κατ' ἐκίνε τὸς χρόνους
 σωφροσύνη τῷ μιναικῶν, καὶ ὡς πρὸν ἀπίχθον
 ἕτερον καὶ αὐτὰς ἀχερίας, ὡς ὡς πρὸν
 ἀπίστον (ἔ) τὸ τῆς μοιχίας παρ' αὐτῶν, καὶ λό
 γος ἀπομνημονεύει) Γεραδάτας ἦτος Σπαρ
 πάτη τῷ σφόδρα παλαιῶν, ὅς ἐρωσθηδὶς ὑπὸ
 ξένης ἢ πάσχεσι αἰ μοιχοὶ παρ' αὐτοῖς ἔσθιν
 γὰ ὄραν καὶ ἰότα νειομνημονίων ὑπὸ Λυκέρ
 γου εἶπεν, Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς γίγεται μοιχὸς παρ'
 ἡμῖν, ἐκίνε δὲ ὑπελαβόντες. Ἀντὶν ἡμῶν (ἔ) τω
 τὸν ἔφη ὁ Γεραδάτας, Πῶς αἰ (ἔ) φη) μοιχὸς
 ἐν Σπάρτῃ γυροῖτο, ἐν ἡ πλῆτες μὲν καὶ σφύνη

partem cum æqualibus conuersari, &
 totas quiescere noctes, & furtim ac pu
 dibundè cū sponsa coire: Vt & corpo
 ribus (inquit) sint robusti, & non fatia
 ti, amando semper sunt noui, & liberos
 validiores edant.

Vnguentum præterea tanquam o
 lei corruptionem atque perditionem,
 ættingendi artem, vt sensus adulatione
 nem, expulit.

Omnibus autem ornatus corporis
 artificib' Sparta interdixit, perinde at
 que artis prauitate artes inquināribus.

Tanta verò temporibus illis mulie
 rum pudicitia erat, tantumque à faci
 litate qua postea fuerunt inquinatæ,
 aberāt, vt incredibile in ipsis prius ad
 ulteriuū fuerit. Ac sermo quidē Gera
 datae cuiusdā Spartiæ antiquissimi
 memoratur: qui ab hospite rogat' qd
 adulteri Sparta patiatur (nā se nullā vi
 dere legē super hoc à Lycurgo lata) Nul
 l' ὁ hospes (inquit) adulter apud nos est.
 Sed illo subiiciēte, Si igitur fieret: idem
 Geradatas, Quonā (inquit) modo adul
 ter Sparta fiat, vbi & diuitiæ & delicia

& corporis ornamenta in nullo sunt honore: pudicitia autem ac modestia & magistratuum observantia magno aestimantur?

Ad eum verò qui censebat democrati-
tiam in vrbe instituendam esse, Tu pri-
mus (inquit) in domo tua constitue
democratiam.

Quodam autem percortante cur tā
exigua tenuiæque sacrificia statuisset,
Vt deos (inquit) venerari nūquam de-
finamus.

Sola verò certaminū quum ea per-
mississet ciuibus certare in quibus ma-
nus non protenditur, quidam causam
rogauit: hic autem, Vt nemo ipsorum
(inquit) laborando deficere assuescat.

Sed quum quidam interrogaret cur
frequenter mutari castra iuberet, Vt
hostibus (inquit) magis nocēamus.

Alio autem rogante cur turres op-
pugnare vetuisset, Ne vel à muliere (in-
quit) vel à puero, vel ab aliquo si-
mili homunculo fortiores interiman-
tur.

Consultentibus verò Thebanis de sa

καὶ καλλωπισμὸς ἀπμαίζονται, αἰδῶς δὲ
καὶ ἄκοσμία καὶ ἄῤῥῃ ἡγευμένων παρὶ τῶν
προεσβύοντα;

Πρὸς τὸ πὺν ἀλιουῶτε δημοκρατίαν ἐν
τῇ πόλει καταστήσασθαι, ὁ Λυκούργος εἶπε,
Σὺ παρῶτος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποίησον δημο-
κρατίαν.

Πρωτανομοῦ δὲ ἕνος δὶθ' ἢ μικραὶ
οὔτω καὶ ἀπελεῖς ἕταξε παρὶ θυσίας, Ὅπως
(εἶπῃ) μηδέποτε πμῶντες τὸ θεῖον δὶθ'-
λείποιμεν.

Μόνα δὲ τῶντα ἄῤῥῃ ἀθλημάτων ἐφέν-
τες ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀγωνίζεσθαι ὅπου ἡ
χερὸν καὶ ἀνατένεται, ἐπιθέτο περὶ τὴν ἀί-
πια ὁ δὲ, Ὅπως (εἶπῃ) μηδεὶς αὐτῶν ἐν τῷ
πονεῖν ἀπαυδᾶν ἐπιζητεῖται.

Ερωτῶντος δὲ πνος δὶθ' ἢ πυκνά μετα-
στρατοπέδ θένειν κελθίει, Ὅπως (εἶπῃ) πλείω
παρὶ ἐχθροῖς βλάπτοιμεν.

Ἀλλου δὲ ὅππῃ πμῶτος δὶθ' ἢ πυρρομα-
χίαν ἀπῆται, Ἰνα (εἶπῃ) μὴ ἵππο ζωαμικός ἢ
παμδός ἢ ἕνος ὁδραπλησίτου αἰθρώτου οἰ-
αμείονες ὁποθῆσκων.

Ταῖς τὸ συμβεβλητοῖς τῶν Θεβαίων πε-

εἰ τῆς ἱερουργίας καὶ τῶ πένθησι μὴ ποιούσῃ
τῇ Δουλοῦσα, σιωπῆσὺν δὲ σεν, εἰ μὴ θεὸν ἠ-
ζουῦται, μὴ ἄρρωσθῆν· εἰ δὲ ἀνθρώπων, μὴ
ἱερουργίαν ὡς θεῶν.

Πρὸς δὲ τοὺς ὀπίστηταῦτας τῆς πολι-
τῶν, Πάρις ἀντιπολεμίων ἐφοδὸν ἀλεξίμα-
θα· Ἐὰν πῶχοι (ἔφη) ἦτε, καὶ μὴ μᾶλλον
ἀπερὸς πατέρου ἐρεθίστη. Καὶ πάλιν ὀπί-
στηντων πρὸς τειχῶν, οὐκ ἔφη πόλιν εἶ-
ναι ἀτείχιστον ἢ πρὸς αἰδράσι καὶ οὐ πλίνθοις
ἐστεφαίωται.

Ἐπεμέλοντο δὲ οἱ Σπαρτάται καὶ τῆς
κόμης, ἀπομνησθῆντες πνῆ Δ' ἀκούρσο
λόγον πρὸς οὗτον ὅτι τοὺς μὲν καλὰς, ἀσπε-
πετέρως ποιεῖ, τὰς ἢ ἀσχερῶς, φανερωτέρως.

Γαρήφειλε ἢ ὅτι ποῖς πολέμοις πρὸς ἡ-
μῶν καὶ νικῆσαι τις μὲν καὶ βεβαίωστα-
δὲ τὸ νικῆμα, ὅτι δὲ δάκνει, εἴτα αὐτὸς ἀνα-
χρωρεῖν ἢ τε Ἐλλωπικὸν φανόμεν τὸς πρὸς ἡ-
κεχωρικότας φάσκων, ὅμα καὶ χησίμων.
εἰδόντας γὰρ τοὺς μάχουροις πρὸς αὐτοὺς ὅτι
φείδονται μὲν ἢ ὅτι οὐδὲ δόντων, αἰατῆσι δὲ
τοὺς ὑφίστασθαι, τὸ μὲν ἐν τῷ φούρῳ ἀφελ-
λιμώτερον ἢ γήσιασται.

erificio & luctu quem Leucothea ex-
hibent, respondit, Si deam quidem pu-
tatis, non est lugenda: sin hominem,
illi non est ut deo sacrificandum.

Ad eos autem ciues qui quærebant
quomodo hostium incurfionem re-
pellerēt, si egerint (inquit) sitis, nec plus
alter altero quærat. Ac rursus de mu-
ris interrogantibus, minimè sine mu-
ris eam urbem esse dixit quæ viris, nō
lateribus, coronata foret.

Nutriebant autem & comam Sparta-
tata, quandam Lycurgi de hac re le-
gē commemorātes, pulchros quidem
coma honestiores fieri, deformes au-
tem terribiliores.

Præcipiebat verò ut in bellis quo-
tiescunque in fugam vertissent hostes
ac vicissent, quousque confirmaretur
victoria, persequerētur: ac statim retro
cederent. Neque enim Græcorum esse
eos interimere qui celsissent. Ad hoc
utile quoque esse aiebat, nam scientes
eos qui aduersus se pugnant, parcere
cedentibus, ac repugnantes occidere,
utilius fugere quàm resistere, putant.

Sed quodam percontante cur hostium cadavera spoliari vetuisset, Non solum (inquit) ne circa spolia occupati pugnam negligant, sed etiam ut paupertatem vnâ cum aciei ordine seruēt.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΑΡ.

Lysander missas à Dionysio Sicilia tyranno pretiosas vestes suis filiabus, non accepit quòd diceret se vereri ne illæ indutæ deformiores viderentur.

Sed haud multo post quum Dionysius ipsi duas misisset stolas, hortatufque foret vtram illarum vellet eligeret ad filiamq; ferret: Ipsa (inquit) illa melius eliget: ac vtraque accepta, abiit.

Vasæ autem simulator Lysander factus, quum multa deceptionibus perageret, ac iustum in sola vtilitate, & honestum in commoditate esse putaret: veritatem quidem mendacio potentiorum esse dicebat, sed vtriusque dignitatem & honorem vlu definiri.

Ad eos verò à quibus vituperabatur quòd plurima decipiendo perageret, vt Heracle indignus: & dolo, non aperte, quicquam gereret: ridens aiebat,

Πρωτανομούου δὲ ἄνος διὰ τὴν τοῦ πολέμιων νεκροῖς ἀπὸ τῶν σκευῶν, ὅπως (εἶπεν) μὴ κυψιλάζοντες ἀπὸ τῶν σκευῶν, τῆς μάχης ἀμελῶσιν ἅμα καὶ τὴν πενίαν ἅμα τῇ τάξει διατάξωσι.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΑΡ.

Λύσανδρος, φερὸν πύμα φανερὸν αὐτῶν τῶν Διονυσίου δύο στολῶν, καὶ κελθίσαντος τῶν θυγατέρων ἐλέσθαι τῇ θυγατρὶ κομίζεν, αὐτῶν ἐκείνην εἶπεν βέλπον αἰρήσεσθαι & λαβῶν ἀμφοτέρας, ἀπῆλθεν.

Ὁ δὲ Λύσανδρος διὰ τὸν σφοδρὸν θυμὸν, καὶ ἀπάτης τὰ πολλὰ ποιικίλων, τὸ δίκαιον ὃν μόνον τῶν λυσπελῶν πῆιδρος, καὶ τὸ καλὸν ὃν τῶν συμφέροντων, τὸ ἀληθὲς ἔλεγε τῶν ψήδων κρῆπτον εἶναι, ἐκατέρου δὲ τῇ χρεῖᾳ τὴν ἄξιαν καὶ τὴν ἐπιμὴν ἐλέσθαι.

Πρὸς δὲ τοῖς ψέζοντας αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἀπάτης τὰ πλεῖστα φερόμενον, ὡς ἀάξιον τῶν ἑρακλέους, καὶ δόλω οὐκ ἀπκρὸς καπρωτώτα, γελῶν ἐλεγε

ὅπου μὴ ἐφικνῆται τῇ λεοντῇ, ὡς σερα-
πίον ἔῃ τὴν ἀλωπεκίῳ.

Ἀπιμεφροιδύων δ' ἐπέειπεν αὐτῶν ὅτι
ταῖς ὡραῖασι τῶν ὄρκων οὖς ἐν Μι-
λήτῳ ἐποίησατο, ἔλεγε, Τοῖς μὲν παῖδας
ἀσραζάλοις δὲ ἕξαπατῶν, τοῖς δὲ αἰ-
δραῖς ὄρκοις.

Νικίας δὲ τοῖς Ἀθιναίοις ἔξ ἐιδράς
ὡδὲ Αἰγὸς πιταμοῖς καὶ λιμῶν πίσις αὐ-
τοῖς παρεήσατο τὴν πόλιν καὶ ἔγραψε τοῖς
ἐφόροις, Ἐαλώκαμεν τὰς Ἀθαῖαι.

Πρὸς Ἀργίους δὲ ὡδὲ γῆς ὄρων ἀμφισ-
βητῶντας ὡς Λακεδαιμονίους, ἐδικαιό-
περα λέγειν αὐτῶν φάσκοντας, ἀπασα μὲν
τὴν μάχην, Ὁ αὐτῆς (ἔφη) κρασθῆναι βέλ-
περα ὡδὲ γῆς ὄρων δὲ ἀλιγίται.

Τοῖς ὅ Βοιωτοῖς ἐπαμφοτερίζοντας, ὅτε
διήει τὴν γῶραν, ὄρων, ὡς οἱ περὶ πτω-
ταίνων πῖπρον ὄρκοις τοῖς δόρατον ἢ κη-
κλιδοῖς δὲ ἀποβύονται τὴν γῶραν αὐτῶν.

Μεγαρέως δὲ αἰδρός ἐν τῇ κοινῇ
σολόγω παρόνσι χησαμβίου ὡς αὐ-
τῶν, Οἱ λόγοι σου (εἶπεν) ὡς ξένη πόλις
δέονται.

quò leonina pellis non peruenit, vul-
pinam esse asuendam.

Præterea aliis quoque accusantibus
ipsum quòd quæ Mileti iurauerat, trās
gressus esset: dicebat pueros quidem
talis decipere oportere, sed viros iure-
iurando.

Athenienses verò quū ex insidiis vi-
cisset apud Ægos, siue Capræ, flumi-
na, & fame ipsos pressisset, ad deditio-
nem coegit, & ad ephoros scripsit, Ca-
præ sunt Athenæ.

Cum Argiuis autem de terræ fini-
bus contendētibus Lacedæmonii, ac
illis iactantibus se iustiora dicere: stri-
cto gladio, Qui hunc (inquit) obtinet,
de agri finibus optimè differit.

Bœotius verò dubitare videns vtri
parti adhererēt, quum per illorum a-
grum transfirer, misit ad eos sciscitans
vtrūm rectis an inclinatis hastis per
illorum agrum transfirer.

Megarenis autem vir quū in cōmu-
ni conuentu contra ipsum loquendi li-
centia vteretur, Tua (inquit) o hospes,
verba ciuitatis egent,

Posteaquam verò Corinthii defecerunt quò iuxta illorum muros transiret, Lacedæmoniósque videret pigrè inuadere, ac leporem è fossa quidem exilire spectasset: Non pudet vos (inquit)ò Spartiatæ, istiusmodi hostes timere, quorum inertia lepores in muris dormiunt.

Eundè in Samothracia oraculū petètem quò sacerdos iussisset dicere quid teterrimum in vita fecisset, ipse quoque sacerdotem interrogauit, Vtrum iussu tuo (inquiens)an deorum hoc facere oportet? Ac illo dicente, deorum: Tu igitur (inquit) mihi concede: ac illis si percontètur, dicam.

Perfa autem interrogante quam maximè laudaret Remp. Quæ (inquit) fortibus & timidis conueniètia retribuit præmia.

Sed ad eum qui dixerat ipsum ab se & laudari & defendi, Duos (inquit) boves in agro habeo, quibus quidem tacentibus pulchre scio vter ipforum & operetur & offietur.

Quod autè còuitiis ipsum onerâte,

Επί δὲ Κορινθίων ἐφεστώτων διερχόμενος ὡρᾶς τὰ πύργους Λακεδαιμονίους εὐόρα προσβάλλειν οὐκ οὐκίμαται, καὶ λαγῶς ὡς ὠφθη ἰσταπιδῶν τῶν πύργων, Οὐκ ἀγαυοὶ εἶπεν (εἶπεν) ὡς Σπαρτιάται πού τις φοβούμενοι πολεμίας ἂν δι' ἀργίαν οἱ λαγῶν πύργους ἐγκαθίδουσιν;

Εν δὲ Σαμοθράκῃ χερσηλαζομένων ἀπὸ τῶν ἰσορείς ἐκέλευσεν εἶπεν ὅτι ἀνομιώτατοι ἔργον αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ πέποιεταί πομπρον οὐκ οὐκ πύργους κελύσαντες ἢ τῶν θεῶν, πύργους δὲ εἰ ποιεῖν; ἐπηρώτησε φαρμάκου δὲ, τῶν θεῶν, Σὺ πίνω (εἶπεν) ὀκνοδῶν μοι κατὰ στήθι, καὶ κείνοις ἐρᾶ ἀπὸ πωτάνωνται.

Πέρσου δὲ ἐρωτήσαντος πῶς μάλα ταῖς ἐπαγαί πολιτείαν, Ηπῆς (εἶπεν) πῶς ἀνδρείους καὶ ἀγλοῖς τὰ προσήκοντα λαοδίδωσι.

Πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα ὅτι ἐπαγοί αὐτὸν καὶ ὑπεραπέροιστο, Δύο βοῖς (εἶπεν) ἐν ἀγρῷ ἔχω σιγῶντων δὲ ἀμφοτέρων, ἀκριβῶς ὁπίσταμαι τὸν τὸν ἀργῶν καὶ τὸν ἐργαζόμενον.

Λοιδροουμένου δὲ ἕνος αὐτῶν, εἶπε,

Λέγει πυκνάς ἄξιόυλιον, λέγει μηδὲν ἐλ-
λείπων αὐτοῦ δυνάμιτι ψυχῆν καὶ ὠσὺν κα-
κῶν ὡς ἕσικας πλήρης ἔστι.

Χρόνον δὲ ὑπερον μετὰ τὴν τελευ-
τὴν ἀιπλοσίας συμμαχητικῆς γυμνοῦντος,
Αἰσηλάου ἤλασεν ἐπὶ τὴν τοῦ Λυσαιδρου
οἰκίαν, ὅπως τὰ πρὸς αὐτῆς γράμματα
ἐξαεκέψηται. Ταῦτα τὸ παρ' αὐτῆς κατέ-
σχεν ὁ Λυσαιδρος, εὖρε δὲ καὶ βιβλίον γυ-
μναστικῶν τοῦ Λυσαιδρου πρὸς τῆς πολι-
τείας, ὡς καὶ ἔστι Εὐρυπρωτιδῶν καὶ Αἰ-
σίδαων τὴν βασιλείαν ἀφελόμενος εἰς μέσον
ἔθετα, καὶ πειθεῖσθαι τὴν ἀίρεσιν οὐκ ἔστι ἀ-
εὐστατον, ἵνα μὴ ἔστι ἀφ' Ἡρακλέους, ἐν οἷοις
Ἡρακλῆος τῆ ἀρετῆ, κρινόμενον τὸ γένος
ἢ ἢ κακῆτος εἰς τῶν πρῶτων ἀνθρώπων, καὶ
τῶτον λόγον ὠρμησὸν μὴ εἰς τοῦ πολιτείας ἔξε-
νευχεῖν, ἔπειτα δὲ ἐκνεύσθαι τὸν Λυσαιδρον
οἷος ὡς πολιτείας ἐξαεκέψηται, καὶ ἐπὶ ἐξα-
εκέψηται ἔστι Λυσαιδρου φίλων. Κατὰ δὲ
φασὶ τὸ πρὸς αὐτῶν ἔστι ἐφόρων ἀλα-
βῆσθαι μετὰ τὴν ἀγαθῆς ὁ λόγος,
ὅπλα δὲ τὰ τοῦ Αἰσηλάου, καὶ εἰπὴν
ὡς οὐδεὶς ἀγορεύει τὸν Λυσαιδρον,

Dic(inquit) frequenter ὁ peregrinelle,
dic nihil omittens, si forte tuū iis ma-
lis animū quibus plenus esse videris,
euacuare possis.

Post ipsius vero mortem quum de
societate dissentio foret, Agefilaus ad
Lyfandri domum se contulit de ipsa
litteras inspiceretur. Illas enim penes se
Lyfander tenebat. Sed librum quoque
à Lyfandro scriptum de repub. inue-
nit, ut oportebat ab Euryprotidis &
Agidis regnū auferri, & in mediū po-
ni, electionemq; ex optimatibus fieri:
ne eorū qui ab Hercule, sed ei⁹ qui ta-
lis virtute qualis Hercules fuit, iudice-
tur, praemium sit: quum praefertim &
ille ad deorum honores sola virtute
sublatus sit. Ac orationem quidē hanc
ciuibus exhibere tentavit, ut osten-
deret qualis ciuis fuisset Lyfander i-
gnorari: & id quidem in Lyfandri ami-
corum calumniam. Sed Cratidem fe-
runt tunc inter ephoros eminentem,
veritum ne lecta oratio persuaderet,
reprehendisse Agefilauū ac dixisse nō
solum nō oportere effodere Lyfandru,

sed etiam orationem vnā cum ipso de fodere, callidē ad persuadendum compositam.

Eos verò qui ipsius filias sibi despō fassent, ac deinde post mortem, quia pauper inuentus est, aspernarentur, ephori multauerunt: quia quem diuitē putātes colebant, eū & frugi & iustū ex paupertate cognoscentes, despiciēbāt.

NAMERT. AP.

Namertes orator missus, quum quidam ipsum beatum esse diceret quòd multos haberet amicos: interrogauit an exploratū haberent quomodo quis se multos habere amicos experiatur. Sed quum alter quidam id discere quæreret: Aduersa (inquit) fortuna.

NICANDRI AP.

Nicaner asserente quodam Argiuos ipsi maledicere, Igitur dant pœnas (inquit) bonis maledicentis.

Quodam autem percontante cur comam barbāmque nutriant Spartiatæ: Quia (inquit) omnium pulcherrimus ac minimè sumptuosus viro suus cuique est ornatus.

ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον αὐτῶ συγκατερούτηεν παύρως καὶ πιθανῶς συμπλεγμένον.

Τοῖς δ' μνησθυσαντας αὐτῶ πᾶς θυγατέρας, εἶτα μετὰ πλεῖστον πλεῖστον πίνητος εὐρέθητος ἀπειπαρήκους, ἐζημίωσαν οἱ ἔφοροι, ὅτι πλούσιον ἑδρὸν νομίζοντες ἐθεσπύον, δίκαιον δ' καὶ χρηστὸν οὐκ τῆς πνίας ὀπτηρόντες, ἰσχυροῦσαν.

ΝΑΜΕΡΤΟΥ ΑΠ.

Ναμέρτης προσεβλήθη ἄποσταλῆς, μακαρίζοντός ἕνος αὐτὸν ἦν οὐκ εἶδι διότι πολύφιλος εἶη, ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει πνευμάτων πειράζειται ὁ πολύφιλος ὀπτηροῦτος δὲ θατέρου μαθῆν, Ἀτυχία, εἶπεν.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΑΠ.

Νικάνδρος, εἰπόντος πρὸς ὅτι κακῶς αὐτὸν λέγουσιν οἱ Ἀργῆιοι, Οὐκοῦν (ἔφη) δίκαιον πίνουσι τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς λέγοντες.

Γυθουίδου δὲ ἕνος εἶπε τί κομῶσι καὶ παρῆγοντροφουῖσιν, Οὐκ (ἔφη) πάντων κάλλιστος καὶ ἀδαιπανώτατος ἀδερὶ ὁ ἴδιος κόσμος.

Τῶν Ἀθλωνίων δὲ εἰπόντος πρὸς, Λίαν
 ἀντίχρως ὡς Νικάνδρῳ τὸ ῥολάζειν, Ἀλλήσι-
 ζεις, (ἔφη) θῆν' οὐχ ὡς περ ἡμεῖς ὅπως τύ-
 χροι ἀποδίδασκαί μιν.

ΠΑΝΘΟΙΔΟΥ ΑΠ.

Πανθοίδας πρεσβύτων εἰς τὴν Ἀσίαν,
 ὅτι δεικνυμένων αὐτῷ τείχος ὄχιρον, εἶπε,
 Νῆπις θεοῖς, ὡς ξένοι, καλὴ γυναικωνίτις.

Ἐν Ἀκαδημία δὲ τῶν φιλοσόφων ἐξη-
 λεγμένων πολλὰ καὶ ἀποδοῖα, ἐπερω-
 τῶντων δὲ τὴν Πανθοίδαν μετὰ ταῦτα, πῶς
 δοκῶσιν αὐτῷ οἱ λόγοι οὗτοι (εἶ), Τί δ' ἄλ-
 λο (ἔφη) ἢ ἀποδοῖαι, ὅφελος δ' οὐδέν, μὴ
 ἡρωμένων ὑμῶν αὐτοῖς;

ΠΑΥΣΑΝ. ΤΟΥ ΚΛ.

ἀποφθέγματα.

Παυσανίας ὁ Κλεομβρότου, Δηλίου δι-
 χαμολοζουμένων πρὸς τῆς νήσου πρὸς Ἀ-
 δριατικῆς, καὶ λεγόντων ὅτι κατὰ τὸν νό-
 μον τὴν παρ' αὐτοῖς, οὐτὲ ἀνθρώποις ἐν
 τῇ νήσῳ τίκτουσιν, οὔτε οἱ τελευτήσαν-
 τες θάπτονται, Παυσανίῳ (ἔφη) αὐτὴ πα-
 σθεὶς ὑμῶν εἴη ἢ οὔτε γέρονε πρὸς ὑμῶν
 οὔτ' ἔσται.

Quum verò Atheniensium quidā
 dixisset, Perquam alieni ab otio estis,
 ὁ Nicander, Vera (inquit) narras: sed
 non, sicut vos, verè contingat studemus.

PANTHŒD. AP.

Panthædas, legatus in Asiam vadēs,
 ostentantibus ei quibusdam murum
 & magnum & altum, Per deos (inquit)
 ὁ hospites, pulchra hæc est mulierum
 habitatio.

In Academia verò quum philoso-
 phi de multis & grauibus quidem dis-
 seruissent, ac deinde Panthædā inter-
 rogassent quid sibi de illis sermonibus
 videretur, Quid nempe aliud (inquit)
 quàm quòd studio si, sed vtilēs nihil,
 nisi vos ipsis vtaminis?

PAVSAN. CLEOMBR.

apophthegmata.

Pausanias Cleombroti Deliis cum
 Atheniēsis de insula Delo disceptā-
 tib⁹, & dicētib⁹ neq; mulieres ex lege
 quæ apud ipsos est, in insula parere,
 nec mortuos sepeliri, Quo igitur mo-
 do (inquit) ea vestra sit patria ī qua ne-
 mo vestrū nec nat⁹ est nec erit sepult⁹?

Exulibus autem ipsum hortantibus adducendum in Athenienses exercitum, dicentibusque ab illis solis tum in Olympiis fuisse exhibitum, quum victor fuit declaratus: Quid igitur (inquit) putatis eos esse facturos siquid mali à me passi fuerint, qui beneficio affecti exhibantur?

Percontante verò quodam cur Tyræū poetā ciuitate donassent, Ne (inquit) peregrinus nobis dux fuisse videatur.

Idem ad eum qui quum infirmus corpore esset, tamen consulebat cum hostibus terra marique periclitandum esse: Vis igitur (inquit) te ipsum exuēs ostendere qualis sis, qui nobis ut pugnemus consulis?

Admirantibus verò quibusdam in barbarorum spoliis vestium sumptū, Melius esset (inquit) ipsos multi fieri quam multi facienda possidere.

Post victoriam autem de Medis apud Plataeas partam, iussit Perficam cenā preparatam sibi apponi: in qua quidem quum admirādus inesset sumptus, Per deos (inquit) lurco Perfa erat

Τῶν δὲ φυγάδων αὐτὸν ὡς τρεπεριβύουσαν ἐπὶ τοῖς Ἀθωαῖοις ἀγὰν πλὴν γραπταί, λέγοντων τε ὅτι τοῖς Ὀλυμπίοις ἀεικλυτοῦ μόνου αὐτῷ, ἐστέλειον αὐτὸν μόνου, Τί οὐκ οἰεῖσθε (ἔφη) τοὺς ὅτι εὖ ἐπέθεον συέλπτοντας, παρὸντας κακῶς, πρὸς ἡμῶν;

Γνωθῆσαντο δὲ ἄλλοις δὲ τῷ Τυρταῖου τὸν ποιητῶν ἐπιήσαντο πολίτην, Ὅπως (ἔφη) μηδὲ ποτε ξένος φαίνεται ἡμῶν ἡγεμῶν.

Πρὸς δὲ τὸν ἀδελφῆ μὲν τῷ σῶματι, συμβουλοῦσθαι δὲ ὡς τοὺς πλεμῖους καὶ γλυκαὶ γὰρ λατῶν ἐξακινδυνώσιν, Θέλεις οὐκ (ἔφη) δεῖξαι σεαυτὸν ἐκδύς, οἷος ὡν ἡμῶν μάχεσθαι συμβουλεύσεις;

Θαυμαζόντων δὲ ἄλλων ἐν τοῖς λαφύροις αὐτῷ βαρβαρίων πλὴν πολυτέλειαν τῆς ἐσθῆτος, κρείσσον ἔφη αὐτοῖς εἶναι πολλοῦ ἀξίους ἢ κεκτῆσθαι πολλοῦ ἀξία.

Μετὰ δὲ πλὴν ἐν Πλαταιαῖς καὶ Μήδων ἡρωιδίῳ νίκῳ, τοῖς ἀμφὶ αὐτὸν ἐκέλευσε τὸ ὡς ἐπιμασσοῦσθαι τὸν Γερσικὸν δεῖπνον παρεσθῆναι τῆν δὲ Σαμίας μὲν πολυτέλειαν ἔχοντος. Νῆστος δὲ (ἔφη) λίγος μὲν Πέρσης,

ὅτι τοσούτα ἔχων ἔπι πλεῖ ἡμετέραν ἢ λα-
θε μάλιν.

ΠΑΥΣ. ΤΟΥ ΠΛΕΙΣΤ. ΑΠ.

Παυσανίας ὁ Πλευστιάκιος, ὡς ἐστὶν ἐρωτώσωντα εἶπε πρὸς ἀρχαίων νόμον ἔδνα κινεῖν ἔξῃ παρ' αὐτοῖς, Ὅτι ποῖς νόμοις (εἶπεν) τῶν ἀνδρῶν οὐ ποῖς ἀνδρας τῶν νόμον κυρείς τῶν δέ.

Ἐπαυνοῦπος δ' αὐτῶν Τεγία μὲν πλεῖον ποῖς Λακεδαιμονίοις, εἰπὼς Διὰ τί ἔν ἐκ ἡμέρας ἐν Σπάρτη, ἀλλ' ἔφυγες; Ὅτι οὐδ' ἰατρῶν (εἶπεν) ὡρῶν ποῖς ὑγιαίνουσιν, ἔπου δ' εἰ νοσοῦντες, εἶπε πείθειν εἰώδασι.

Πυθολοῦου δὲ πρὸς αὐτῶν πᾶς ἀδωκηθῆεν ποῖς Θεῶν νικῆσαι, εἰ πᾶν ἄρα τοῖς (εἶπε) στρατηγὸν καταστήσαιμι.

Ἰατροὺ δ' ὅτι σκεπτομένου αὐτῶν καὶ εἰπόντος, Οὐδὲν κακὸν ἔρχεσθαι, Ὅτι γὰρ σοὶ ἰατρῶν (εἶπεν) χρῶμαι.

Μεμφομένου δὲ ἑνὸς αὐτῶν τῶν φίλων δὲ πρὸς ἰατρὸν ἵνα κακῶς λέγῃ, ὡς ἔστι οὐκ ἔχων αὐτῶν οὐδ' ἀδικηθῆναι, Ὅτι (εἶπεν) εἰ ἔλαβον αὐτῶν ὡς ἔστι, οὐκ αὐτῶν. Ὅτι δὲ ἰατροὺ εἰπόντος αὐτῶν, Γέροντος γέρον-

qui quum tot haberet, ad nostram venerit polentam.

ΠΑΥΣΑΝ. ΠΛΙΣΤ. ΑΡ.

Pausanias Plistanactis ad quendam interrogantem cur ex prisca legibus nullam mouere apud Spartiatas liceret, Quia leges (inquit) hominum non homines legū dominos esse oportet.

Quum autem ipse Lacedaemonios Tegeæ ubi exulabat laudaret, ac quidam dixisset, Cur igitur Sparta non manbas? cur illinc aufugisti? Quia (inquit) ne medici quidem apud sanos, sed ubi sunt aegroti, versari consueuerunt.

Idem quodam percontante quomodo Thraeces debellare possent, Si optimū (inquit) imperatorē delegerimus.

Medicus verò quum ipsum inspiceret ac diceret, Nihil mali habes, Tenempe (inquit) medico non vtor.

Amicorū autem quodam ipsum accusate quòd medico cuidā detraheret, nullā eius peritiā habēs, ac ne vllā quidē iniuria affect⁹, Quia (inquit) si de illo periculū fecissē, nequaquā viuerē. Sed quū medic⁹ ipsi dixisset, At senex fa-

ctus es: Quia te (inquit) medico non sum vsus. Optimum autem illum dicitabat esse medicum, qui agrotantes tabescere non sineret, sed quamprimum sepeliret.

PÆDARETI AP.

Pædaretus, quodā dicēte multos esse hostes: Nos igitur (ait) maiorem gloriā assequemur: nam plures interficiemus.

Quum autem quendam vidisset natura quidem mollem, sed qui propter modestiam à ciuibus laudaretur: Nec viros (inquit) mulieribus similes laudare oportet, nec virorum mulieres, nisi mulier aliqua necessitate cogatur.

Inter trecentos autem quum nō esset delectus (qui honor in vrbe ordine primus erat) hilaris quidem ac ridens abibat, sed reuocatus ab ephoris, & interrogatus cur rideret, Quia gratulor (inquit) ciuitati trecentos ciues quam ego sim meliores habenti.

PLISTAR. LEON. AP.

Plistarchus Leonidæ ad eum qui interrogatus quam ob causam à primis regibus nō cognominaretur, Quia illi

νας, Διότι εἶπεν) οὐκ ἐχρησάμην σοὶ ἰατρῷ. Κράτιστον δ' ἔλεγε τῶν ἰατρῶν εἶναι τὸν μὴ κατασπένοντα πρὸς ἀρρώστωντας, ἀλλὰ τάχιστα θάπτοντα.

ΠΑΙΔΑΡΗΤΟΥ ΑΠ.

Παιδάρης, λέγοντες ἕως ὅτι πολλοὶ εἰσὶν οἱ πολέμοι, Οὐκοῦν εἴη ἡμῖς ἀκλειεῖροι ἐσόμεθα πλείους γὰρ ἀποκτενῶμεν.

Ἰδὼν δὲ ἕνα τῆ μὲν φύσεϊ μαλακῶν, δὲ ὅπτι κείνῳ ἐπιγνέμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἶπεν, Οὐτε αἰδρας γυναιξίν ὁμοίους ὄντας ἐπαίειν δεῖ, οὔτε γυναικας ἀνδράσιν, εἰὰ μὴ τιὰ γυνῆκα χεῖρα τις καταλάβῃ.

Οὐκ ἐγκρίσεις δ' εἰς πρὸς τελακούς (ἦ τις ἐν τῇ πόλει φροσύνουσα πῆλ τῆ τάξει τῶν) ἰλαρὸς ἔμενδῶν ἀπῆει ἀνακλεσαμένων δ' αὐτῶν τῶν φόρων ἢ πωδανιδέων δὲ οὐ μάλ᾽, εἶπεν, Διότι συγχμῶ τῇ πόλει τελακούς κρείσσονας μου πολίτας ἐχέσει.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΥ ΑΠ.

Πλεῖστος Λεωνίδου, πρὸς τὸν ἐπιρωτίσταια εἰς τινὰ αἰτίαν οὐκ ἀπὸ τῆς φροσύνης βασιλέων φροσυχρῶνται, Οὐ
Ee.iii.

(ἔφη) οἰκεῖνοι ἐμὴ ἀγάη ἢ βασιλεύειν ἐχέου-
ζον· οἱ δὲ οἰκεῖνων ὑπερονουσαίμας.

Σωτηγόρου δὲ υἱος γελῶσα λέγοντες·
Οὐ φυλάξῃ (ἔφη) ὡς ξένη σωεχῶς γη-
λοιαῖζον, ὅπως μὴ γελῶσις γῆν, ὡς σὸς κρη-
μῶν σωεχῶς παλαίοντες, παλαίμας·

Λέγοντες δὲ υἱος οὗτο κακολόγος τις αὐ-
τὸν ἐπέηκει, Θαυμάζω (ἔπειν) εἰ μὴ τις αὐ-
τῷ ἔφη οὗτο ἀπίθανον. ζῶντα γὰρ οἰκεῖνος οὐ-
δένα καλῶς λέξαι δύναται.

ΠΑΕΙΣΤΩΝΑΚ. ΑΠ.

Γλειστώνας ὁ Παισωνίου, Ἀπικὸς υἱ-
νος ῥήτορος ἀμαθῆς ἀποκαλοῦντος τις
Λακιδαιμονίους, Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις· ἡ-
μεῖς γὰρ Ἐπιλύων· μόνου οὐδὲν κακοῦ με-
μαθήκαμεν παρ' ὑμῶν.

ΠΟΛΥΔΡΟΥ ΑΠ.

Πολύδωρος ὁ Ἀλακιδῶν, ἀπειλῶντος
πῆς ἐχθροῖς συχνὰ, Οὐ σωῖς (ἔφη)
τὸ πλείστον καταναλισκῶν τῆς ὑμφορίας·

Ἐξάγοντες δὲ αὐτὸν τὸ κράτιστα ἐπὶ
Μεσσήνῃ, ἦρε τις εἰ πῆς ἀδελφοῖς μά-
χεσται μέλει, ἐφη, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀκλή-
ρω τῆς χώρας βαδίζειν.

magis (inquit) duces esse quam regna-
re volebāt, illorū autē posteri minimē.

Quū verò caufidicus quidam ridicu-
la diceret, Non cessabis (inquit) hos pes
à ridiculis cōtinuè dices, ne ridicul⁹
fias, vt qui assidue luctatur, luctatores

Dicete autē quodā ipsum à maledi-
co laudari, Miror (inquit) nisi si quis illi
dixit me mortuum esse. Nam viuentē
ille postet laudare neminem.

ΠΛΙΣΤΟΝ. ΠΑΥΣ. ΑΡ.

Plistonax Pausaniæ filius, quum At-
ticus quispiam rhetor inscitiam Lacedæ-
monii obiceret, Rectè (inquit) nar-
ras: nam è Græcis omnibus soli nos
mali nihil à vobis didicimus.

POLYD. ALCAM. ΑΡ.

Polydorus Alcamenis, quum quidā
inimicis assidue minitaretur, Non vi-
des (inquit) maximam vltionis partē
abs te consumi?

Quū verò cōtra Messenē exercitū e-
duceret, interrogauit quidam an e sset
aduersus Delphos pugnatur⁹, Minimè
dixit, sed ad regionem nondum forti-
tam se proficisci.

Argiuis autem post trecentorum illorum pugnam vniuersis acie superatis, Polydorum focu exhortabantur ne occasionem prat ermitteret, sed hostiū murum inuadens urbē caperet: facillimum nanque futurum, quum & viri perierint, & vxores deserte sint. Ad eos igitur dixit, Hostes quidem pugnando ex aquo vincere, mihi est honestum: sed qui pro agri finibus pugnauerit, eū affectare vt capiat urbem, mimimè iustum esse duco. Nam veni vt agrū reciperarem, non vt urbem occuparem.

Interrogatus autem cur Spartiatæ in bello fortiter periclitentur, Quia duces (inquit) vereri, non metuere, didicerunt.

POLYCRATIDÆ AP.

Polycratidas ad regios duces legatione fungens cum quibusdam aliis, ab illis interrogatus vtrum priuatim aduenissent, an publicè missi fuissent: Si impetrauerimus, (inquit) publicè: sin minus, priuatim.

Αργίων δὲ πάλιν μὲν πλεονέκτησιν μάχην ἐκ τῶν τῶν παλαιῶν κρατήσαντων, τὸν Πολύδωρον οἱ αὐτὸν μάχῃ παρεκελεύοντο μὴ παρῆναι τὴν κείρον, ὅτι ἐπελθόντα τῷ τείχεϊ ἦν πολέμιον, τιμὴν πόλιν αἰρῆν ῥᾶσον γὰρ ἴσασται ἦν μὴ ἀνδρῶν ἀπολαύσων, ἢ γυναικῶν ἢ ἀπτελεσιμῶν ἔφη πρὸς αὐτοὺς, Ἐὰ μὲν οἱ τὸ ἴσον μαχόμενον νικᾶν τοὺς ὀναυπημῶνες, ἐστὶ μοι καλόν· πᾶσι δὲ τῶν ὄρων τῆς γῆρας μαχόμενον τιμὴν πόλιν ὀπτιθυμῆν λαβεῖν, ὃ δέκασον ἢ ἴσασται ἦν ἢ ἄλλον γὰρ γῆρας ἀπολαύειν ἢ καταλαβῆσθαι πόλιν.

Ερωτηθεὶς ἢ δὲ τὴν Σπαρτιάται κατὰ πόλεμον κινδυνεύουσιν ἀνδρείως, Ὁκί (ἔφη) ἀδελφῶν τοὺς ἡγεμόνας ἔμαθον, οὐ φοβῆσθαι.

Π Ο Λ Υ Κ Ρ Α Τ. Α Π.

Πολυκράτιδας πρεσβύτων πρὸς τοὺς βασιλείας στρατηγῶν μὴ ἔτερον, ἐρομήμιαν αὐτῶν πόπρον ἰδίᾳ πάρεσις ἢ δημοσίᾳ ἐπιφθῆσαι, Δικαιόζωον, δημοσίᾳ (εἶπεν) εἰ δὲ μὴ, ἰδίᾳ.

ΣΟΙΒΙΔΟΥ ΑΡ.

Σοιβίδας πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ Λακωνικῆ καὶ λεόντων ἑνῶν δείξεν πρὸ ἡμέραν ταῦτις τὸν ἀγαθόν, πολλοὶ πρὸ ἡμέραν ἔφθον ἀξίαν ἑῖ), διωαδύλιον τὸν ἀγαθόν δείξαι πῶον.

Λέγεται ὃν χειρὶ χαλεπῶ καὶ αὐδρῶ πολιορκουμένον ὑπὸ Κλειπείων, ὁμολογῆσαι πρὸ δαυόκλιτον αὐτῆς ἀφείναι γῆν, εἰ πόιον μετ' αὐτῶ πάντες ἀπὸ τῆς πλησίον πηγῆς (ἐφρούριον δ' αὐτῶ οἱ πολέμοιοι) γυμνῶν ἢ ἔφθ' ὄρκον, σωμαζαρόντα πῆ μὲ εἰσπῶ, διδόναι τῶ μὴ πόνη πρὸ βῆσιλειαν, οὐδένος δὲ καρτερήσαντος, ἀλλὰ πάντων πόντων, αὐτὸν ὄπ' πᾶσι καταβῆσαι καὶ περὶ ἄμρον, ἔπ' ἔφθ' πολέμιον παρόντων, ἐπλῆθ' καὶ πρὸ γῆρας καταρῆν ὡς μὴ πόντα.

ΤΗΛΕΚΡΟΥ ΑΡ.

Τηλέκρος, πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι ὁ πατὴρ λέγει κακῶς αὐτῶ, Εἰ μὴ αὐτῶ (ἔφθ) λεκλιόντω, οὐκ ἀπέλεγε.

Εἰπόντος δὲ τοῦ ἀδελφῶ ὅτι ὁ χόμοιως αὐτῶ πρὸσφέρονται οἱ πλιτῆται ὡς σκέντω,

SCEBIDÆ ΑΡ.

Sœbidas, ante periculum Leuatricū quibusdam dicentibus illū ipsum diē ostensurum esse fortem virum, Multi faciendum (inquit) diem qui virum fortem saluum monstrare possit.

Fertur quum in loco difficili & aqua indigo à Clitoriis obsideretur, patet esse ut terra bello parta illis cederet si omnes unà secum è proximo bibissent fonte. Nam illum hostes præfidiis tenebant. Percussis igitur fœderibus quū eos qui secū erant, induxisset ut regnum ei darent qui non bibisset: ac nemo sitim tolerare potuisset, sed omnes bibissent: ipse post omnes descendit, & circum aspersus, hostibus adhuc præsentibus, agrum, ut qui non bibisset, & inuasit & recepit.

TELECRΙΑΡ.

Telecrus, ad eum qui dixerat patrem ipsi maledicere, Nisi (inquit) dicendum ei foret nunquam dixisset.

Quū verò frater questus esset quod à ciuibus non similiter acciperetur ut ille, quum ex iisdem sit natus, sed

ingratus: Tu nēpe (inquit) iniurias, vt ego, pati nescis.

Interrogatus autē cur apud Spartiata consuetudo sit vt iuniores senioribus affurgant: Vt in iis qui nihil attinent (inquit) honorandis ita se gerentes, magis honorent parentes.

Quodam verò percontante quantas diuitias possideret, Non maiores (inquit) quàm quæ sint satis.

CHARILLI ΑΡ.

Charillus interrogatus cur Lycurg⁹ tam paucas leges tulisset, Quia (inquit) pauca loquentibus, paucis legibus est opus.

Sed quodam rogante cur virgines aperta quidem facie, vxores autem velata in publicum prodirent: Quia virgines (inquit) maritos quidem sibi inuenire oportet: sed quæ habent vxores, seruare.

Hilotum verò quodam se cū eo audacius gerēte, Nisi (inquit) iratus essem, te occidissetm.

Interrogatus autem quam putaret optimā reimp. In qua plurimi (inqt) ci-

ὄντι οὐκ ἄλλ' αὐτῶν, ἀγνωμονέστερον δὲ εἶπεν, Σὺ γὰρ οὐκ οἶδας ἀδικεῖσθαι ἐγὼ δὲ·

Ερωτηθεὶς δὲ εἶπε τί ἔθος παρ' αὐτῶν ὄθει τοῖς νεωτέροις τοῖς παλαιότεροις ἔταναστασθαι, Ὅπως (ἔφη) ὥσει τοῖς μὴ παρούκοντασ οὕτως ἔχοντες πρῆξι, μάλλον ἡμῶσ τοῖς γονεάσ.

Πυθιάδης δὲ ἕνος πόσσην κέκτηται ἕσασ, ἔφη, Οὐ πλείω τῆσ ἰκανῆσ.

ΧΑΡΙΛΛΟΥ ΑΠ.

Χάριλλοσ ἐρωτηθεὶσ εἶπε τί τοῖς νόμοισ ὁ Λυκούργοσ οὕτωσ ὀλίγοισ ἔθηκεν, Ὅτι (ἔφη) τοῖσ ὀλίγα λέγουσαν ὀλίγων καὶ νόμων εἰσ χρεία.

Παυθανομόφου δὲ ἕνοσ εἶπε τί τὰσ ἰδῶ κόρασ ἀκαλύπτουσ, τὰσ δὲ ζωῶν κασ ἐγκαλυμμένασ εἰσ πύμφανέσ ἀγῶσν, Ὅτι (ἔφη) τὰσ ἰδῶ κόρασ, αἰδοράσ ευρεῖν δεῖ τὰσ ἡ ζωῶν κασ, σῶξεν τοῖσ ἔχοντασ.

Τῶν δὲ εἰλώτων ἕνοσ τρασύτερον αὐτῶ παροσπεροἰφῶ, Εἰ μὴ ὠρηξῶ μῶ (εἶπε) κατέκτανον αἰ σὲ.

Ερωτηθεὶσ ἡ πῖνα νομιζῶ πολιτείαν ἀρίστην, ἔφη, Ἐν ἡ αἰ ὡρεῖ ἀρετῆσ πλῆξοι πολι-

τῶν ἄνδρων πρὸς ἀλλήλους αἰὶν εὐσεύως ἀ-
γωνίζονται.

Γνωθαινομένου δὲ ἕνος διὰ τὴν πάντα
τὰ θεῶν θεῶν ἕσσανα μετ' ὅπλων ἰδρυται
παρ' αὐτοῖς. Ὅπως (ἔφη) μήτε τὰ κτ' ἔφη
αὐθρόωντων ὀνειδέω λεγόμενα διὰ τῶν δα-
λίαν ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἀναφέρωμεν, μήτε οἱ
νέοι τοῖς θεοῖς ἀσπλοῦθ' ἔχονται.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΝ

τοῖς Λάκωνιν ἀδόξων ἔπο-
φθέγματα.

Σαμίων πρεσβυτέρους μακρολογούσων
ἔφασαν οἱ Σπαρτιάται, τὰ μὲν πρῶτα ἐ-
πιλελάδαίμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ σιγήκαίμεν,
διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάδαί.

Πρὸς Θεβαίους πρὸς ἕνων ἀπληρονο-
τας, Ἡ φρονεῖν (ἔειπον) δεῖ ἐλάσσειν, ἢ δυνά-
σαι μείζον.

Λάκων ἐρωτηθεὶς διὰ τὴν αἰτίαν τὰς τῶ
πρώτου πείρας ἐπὶ πολὺ κερύσας ἔχας,
εἶπεν, Ἰνα βλεπῶν τὰς πολιὰς, μηδὲν αἰά-
ξιον αὐτῶν πρῶτα.

nes de virtute sine seditione inter se
certent.

Quodā verò percontante cur omnia
deorum simulacra apud Lacedæmo-
nias cum armis posita essent, Vt (in-
quit) ne quæ in homines propter timi-
ditatem opprobria dicuntur, ea in deos
referamus: ac ne iuvenes quidē iner-
mes diis supplicent.

Idem aduersus Thebanos de qui-
busdam contradicētes, Aut minus (in-
quit) offerri oportet, aut plus posse.

VARIA IGNOBILIVM

Laconum apophthegmata.

Spartiatæ Samiorum legis lon-
giorē vsis oratione dixerunt: Priora
quidem oblitus sumus: sed nec postero-
ra percepimus, quod prima memoria
exciderunt.

Lacon interrogatus cur barbam
perquam longam haberet, Vt canos
(inquit) vidēs, nihil indignū illis faciā,

Quendam verò optimos pugnatores laudantem quum Lacon audisset, apud Troiam (inquit.)

Ali⁹ quū audisset quosdā cœnatos bibere, Nō & comedere (inquit) cogūtur.

Pindarus quum scripssisset Græciæ columen esse Athenas, Lacō dixit Græciam facile ruituram esse, tali columine innitentem.

Quidam autem in tabella picta quū Lacones vidisset ab Atheniensibus iugulari, ac diceret, Fortes nimirum Atheniensis: Lacon fortè excipiens, In tabula (inquit.)

Adversus quendā libenter maledicta ex calumnia admittentē, Lacon dixit, Desine cōtra me aures suppeditare.

Ad eum verò qui puniebatur, & dicebat, Inuit⁹ peccavi: Castigare igitur (Lacon inquit) etiam iniustus.

Quum Lacon in secessu sedentes in curribus homines vidisset, Abūt vt ibi sedeam (inquit) vnde non est asfurgere seniori.

Chij quum in peregrinatione quodā die post cœnam in ephorum curia vomissent, ac in illorum sedibus

Επαρουσιώτους προς τους δρίους μαχητάς Λάκων ακούσας είπεν, Εν Τροία.

Επρος ακούσας δε πτόσαντας πίας βιάζεσθαι πίειν, Μη και εδιδίην (είπε) βιάζοιται

Γινδάρη γραψατος, Ελλάδος έρεισμα Αθηναι, Λάκων έφη καταπιειν αι τιω Εμάδα ο χειριών έρεισμα π τοίτη.

Επί δε ειδών πς εν πίνακι γραπώ Λάκωνας υπό Αθηνάων σφαθημόρους, έλιγν, Αιδρείοι γ' Αθηνάιοι, Λάκων ίστωπυών, Εν τώ πίνακι (είπεν.)

Προς δε πνα προσέειπεν τας εν εδρα-σολης βλασφημίας, Λάκων είπε, Γ' αύσασ και έμωδ τα ώπα χορηγώ.

Προς δε πέν κολαζόμερον και λέγοντα Λκων ήμωρον, είπέ πς, Λκων ποίνω και κολάζου.

Ιδών τις εν δόπο χωρήσει θακόντας όπι διφρον αιθρώποισ, Μη γήροιτε (είπεν) ό τωυ θα καθίσαι όδεν εν έστιν ζανασηται περι-σβυτήρω.

Χίων ποτι και όπιδημίαν δόπο διέπης έμεσάτων εν τώ έφορείω, και γκαίτον

ὅτι ἤδη διαφρων ἔνθα οἱ ἔφοροι ἀκάθλυτο,
τὸ μὲν παρῶν ἰσχυρῶς αἰετίζουσι τοὺς ποιή-
σαντας, μὴ πολὺται τυχάνουσιν ὡς εἰ ἦσαν
τὸ ὅπ' ἕλοι εἴησαν, ἀκήρυξαν, τοὺς Χίοις ἐ-
φιάσιν ἀσελγάνειν.

Ἐπι δέ τις τὰς ἀμυγδαλάς ἤδη σκληρῶν
εἴωρα διπλασιῶ πολουμδρίας, Μὴ σπείνοι
(ἔφη) οἱ λίθοι;

Τίλας τις ἀνδρόνα, καὶ βραχιῶν πᾶν
σάρκα βύρων, εἶπε, Φανά τυ τις εἴσι, καὶ ὅ-
δεν ἄλλο.

Ἰδὼν τις Λάκων Διογύλιον τὸν κύνα πε-
ελλαμβάνοντα ἀδριαῖα χαλκίον, ψυχρῶς
ὄντος σφοδρῶς, ἐπίθετο εἰς ῥίγιον ἄρνησιμα μέ-
νου δέ, Τί οὐκ (ἔφη) μέγα ποιεῖς;

Ουθενδιδεῖς τις ἤδη Μεταπονήων εἰς δεῖ-
λίαν ὑπὸ Λάκωνος, Ἀλλὰ μὲν (ἔφη) οὐκ
ὀλίγα τ' ἀλοπείας ἐχούμεν ὁ δὲ, Οὐ μόνον
δρα (ἔφη) δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδικοῖ εἰς.

Κατ' ὅτι δημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπι-
δοῦντος ὄρθος ὅτι θεατρῶν σκέλοις, εἶπε
παρ' Ἀλάκωνος, Ὑπὸ αἰσῶμασι τῶ Λάκων
ἔσθ' ἔστιν ἄλλο ὅτι ἔσθ' ὄσον ἐγὼ, σῆμαι.
Ἐὸς ὑπὸ λαῶν, Οὐ γὰρ, ἔφη τ' ἰδίῃσι χ-

cacassent: primū quidē ephorū ipsi
valde perquirebāt eos qui fecisset, an
ciues fortē essent: sed postquā cognō-
uerunt Chios fuisse, edixerūt se Chiis
permittere petulantibus esse.

Lacon duras amygdalas quū duplo
vendi videret, An rari (inquit) lapi-
des sunt?

Laco lusciniā quū depilasset, ac car-
nis perquā exiguū inuenisset: Vox (in-
quit) tu quidem es, & aliud nihil.

Lacon Diogenē illū canē quū vidis-
set in magno frigore statuā areā com-
plectentē, percōtatus est an frigeret.
quod quum ille negasset, Quid igitur
magnum (inquit) facis?

Lacon Metapontino cuidā timidita-
tem exprobrabat: qui quū dixisset, At
qui nō parū alienæ terræ possidemus:
Nō solūm ergo timidi, (inquit) sed et-
ia n iniuriū estis.

Peregrinus quidā Spartæ crepidatus
in altero pede stās rect⁹, ad Laconā di-
xit, Nequaquā puto te, ὦ Lacon, tū tū
tēporis quatū ego in pede stare posse.
At is excipiens, Minimē, (ἔφη) sed ex an-
ff. ii.

feribus nullus est qui non.

Quum quidam arte rhetorica gloriaretur, Lacon inquit, Atqui per deos ars, nisi veritatem contigerit, neq; est neque erit vnquam.

Arguius quidam quū olim dixisset, Multa sunt apud nos Spartiatarū sepulchra: Lacon excipiens, At enim apud nos (inquit) Arguorum nullum, quod videlicet ipsi Argos saepe inuasissent, nunquam autem Argiui Spartam.

Lacon captiuus quū vēderetur, ac præco diceret, Lacona vëdo, os illi obstruens dixit, Captiuum clama.

Lacon quidā eorum qui cum Lydimacho militabant, ab ipso interrogatus nū aliquis ex Hilotibus esset, Tu verò putas (inquit) Lacona quenquā ad tuos quatuor obołos esse vēturū?

Thebani Laconibus apud Leuctra victis, quū ad ipsum vsq; Eurotā iuissent, ac iactabundus quidā dixisset, Vbi nunc Lacones sunt? Lacon ab illis captus, Non adsunt inquit: neque enim vos huc venissetis.

Atiemiēsisibus autē rogātib⁹ quādo

γῶν οὐκ ἔστιν ὄσις οὐ.

Μεγαλωμόρου πνός ὅτι τῆ φησελεκῆ πέχη, εἶπε πει Λάκων, Αλλά γη πα Σιω, τέχη αἰθ το ἀληθείας ἠφθαυ αὐτε ὄειν, οὐτε μή ποτε ἤμνται.

Αργίου ππε εἶπαι το, Πολλοί ἄφοι παρ ἡμῖν εἰσι Σπαρτασῶν, Λάκων (εἶπεν) Αλλά μὲν παρ ἡμῖν Αργικόν οὐδέ εἰς, ὡς αὐτῶν μὲν πολλὰ κίς Αργεῖς ὅπι βεβηκότων, Αργικῶν δὲ τίς Σπάρτης οὐδέ ποτε.

Λάκων αἰχμαλωπισθεῖς ἐκ πωρασκόδμος, τὸ κήρυκος λέγοντος, Λάκωνα παλῶ, ἐπιστόμισεν, εἶπῶν, Δίχμάλωτον κήρυσε.

Τῶν ὄρα Λισμάχω στραθυοδῶν ἐρωτηθεῖς πε ἕτω αὐτὸ μή πε τῆ εἰλώτων ὄει, Σὺ δ' οἶε (εἶφ) ὅτι τὸ ὄρα σοδ πῆρῶ Σολον Λάκωνα ἤζειν;

Ὅτε Θησῆοι νικήσωτες τοῖς Λάκωνας ὡν Δάκβοις πωρὸς αὐτὸν παρῆσαν τὴν Εὐρώπαι, καὶ ἕως μεγαλαυχῶν εἶπε, Πού γὰρ εἰσιν οἱ Λάκωνες; Σπαρτασῶν κηρωθεῖς ἕτω αὐτῶν, Οὐ πάρεισιν, εἶφ' οὐ γὰρ αὐ ἡμῖς Δεῦρο ἤλθετε.

Αθλωμάτων ἀξίοντων, ὅτι παρέδωκαν τὸ

ἄστυ, Σάμον αὐτοῖς μόνον εἶσαι, εἶπον, Οὐ
 ται αὐτῆν ἔκ ἤτε, τότε καὶ ἄλλοις ἔχον ἔπι
 τε: Ἀφ' οὗ ἔκ ἡ παροιμία, Ὅς αὐτὸς αὐτῆ
 οὐκ ἔχῃ, Σάμον θέλει.

Πόλιν ἕνα κατὰ κράτος ἐλόντων Λακε
 δαιμονίων, οἱ ἔφοροι εἶπον, Οἷχται τὸ πύ
 λαγμα τῶν νέων ἔκ τῆς ἔξουσιαν αἰταροποιεῖ.

Ἄλλω πόλιν ἕνα ἰσχυροῦ βασιλείας
 αὐτὴ τέλει ἀφανεῖν ἕνα συμβεβέκει ὡς
 ζυματα πολλάκις παρῆναι τοῖς Λακεδαι
 οῦκ ἐπέβησαν, φάμενοι, Μηνδαμῶς ἀφανί
 σης μὴ ἀέλης τὰ ἀκόνα ἔκ τῶν νέων.

Τοῖς παλαίοις παιδοποιεῖσας ἔκ ἐπί
 γον, ἵνα μὴ τίχης ἀλλ' ἀρετῆς ἢ φιλοσημ
 ῆσται. διὸ καὶ Λύσανδρος ἐρωτῶντος ἑ
 πως ὁ Χάραων οἰκιστὴν αὐτὸν, Τὰ πολυμη
 χανία, εἶπε.

Φιλίσπου χράφοντες, ὅτε εἰς τὴν χώραν
 αὐτῆν παρεγένετο, πύργον βύλονται φίλη
 ἐλθῆν ἢ πολέμιον αὐτὸν, αἶψα φάνηται, Οὐ
 δέτερον.

Πεσοδοτιῶν ἵνα πύργους ὡς
 Ἀντιόχου τὸν Δημητρίου, πυρσοδομοὶ ἔ
 π' ἔκαλεσαν αὐτὸν βασιλέα, ἐζημῶσαι.

urbē tradiderūt, vt sibi Samū relinque
 rēt: Lacones dixerunt, Qui vestri nō
 sitis, tūc & alios habere queritis? Vn
 de & illud prouerbiū, Qui se ipse non
 habet, Samū vult.

Lacedæmonius, quū urbē quandā vi
 cepissent, ephori dixerūt iuuenū cer
 tamen perisse. nā posthac non habe
 bunt quibuscum pugnent.

Alia verō urbē pollicente ipsoꝝ regē
 te penitus euersurū, quæ Lacedæ
 monios multis sape molestis affecerat,
 non permisērunt ephori, dicētes,
 Ne destruas tollāsve iuuenum cotem.

Luctātibus pueris, magistros qui il
 los exercebāt, Lacedæmonii nō profici
 ebāt: vt nō artis sed virtutis amula
 tio foret. Vnde & Lyfander interroga
 tus quomodo à Charonte victus es
 set, Multa (inquit) arte.

Philippus quū in Laconicū agrum
 peruenisset, ad Lacedæmonios scrip
 psit utrū amicū se vellent venire, an
 hostē, Neutrū, reclamauerunt.

Legatū quēdā, quū ad Antigonū De
 metrii filiū misissent, multauerat quōd
 regē acceperant ab ipso fuisse vocatū,

tametſi ſingulos tritici modios ſingulis in magna frumenti penuria ab rege ipſo reportaffet.

Demetrio querēte quòd legatū vnū ad ſe miſiffent, Non igitur fatiſ(in quiunt) ſi ad vnum vnus?

Flagitioſus quidam quū optimam dixiſſet ſententiā, ipſam quidem approbarunt, ſed illi ablatam alii qui bene vixerat, adſcriperunt.

Quum fratres inter ſe cōtenderent, patrem multauere quòd filios diſſidentes negligeret.

Cantorem peregrinum multarunt quòd digitis citharam pulſaret.

Quū duo pueri fortē pugnarent, alter lethali vulnere alterū falce percuffit. Familiarib⁹ autem pueris, quū iſ moriturus eſſet, pollicentibus ſe vindicaturus, ac illū qui vulnerauerat, eſſe necaturos, Minimè per deos: (iquit) neque enim iuſtū eſt, nā & ego hoc idē feciſſē, ſi occupatē ac fortis fuiſſē.

Alius quidā puellus, quū ad eſſet tēpus quo lege cautum erat vt ingenui pueri quod quifque poſſet ita furarentur ne deprehenderentur in furto, (nā d turpe erat) viuā vulpeculam quam

καίτοι μέδιμον πυρῶν ἐκάστω παρ' αὐτῶ σποδῆϊας οὐσῆς κομίζοντα.

Ἐνέκαρτος Ἰνος εὖρεν γῆρῶμιν μορθηροῦ, αὐτῶ μὲν ἀπεδέξαντο, ἀπελελόδημος δὲ τυτοῦ, ἀπεδέξαν ἑτέρω καλῶς βεβιωκόπ.

Ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλοισι διαφερομένων, τὸν πατέρα ἐζημίωσαν ὅλοισι γῆσι ταλαιώντας ἀπειροῶ.

Υἱάλτιον ὀπίδημίωσαν ἐζημίωσαν ὅλο δακτύλοισι κίττα εἰζει.

Δύο παῖδες ἐμάχοντο ἄπερος δὲ αὐτῶ τὸν ἔπρον ἔβασε δρεπάνω πληγῇ θανασίμω ἦν δὲ σιωήτων παιδῶν, ἐπὶ δὲ βλαύεσαι ἐμμελεν, ἐπαγγελοδῶν ἀμνησῆσαι καὶ αἰαρησῆν τὸν πληξάτα, Μηδαμῶς (ἔπ) πρὸς ἡῶν οὐ γδ δίκαιον. καὶ γδ αὐ ἐζῶ ἐποίησα τυτο, εἰ ἔφτασα καὶ ἀγαθὸς ἐγγῶμιν.

Ἐπρον παιδάερον, ἐπὶ παρῶ ὁ κηροῖς ἔν ᾧ κλέπειν νενόμιστο τοῖς ἐλευθέροισι παῖδας ὁ, πῆς δεινάτο, καὶ μὴ λατῆν αἰγροῖν ἰῶ, ὡς οἱ αὐτῶ παῖδες ζῶν ἔκλε-

φαν' αλωπίκιον, ἔξ' ὅσων αὐτὰ φυλάττειν
 ὡραζήμοις ἢ ὁποιοῦντων ἐπι-
 τισιν, ἐτύχην μὲν Ἰω. Βαλῶν τὸ ἀλωπίκιον
 Ἰω. τὸ αὐτὸ μάλιστα ἀρξαίνοντες ὃ ἔθε-
 εῖου, καὶ τὴν πλῆραν αὐτὸ κατεδίωκε
 μέχρι ἢ σπάλγῳ, ἠρέμει, ἵνα μὴ ἦν
 καταφανές, ὡς ὃ ὑπερον ἐκείνων ἀπλοῦ-
 των ἐθεάσαντο τὸ γινεῖς οἱ πάντες ἐί-
 μεμφοτο, λίγροντες ἀμεινον ἢ φανεροί
 ποιήσῃ τὸ ἀλωπίκιον ἢ μέχρι θανάτου κού-
 πειν, Οὐδῆμοι (εἶπεν) ἀλλὰ κρεῖττον ταῦτ'
 ἀληθέσων πλουτᾶν, ἢ πῶ φων ἡμῶν
 νοι, διὰ μαλακίας τὸ ζῆν ἀρξῶς πει-
 σαδαμ.

Περισχύοντες πρὸς Λάκωνας καθ' ὁδόν
 εἶπον, Εὐτύχηκατε, δρῶντες ἐν τῷ ἴνῳ
 πόντων, οἱ δ' Οὐ μὰ τὸν Εὐνάλιον, ὅμ' ἐκεί-
 νοι μὴ πεισχύοντες ἡμῖν.

Λάκων ἐρωτᾶς τί ὅπῃ εἶπεν, Ελθί-
 θερος εἶ.

Γαῖς Σπαρτιάτης ἀρχιμαλωπιδίς Ἰω.
 Ἀνηγόντε τὸ βασιλεῖος καὶ πρὸς θεῖς, ἐὰ μὴ
 ὅλα πάντα ὑπὸ κῆρος ἢ τῶ πρῶτον μόνον,
 ὅσα ὡς πρὸ πρῶτον ἐλθὼν θεῖον ποιῆν ὡς
 δὲ πρῶτον πρὸς ἀμύδα κομίζου, ἵνα ἡνέχετ,

pueri quibuscū erat, furati fuerant, ac
 cepit seruandam. Sed aduenientibus iis
 qui amiserāt, ad quarendū illā, sub ve-
 ste quamprimū occultauit. Fera verò
 fauiente, ac pueri ipsius latus ad inte-
 stina vsq; lacerāte, tantisper tolerauit,
 ne deprehenderetur, dū ii qui quære-
 bār, abissent. Sed quū pueri id quod fa-
 ctū erat, vidissent, accusarētq; dicen-
 tes, Meli⁹ erat manifestare vulpeculā
 q̄ vsq; ad mortē occultare. Minimè ve-
 rò (inquit) sed satius est doloribus im-
 mōri quàm in furto deprehendi, ac
 propter mollitiem turpiter vitam af-
 fectasse videri.

Quū quidā in itinere Laconibus ob-
 uiares dixisset, Fortunati nimirum es-
 stis, quū hinc nuper abierint latrones:
 Atqui nō, per Martē, nos Lacones, (in-
 quīt) sed illi quia in nos nō inciderūt.

Lacō interrogatus quid sciret, Liber
 esse, inquit.

Puer Spartiata ab Antigono captus
 & vēditus, emptori quidē in omnib⁹
 parebat quacunque ingenuo faciūda
 putabat: sed postea q̄ domin⁹ iussit il-
 lum matulam afferre, non sustinuit,

inquiens, Non seruiā. Ac surgente qui-
dam domino, is quū ascendisset in te-
ctū, ac dixisset, Senties quē emeris, se-
ipsum præcipitavit, & mortuus est.

Lacon quū venderetur, quodā di-
cente, Frugi eris si te emerō? Etiam si
non emeris (inquit.)

Lacon captiuus quū venderetur,
præcone subinde clamante se manci-
pium vendere, Execrande (inquit) nō
dices Captiuum?

Lacon in scuto habens insigne mu-
scam vera non maiorem, quū quidā
irridetes dixissent illud esse factum vt
lateret. Imò verò (inquit) vt sim mani-
festus. Ita nanque ad hostes accedo,
vt insigne, quantum est, ab ipsis vi-
deatur.

Lacon in conuiuio illata lym, Ne-
quaquā (inquit) nugari Laconieū est.

Spartiatia interrogatus an esset tuta
ad Spartam via, Qualis (inquit) acces-
feris. nam leones vadentes plorant: le-
pores autem in umbraculis vena-
mur.

In palæstrico manuū nexu quū pro-

εἰπόν, Οὐ δουλεύω. ὄνιστα μόνου δὲ ἐκέ-
ρου, αἰσθασὲς ἐπὶ τὸ κέραμον, καὶ εἶπαι, Πί-
σι τῆς ἀνῆς, ἔβαλεν ἐαυτὸν κάτω, καὶ ἐτε-
λεύητα.

Ἐπεὶ πρὸς παλοῦ μδρος, εἰπεῖν τὸς ἕνας, Χρῆ-
σμος ἔση εἰ ἀγροεῖται σὺ, καὶ μὴ ἀγροεῖ-
σθης (εἶπεν.)

Ἄλλος αἰχμαλωτὸς πωρασκὸς ὄμδρος,
ἔκ κήρυκος ἐπὶ κερωντὸς αἰδρά τοδον πωλήν,
Κατὰ ἄσπι (εἶπεν) ὄκ ἐρεῖς Λαχμαλωτον;

Λαχρον ἐπὶ τῷ ἀσπί τοδς μῦαι ἔχον ἐπὶ
σημον, καὶ τῷ τῶν ὄ μείζω τῷ ἀλκιδωνῆς, ὡς
καταχλωτώντες ἕνας ἔλεγον ὑπὲρ τὸ λαυτῶ
γενν τὸ το πεποιθῆκαί, Ἴνα μὴ οὐκ (εἶπεν) φανε-
ρὸς ὦ οὐτῶ γδ τοῖς πολεμίοις πλησίον ὡσπ-
έρχουμα, ὡς τε τὸ ἐπίσημον ἡ λίκον ὄδῶν ὑπὲρ
αὐτῶ ὄσῶ ὄσπ.

Ἐπεὶ, ὄν συμποσίω ὡσπενε χείσθης λυ-
ρας, Οὐ Λαχρονικό (εἶπεν) τὸ φλυαρεῖν.

Σπαρτιάτης ἐρωτηθείς εἰ ἀσφαλῆς ἦεις
Σπάρτῳ ὄδοδς, (εἶπεν) Ὀπίος καθίσθης. οἱ
μὲ γδ λέοντες βαδίζοντες ἀποκλαίοντῶ τοῖς τῷ
λαγῶς ἐπὶ τῶ σκλωῶ θηρῶσμεσ.

Ἐν χειραψίᾳ ὡσεκρέοντες τὸ ὡσπραχ-

λίζοντες κενόσπουδως, κ' καταπαύοντες ὅπῃ
ἤ γλυῖ, ἐπειδὴ τῷ σώματι πλείπτε ὁ πρῶτος
πρωτῶν, ἔδρακε τὴν βραχίονα * καὶ ὁ ἕτερος
εἶπε, Δάκις, ἢ Λάκων, ὡς σὲ ἀγριμῆαις.
Οὐδ' ἔμοι, (εἶπεν ἄπερος) διή' ὡς σὲ οἱ
λέοντες.

Χαλός ὅπῃ πόλεμον ἔλιον καὶ ἐβραχίονα
ἔδρακε, εἶπεν, Οὐ φλυζόντων δ' εἰ, διή' ἰταμέ-
ων καὶ τίω πᾶσιν πρωτῶν.

Ἐπερος βῆθ' ἔλεγε καὶ τὸν βίον ἐκλήσαν, ἔ-
λεγε, Οὐ μέλει μοι τῶν ὅπ' ἄποθανῶν,
διή' ὅπ' ἔστω ζωίδος πζόπου καὶ μηδὲν
πρῶτα.

Εἰς πειδοκίον τις καταλύσας, κ' δαίς ὄ-
ψον τῷ παιδοκίῳ σκεδάσας, ὡς ἄπερος πρὸν
ἦται καὶ ἔλαρον, Τί, (εἶπεν) εἰ τυρον εἴχῃ, εἰ
αὐτὸν εἰδὸς οὐδ' ἔσται;

Πρὸς ὃ ἦ μακαρίζοντα Λάμπη τ' Αἰγινή
τίω δ' ὄψον ἐδρακε πρῶτον, εἶπεν, ναυκλήρια
πολλὰ ἔχω, Λάκων, εἶπεν, Οὐ πρῶτον
ἔδραμονία οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῆς ἡμῶν.

Εἰπόντες δ' ἕτερος Λάκωνι ὅπ' ἔλεγε,
ἀπεκρίνατο, Ἐλευθῆροι γὰρ εἰμὲς οἱ δ' ἄλλοι
αἶμα μὴ λατρεῖν λέγων, εἰμῶζονται.

stratus quidā frustra percuteret, ad ter-
ramq; traheret, corpore deficiēs qui
cadebat, aduersarii brachiū mordebat.
Cui alter, Mordes (inquit) vt foemina,
ὁ Lacon: Minimè verò, (inquit) sed vt
leones.

Lacō claudus ad bellū egressus, quū
à quibusdā irrideretur, Non est opus
(inquit) fugientibus, sed manentibus
ordinemque seruantibus.

Lacon sagitta percussus, & vitā relin-
quens dicebat, Hoc mihi nō est cura
quod moriar, sed q' ab effoeminato sa-
gitario, quum nihil dum gesserim.

Quū Lacō ad diuersoriū venisset, de-
disissetq; pisciculū cauponi praparan-
dū, alterq; & caseum & acetum & o-
leū peteret: Si ista (inquit) habuissem,
pisciculum emissem.

Lacō ad eū qui Lāpin Aeginetā bea-
tū esse dicebat, quia ditissim⁹ esse vi-
debatur, quod multorum nauigiorū
dominus erat: Nihil (inquit) curo fel-
licitatem ex funibus pendentem.

Quū Laconi quidā dixisset, Mētiris,
respōdit, Nam liberi sumus. sed alit,
si quando vera non dixerint, fiebunt.

Lacon, sic erigere cadauer vt rectū staret quum tentasset, nec villo modo posset, Per Iouem (inquit) aliquid intus esse oportet.

Tynnichus Thrasybuli filii mortē fortiter tulit: in quem huiusmodi epigramma scriptum est,
Exanimis Pitane clypeo Thrasybulus in acri

Confossus septē vulneribus rediit,
Passus ab Argiuis, quæ tergo nulla gerebat.

Tynnichus hunc igni quum daret,
hæc loquitur,

Flere decet timidos: oculis te nate sepulchro

Condo meum siccis, ac Lacedæmonium.

Alcibiadi Atheniensi quum aquæ plurimum balneator infunderet, Lacon, Quidnam hoc (ait) quod vt immundo valdeque sordido plus aquæ præbet?

Quum Philippus in agrum Laconicum impetum fecisset, ac omnes perituri viderentur, quidam Laconi dixit, Quid nunc facietis

Προδεδωρός τις νεκρὸν ἐσημῶρητον, ὡς πάντα πτωῶν ἐκ ἡδυσάτο, Νῦν Δία (εἶπε) ἔρπον ἢ ἔτ) δεῖ.

Τυώνυχος, Θεραπειῶν τῶ παίδος ὀποθεῖ νόνηος, ἀρρώστως ἐνελε, ἔδωκε γράμμα εἰς τῶπον ἐγγύετο,

Τὰ Πιτάναν Θεραπειῶλος ἐπ' ἀσπίδος ἔλυθεν ἄποιος,

Ἐπ' ἄσπεδος Ἀργείων βραύματα δεξάμενος,

Δεικνύσασα πάντα τὸν αἱμαπόνητα δ' ὀσφραῖσιν

Θεῖς ἐπὶ πυρκαϊῶν Τυώνυχος εἶπε τὰ δε, Δειλοὶ κλαίέδωσαν Ἐγὼ δέ σε πύρον ἄδακρυς

Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακιδαιμόνιον.

Ἀλκιβιάδῃ τῷ Ἀθηναίῳ βαλανείως ἐπιπλήτων παρέχοντι ὕδωρ, Λακων εἶπε, πῖ πῆτο ὡς οὐ καθαρῶν, σφόδρα δέ ὡς ῥυπιρῶ πλῆτον παρέχῃ.

Φίλιππος ἐπὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν Λακωνικὴν, καὶ ἐδόκωσιν ἅπαντες ὑπολείδωμ, εἶπε θεός, πῖνα τῷ Σπαρτιτῶν, Τί γὰρ πῖνῶσιτε

Gr. i.

ὡ Λάκωνες: Τί γὰρ (ἔφη) ἴσθι μοῖ ἢ ἀδρείως ἔσθι
θανόμεθα: μοῖοι γὰρ ἡμεῖς Ἑλλήων ἰσθί-
θεροι εἴμεθα καὶ μὴ ἴσθακούειν ἄλλοις ἐμ-
θόμην.

Μετὰ δὲ πάλιν Ἀγιδες ἦσαν ὀμήροισι ἀ-
ποϊώτης Ἀθηναίου πενήτην ἄνδρα πᾶσι
Ἐπεικῆς ἐφορβίων εἶπε, παῖδας μὲν ἔδω-
σεν, ἵνα μὴ ἀπαγγέλυται γένωνται, ἢ πατρὸς
ἀγῶνῃς ἀτακῆσαντες (οὐδὲ πολὺτα γὰρ εἰ-
ρήσασθαι ἔμελλε) ἢ ἡμιμακῆς, εἰ βούλη-
ται, διπλασίους δώσιν. Ἀπειλοῦντος δὲ αὐ-
τῷ δεῖν αἰεὶ μὴ λάβοι, ἀπεκρίναντο κοινῇ,
Ἐὰν χαλεπώτερα θανάτου ὀπιπείηται, ἄ-
καλωτερον ἴσθασθαι μέγα.

Πρεσβύτης δὲ Ὀλυμπία στυπλοῦμε-
νου τῷ ἀγῶνι προθυμοῦντος θεασάμενος
καθίσταται ἡπότερ' πολλοῖς δὲ ὀπιπρόμε-
νος τόποις, ὑβρίζετο καὶ ἐσακῆντο, μηδὲ
νὸς αὐτὸν ὄρα δειχόμενον, ὡς δὲ κατὰ τὴν
Λακεδαιμονίαν ἦσαν, αἰέτησαν πάντες
οἱ παῖδες καὶ πολλοὶ τῶν ἀδρείων τῷ τόπῳ
ἐκχωροῦντες, ὅτι δὲ Πανελληνίαν ὀπι-
σημειωσάμενον κρότην τὸ ἦθος καὶ ἴσθασ-
επαγοῦντων, οἱ προεβύτης κινήσας

ὁ Lacones: Quid enim aliud (inquit)
quàm quòd fortiter moriemur. Nam
Græcorum nos soli, & liberi esse & a-
liis non parere didicimus.

Post aduersā autē Agidis pugnā An-
tipatro petentē obdixit pueros quin-
quaginta, Eteocles ephor⁹ dixit se pue-
ros quidē non daturū, ne paterna pri-
uati educatione malis morib⁹ imbue-
rentur (qua sanè carētes, ne ciues qui-
dē essent) sed senes ac mulieres duplo,
si uelit, plures daturū. Illo autē grauiā
mināte nisi acciperet, vna uoce respō-
derunt, Si grauiora morte imperites,
facilius moriemur.

Senex, in Olympiis quū ludi cōmit-
terētur, spectare quidem cupiebat: sed
quum sede careret, ad multaq; loca se
cōferret, nō solum à quoquā nō admit-
tebatur, sed etiā irridebatur, & cōiuitiis
afficiebatur: posteaquā uerò ad Lace-
dæmonios uenit, pueri omnes assurre-
xerunt, & multi ex uiris loco cesserūt.
Quum autem id moris cuncti Græci
plausu approbassent, ac summis laudi-
bus extulissent, senex ipse commouit

canūmq; caput barbāmq; senilem:
ac lacrymās, Heu mala (inquit) quā
Græci omnes honesta quidē. cognos-
cūt, sed his soli vtūtur Lacedæmonii.
Ferunt autē quidā idē Athenis quo-
que accidisse. Nā quū Pæathenæa ce-
lebrarētur, Attici senē sedere quærētē
deludebāt, inuitātes quidē illū tāquā
admissuri, sed accedentē nō admittē-
tes. Quū autē ferē omnes iā præteris-
set, ad Lacedæmoniosq; spectatores
peruenisset, vniuersi è sedibus assur-
gētes, loco cesserunt. Id verò factū tur-
ba admirata, insigni applausu cōpro-
bavit. Tūc autē Spartiatarū quidā, Per-
gemellos, (inquit) Atheniēses quidē
honestā sciunt, sed minimē faciunt.

Mendicus à Lacone petiit: At si tibi
dederō, (ille inquit) magis medicabis.
Ac istius quidē turpitudinis tuæ cau-
sa fuit qui tibi primus erogauit: quip-
pe qui te inerterem reddidit.

Lacō quēdam diis cōgregantē quū
vidisset, nihil dixit se curare deos sei-
pso egentiores.

Lacō adultero cū turpi vxore depre-
hēso, Miser (inquit) quæ tibi necessitas

πολιόν τε κάρη πολιόν τε γυῖον, καὶ δακρύ-
σας. Οἱ μοι γῆ κακῶν, (φυσί) ὡς ἅπαντες
μὲν οἱ Ἑλλῆνες ἐπίσανται τὰ καλὰ, γελῶν
δὲ αὐτῆς μόνου Λακεδαιμόνιοι. Πασὶ δέ
πνες ὅπ καὶ Ἀθῆνῆσι τὸ αὐτὸ ἔγνω. Παν-
αθηναίων γδ ὄντων οἱ Ἀπῆκοι γίνονται πρὸς
πυλάκων, πρὸς σκαλοῦροι μὲν ὡς πρὸς
διξοῖ μοι, εἰ δὲ πρὸς γῆνιτε, οὐ πρὸς δεξι-
έρου· ὡς ἡ δὲ δεξιὰν σχεδὸν ἅπαντας ἔγνω
καὶ τῶς γῆς Λακεδαιμονίαν θωροίς, ἅπαν-
τες γῆ βάρων αἰσάντες, τὸ πῶπου παρε-
γροῦ. ἀγαθὸς ἡ δὲ ὄχλος ἐπὶ τῷ γηροῦ-
τι, ἐκρότησε μετὰ πολλῆς ἐπισημασίας καὶ
πρὸς εἶπε γῆ Σπαρταγῆ, Νῆ τῷ Σιωῖσασ
μὲν οἱ Ἀθῆνῆσι τὰ καλὰ, οὐ πρὸς σου-
σι δέ.

Ἐπιτήης ἤτησε Λάκωνα· Ἀλλὰ εἰ δ' ὦλυ-
σοι, (ἔφη) μᾶλλον πτωχεύσεις· ἢ ἢ ἀζημιω-
της σου ταῦτης, ὅ πρὸς τις μεταδοίς, αἴπος,
ἀργόν σε ποιήσας.

Λάκων ἰδὼν ἀγρίον τὰ λινα θεῖς, οὐ δέν
εἶπε φροντίζειν θεῶν πτωχοτέρων ἑαυτοῦ.

Λαῶν τις μισχόν ἐπ' αἰχρᾶ γυμνακί,
Ἀθλιέ (εἶπε) τίς τοι αἰάχαι;

Ἄλλος ἀκούων ῥήτορος μεγάλας σρέφους
 πρὸς παλιόδοις, Ἀλλὰ νῆ τῷ Σιωῖ (εἶπεν) αἰ-
 δρεῖός γε ὁ ἀνδραγωγὸς πρὸς ἑδὲν ὑποκί-
 μβρον δι' εὐροβλοῖ τῶν γλῶσσων.

Εἰς Λακεδαίμονα πρὸς ἡγεμόνους ἕως, ἔ-
 φησεν πρὸς τοὺς πρὸς ὑμῖν τῶν ἡμεῶν δια-
 σαύδρος, Ἐν Σπάρτῃ μοι (εἶπεν) λυσισπεί-
 ζη ἐσάκει.

Ἐρωτηθεὶς Λάκων ὁ ποῖός ὅτι Τυρταῖος
 ὁ ποιητὴς, Ἀγαθός (εἶπε) κακαγεῖν νῆον
 ψυχῆς.

Ἐπεὶ ἀλγῶν ἕως ὀφθαλμῶν ἔξῃ, ἔπινε πῶ-
 λευον λέγοντα, ὅτι αὐτῶν ἡμεῶν, Ἐπὶ αἰτίας
 ἔχων, ἢ πὶ ποιήσων; Καὶ μὴδὲν ἔπερον πρὸς
 ζῶν, (εἶπεν) πολέμους ὅτι μάχαρον ἀμολυνῶ.

Βύβλος ἔξ Σπέρδης Λακεδαίμονιοι πορβοῦ-
 πτες ἐθελόνται πρὸς Ἑρξίω τῷ Περσῶν βα-
 σιλέα ὅτι ἡμεῶν ἦν ὄφθαλμος ἢ Λακεδαί-
 μων καὶ χρῆσιμόν, διότι κίρυκας πεμψέντας
 ὑπὸ τῷ Πέρσῃ ὡς αὐτοῖς, ἀπικτεῖναι ἔλ-
 θόντες πρὸς τὸν Ἑρξίω, σκέθοντο ὡς ἔλε-
 γοντο, ὅτι ἡμεῶν ἦν ὄφθαλμος ἢ Λακεδαί-
 μονίων. ὡς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸς ἀπίλυσι πρὸς
 ἀνδρας, καὶ πρὸς ἡμεῶν παρ' αὐτῶν, Καὶ
 πῶς αἱ (εἶπεν) διωάμιδα ζῆν ὁ τιῶν-

Lacon oratorē audiens magnas pe-
 riodos vertentē, Vehemēs quidē ho-
 mo iste (inquit) ad nullū propositum
 bene voluit linguam.

Quū quidā Lacedaemonē venisset,
 honorēmq; spectasset quē iuniores se-
 nioribus exhiberet, Sparta (inquit) so-
 lum senescere bonum est.

Lacon interrogatus, Qualis est Tyr-
 taeus poeta? Bonus (inquit) ad excitan-
 dos iuuenum animos.

Laco oculos morbo laborās ad bel-
 lum proficiscēbatur: sed quibusdā dicē-
 tibus, Quò abis sic affectus? aut quid
 facturus? Quauis (inquit) nihil aliud
 egero, hostis saltē gladiū hebetabo.

Buris & Spertis Lacedaemonii spōte
 profecti sunt ad Xerxē Persarū regē
 ad cruciatū cui Lacedaemō ex oraculo
 obnoxia erat, & caduceatores ad se à
 Persa missos interemerāt Lacedaemo-
 nii. Posteaquā igitur ad Xerxē venerūt
 hortatisūt eū vt quoquo modo veller,
 se pro Lacedaemoniis iterimeret. At il-
 le virtutē eorū admirat⁹, quū viros ab-
 soluisset, rogarētq; vt apud se mane-
 rēt: Et quina (i. i. ut m. do hic viuere

possem⁹ patrialegibusq; relictis, & his viris pro quibus tatum itineris fecimus moritum: Sed Indarno praefecto magis magisq; rogāte ac dicēte ipfos in aequali honore iis futuros qui amici regis maximè dignitate praerēt: Nobis (inquiunt) ignorare videtis quantum sit libertatis bonum, quam nemo cōpos mentis cum Perfarum regno permutaret.

Lacon pridie quidē ab hospite declinatus, sed postridie lectis stratisq; cōductis liberaliter acceptus, strata ipsa conscendit, & cōculcare cœpit, dicēs, Propter hæc heri ne in palea quidem dormiui.

Lacon quum Athenas iuisset, vidēs Athenienses salsamētā & opsonia venditantes, & vectigalia cōducētes, & lenocinia exercentes, aliāque opera minus honesta facientes, ac nihil turpe existimantes, reuersus in patriam, & à ciuibus rogatus quales Athenis res forent: Omnia (inquit) honesta: per simulationem innuens omnia apud Athenienses honesta putari, ac turpe nihil.

τα, πατείδα καταλιπόντες ἢ νόμοις, καὶ τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ἰσῶν ἴσῶν τιμῶν ἢ ἴσο ἰδὼν ὁ δὸν ἴσοι θανόντες; Ἰνδάρου δὲ τὸ στρατηγὸς ὅτι πλέον δεινότητος καὶ ἀξιοῦτος τῶν ἑσθίων αἰσῶν ἴσῶν πλεονεξίας ἐπιμαρτυροῦν ἐν ἀποστολῇ τῆς βασιλείας, ἔφασκεν, Ἀγροῖν ἡμῶν ἀδικεῖς ἡλίκων ὅτι τὸ ἴδιον ἐλευθερίας, ἢ οὐκ ἂν ἀλλάξαι τὸ πρὸς τοῦ ἔχον πλεονεξίας βασιλείας.

Λακωνεῖται τῇ μὲν πρῶτῃ ἡμέρᾳ ὁ ξένος αὐτὸν ἐξέκλινε, τῇ δὲ ἐξῆς ἐρώματι χρῆσάμενος δαψιλῶς ὑπέδρατο, ὅτι τὰς πρὸς ἐρώμασι, καὶ παρὰ τὴν ἀξίωσιν εἰς τὸν αἰσῶν οὐδ' ὅτι ψάθου ὑπὸ κίνας.

Ἐπεὶ εἰσὶν εἰς Ἀθῆνας, καὶ ὄρων τῶν Ἀθῆναισιν πρὸς τὸν ἀποκρίθοντα καὶ τὸ ὄψον, καὶ τελωνοῦντας, & πορνικοῦσιν, καὶ ἔπειτα ἔργα ἀνόμοια πορνοῦντας, καὶ μηδὲν αἰσῶν ἡγευόμενος ὅτι ἴπαι ἦλθιν εἰς τὴν πατείδα, ἢ τῶν πολιτῶν τιμωθῆναι ἰδὼν αὐτὸ, πρὸς τὰ ἐν Ἀθῆναις, Πάντα (εἶπε) καλὰ εἰρηνοῦσιν, καὶ παλαιὰ ὅτι πάντα τὰ πρὸς τοῖς Ἀθῆναισιν καλὰ νομίζονται, αἰσῶν δὲ οὐδὲν.

Ἄλλος ἐρωτῶν ἰδὸς παρὲν πινος, ἀπεκρίνατο,
Οὐ. ὡς δὲ ὁ ἐρωτῶν ἀπεκρίνατο ὁ Ἰ. Ψύ-
δης. Οὐαὶ οὐαὶ (ἔφη) ὅτι μάταιος εἶ παρὲν ὧν
ἔβριστασαι ἐρατῶν.

Ἡκοῖ ποτι κτ' ἑρεσθεῖαν Λάκωνες παρὲς
Λύδαμι τὸν τύραννον ὡς δὲ ἑκείνος κάρ-
πηθῆναι πολλὰ κίς στυπυρῆν ἀνέει ἀλλετο, πῶ
δὲ βῆ πᾶσι μαλακῶς ἔχον αὐτὸν ἐφασκε,
οἱ παρὲς θεοί, λέγει αὐτῶ (εἶπεν) ὅτι μα πῆς
θεοῖς οὐ παλαισόμενοι παρὲς αὐτὸν ἐλλυ-
θαίμε ἀλλὰ δελεθροσόμενοι.

Λάκωνά πινά τις μυσταγωγῶν, ἠρώτα πῶ
παρὲς θεοῖς αὐτῶ σῶσι δὲν ἀσεβέστατον. ὁ δὲ,
Γινώσκουσιν οἱ θεοί, ἔφη. ἐπιχειρῶν ὅ μάλ-
λον, καὶ λέγοντος, Πάτωσ σε δ' εἶ εἶπῶν, ὁ
Λάκων αἰτηρώτησε, Τί με δ' εἶ εἶπῶν, σοὶ
ἢ τῶ θεῶ; τῶ δὲ εἰπὸς, Τῶ θεῶ. Σὺ ποῖναι
(ἔφη) ἀποχώρησον.

Ἐπερος νυκτὸς μῆμα παρὲν καὶ φαντα-
σώθεις δαμόνιον πῶ, ἐπίσταμε τῆ λόγῃ
διασεθῆναι καὶ ὄνα παρὲς δῶν, εἶπε, Πῶ με
φύλαξ δις ἀποστασιν ἰδὸν ψυχῆ;

Ἄλλος δὲ ἰδὸς ἀπο τῶ Ἀθλ κατὰ ῥίπῃν

Lacon de re quadā interrogatus re-
spōdit, Nō. Sed quū is qui rogat, di-
xisset ipsum mentiri, Vides igitur (in-
quit) te stolidum esse, qui quæ noris
interrogas.

Lacones olim iuverunt legati ad Ly-
gdamin tyrānū. Sed quū ille cōgressū
sepius differret, dicens se molliter ha-
bere: Dic illi (inquit legati) per deos,
nos nō venisse cū ipso colluctaturos,
sed colloquuturos.

Laconē initians quidā interrogabat
quid maximē impium se fecisse con-
senseret. Is verò, Hoc (inquit) dii sciūt.
Sed illo magis magisq; instante ac di-
cente, Omnino te dicere oportet: La-
con vicissim illum interrogavit, Vtri
me dicere oportet? tibi, an deo? Quū
autem ille dixisset, Deo: Tu igitur (in-
quit) recede.

Lacon noctu quum sepulchrū trāsī-
ret, ac dæmonium quoddam videre
sibi visus esset, incurrit læcea exceptu-
rus: & in hærens, inquit, Quò me fu-
gis bis peritura animæ?

Lacon quum precibus impetras-
set vt se ab Leucate proiiceret,

ascēdit : & inspecta altitudine auertit.
 Quod quidē quū illi probro daretur:
 Nō putabam (inquit) preces aliis ma-
 ioribus precibus indigere.

Lacō in acie quū ensem foret in ho-
 stem illaturus, signo receptui dato, nō
 intulit. Sed quodam percontante cur
 hostem quem ceperat, nō occidisset,
 Quia parere (inquit) imperatori me-
 lius est, quàm hostem necare.

Laconi in olympiis victo quidam
 dixit, Aduersarius te fortior fuit. Ne-
 quaquam verò is (ait) sed in proster-
 nendo aptior.

ANTIQUA LACEDÆMO- niorum instituta.

QVI ad publica ingrederentur cō-
 quiuia, eorū cuique natu maxim⁹
 fores indicans dicebat, Per has fores
 nullum egreditur verbum.

Quū apud Laconas maximè proba-
 retur ius quod nigrum vocatur, vt se-
 niores carnib⁹ quidē nō vescatur, se-
 iuniorib⁹ cedat: fertur Dionysi⁹ Sic

εαυτὸν, κίεθη, δε ἰσώεσρεψαν ἰδῶν τὸ ὄψος.
 ὀνειδίζουμένος δὲ εἶπεν, Οὐκ ἄμην τὰν ἀ-
 χαιῶν ἄλλας μείζονος δόξης δέειδαι.

Ἄλλος ὅπῃ πῶσα τε ξέως τῶ πολέμῳ τὸ
 ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπὶ τὸ ἀνακη-
 γικὸν ἐσήμηνεν, οὐκ ἐπὶ καταπνευκα. πυτῶ δὲ
 δέειπος δὶθ' ἢ τ' ἐλάττω ἔχων ἰσώχειριον,
 οὐκ ἀπίκτεινε, Ὅπῃ (ἐφη) βέλπόν' ὄει τῶ φο-
 ρῶν τὸ πῆρ' ἀπὸ τῶ ἄρχοντι.

Λάκων ἔπηνι ἢ πῶσῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ, εἰπέ
 περὶ Ὀλίπταγωνιστῆς, ὡ Λάκων, ἐγγὺ ἐπὶ σου
 κρείσσων, οὐ μνησθῆναι, ἀλλὰ καβαλικώ-
 τος.

ΤΑ ΠΑΛΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑ- κεδαιμονίων ὅπῃ τῆ δεινύματα.

Τῶν δὲ εἰσόντων εἰς τὰ σουσιπια, ἐκά-
 σω δεικνύων ὁ φορεσβύτατος τὰς θύ-
 ρας, Διὰ τούτων (φησὶ) οὐδεὶς ἐξέρχεται λό-
 γος.

Δοκιμαζομένου μάλιστα παρ' αὐτῆς τῆ
 μέλατος λεγομένου ζωισῶ, ὡς τε μὴ κρεα-
 δίου δέειδαι ἕως φορεσβύτοις, πῶσα χωρῆν
 ἢ ἕως νεαύτοις, λέγει Διονύσιος ὁ τ' Σικα-

λίας πύρανος εὐτε χρίον Λακωνικόν μά-
ζρον φησάδης ἢ φασολάξαι σκιδάσαι ἀπὸ
μηδενός φειδόμενον αἰαλώματος ἔπιτα-
γμασάμενον καὶ δευραίατα δόποπίουσι, ἢ
τὸν μάζρον εἰπὺν, ὃν βασιλῶν, τῶτον δὲ πι-
ζωμὸν γυμασάμενον Λακωνικῶς, ὃν Εὐρέ-
τα λελουμένον ἐποψάδου.

Πιόντες οἱ Λάκωνες ἐν πῆς συνασίσει
μεπεύως, ἀπίασι δίχα λαμπάδος. οὐτὸρ
ἔστι φῶς βαδίξιν, οὐτὲ τὰύτλω οὐπὶ
ἀλλην ὁδόν, ὅπως ἐδίξωνται σκόπεις καὶ το-
κπὲς ἀσταρῶς ἔα ἀδέως ὁδῶν.

Γεγάμματα ἔνεκα τῆς χηρίας ἐμαίθα-
νον ἔφθι ἢ ἄλλων παιδευμάτων ξενηλα-
σίαν ἐπιῦντο, ἢ μάλλον αἰθρώπων ἢ λόγῳ.
ἢ δὲ παιδεία λῶ αὐτοῖς φῶς πᾶσθε
ἔξ καλῶς, ἢ καρπερῆν ποιοῦντα, καὶ μαζέ-
μενον νικᾶν ἢ δόποθνήσκον.

Διπέλωσι δὲ καὶ αὐθιχτῶτος ἐν ἱμά-
πον εἰς τὸν ἐπιαυτὸν λαμβανοντες, αὐχμη-
ροὶ τὰ σάματα, ἢ λουτρῶν ἢ ἀλειμματων
κατὰ τὸ πλείον ἀπὸ γυμνασίου.

Ἐκάτῳ δὲ οἰνῶσι ὁμοδ κατ' ἰλίω ἢ

lia tyrannus iuris ipsius gratia Laco-
nicum emisse coquū, ac iussisse id sibi
præparari, nulla impense habita ra-
tione: sed quū gustasset, indignabun-
dus despuisse. Tū verò coquus, O rex
(inquit) hoc ius tibi sumendū est quū
te Laconicè exercueris, in Eurotāque
laueris.

Lacones in cōiuiuis publicis mode-
stè poti abeūt sine funali. Neq; enim
licet ad lumē ire noctu, neq; per hanc
neq; per illā viā: vt per diem simul ac
noctem fidenter ac intrepidè iter fa-
cere consuefcent.

Lacones vtilitatis gratia literas qui-
dē discēbāt, sed reliquarū disciplinarū
peregrinos nō minus artifices quàm
artes expellebāt. Hæc verò illis disci-
plina erat, bene magistratibus parere,
laborē tolerare, ac pugnādo vel vin-
cere vel mori.

Degebant autē & sine tunica, vnā
vestem in totū annū sumentes, squal-
lidi corporibus, & balneis & vnguen-
tis vt plurimum abstinentes.

Iuuenes verò simul turmatim gre-

gatiq; dormiebāt in herbis quasi-
pli cōgregabant ex arūdiinb⁹ in Euro-
ta natis: quarū summitates manib⁹ si-
ne ferro defringebāt. Sed per hyemē
eos qui lycophones vocātur, sibi sub-
iiciebāt, herbisq; cōmifcebāt. Nā illa
materia calidaliquid habere videtur.

Proborū ingeniū puerorum amare
permisum erat, sed coire cū ipsi, vt
turpissimū, lege prohibebatur, tāquā
corpus nō anim⁹ amaretur. Qui ergo
foret accusatus tāquā ad dedec⁹ cōgre-
diēs, pertotā vitā infamis habebatur.

Moris erat iuniores à senioribus in-
terrogari quò vadāt, & ad quid: & qui
nō respōderet, aut excusationes necte-
ret, obiurgari. Qui verò se pra sēte pec-
cātē iuniorē nō reprehendisset, perna-
de ac si peccasset ipse, plectebatur: &
qui obiurgari molestē tulisset, magna
ignominia afficiebatur.

Siquis peccans fuisset deprehensus,
eum oportebat aram in vrbe quadā
circumire, ac vituperationem in sei-
psum compositam cātare. Quod qui-
dem nihil aliud erat quàm seipsum
increpare.

καὶ ἀγέλιω ὅπῃ σιβάδων αἰ αὐτοὶ σιωπέ-
ρουσι τῶ παρὰ τῆ Εὐρώτα περὶ κότες κα-
λάμου, πὰ ἄκρα τῆς χερσίν αὐθι σιφίου
κατακλάσαντες, ἐν δὲ τῆ χιμῶνι τοὺς λεγο-
μένους λυκοφῶνας ἰσπελάσσοντες, κατεμί-
χυσαν τῆς σιβάσι, θυρματικῶν ἔχον τὴς
ὑλης δοκούσης.

Ἐρᾶν ἦν τὴν μὲν ἀποδείων παίδων
ἐφίετο τὸ δὲ πηλοάζειν, αἰσχρὸν νεύματος,
ὡς τὸ σάματος ἐρώντας ἀλλ' οὐ τῆς ψυ-
χῆς. ὁ δὲ ἐγκληθεὶς ὡς ἐπ' αἰσχρῆ πηλοά-
ζων, ἀπὸς δεξ βίου λῶ.

Ἔθος λῶ ἔτι νεωτέροις ἰσπὸ ἦν πε-
εβυτέρων ἐρωτᾶσαι ποὺ πορβόνται, καὶ
ὅπῃ τὴ καὶ τὸ μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ περὶ ἀ-
σῆς πλέκοντα, ὅπῃ πηλοάζειν, ὁ δὲ μὴ ὅπῃ πηλο-
αζῶν παρόντος αὐτῆ ἀμφοτέρων, ἔτινος ἦν
τῆ ἴσῳ ὅπῃ μὴ ὡς παρ καὶ ὁ ἀμφοτέρων. ἔ-
ὁ δυσχεραίνων δὲ, εἰ ὅπῃ μὴ ὡς, ἐν μεγάλῳ
ὀρείδει ἦν.

Εἰ τις φρεσὶν ἀμφοτέρων, ἔδξ ποτον
βωμοῖ πτα ἦν ἐν τῆ πόλει κικλῶ παρλιέ-
ται, λόγον ἀδοῖα πεποιμημένοι εἰς αὐτὸν. ὁ-
πρ ἦν ἔδξ ἐπερον ἢ ὅπῃ πηλοάζειν αὐτῆ αὐτῶ.

Καί τις νέους δὲ οὐ μόνον τοῖς ἰδίοις αἰ-
 δεῖσαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους τοῖς τοῖς ἑῷ,
 ἀλλὰ πάντας τοῖς ἀρεσβυτέροις ἀβρέπαζ,
 καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας καὶ καθ' ἑσθρας
 ὑπεξίσταιδόροις, καὶ παλιόντων ἰσχυρίζοι-
 τας διὰ τὴν ἥρην ἕκαστες, οὐχ ὡς οὗτοι ἐν ταῖς
 ἄλλαις πόλεσι, ἵνα αὐτῶ τέκνων καὶ δούλων
 καὶ κτημάτων, διη' ὡς οὗτοι ἑῷ αὐτῶ, καὶ ἑῷ
 τῷ πλησίον, ὅπως οὐ μάλιστα κοινωνῶσι καὶ
 φρονιζῶσιν ὡς ἰδίῳν.

Πᾶσι δ' ὑπόπνος κολαθεῖς, εἰ τῷ πα-
 τεὶ ὄξησεν αἰσχρὸν ἢ ἢ πατρὶ μὴ παθε-
 ῖν πῆσαι ἀκούσονται πάλιν ἑτέρας. ὅπως οὖν
 ἑαυτοῖς οὐκ τῆς πατεροῦ ἀγωγῆς μηδὲν
 αἰσχρὸν παθεῖν ἀξίαν ὡς τέκνοις.

Κλέπτοισι δὲ οἱ νέοι καὶ ἑῷ σπῆν ὅ, π αἰ
 δυνῶνται, ματαῖοντες ἀφῶς ὅ, πη ἡδῶ
 τοῖς καθ' ὑδουσι, ἢ ῥαδύμως φυλάσσουσιν. ὅ
 ἡ ἀλόγη ζυμῖα πληγαὶ ἐκ τῶ ἡν ἡν. γλίχροι
 ἢ αὐτοῖς ὅ, π δῆππον, ὅπως δὲ αὐτ' ἀμω-
 τόμοι πῶ ἐνδεῖαν ἀνάκαζον τολμᾶν
 καὶ παουραῖν.

Τὸ δὲ ἕξρον τῆς σποδείας, ὅ, π τῶ πα

Mos quoque erat ut iuvenes non solum proprios patres vereretur, illisq; pareret, sed omnes quoque seniores veneraretur, illis & in viis cederes, & sedibus assurgentes, & transeuntibus quiescentes. Quocirca non solum, ut in aliis urbibus, patres domini erat suorumque filiorum & servorum & praediorum, sed etiam vicini, ut suorum, eo quod illa quam maxime communia putarent, & tanquam propria curarent.

Puer autem ab aliquo castigatus, si quid patrem questus foret, patri ipsi turpe erat, posteaquam audisset, nisi alias & ipse rursus castigationes addidisset. Credebatur enim ipsos ex patria institutione nihil turpe filius imperare.

Eurantur autem iuvenes vel esculetorum quicquid possunt, discetes dormientibus negligenterque custodientibus insidias ingeniose callideque struere. sed deprehenso poena sunt verbera & inedia. Tenuis enim ipsis est caena, ut per illa egestatem propulsantes, cogantur & audere & astuti esse.

Coniuium autem publicum idcirco

tenuē erat, vt affueſcerent nunquam repleti, & famem poſſe ferre. Sic enim putabant & in bello vtiliores fore, ſi poſſent etiam ſine cibo labores tolerare: & continētiores frugalioreſq; ſi multum tēporis exigua impēſa degerēt. Sedenim abſq; opſonio degēdo & cibū quēlibet ac vulgare ſumēdo, putabāt corpora cibi paucitate reddi & ſaniora & pulchriora. Graciles nāq; & macilētas habitudines, mēbrorū articulorūmq; agilitati obedire: craſſiores autē & pīgues, propter on⁹ reluctari.

Sed nihilominus & modulationib⁹ & carminibus incumbēbāt, quae ſanctū ſtimulum quendam animo excitado accommodatū habebāt, & ad elationem & ad impetum quendam furentē inducendū. Ac compositio quidē erat ſimplex & ſeuera: nihilq; aliud cōtinebat quā laudes eorū qui generoſe & vixiſſent, & pro Sparta mortui eſſēt, & qui beati haberētur: eorumq; vituperationes qui timidi fuiſſēt, perinde atq; ſi miſerā & iſelicē vitā vixiſſēt. Exhortatio praterea & oſtētatio

ζήλον ἦν, ἢ ἐδίδουσαι μὴδέποτε γίνεσθαι πλῆρεις, διωάσασθαι δὲ πίνην. οὕτω γὰρ ὄροντο καὶ ἐν πολέμῳ χρησιμωτέροις εἶσεσθαι, εἰ δὲ κεντο καὶ ἀσιτήσαντες ὀπίσθηνται. ἡ γὰρ κραιπέτοις δὲ καὶ ὀλιγοπλοίοις, εἰ πλείονος χρόνον διάζοιεν ὑπὸ μικρᾶς διατάξεως. ἢ δ' ἀνομίαν ὑποδέξιν, ὡς ἑρῶμα τὸ πῶλον παρῶσφι ἔραδ' ὄροντο ὑγιεινότερα τὰ σώματα ὑπὸ τῆς ἐλλείτουσι ποιῆν τροφῆς, καὶ αἰεὶ εἰν εἰς τὰς γὰρ ἰσχυρὰς καὶ ὀλιγοκίνοισ ἐξείν ἰσοκροῦσιν παρῶσφι τὴν ὀλιγοκίνοισ, τὰς δὲ πολυκίνοισ ὀλιγοκίνοισ αἰετὸν αἰνεῖν.

Ἐκαστὸν δ' αὖτε καὶ παρὰ τὰ μέλη καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἔδεν ἠπτόν κέντρον δ' εἶχε ταῦτα ἰσχυρὸν θυμῷ καὶ φρονήματι, καὶ παρῶσφι πτόν ὀριμῆς ἀποφασίσεως καὶ πρακτικῆς καὶ ἡ λέξις ἦν ἀφελὴς καὶ ἀβρυπτος, ὅθεν δ' ἔπειρον εἶχεν ἢ ἐπαμύνοισ ἢ ἡλικίαις ἱστῶντων, καὶ ἰσχυρῆς Σπάρτης ὑποθετόντων καὶ ἰσχυρῶσφι μνηστροῦσιν, καὶ ἰσχυρῶσφι πρεσβυτέρων, ὡς ἀληθινὸν καὶ κατοδόμενον εἰσόντων βίον ἐπαγγελία τε καὶ μεγαλαυχία

ὡρὸς ἀρετῶν ὡρέπιον αὐτῆς ἡλικίας. Τριῶν
 αὐτῶν χορῶν ὄντων κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας,
 καὶ σιμισαυδῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν ἦν
 γιρόντων ἀρχόμενος ἢ δέν, Ἄμεις ποτ' ἦμεις
 ἀλκιμοὶ νεανίαί εἶπα ὁ ἦν ἀρμαζόντων αἰ
 δραν, ἄμεις δ' ἰδὸς, Ἄμεις δὲ γ' ἰσμέν αἰ ἡ
 λῆς, αὐτὰς δὲ ὁ δὲ τρεῖς ἐστὶν παίδων
 Ἄμεις δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ καί ῥονες.

Καὶ οἱ ἐμβατήροι ὁ ῥυθμοὶ παρορμητικῆς
 ὡρὸς αἰδρείαν καὶ θαρρῶς ἀλεότητα καὶ ὑ
 ψοφρόνησιν θαλάσσῃ, οἷς ἐχθῶντο ἐν πε
 ροῖς καὶ ὡρὸς αὐλὸν ἐπάγοντες πῆς πλε
 μίοις. ὁ γὰρ Λυκούργος παρέβουξε τῆς κ
 πόλεμον ἀσκήσῃ πῶ φιλομευσίαν, ὅπως π
 ἄγαν πολεμικὸν πῶ ἐμμελεῖ κερὰ δὲ ἰσμέ
 φωνίαν καὶ ἁρμονίαν ἔχη. διὸ ἔα τὰς μα
 χας ὡσεὶ δὲ πο ταῖς μούσῃς ὅσα σπλεῖν
 να λόγου ἀξίας παρέχουσι τὰς ὡραῖς οἱ
 μαχόμενοι καὶ μνημῆς ἀκλεῖς.

Ἐὶ δὲ πρὸς ἀεὶ ἀνοὶ πῆς ἀρχαίαι μ
 σπῆς, οὐκ ἐπίστρεπον ἀλλὰ καὶ τὸν Τέτ
 δρον ἀρχαίαι προν ὄντα καὶ ἀείρον ἦν
 κατὰ ἐαυτῶν κίθαρῶν, καὶ ἦν ἡρώων

ad virtutē atatibus conveniēs celebra
 batur. Nā tres chori secundū tres at
 tes in solēnitatib⁹ cōstitutebatur: quo
 rum primus, qui seniorum erat, inci
 piens canebat, Nos olim validi fuim⁹
 iuvenes: secundus florētis atatis, re
 spōdebat, Nos autem sumus: ac, si vis,
 intueri: tertius autem puerorum, cā
 tabat, At nos multo erimus fortiores.

Ac gressuum quidē rhythmi, quib⁹
 & in choris vtebantur, & quum ad ti
 biam cum hostibus cōgrederentur, ad
 fortitudinem & fiduciam & mortis
 contemptum incitabant. Lycurgus e
 nim bellicæ exercitationi studiū musi
 cæ annexuit, quò bellandi vehemen
 tia modulatione temperata, consonā
 tiā conveniētiāque haberet. Rex
 etiam Musis ante pugnā sacrificabar,
 vt gesta illustri & memoria & oratio
 ne digna pugnantes exhiberent.

Sed si quis aliquid ex antiqua musi
 ca transgrederetur, non permitte
 bant. Vnde & Terpandrum, quanuis
 antiquitatis studiosissimus, ac atatis
 suæ citharædorum optimus, heroi

corumque gestorum eximius laudator esset, ephori tamē multauere, ac eius citharā clauo affixere, quòd dice rent vnā ab illo chordam variāda vocis gratia superfluē intentā fuisse. Nā simpliciores duntaxat modulationes probabāt. Eoque & Timotheū in Carniis certantē vnus ex ephoris, arrepto cultro interrogauit ex vtra parte recideret plures chordis septem.

Lycurgus præterea omnem sepulchrorū superstitionē sustulit, permittes & in vrbe cadauera sepelire, & monumēta prope tēpla habere. Sed piacula quoque sustulit, ac nequid vnā cum cadaueribus sepelirent mādauit, præter puniceam vestem, & oliua folia, in quibus aquē omnes cadauera ipsa cōponeret. Sustulit & luctus & lamentationes & inscriptiones monumentorū, extra quā eorū qui in bello cecidissent.

Peregrinari autē ipsis nō licebat, ne moribus externis & intemperāter vi uendi modis imbuerentur. Sed peregrinorū quoque expulsionem Lycurgus

προέξων ἐπαυέτιω ἤμφοι οἱ ἔφοροι ἐκκλωσαν, καὶ τιὼ κητέραν αὐτὰ ἀρεσπεπυλάλωσαν φέροντες, ὅτι μίαν μόνου χορδὴν ἐπέτεινε ἀελοσοπέτρα τὸ πικρὸν τῆς φωνῆς χάσειν. μόνον γὰρ τὰ ἀπὸ τῆς ἐτρα ἦν μελάν ἐδοῦμαλον. Τιμοθέου ἡ ἀγανκιοδρόου τὰ Κάρνεια, εἰς τῆς ἐφόρου μάχασαν καβῶν, ἠρώτησαν αὐτὸν ἐκ ποτέρου τῆς μερῶν ἀποτέμοι τὰς πλείους τῆς ἐπὶ χορδῶν.

Τῶν δὲ τῶν αἰεὶ τιὼ δρασταμογίαν ἀπασαν ὁ Λυκούργος, ἐν τῇ πόλει θάπην τοὺς νεκροὺς, καὶ πλησίον ἔχον τὰ μνημεία τῆς ἱερῶν συλχωρήσας. Περσεύει δὲ καὶ τοὺς μiasμοὺς· σιωπάθην δὲ οὐδὲν ἐπίσρεψαν, ἀλλ' ἐπὶ φοιτικὴ καὶ φύλοισ ἐλάμας θήσας, τὸ σῶμα ἀελοστέμην κατ' ἴσον ἀπαστας. αἰεὶλε ἡ καὶ ἐπιγραφαὶ τὰς ὅτι τῆς μνημείων, πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ πόντων, ἐπὶ τὸν θῆ καὶ τοὺς ὄδυμοὺς.

Ἀποδημείν ἡ ἐκ τῆς αὐτοῖς, ἵνα μὴ ξενικῶν ἐπὶ καὶ βίον ἀπαμδύτων μετάρωσι. Καὶ ξενηλασίας δὲ εἰσιση-

σαπο, ὅπως οἱ παρεισρέοντες μὴ διδάσκα-
λοι καὶ οὐκ οἱ πολῖταις ἴσως αἰσχισ.

Τῶν πολιτῶν ὅς αὐτὸν μὴ ἴσως μείνη τῶν
ἄλλων παιδῶν ἀναγλυῶν, οὐκ ἀπὸ τῆς πεί-
λεως δικαίων. Ἐνίοι δὲ ἔφασαι ὅτι καὶ
ἄλλοι ξένων ὅς αὐτὸν ἴσως μείνη τῶν
ἄλλων πολιτῶν, καὶ τὸ βῆλμα τὸ δο-
κούργου μετέχει τῆς ἀρχῆς ἐν δημοκρατί-
ῃς μοίρας πάλιν δὲ ἐκείνων.

Τοῖς ἄλλοις πλῆστον οἰκίας ὡς ἰδιοῖς χρῆ-
σθαι ἔθος ἦν, εἴπευ δέοντες, ἐκαστὸν ἑκάστου,
εἰ μὴ οἱ δὲ ἀποταμίωσιν, καὶ οἱ ἀρχῶν δὲ
εἰς τοὺς ἑλλήτους ἡμέτερος διηθῆναι, αἰσ-
ξας ἢ βασιλείας τὰ ὀπιπύδεια τὸ ἔχειν
τὰ ταμίαια σημεῖον κατέλαβον.

Ἐν ταῖς πελέμοις φοβικίστην ἐχρῶντο. ἄ-
μα μὲν γὰρ ἡ χρεία ἐδόκει αὐτοῖς ἀσφραγίσθαι,
ἀμα δὲ τὸ ἀμαπτόδες τὸ χρωματὸς πλείονα
τοῖς ἀπίροις φόβον παρέχει, καὶ τὸ μὴ ἀ-
σφραγίσθαι τὸς πελέμοις εἶναι, εἰάν τις ἀ-
σφραγίσθαι, ἀλλὰ δὲ ἀσφραγίσθαι τὸ ὄμο-
χρεῖν, χρῆσθαι.

Ὅταν στρατηγὸν περὶ πολέμοις νικῶ-

gus inuexit, ne cōfluentes alicuius ma-
li doctores ciuibus essent.

Quisquis verò ciuim institutionē
puerorum negligeret, ciuitatis iuriū
expers erat. Quidam autem tradide-
runt, peregrinos etiam quicūque hāc
ciuitatis exercitationē subissent, ex
Lycurgi sententiā participes fuisse por-
tionis ab initio institutæ: sed illam vē-
dere non licebat.

Vicinorū seruis & canibus & equis,
perinde ac propriis, vti mos erat, sicu-
bi illis opus erat, nisi eorū domini in-
digerent. Ac in agro quidem sicui re
aliqua opus erat, apertis villis, atq; iis
ablatis quæ sibi commoda forent, ob-
signata horrea relinquebat.

In bellis verò, puniceis vestibus vte-
bantur. Nam color illé simul & viri-
lis esse ipsis videbatur, simul & coloris
ipsius sanguinolentia plus formidinis
afferre imperitis: simul ne facillè ab ho-
stibus dignosceretur si quis eorū esset
vulneratus. Nam latere propter colo-
ris similitudinem vtile erat.

Quū stratagematē hostes superassēt,

Marti bouem sacrificabāt: sed quum vi a perta, gallum: assuefacientes hoc modo duces nō solum bellicosos, sed etiam astutos & callidos esse.

Precibus adiciūt, vt iniuriis quoe affici possint. Preces autē ipsorū erāt, vt ex bonis actionibus bona darentur, & aliud nihil.

Venerem armata colūt. Ac omnes quidem deos & fœminas & mares læceas habentes conficiunt, velut omnibus bellicam virtutem habentibus.

Prouerbijs quoque vtētes aiūt for tunā prolata manu esse inuocandā: tā quā oporteat deos tū inuocari quum quid aggressuri acturique sumus, aliter autem nequaquam.

Pueris seruos ebrios ostentabāt, vt ipsos à multo bibēdo vino detererēt.

Moris erat ipsis ne domorū ianuas pulsarent, sed extrinsecus clamarent.

Strigilibus nō ferreis, sed arūdinis utebantur.

Comœdias & tragœdias minimè spectabāt, vt neque seriò neque ioco audirent eos qui legibus contradicerēt.

σασι, βοῦῷ τῷ ἄρει θύουσι· ὅταν δ' ἐκ τῆ φανεροῦ, ἀλεξβυέναι· ἐδίζοντες τοῖς ἡγούμοις οὐ μόνον πολεμικοῖς ἀλλὰ καὶ στρατηκοῖς τῷ.

Ταῖς ἀρχαῖς προσεπείθει τὸ ἀδικεῖσθαι δειλάσθαι, ἀρχὴ δ' αὐτῶν, δίδόναι τὰ καλὰ ὅτι πῆς ἀρχαῖς, καὶ πλεονοῦσεν.

Ἀφροδίτῳ σέβουσι πλεονόπιον· καὶ πάντα τὰ τοῖς θεοῖς θύλεις καὶ ἄρβυνας λόγους ἔχοντας πινούσται, ὡς ἀπάντων πλεονοπολεμικὴν ἀρετὴν ἔχοντας.

Ἐπιλέγουσι δὲ καὶ οἱ παροϊμαζόμενοι, πάντας ποπρέοντα τὰν τύχην καλῶν· ὡς δέον ὅπλα λείσθαι τοῖς θεοῖς, καὶ τὸ ἐγγεῖν καὶ προσεπείθειν, ἀλλ' ὡς δὲ μή.

Τοῖς παισὶν ἐπίδεικνον τοῖς εἰλωτας μεθύσαντας, εἰς ἀποτροπὴν πολιορκίας.

Ἐδοξέω αὐτοῖς μηδὲ κάπνισεν ταῖς αὐλείοις θυράς, ἀλλ' ἔκωθεν βοῶν.

Σπληγγισὶν οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίνας ἔχωντο.

Κωμωδίας καὶ τραγωδίας ἐκ ἡκροῶν τοῖς ὅπως μήτε ἐν αὐτοῖς ἢ μήτε ἐν παιδῶν ἀκούωσι τῶν ἀπειλεργῶν τοῖς νόμοις.

Ἀρχιλοχόν τὸν ποιντῶν ἐν Λακεδαιμόνι
 ἠρώμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπι-
 γινώσκων αὐτὸν πεπονηκότα ὡς κρείττον' εἶναι
 ἄπο' ἀλλῆν τὰ ὄπλα, ἢ ἄπο' ὁσά τ' εἶναι.

Ἀσπίδι ἰδὼ Σαίων περ ἀζάλλεται ἰὼ φέει
 γάμον

Ἐντὸς ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐδί-
 λων.

-- ἀσπίς οὐκίνη

Ἐρρέτω ἕξ' αὐτῆς κτίστωμαί εἰ καί κιν.

Κόραϊς καὶ κόροις κοινὰ τὰ ἱερά.

Σκιασφίδακ ἐν γυμνάσιον οἱ ἔφοροι ὅπ
 ἰσὺ πολλῶν ἠδὲ κίετο.

Σακκοφόρον ἀνείλον, διότι παρυφῶν εἰς
 τὸν σάκκον ἐπέβαλε.

Τὸν οὐκ ἔγνωσαν ἡτανίσκον ἐπιπύμον
 ὅτι τῶν εἰς Πυλαίαν ὁδὸν ἦν ἵπτατο.

Κριπτοφῶντα εἰ ποῖτα φέει τὸ πύρον περ
 δύνασθαι ὄλιον τῶν ἡμέρων λέγειν, οὐκ ἐβα-
 λων, φάμενοι τὸν ἀρχαῖον μύθηται εἶναι πῆς
 ὡσεὶ μασιγίστην τὸν λόγον ἔχον.

Οἱ παῖδες παρ' αὐτῆς ἑξαγόμενοι μάλιστα

Archilochum poetam, quum Spartā
 venisset, eadem hora expulere: quia eū
 acceperat in carminibus scripsisse me-
 lius esse abicere arma quam mori,
 quum inquit,

At caruisse armis quam mortem oc-
 cumbere praestat.

Aspide pro iacta mox melior da-
 bitur.

Virginibus & pueris communia fa-
 craerant.

Sciraphidam condemnauerunt e-
 phori, quod à multis iniuria foret af-
 fectus.

Baiulum interemerunt, quod telā
 quādam versicolorē sacco iniiecisset.

Adolescentem exercitationi dedi-
 tum, quod viam quae ad Pylaeam du-
 cit sciret, increpuerunt.

Ctesiphōtem qui iactaret de qua-
 libet re se posse totum diem dicere, eie-
 cerunt quod assereret bonum orato-
 rem oportere parem rebus habere ora-
 tionem.

Pueri apud ipsos caesi scuticis

per totum diem in ara Orthiæ Dianæ
vsque ad mortē saepe verbera tolerāt
hilares ac gestiētes, inuicēmq; de vi
ctoria contententes quisnam ipsorū
diutius ac magis toleret dū verbera-
tur: & qui superior fuerit, inter præla-
ros habetur. Certamē autē ipsum fla-
gellatio vocatur: quæ per singulos an-
nos celebratur.

Vnū verò pulcherrimū & felicissi-
mū ciuibus Lycurgus instituisse vide-
batur, abūdantiā otii. Nā sordidā exer-
cere artē illis profus nō licebat. Neq;
verò difficili pecuniæ cōgregatiōe ac
negotiatione opus erat, quia diuitias
valde & abiecerat & viles reddiderat.

Helotes autē ipsis agrū colebat &
prouentum reddebant constitutum.

Execrandus verò putabatur si quis
pluris eo quod erat statutū, locaret:
quò & illi quidē lucrātes libēter serui-
rēt, nec hi plus iusto lucrarentur.

Iisdē interdictū quoque erat & nau-
tis esse, & nauali pugna decertare. Cæ-
terum posteriùs quidem & in mari
pugnarunt: & quum mari potiti

δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὀπιπὸ βαρμὸς τῆς Ορθίας
Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις ἔθικαν
περὺσιν ἰλαροὶ καὶ γαῦροί, ἀμύλωνοι πε-
εὶ τίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅπως αὐτῶ ὀπι-
πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτεροῦσε τυπὸ ὄμιλος
καὶ ὁ πειλιχρό ὄμιλος, εἰ τοῖς μάλιστα ὀπίδο
ξος ὄσι καλεῖται δὲ ἀμύλων ἑθιμασίγων-
σι γίνεται δὲ καὶ ἕκαστον ἔτος.

Ἐν δὲ πρῶτῳ καλῶν ἔθιμα εἰὼν ἐδόκει
παρεσθῆναι καὶ τοῖς πολιταῖς ὁ Λυκαῦρος,
ἀσπιδίαν γολῆς, τήρης ἰδίῳ ἀφαιδαι βα-
ναύσου τοῦ πρὸς τῶν ἰκῶς ἐστὶν χηματαμοδ
δὲ σωμαγωγίῳ ἔχοντες ἐργάδι καὶ πρῶτα
γματίας, οὐδ' ὅπου ἔδει, ἔθι τὸ κομιδῆ
τὸν πλεῖστον ἀζήλον πεποιτικῆ καὶ ἀπ-
μογ.

Οἱ δὲ ἔλαστος αὐτοῖς εἰργάζοντο πλεῖ-
στον, ἀποφραξάν πλεῖστον ἀναρβύλων.

Ἀπέραιτον δὲ ἰὺ πλείονος πινά μωδῶ σαι,
ἵνα ἔχῃνοι μὲν κροδαίοντες, ἡδέως ἴσθηρε-
τώσιν, οὐτοῖ δὲ μὴ πλείον ὀπιπρωτόσιν.

Ἀσπείρητο δὲ αὐτοῖς ναύταις ἔθι τὸ νωμα-
χῆν ὑπερον ἰδίῳ ὄναμαχισαν, ἔθι τὸ γα-

λάσσης κρατήσωτες, πάλιν ἀπέστειλε, δε-
 φθηρόμεθρα τὰ ἠδὲ τῶν πολλῶν ἡρωῶντες.
 ἀλλὰ πάλιν μετέβαλοντο κρατὰ περ ἐν τοῖς
 ἄλλοις πᾶσι· καὶ τὸν χρημάτων σισαχρί-
 των πῆς Λακεδαιμονίοις, οἱ σισαχαζόντες,
 θανάτῳ κατεδικάσθησαν. Ἀλκαμένη τὸν
 καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλευσὶν χρησμοὶ
 ἐδόθη, Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ἐλε-
 ἀν ὄμφορ Λύσανδρορ ἐλὼν Ἀθῆνας,
 πολλὴν χρυσὸν καὶ ἄργυρον εἰσέγαγε, καὶ
 παρεδέξατο καὶ ἐπίμνησαν τὸν ἀνδρα.
 πῆρ ἰδὲ οὐδὲ Λυκούργου χρῆσθη νόμοις
 ἢ πόλις, καὶ πῆρ ὄρκοις ἐμμένειν ἔσπε-
 τθε τῆρ Ἑλλάδος, ἄνομία καὶ δόξῃ
 χροῖον ἐπὶ τὸν πειτακείων κατ' ἐλθὼν ὁ
 παρὰ λαονομῶν, καὶ φιλοπλοῦτας καὶ
 φιλοεξέτας παρεσδοιδίης, καὶ τὰ πῆρ
 δυνάμειορ ἠλαπτοῦτο, καὶ οἱ σύμμαχοι
 δεῖα τῶντα δυσιδίως εἶχον ὡς εἰς αὐτῆρ
 ἠμ' ὄμφορ ἔσπετες μετὰ τῶν Φιλίπ-
 πῳ τῷ Μακεδόνει ἐν Σαμωνεῖα νίκη,

essent, rursus destiterūt, quū mores ci-
 uū corrūpi animaduertissent. Sed ite-
 rū quoq; super hoc mutati sunt, quē-
 admodū & in omnibus alijs. Etenim
 qui ad Lacedaemonios pecunias pri-
 mum inuexerunt, damnati vitam cū
 morte commutare coacti sunt. Nam
 Alcameni & Theopropo regibus ora-
 culum datum erat, fore ut Sparta auaritia perderetur. Sed tamen Lyfander
 quū Athenas cepisset multum auri at
 getique intulit, quod quidē nō solum
 acceperunt, sed etiā hominē honora-
 runt. Quandiu igitur Lycurgi legibus
 vfa fuit Sparta, neque iusiurandū à Ly-
 curgo ipso exactum violauit, Graeciae
 principatu propter legū ipsarū aequi-
 tatē quingentos per annos potita est.
 Posteaquā verò paulatim illas transgre-
 ssa est, diuitiarūmq; studiū, & plus ha-
 bēdi cupiditas inuasit, cum vires dimi-
 nutae sunt, tum socii propter illa ipsis
 facti sunt inimici. Quauis autem ita
 se haberent, post Philippi tamen Ma-
 cedonis Chyronēsem victoriam, quū

omnes ipsum Græci ducem terra marique declarassent, ac deinceps Alexandrum quoque eius filium post Thebanorum euerfionem, Lacedæmoniofili, tametsi urbem sine muris haberet, ac pauci valde propter assidua bellum multoque imbecilliores. & captu faciles forent: perquam exiguas tamen Lycurgi institutionis scintillas retinētes, neque cum ipsis, neque cum aliis Macedonia regibus simul militauere, neque in commune cum illis cōciliū ingressi sunt, neque tantisper tributū pependerit, donec penitus Lycurgi institutionem negligentes, à suis ipsorum ciuibus subiugati fuere, quum nihil ex patriis institutis seruarent, ac similes aliis facti, priorem & gloriā & libertatem amiserunt, in seruitutemque reciderunt, ac nunc quidem, ut alii quoque Græci, Romanis subiecti sunt.

πάντων αὐτὸν ἦν Ἑλλήνων ἡγεμότα κατὰ πῆλὸν καὶ θάλασσαν ἀναγορευσαμένου, ἕμεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ πλοθησάτων καταστροφὴν, μόνοι Λακεδαιμόνιοι καὶ περὶ ἀπίχτην πόλιν ἔχοντες, καὶ ὀλίγοι πάνυ ὄντες, εἰς τὴν σιωπῆς πολέμοις, καὶ πολὺ ἀσθενέτεροι καὶ ἀχίρωτοι ἡμέτεροι) πάνυ βραχέα πᾶσι ζώοντες εἰσὶ σιῶζοντες ἢ Λακωνίαν νομοθεσίας, ὅτι σιωπῆσαι οὐτε πύπρις οὐτε πῆς μετὰ τὸν Μακεδονικοῖς βασιλεύσιν, οὐτε εἰς σιωπῆσιν κοινὸν εἰσῆλθαν, οὐδὲ φόρον ἠνεγκάτωις οὐ πατάπασιν ἰσχυροῦτες ἢ Λυκούργου νομοθεσίας, ἰσὺ ἦν ἰδίῳ πολιτῶν ἐτυρανθῆσαι, μηδὲν ἐπισιῶζοντες ἢ πασίου ἀγωγῆς καὶ παρὰ πλείστοι πῆς ὄμοις ἡμέτεροι, πῆν παρὸν ἀκλειᾶ καὶ παρῆσιας ἀπίχτην καὶ εἰς δουλείαν μετέστηται, καὶ νῦν ἰσὺ Ρωμαίοις, κατὰ τὸ οἱ ἄλλοι Ἑλλῆνες, ἐγγόντο.

ΛΑΚΑΙΝΩΝ ΑΠΟ-
φθέγματα.

ΑΡΓΙΛΕΩΝΙΔΟΣ ΑΠ.

ΑΡγίλωνις ἡ Βρασιίδου μήτηρ, παύ-
θησαντος αὐτῆ τῷ υἱῷ, ὡς Ὀδυσσεύς
ἔπειθε, ἦν ἀμφιπολιτῶν εἰς Σπάρτην
ἵκοντες αὐτῷ, ἠρώτησεν εἰ καλῶς ἔ-
αξίως τῆς Σπάρτης ὁ υἱὸς ἐτελεύτησε. Μεγα-
λυόνητων δὲ οὐκ εἶπον, καὶ λεγόντων ὅτι
ὅτι πῶς τοῖσι πῶς ἔργα ἀπάντων Λακεδαιμό-
νων εἶπεν, ὡς ξένοι, καλὸς μὲν ἦν καὶ ἀ-
γαθὸς ὁ παῖς μου, πολλοὶ δὲ ἀνδρας Λα-
κεδαιμόνων ἔχοντι τὴν αὐτοῦ κέρφονα.

ΓΟΡΓΟΥΣ ΑΠ.

Γοργῷ βασιλέως Κλεομένης θυγάτηρ
Λεσταγόρου τῷ Μιλησίῳ πῶς ἀκαλοῦντι
αὐτὸν ὅτι τῷ πατρὶ βασιλείᾳ πόλεμον ἐπέ-
βουλεῖται, ἔφη, ἡμεῖς ἡμεῖς ἀπὸ πολλῶν
ἰσχυρῶν καὶ ἀγαθῶν πληθύνοντες, ὅσα
ἀντέλεγε, πλείονα πατρὸς ἔπαινον. Κατα-
φθαρεῖ σε (ἔφη) ὡς πᾶσι τὸ ξενύμιον, εἰ
μὴ τὰ γὰρ αὐτὸν τῆς οἰκίας οὐκ ἐβάλλεις.

Πρὸς ἄλλοις δὲ ποτὲ αὐτῆ πατρὸς ὁ υἱὸς
ἔφη, ὅτι πῶς εἰς μωροῦ λόγον, καὶ πατρὸς ἔπαινον.

LACÆNARVM ΑΡΟ-
phthegmata.
ARGILEONIDIS ΑΡ.

Argileonis Brasidæ mater, quum
Amphipolarum quidam post i-
pſius mortē Spartam venissent, ipsam
que adissent, interrogavit an honeste
ac ex Sparte dignitate filius suus oc-
cubisset. Illis verò maxime laudanti-
bus, & dicentibus eum Lacedæmonio
rū, omniū in operibus præstatissimū
fuisse, O hospites (inquit) fortis quidē
& probus filius meus erat, sed multos
viros Lacedæmon habet longē quàm
fuerit ille, præstantiores.

ΓΟΡΓ. ΑΡΟΡΗΤΗ.

Gorgo regis Cleomenis filia, quum
Aristagoras illum ad bellū contra Per-
sarem regē pro Ionibus adhortaretur,
multumque pecuniæ polliceretur, &
quo magis ille contradiceret, hic eo-
plus pecuniarum adiiceret, Corrum-
pet (inquit) te ὁ πάτερ peregrinell' iste,
nisi ex ardeb' ipsum celerius eieceris.

Gorgo quum ipsi pater aliquan-
do mandasset vt cuidam pro mer-
cede frumentum daret, adiecissetque,

Nam me docuit vinum melius face-
re: Igitur ó pater (inquit) & plus vini
potabitur, & qui biberint, delicatio-
res peioresque fient.

Gorgo, quum Aristagoram à quo-
dam famulorum calceos indui vidi-
flet, Pater (inquit) peregrinus iste ma-
nus non habet.

Gorgo, quum peregrinus quidã ve-
flet molliter traheret, propellens eum,
Non abis hinc (inquit) quum ne ea qui-
dem quæ sunt mulierum, possis?

GYRTIADIS AP.

Gyrtias, quum Acrotatas ipsius ex fi-
lia nepos ex quadam puerorũ pugna
multas plagas accepisset, domumque
ut mortuus relat⁹ esset, famulis & ami-
cis flentibus, Nō silebitis, inquit: de-
claravit enim ex quo sit sanguine. Ac
non (inquit) fortes sunt cum clamore
plorandi, sed curandi.

Quum autē nuntius ex Creta de A-
crotata morte venisset, Non ne debe-
bat (inquit) quum ad hostes ierit,
aut ipse mori, aut illos interimere?

Εδιδάξε γὰρ με τὸ οἶνον χρῆσθον πίνειν. Οὐκ
οἶώ ὡς πῖτερ (ἔφη) ὁ, τι οἶνος πλείων ἐκπο-
θίσεται, καὶ οἱ πίνοντες θρυπτή κῆποι καὶ
χίρρονες ἔσονται.

Τὸν δὲ Λαεταγόρας ἰσχυρῶς ἔφη οἴκο-
τῶν ἰσχυροῦ μόνον διασάμῳ, Πάτερ (ἔφη)
ὁ ξείνος χίρρας ἐκ ἔχ.

Ξένου δὲ ἄνευ μαλακῶς σολὴν προσθα-
ραζόντες, παρωσαμῶν αὐτῶν, Οὐκ ἄπις ἐν-
τόθεν (ἔειπεν) οὔτε τὰ ζωακῶς διωάμενος.

ΓΥΡΤΙΑΔΟΣ ΑΠ.

Γυρτιάς, Ἀκροτάτου πῦρ τῷ θυγατρὸς δού-
αὐτῷ ἐκ πνοῦ τῶν παίδων μάχης πολλὰς πλη-
γὰς λαβόντος, καὶ ἀπνευχθέντος οἴκα δὲ ὡς
πεθνήκως, καὶ οἰκτιρῶν τῶν οἰκίων τε καὶ γω-
είμων, Οὐ σιωπήσεται, ἔφη, ἔδραξέ γ' οἶον αἵ-
ματος ἦν, καὶ ἔφη δεῖν περὶ ἀγαθοῦ βῶαν,
ὅτι ἰατρὸν εὐεδαί.

Ὅτι ἄγγελος ἔλθεν ἐκ Κρήτης τὸν Ἀκρο-
τάτου θάνατον ἀπαγγέλλαν, Οὐκ ἔμελλεν
(ἔφη) πρὸς τὰς πολεμίας ἔχον, ἢ αὐτὸς
ἀποθανεῖσθαι, ἢ κατακτείνεσθαι σκείνοισι;

ἦδ' ἴον δὲ ἀκούειν ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐαυτῆς ἕ
 τῆς πόλεως ἀξίως καὶ τῶν πατρῴων, ἢ ἕ
 τῶν ἀπαντα χρόνον κακῶς ὄν.

ΔΑΜΑΤΡΙΑΣ ΑΠ:

Δαματεία τὸν υἱὸν δειλὸν καὶ ἀνά-
 ξιον ἐαυτῆς ἀκούσασα, ὡς ἄξιός μοι
 αἰεῖλε. τὸ δὲ ὀπίγραμμα ἐστὶ αὐτῆς
 τὸδε,

Τὸν ὡς εἶπα νόμοις Δαματεῖον ἔκτε-
 νε μάτηρ,

Ἄ Λακεδαίμονία τὸν Λακεδαμόνιον.

Ἐπέεα Λάκωνα τὸν υἱὸν λεπυκτίσσαντα,
 ὡς ἀάξιον τῆς πατρίδος, αἰεῖλεν, εἰπὼσα,
 Οὐκ ἐμὸν τὸ φίτωμα. ἐφ' ἧς τὸ ὀπίγραμμα
 τὸδε,

Ἐρρε κακὸν φίτωμα δὲ σκότος, ὡς δὲ μῖστος,

Εὐρώτας δὲ λαῖς μὴδ' ἐλαφοισι ρέσι.

Ἀχρεῖον σκυλάκειμα κακὰ μεεῖς, ἔρρε πῶ
 ἄδαν,

Ἐρρε τὸ μὴ Σπάρτας ἀξίον οὐδ' ἔ-
 τεκον.

Ἀκούσασα ἡς τὸν υἱὸν οσοσώμορον καὶ π-

Mihl quidē suavius est audire ipsum
 obisse ex dignitate & mea & urbis &
 maiorum, quā si omne tempus vi-
 ueret ignauus.

ΔΑΜΑΤΡΙΑΣ ΑΡ.

Damatrion quum audisset filium & ti-
 midum & se indignum aduenisse, ne-
 cauit. In qua hoc extat epigramma,
 Hunc timidum mater Damatrion i-

psa peremit

Nec dignum matre nec Lacedæ-
 monium.

Lacæna filium qui ex acie aufuge-
 rat interfecit, inquit, Non est meū
 hoc germen. In quam hoc epigram-
 ma fuit scriptum,

Vade malum germen, tenebras pe-
 te, quenque perofus,

Eurotas ceruas ne fluat ad timi-
 das.

Si catulus nequā perrexeris, ito sub
 vmbas,

Nec Sparta dignus nec generis ti-
 tulus.

Quum audisset quædam filium &
 saluum esse - -

& ab hostibus fugisse, illi scripsit, Mala fama de te vulgata est: aut igitur eam quamprimum elue, aut nefis.

Alia, quum filii ex pugna fugissent, ad illamque venirent, Quò (inquit) recurritis fugientes, mala mancipia? An vnde egressi estis, reuerfuri? sublati vestibus ventrem illis ostendens.

Quædam aduentantē filium quum vidisset, rogauit quidnam patria ageret. Illo autem respondente, Omnes periere: correptam in ipsum testam immisit, & occidit, dicēs, Ergo temalū nuntium misere nobis?

Quodam matris generosam fratris mortem narrante, Et nō turpe est (illa inquit) à tali comite aberrasse?

Alia quinque filiis ad bellū emissis in primis suburbis substitit, pugnae euentum expectans. Quū igitur quidā venisset, ipsique percontanti nūtiasset filios omnes perisse: Atqui non hoc (inquit) rogabam, malum mancipium, sed quid patria agat.

φθύντα ὅκ τῶν πολεμίων, καὶ τῆ ἀπίστου, καὶ φάσμα τῶν κακῶν, ἢ τῶν τῶν κινῶν, ἢ μὴ ἔσο.

Ἀλλη, τῶν ἡῶν φυγόντων ὅκ μάχης, καὶ ἀπὸ τῶν ἡῶν ὡς αὐτῶν, ἢ τῶν (ρησι) ἢ κατεδραπέδωσαν τε, καὶ καὶ ἡδρά ποδα, ἢ δέυρο ἔθην ἰξέδωτε κατὰ δυστοῦδροι, αἰασυε μῆνι καὶ ἐπιδύξασα αὐτοῖς ἢ κοιλίας.

Προσάγοντά τις τὸν γόν καταμῆν, ἐπίθετο τι φερόσσει ἢ πατεῖς, εἰπόντος ἢ Παίτες ἀπολώλασσι, καραμίδα ἄρασα, ἐπαφῆκεν αὐτῶν, καὶ ἀνῆλκεν, εἰ τοῦσα, Σὲ οὐκ ἀπάγγελον ἔπιμψαι ἄμην;

Διηγουμένου πρὸς τῆ μητεῖ ἡνῶρον γάνατον τῶ ἀδελφοῦ, εἶτ' οὐκ αἰχρόν (εἰπε) τοιαύτης σιωδίας ἀποτυχεῖν;

Ἐκτίμψασά τις τοῖς ἡῶς αὐτῆς πέντε ὄντας ἐπὶ πόλεμον, ὃν τοῖς φερασείοις εἰσῆκει, καὶ ἀδοκούσα τῆ ὅκ τῆς μάχης ἀποβῆσσι, τοῖς δὲ ἀπὸ τῶν ἡῶν πρὸς πυτοῦμῆς, ἀπῆγγελα τις πῆδας ἀπαντας τε λυπηκίαι, Ἀλλ' οὐ βῦτο ἐπυδόμεν (εἰπε) καλὸν αἰδράπιδου, ἀλλὰ τῆ φερόσσει ἢ πατεῖς.

φύσαντος δὲ ἔπινε καὶ Ἀσπίδι τῶν (εἶπε)
δέχομαι καὶ πνὴρ πᾶν δὸν τᾶν αὐτῶν.

Θάλασσα ἦν ἡ ὄν, ὡς χρᾶιδιον ἄπ-
λῆς φερει δὸν αὐτῆ, ὠμίαι τᾶς πύλας,
εἶπε, Νη πῶ Σιω τᾶς καλαῖ γι, ἔφη, οὐ γὰρ
αὐτὸν ἐνεκεν ἔπικον, ἵνα ἕσθ τᾶς Σπάρτας
δοποτήν, τῶ μοι συνίβη.

Σεμυνομόνης γυναικός πρὸς Ἰωνίαν
ὅτι πνὴρ ἑαυτῆς ὑρασμάτων ὄνη πελυ-
πελεῖ, Λακαίνα ὅτι διέξασα εἰς πύσσας
ἡοῖς ὅτι τις κοσμητάτοις, πιαῦτα ἔφη δὲ ἴν
ἔπ τᾶ πῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς γυναικός ἐρ-
γα, καὶ ὅτι τῶν τοῖς ἐπαίρεσιν καὶ μεγα-
λαοχίῃ.

Ἀληθαικούσασα φεῖ τῆ ἡοῖ ὡς κακῶς
ὅτι πῆς ξένοις ἀϊασρέφοιτο, ἔγραψε, Κα-
κά πνὴρ φάμα κακχίχρται τῶν τᾶν δόποιο,
ἢ μὴ ἔσο.

Παρθενώσας ἡ Χίων φουαδῆς ἐλθόν
τες εἰς Σπάρτην πλλα Γαιδαρῆς κατηρ-
ρον μετὰ πεμφαμένῃ ἡ αὐτῆς ἡ μήτηρ Τε-
λυθῆα, ἡ ἀκούσασα ἀνσικάλου, ἐπὶ ἐ-
δοκεῖ αὐτῆ ἀμφοτέρῃν ἡ ἡοῖς, ἐπέσφλεν, Ἄ-
μάτηρ Γαιδαρῆς, ἡ Ἐελπίνα πράσσεισι,

Quum verò is respondisset illam vin-
cere, Libens igitur (inquit) etiam filio-
rum mortem accipio.

Alia sepeliēs filii, quū pauper quaedā
vetula ad ipsam accessisset, dixissetq;
O mulier, fortuna: Per gemellos (inquit)
bonæ. nā qua gratia illum pepererā,
vt pro Sparta periret, id mihi euenit.

Quū quaedā mulier Ionica sua quaedā
textura gloriaetur, quæ esset sumptuosa,
Lacæna quū quatuor ei filios omnivir-
tute præditos indicasset, Talia (inquit)
oportet esse bonæ probæque mulie-
ris opera, & in his extolli atq; gloriari.

Aliaquū filii malè apud hospites ver-
satū esse audisset, ad illum scripsit, Ma-
la de te fama vulgata est: aut illam di-
lue, aut ne sis.

Itidem quum Chiorum exules Spar-
tam profecti, Pædaretū in multis accu-
sarent: illis ad se accersitis, iisque audi-
tis de quibus accusabatur, mater Te-
leutia, quod filius delinquere videba-
tur, has ad eum literas dedit, Mater fi-
liolo, Aut meliora fac, --

aut istic mane, abiecta spe te saluum Sparta esse posse.

Alia quum iniuriarū filius esset accusatus: Fili (inquit) aut crimine aut vi ta teipsum absolue.

Alia filiū claudum in acie pramittens, Fili (inquit) virtutis inter eundū memento.

Alia quum filius ex acie vulnerato pede rediret, valdeque doleret, Si virtutis (inquit) filii memineris, & dolore carebis, & fiduciam habebis.

Lacon in pugna vulneratus, quum ire non posset, quadrupedis more sese agebat Sed quum ipsum irrideri puderet: mater ad eū, Et quanto est (inquit) filii, melius fortitudine latari quam pudore ob stolidum risum affici?

Alia scutum filio præbens, ipsumque exhortans, Fili (inquit) aut hoc, aut in hoc.

Alia proficiscenti ad bellum filio scutum tradens, Hoc (inquit) pater tibi seruauit: igitur tu quoque serua, aut ne sis.

ἢ αὐτὴν ἰδὲ, ἀπογοιζέται ἐς Σπάρταν στυγείαν.

Ἐτίει ἐπ' ἀδικήματα τῆ παιδὶ κρυοδρῶ, Τέκνον (εἶπεν) ἢ ταῖς αἰτίας ἢ σταυτὸν τῷ ζῆν ἀπόλυτον.

Ἀλλήλων ἔν ἐπὶ ὡσαύτα ξιν ὡσπερ μπουστα, Τέκνον (εἶπεν) καὶ βήματα τῆς ἀρετῆς μέμνησο.

Ἀλλήτῳ παιδὸς αὐτῆ ἀφικουμένη ἀπὸ παραξίως πρὸς ἀμύνην πόδα, καὶ σφόδρα ἀλγούτως, Ἐὰν τῆς ἀρετῆς (εἶπεν) μέμνη, ὡς τέκνον, καὶ ἄποιος ἔσῃ καὶ θαρρήσις.

Λακων βωθεὶς ἐν πολέμῳ, καὶ βαδίζων ἐν δεινὰ μῆρος, πρὸς ἀποδίξιν ἀδελφῶν ἀσχρομένω δὲ αὐτῆ ἐν γλοίῳ, ἢ μῆτρῳ, καὶ πύσω βέλοισιν, ὡς τέκνον, (εἶπεν) μάλλον ἐπὶ τῇ ἀδρεία κηθῆναι ἢ ἀσχύρνεσθαι ἐπὶ γέλωσι αἰσῶτων.

Ἀλλή ὡστανὰ διδοῦσα τῆ παιδὶ ἄσπίδα, ἔειπεν κλυδοδρῶν, Τέκνον (εἶπεν) ἢ ταῖς, ἢ ἐπὶ ταῖς.

Ἀλλή ὡσείοντα ὡς ἡὼ ἐπὶ πόλεμον, αἰὰ διδοῦσα ἄσπίδα, Ταύταν (εἶπεν) ὁ πατήρ σοι αἰεὶ ἔστω: καὶ σὺ αὖτ' αὐτὴν σὺ ζε, ἢ μὴ ἔσο.

Αλλη πρὸς τὸν υἱὸν λέγοντα μικρὸν ἔχει
τὸ ξίφος, εἶπε, Καὶ βῆμα πρὸς αὐτόν.

Αλλη ἀκούσασα ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐν ὄψει
παύσει ἀδραχὰς ἡσυχάζει, Εμὸς γὰρ
ὡ, εἶπε. Περὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ποιοῦσα ὅτι ἀ-
ποδηλοῦσα σφίεται, Οὐ γὰρ ὡ ἐμὸς, εἶπε.

Ἐτέρω ἀκούσασα πεθνήκει τὸν υἱὸν ἐν
μάχη κατὰ τὸν ἐπίτακτον, Κάττετε αὐτὸν,
(εἶπε) ἀναπληρῶσαί τινι ὁκείνου τῶν
ἀδελφῶν.

Αλλη πομπὴν τεύσασα παύσασα, ἤκουσεν
ὅτι τῆς ὄψεως νικᾶν τὸν υἱὸν, ὅκ δὲ
σφί βραμμάτων πολλῶν ἡμιόμων ἐθήσκην.
οὐ παρελομένη οὐκ τὸν σφίφανον, ἀλλὰ σ-
μνωσάσα πρὸς τὰς πλησίον, εἶπε, ὡς πολ-
λῶ κέλλιον, ὡ φίλαι, ὅτι ἐν ὄψει παύσει κ-
ησόντα τελευτᾶν ἢ τὰ ὀλύμπια παρελο-
μένην ζῆν.

Διηγουμένου πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἡμιόμων
θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὁκείνη εἶπε, ὅτι
Ὅσον ἐπὶ ὁκείνω χέγησα, ποσὸν τὸν ὅτι
σοι ἀχθῶμαι, ὁκείνη σιωπῆσας ἀπολει-
φθήναι.

Alia ad filium dicentem se parvū
habere ensē, Adde (inquit) & gressū.

Alia quā audisset filium in acie for-
titer facientē interisse, Meus (inquit)
nimirum erat. Sed alterum ob timi-
ditatem saluum esse accipiens, Non
enim meus erat, inquit.

Alia quum in pugna filium perisset
accepisset quo fuerat ordine locatus,
Deponite (inquit) eum: ac locum il-
lius suppleat frater.

Alia publicam celebrans pompam
auduit filium in acie quidē vicisse,
sed ex vulnerum multitudine mori.
quare coronā minimē deposuit, ve-
rum iactabunda ad proximas, Quan-
to (inquit) melius est, ὁ sodales, in acie
vincētem mori quā Olympia vin-
centem vivere.

Quum quidam forori narraret ge-
nerosam filii eius mortem, ea dixit,
Quantum ex ipso gaudii concepī,
tanto propter te dolore afficior, qui
tam praestantem virtute comitem
reliqueris.

Lacænā quidam quum per nuntium tentasset an secum rem habere cōsentiret, Quū (inquit) puella essem, patri parere didici, itaque feci: at mulier facta, viro. Si igitur iusta rogar, id primò ipsi faciat manifestum.

Lacæna virgo paupercula interrogata quam dotem ei qui se duceret uxorem, datura esset, Patriam pudicitia, respondit.

Alia interrogata an ad virum accessisset, Nequaquā ego, (inquit) sed vis ad me.

Quædam quum occultè compressa foret, factumque corrupisset, abortiva faciens, adeo patienter dolores tulit, nullam emittens vocem, vt & parentes & alios multos qui propinqui erant, latuerit. Nam dolorum magnitudinem turpitudō adiuncta superavit.

Lacæna quum venderetur, interrogata quid facere sciret, Fidelis (inquit) esse.

Alia captiua facta, quum interrogaretur quid facere sciret, Domum (inquit) bene gubernare.

Λακάρη πὺς προσέειπεν εἰ φοροῶ σιωπῶντες. ἢ εἴφη, Παιὶς ἰδὲ οὐσα ἔμαθον τὸ πατρὶ πείθεσθαι, καὶ τὸ ἐπεισῆσαι γυνὴ δὲ ἡμοῖς, τῷ ἀνδρὶ. εἰ οὖν δικάσῃ με, παρακαλεῖ, πύτω φαιερον ποιῶντα προσόν.

Παρθένος πενήχρᾶ ἔρωτι θύστα ἵνα δίδωσιν τῷ γαμῶντι προσίκα, Τὴν πάτερ (εἶπε) σὺ φροσώλω.

Λάκκινα ἔρωτι θύστα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, Οὐκ ἐγώ, (εἶπεν) ἀλλ' ὁ αἰὴρ ἐμοί.

Κρύφα πὺς διαπαρθεύσασα, καὶ διαφθεύσασα τὸ βρέφος, οὕτως ἐνεκαρτέρισε, μηδὲμίαν προσενέκα μὲν φωνήν, ὥστε καὶ τὸν πατέρα καὶ ἄλλοις πλησίον ὄντας λάκκινα δόποκνήσασα. τὸ γὰρ μέγιστος ἦν ἀληθῶν τῇ ἀζημοσύνῃ τὸ ἀζημον προσέειπὸν ὄντιος.

Λάκκινα πτωχευομένη, καὶ ἐρωτῶμένη πὺς ὀπίσκαται, εἴφη, Πιστὰ ἦ ἰδρ.

Ἄλλη ἀζημωποθεύσασα, καὶ ἐρωτῶμένη πτωχευομένη, Εὐ οἰκίαν εἶχον, εἴφη.

Ἐρωτηθεύσασα πὺς ἕσπερος εἰ ἔσαι ἀζασθὴ αὐτῷ ἀρροσῆ, εἶπεν, Καὶν μὴ ἀρροσῆς.

Ἀλλήπιπρασκομδρῆστῆ κήρυκος πινδα-
 γοιδίου πῆ βπισαται, εἶπιν, Ελευθέρων ἴμεν,
 Ως δὲ ὁ ὠϊνοσάιδρος προσέτασέ πια αὐ-
 τῆ οὐχ ἄρμόζοντα ἐλευθέρων, εἰπεύσα, Οἰ-
 μωξῆ, φρονήσας σεαυτῶ πιάτου κτήμα-
 τος, ἐξήρασαν ἐαυτιῶ.

Interrogata quædam à nescio quo
 an bona futura esset si ipsam emerit:
 Etiam si non emeris, inquit.

Alia quàm videretur, præcone per-
 contante quidnam facere sciret, Li-
 bera esse, inquit. Ac posteaquam em-
 ptor imperavit quædam libera mi-
 nus conuenientia, quum dixisset, Fle-
 bis, qui tibi ipsi talem inuideris pos-
 sessionem, se interfecit.

PHILOSOPHO-
rum apophthegmata.

THALETIS AP.

Dixit nihil interesse inter vitam & mortē. Cur igitur (inquit quidam) tu non moreris? Ob hoc ipsum quia nihil refert.

Percontanti utrū fuisset prius,nox an dies, Nox (inquit) vno die fuit prior Interrogavit aliquis eum nū lateret deos homo iniuste agens, respondit, Ne cogitans quidem.

Adultero sciscitanti num abiuraturus esset adulterium, Non est (inquit) periurium adulterio peius.

Interrogatus quid esset difficile, Seipsum (inquit) nosse: Quid facile, Alterum [ait] admonere: Quid dulcissimū, Potiri [inquit.]

[Rogatus] quo pacto quis facillimē ferret infortunium suū, Siquis (inquit) videat hostes maioribus malis obnoxios.

ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟ-
φων ἀποφθέγματα.

ΘΑΛΗΤΟΣ ΑΠ.

Δὲν ἔφη τὸν θάνατον ἀσφύρειν τὴ ζῆν. Σὺ ἔν (ἔφη τις) ἀσφύρει τὴν ἀποθνήσκεις; Οπ (ἔφη) ἔν δὲν ἀσφύρει.

Πρὸς τὸν ποσειδῶνον πῶς πρὸν ἐγγόνος, οὐδ' ἡμέρα. Ἡ νύξ (ἔφη) μὰ ἡμέρα πῶς πρὸν.

Ἡρώτισέ τις αὐτὸν εἰ λῦσι θεοῦ ἀνθρώπων ἀδικῶν, Ἀμ' οὐδὲ ἀγνοοῦ μῦθος, ἔφη.

Πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον εἰ ἰομοσῆ μὴ μεμοιχεύεσθαι, Οὐ χεῖρον (ἔφη) μοιχίας ὀπιπορία.

Ἐρωτηθεὶς πῶς δύσκολον, ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γῶναι πῶς δύσκολον, τῷ ἄλλῳ ἰσποήσασθαι πῶς ἴδισον, τὸ ὀπιπολέειν.

[Ἐρωτηθεὶς] πῶς αὖ τις ἀπύχαν βῆσαι φέροι, ἔφη, εἰ τοῖς ἐχθροῖς χεῖρον πῶς ἀσπίτας βλέπει.

[Ερωτηθῆς] πῶς αὐτὰ ἄριστα καὶ δικαιοτάτα εἰώσασιν, Ἐὰν (ἔφη) ἀπὸ τῶν ἄλλοις ὀπιπμῶν μὲν, αὐτοὶ μὴ δρῶμεν.

[Πρὸς τὸν πυθόμενον] τίς ἄδαιμον, Ὁ πὲρ δὲ σῶμα ὑγιές, πλὴν ὅτι ψυχὴ ἀπαίδευτος.

Οὐκ αὐτὸ ἐσθλὸν εἰσένεγκει (φυσί) τοῖς γένεσσι, τοῖς αὐτοῖς πρὸς δέχου καὶ ἄρᾳ τῶν τέκνων.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΠ.

Πείσρατος τὸν συγγυῆ [πυραῖν ἐν ἐξήλοντα] πρὸς αὐτὸν τὸ ἐφ' ἑαυτῷ διεκάλυπεν. ἦξας γὰρ εἰς πρᾶ οὐκ κλησάμεν δῶρα καὶ ἀσπίδος, πρὸς τὸν αὐτοῖς πλὴν ὀπίσθιν τῷ Πείσρατου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθῶν ἐπιμυς εἶναι λέγων ταῦτα. Ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἴδ' ἂν μὲν σοφώτερος, ἢ δὲ ἀδρεϊώτερος εἰμι, σοφώτερος μὲν ἢ ἄπατιν Πείσρατος μὴ συνιέντων ἀδρεϊώτερος ὅτι ἔστιν ἄλλων μὲν δὲ δόξος ὁ σωπώτων.

Ἦδη δὲ αὐτὸν [Πείσρατος] κραπιῦτος ὀπιπμῶν, ἔφηκε τὰ ἑπλάπρως τὸ στρατηγεῖον, καὶ εἰπὼν, Ὡ πατρίε βεβούθη καὶ σοὶ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἀπιπμῶσιν εἰς Ἀἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον.

[Interrogatus] quo pacto optimè iustissimèq; vivamus, Si (inquit) quæ in aliis reprehendimus ea ne faciamus ipsi.

[Percōtanti] quis esset felix, Qui cor pore [inquit] sanus est, animo erudit⁹.

Quale (inquit) præmiū repēderis parētib; tuis, tale à liberis tuis expecta.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΡ.

Pisistratum propinquum suum quū tibi tyrannidē parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuit. Nā euo cata concione profectus in publicū lorica armatus & clypeo, Pisistrati infidias & improbos conatus aperuit. neque id solūm, verūm & iuvare paratū, ac pro libertate sese pugnaturū asseveravit, Viri (inquiēs) Atheniēses, aliis quēdē sapiētior, aliis verò fortior sum. Sa piētior n. illis sum qui Pisistrati conatus nō animaduertūt: fortior autem iis qui sciunt quidē, sed metu silēt.

Iam verò Pisistrato rerū potito, mini mē persuadens, ante curiā arma deposuit, dicēsq; illud, Opatria, tibi quidē verbo & opere auxiliatus sum, in Ægyptum nauigavit, atque inde in Cypriū

Aiunt verò quidā, Cræsum quū se exquisitissimè omnium ornametorum genere composuisset, sublimique in solio sederet, interrogasse eū an pulchri⁹ vnquā spectaculū vidisset: illumq; dixisse, gallos gallinaceos, fasianos atq; pauones. Naturali enim eos nitore & incredibili speciositate vestiri.

Quum verò Pisistratū in tyrannide perseuerare didicisset, ita Atheniensibus scripsit,

Si vestro meritas pendetis crimine pœnas,

Nō culpa in iustos reicienda deos.
Hos nam ipsi immunes vestra fouistis in vrbe,

Qui miseris vobis subdita colla premunt.

Quiuis enim vestrām vulpis vestigia calcat:

Verūm mens stolidā est omnibus atque leuis.

Suspicitis nam linguam hominis verfutāque verba: (op⁹.

Quod tētet nemo cernere, curat
Leges, aranearum telis esse similli-

Φασὶ δὲ πνεις ὅτι κοσμήσας ἑαυτὸν ὁ Κροῖσος παρπαδάπτως, καὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον, ἤρετο αὐτὸν εἴ τι θάμια κάλλιον τούθεται. ὁ δὲ ἀλεξβυόιας εἶπε, φασίανοις ἔταώς· φυσικῶ γὰρ αὐτῶ κεκόσμηται καὶ μωρίῳ κάλλιονι.

Ὅτι δὲ τὸν Πεισίστρατον ἔμαθεν ἡδη τυραντεῖν, ταῦ δὲ ἔγραψεν ὡς τις Ἀθηναίος,

Εἰ γὰρ ππῆνθετε δὴνὰ δι' ὑμετέρῳ κακότητα,

Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.

Αὐτοὶ γὰρ πύποις πυξήσατε, ρύσια δόντες,
Καὶ δὲ τῶν τε κακῆν ἔχετε δουλοσύνην.

Υμῶν δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἵχθυσ βαίνει.

Σύμπασι δ' ὑμῖν κούφος ἐνεσι νόος.

Εἰς γὰρ γλώσσαν ὁ σάπτε, καὶ εἰς ἔπος αἰόλον αἰδρός·

Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνώσκον βλέπτει.

Τοῖς νόμοις τις ἀεχθρίοις ὁμοίος.

[ἔλεγε.] καὶ γὰρ ἄκείνα, ἐὰν μὲν ἐμπέσῃ τὴ καὶ-
 φον καὶ ἀδελφές, σὺ γὰρ ἐὰν δὲ μείζονος βί-
 βῃ σὺ οὐχ ἴσθαι.

Ἐφασκέ τε σφραγίζεσθαι τὸν μὲν λόγον σ-
 γῆ, πῶς σὺ δὲ καὶ ἰσθῆ.

Ἐλεγε ὁ ὄντις ὡς ὅρα τοὺς τυράννοις διωκαμέ-
 νοις, ὡς ἀπὸ τῶν ἑστῶν ταῖς ψήφοις ταῖς
 ὅτι ἴσθαι λογισμῶν. καὶ γὰρ ἄκείναι ἐκάστην
 ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, ποτὲ ὅ ἥτις. Ἐ τοῦ
 τῶν τοὺς τυράννοις ποτὲ μὲν ἐκάστοις μέγαν
 ἀζάν καὶ λαμπαρόν, ὅτε δὲ ἄπμον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πῶς πατρικίου νόμου
 ὅτι ἔθηκε, διὰ τὸ ἀπεκρίσθαι, ἔφη.

Πῶς τε ἤκουσα ἀδικοῦν οἱ ἀσθραποὶ [ἔρω-
 τηθεὶς] Εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἀχθόντο τοὺς ἀδικου-
 μένους οἱ μὴ ἀδικούμενοι.

Καὶ τὸν μὲν κόρον ἵππῶ τῶ πλοῦτον ἵπ-
 νᾶσθαι [ἔλεγε,] πῶς δὲ ὕβριν, ἵππῶ τῶ κόρου.

ΧΙΛΩΝΟΣ Α Π.

Πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσφοροῦντα ὅτι ὅτι
 μὴ ἔφορος ἐγγύετο, ἀλλὰ ὄντες, Ἐγὼ μὲν γὰρ
 [εἶπεν] ὅτι σὺ μὴ ἀδικῶσθαι, σὺ δὲ οὐ.

mas. Illis quippe siquid lenē & imbe-
 cillū inciderit, inuolui ab eis atque
 cōtegi: siquid maius aut grauius, per-
 rumpi ac perire.

Dicebat sermonem quidem silen-
 tio, silentium verò tempore signari.

Qui apud tyrannos autoritate vale-
 rēt, eos calculis quibus in cōponēdis
 rationibus utimur, cōparare cōsueue-
 rat. Ut enim illi interdū maiore nume-
 rū, interdū minore significant, ita &
 tyrannos horū quemque, prout libitū
 fuerit, aliquādo illustrē & inclytū, ali-
 quādo obscurū habere & ignobilem.

Interrogatus quamobrem contra
 patriciam legem non tulisset, quòd
 desperasset, ait, hoc scelus.

Quo pacto item homines minime
 humana iura violarent [rogatus,] Si
 sic doleant ac afficiantur qui iniuriis
 non laceffuntur, ut qui laceffuntur.

Satiētam ex diuitiis nasci, & ex sa-
 tiētam cōtumeliam gigni [dicebat.]

CHILONIS Α Ρ.

Indignantī fratri quòd ephorus i-
 pse non fieret, quum ille fuisset, Ego
 (inquit) pati iniurias scio, non tu.

Rogatus quo differunt periti ab im-
peritis, Bona (inquit) spe. Quid diffi-
cile, Arcana (inquit) reticere, & totū re-
ctè dispēfare, iniuriāsq; tolerare posse.

Inter cæteras eius sententias hæc ma-
ximè placuit qua dixerat lapideis coti-
bus aurū examinari, & dare apertū sui
documētū: auro autem bonorū malo-
rūmq; hominū mentem cuiusmodi
sit, comprobari.

Maxima gloria præcipuè apud Græ-
cos fuit, quòd de Cytheris insula La-
conia prædixerit. Nam quū illius na-
turā sitūmq; didicisset, Utinā (inquit)
hæc nūquam fuisset, aut certè simul-
ac nata est, submersa esset.

PITTACI AP.

Tyrhæū ipsius filiū, quū federet in
tōstrina Cumis, iniecta securi ararius
necavit: à Cumanis verò vincitum ho-
micidam ad Pittacum missum, at-
que ab eo pœna fuisse absolutum, di-
cente quum rem cognouisset, indul-
gentiam pœnitentiæ esse præferendā.
Heraclitus autem Alcaum asserit ha-
buisse captivum, liberūmq; dimisisse,

Ερωτηθεὶς πίνε δὲ φέρονσιν οἱ πεπαθεὶ-
μένοι ἢ ἄπαμθεύτων, ἔφη, Ἐλπίσιν ἀγα-
θῶς. πὶ δύσκολον, τὰ ἀπίρητα σιωπῆσαι,
καὶ χαλεπὸν δὲ δὲσθῆσαι, καὶ ἀδικουμένων
διώδασαι φέρειν.

Τῶν ἀδικούντων αὐτὰ μάλιστα ἀδοκίμη-
σεν αὐτὸν, ἐν λιπῆσιν ἀκόντας ὀχρούσους
τάξεται, διδοὺς θάσσοντο φαεραὶ ἐν ᾧ χρυ-
σῶ, αἰδρωῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῖς ἐδωκῆ
ἔλεγχον.

Ἐπὶ δὲ ὅτι παρὸς δὴ μάλιστα ἀπὸ τοῖς Ἐλ-
λυσι ἐξήνετο, περὶ τῶν ἀπὸ Κυθήρων τῆς
ἡστυ Ἰλακωνικῆς καταμαθὸν τὸν ἦ φύ-
σιν αὐτῆς, εἴη (ἔφη) μὴ γινόμεν, ἢ γυμνοῦν
κατακυδοῦσιν.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΑΠ.

Τὸν γόν αὐτῷ Τυρραῖον κατήμενον ἐπὶ
κουρείου ἐν Κύμῃ χαλκίης πρὸς πύλακιον ἐμ-
βαλὼν αἰετὸν, ἢ δὲ Κυμαίων πεμφθα-
των πρὸς φονεῖα τῷ Πισθακῶ, μαδόντα καὶ
ἀπολύσαντα, ἔπειν, Συγγνώμῃ μετανοίας
κρείουσαν. Ἡ εὐκλείης δὲ φησὶν Ἀλκαῶν ὑ-
ποχρίσαν λαβόντα ἔξ ἀπολύσαντα, φράσαι,

Συγγνώμη πηροεάς κρείστων.

Ερωτηθεὶς δὲ ποτε τί ἄριστον, Τὸ παρὸν βί-
πειν.

Καὶ ὑπὸ Κραίβυ[ε]ρωτηθεὶς τίς ἀρχὴ μέ-
γιστη, Ἡ τῷ ποικίλου(ἔφη)ξύλου. σημαίνων ἃ
νόμον.

Εφη δὲ ἔχ[ε]σθ[ε]ς πὺν Φωκαϊκὸν φάσκον-
πα δ' εἴνηταιν ἀνδρωτων σπουδαῖον, Ἀν λία
(ἔφη)ζήτης, οὐχ ἄρήςσης.

Πρὸς τοὺς πωσανομόροις τί ἀχρεῖσιν,
Χρότος, ἔφη· Τί ἀφαιεῖς, Τὸ μέλλον· Τί π-
σόν, Γῆ· Τί ἀπτιον, Θάλασσα.

Ελεγε τε, σιωπεῶν ἀδραῶν, πρὶν γῆν εἰδῆ
τὰ δουρεθῆ, πρηνοῦσαι ὅπως μὴ γῆν)· ἀ-
δρείων δὲ, γῆν ὁμόρα βίη δ' αἰ.

Ὁ μέλλεις(ἔφη) πρὸς πῆν, μὴ πρὸς πῆν
ἔστυπζών γδ ζελαδῆση.

ΒΙΑΝΤΟΣ ΑΡ.

Ερωτηθεὶς τί δουρεθῆ, Τὼ ἐπὶ τὸ χεῖ-
ρον(ἔφη) μεταβολὴν πρὸς κείν.

Συμπλέων ποτε ἀσβέσει, χεῖμαζομένως

veniámque supplicio meliorē dixisse.

Interrogatus aliquando quid esset
optimū, Quod in praesentia (inquit)
occurrit, bene agere.

A Cræso item rogatus quódnam es-
set maximū imperiū, Ligni (inquit)
varii. legem nimirum innuens.

Phocaico item dicenti, quaerendum
esse studiosum ac frugi virum, Etiā si
valdè (inquit) quaesieris, nō inuenies.

Percotātibus quidnā esset maximè
gratū, Tēpus ait: Quid obscurū, Futu-
rorū euentus, inquit: Quid fidele, Ter-
ra: Quid cōtra infidum, Mare [inquit]

Dicebat prudentium virorum esse
priusquam aduersa contingant, prae-
uidere ne veniant: fortium verò, quā
illa contigerint, æquo animo ferre.

Quod (inquit) facere instituis, noli
praedicare: nam si facere nequieris,
rideberis.

ΒΙΑΝΤΙΣ ΑΡ.

Interrogatus quidnā esset difficile
Ferre (inquit) fortiter mutationē re-
rum in deterius.

Nauigabat cum impiis aliquando:

& quū tēpestate nauis quateretur fluctibus, illique deos inuocarent, Silete, (inquit) ne vos hīc illi nauigare sētīāt.

Percōtāti impio hominī quid esset pietas, nihil respōdit. quūmq; ille silētii causā sciscitaretur, Quia (inquit) de rebus nihil ad te pertinentib⁹ quartis.

Rogatus quid esset dulce hominibus, Spes, ait.

Melius esse dicebat inter inimicos quā inter amicos iudicare: quippe ex amicis alterum prorsus futurū inimicū: ex inimicis autē alterū, amicū.

Interrogatus quidnam faciens homo delectaretur, Lucrans, inquit.

PERIANDRI AP.

Dicebat iis qui tutō regnare uellent, summa ope nitendum ut beneuolentia non armis stiparentur.

Rogatus aliquādo cur in tyrannide persisteret, Quia (inquit) & sponte & inuitum cedere, aequē periculosum est.

ANACHARSIDIS AP.

Porro Hermippus Solonis iuisse do-

τῆς νεώτερας, καὶ κείνων πρὸς θεοὺς ὀπιπκαλουμένων, Σιγᾶτε, (ἔφη) μὴ ἀδιδωταί ὑμᾶς ὄνησι δὲ πλέοντας.

Ερωτηθεὶς ὑπὸ ἀσεβοῦς ἀνθρώπων πῶς πῶσιν ἀσέβεια, εἶσθε. τὸ δὲ πῶς αἴτιαν τῆς στήης πυροῦρου, Σιωπῶ (ἔφη) ὅτι ὡσεὶ σφῶ οὐδὲν σι θεωρηκόντων πωζην.

Ερωτηθεὶς τί γλυκὺ ἀνθρώποις, Ἐλπίς, ἔφη.

Ἡδίστον ἔλεγε ὀφθαλμοῦ μεταξὺ ἐχθρῶν ἢ φίλων. τὸ μὲν γὰρ φίλων πάντως ἐχθρῶν ἔσται πᾶν ἔπειτα τῶν δὲ ἐχθρῶν πᾶν ἔπειτα, φίλον.

Ερωτηθεὶς τί πικρὸν ἀνθρώπος τρίπτυχον, Ἄφνη, Ἐρδαίνων.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ ΑΠ.

Ἐἶπε πρὸς μέλλοντας ἀσφαλῶς πνευανήσθην, τῇ ἀνοίᾳ δορυφορεῖσθαι, καὶ μὴ τοῖς ὀπλοῖς.

Ερωτηθεὶς ὅθεν τί πνευανῆ, ἔφη, Ὅτι καὶ τὸ ἔκουσίως ἀποστῆναι καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι κινδυνῶν φέρει.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΔΟΣ ΑΠ.

Ἐρμιππος δὲ ὡσεὶ πῶς Σόλωνος οἰ-

κίαν ἀφικόμενον, ἤντι θεράπωντων πνὶ κελύ-
 σαι μελιύσαι ὅσι παρήη ὡς αὐτὸν Ανά-
 χαρσις, καὶ βούλοιο αὐτὸν θάσασθαι, ξέ-
 νος τε, εἰ οἶοντε, γυέσθαι. Ἐὸ θεράπων εἰς-
 αγγίλας ἐκελεύσθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰ-
 πὶν αὐτῶν, ὅτι περὶ τῶν ἰδίας παρὶσι ξέ-
 νους ποιῶνται. εἶπεν ὁ Ανάχαρσις ἐλθὼν
 ἔφη, νῦν αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἶμι, καὶ ὡς ο-
 ἦκιν αὐτῶν ξένοις ποιῆσθαι. ὁ δὲ κατα-
 πλάγεις πλὴν ἐπιμύθηται εἰσέφρακεν αὐτὸν
 καὶ μέγιστον φίλον ἐποίησάτο.

Μετὰ χρόνον ὃ ὡς γυμῶμος εἰς Σκυ-
 θίαν, καὶ νομίζων τὰ νόμιμα ὡς ἀλλοτρίων
 τῆς πατρίδος πολιτῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι εἶναι,
 πρὸς τοὺς ἐν κωνησίῳ ὡς πατρίδος
 τελευτᾶ, εἰπὼν διὰ μὲν τὸ λόγιον ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος σταθῆσαι διὰ δὲ τὸν φθόρον, ἐν τῇ οἰ-
 κίᾳ ὑποπέσθαι.

Οὗτος πλὴν ἀμπελον εἶπε τρεῖς φέρεται
 βόβεις, τὸν ὡς ἀπὸν ἡδονῆς, τὸν δευτέρου μί-
 θης, τὸν τελευτᾶ ἀνδίας.

Θαυμάζειν δὲ ἔφη πῶς ὡς πῶς
 Ἑλλήσιν ἀγροῖζονται, ἐμὲ οἱ πελάται,

mum & cuidā ex familia iussisse nū-
 tiaret Anacharsin adesse pro foribus,
 ut illi⁹ cōspectu & hospitio, si fieri pos-
 set, frueretur. Puerū inuis hęc nūtiā
 se Soloni, eiusq; iussu hęc illi nūtiā
 fieri. Ad hęc introgressū dixisse Ana-
 charsin, modò se esse in patria, atq; ad
 se pertinere hospites facere. Eam viri
 dexteritatem admiratū Solonē, con-
 titiū illum admisisse, & arctissimis
 amicitiae vinculis sibi deuinxisse.

Post aliquātulū tēporis regressum
 in Scythiā, quū patrias leges immuta-
 re vellet, Græcāsque toto conatu nite-
 retur inducere, in venatu à fratre sa-
 gitta percussum interiisse, dicentem,
 sermonis & disciplinæ gratia se ex
 Græcia feruatum, per invidiam in do-
 mo & patria peruisse.

Hic vitem uvas tres ferre dixit, pri-
 mam voluptatis, secundam ebrietatis,
 tertiam mœroris.

Mirari se dixit, quomodo apud
 Græcos artifices certarent, iudica-
 Ll.iiii.

rént que qui artifices non essent.

Rogatus quo pacto quis abstemi⁹ fieret, Si turpes (inquit) ebriosorum motus sibi ante oculos ponat.

Mirari itē se dicebat, quinā fieret vt Græci aduersus eos qui iniuriis lacesunt legem ferrent: athletas, quum se inuicem feriunt, honorant.

Quum didicisset quatuor digitos nauis esse crassitudinem, Tantū (inquit) à morte absunt qui nauigant.

Oleum vesaniæ pharmacum dixit, quòd eo vncti athletæ contra se mutuo magis insanirent.

Mirari se dixit cur Græci initio cōuiuii paruis poculis vterentur: vbi vrò saturati essent, maioribus.

Rogatus an in Scythia sint tibiæ, Ne vites quidem, inquit.

Interrogatus quanam esset securif. sima nauis, Ea (inquit) quæ in portū venerit.

Rogatus vtum plures sint viui quàm mortui, Nauigantes (inquit) vtra in parte constituis?

Exprobratī sibi Attico, quòd Scy-

κρίνοισι δὲ οἱ μὴ περὶται.

Ερωτηθεὶς πῶς ἔκιν' ἡβριότο' τις φιλοπότης, Εἰ πῶς ὀφθαλμῶν (εἰπερ' ἔχει ταῖς ὄψιν μιδύοντων ἀχρημοσιώας.

Θαυμάζειν τε ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληες νομοθετεῖται περὶ τῶν ὑβριζόντων, πῶς ἀθληταῖς τιμῶσιν ὅτι τῶν ὑπὲρ ἀλλήλους.

Μαθῶν τῆς πιασερῆς δακτύλους ἔπ' πὸ πάχος τῆς γνάθου, Ἐποῦπον ἔφη τῷ θανάτῳ τῆς πλείοντα ἀπέχιν.

Τὸ ἔλαμον μανίας φάρμακον ἔλεγε, δὲ τὸ ἀλειφομένους πῶς ἀθληταῖς ὀπιμάνεσθαι ἀλλήλους.

Καὶ θαυμάζειν ἔφη πῶς Ἕλληες δρῶντες ἰσομερῶς ἐν μικροῖς πίνουσι πλεονῶντες δὲ ἐν μεγάλοις.

Ερωτηθεὶς εἰ εἰσὶν ἐν Σκυθίαις αὐλοὶ, εἶπεν, Ἀλλ' οὐδὲ ἄμπλοι.

Ερωτηθεὶς τίνα ὄψιν πλείον εἰσὶν ἀσφαλίστατα, ἔφη, τὰ νεβεωληκιδία.

Ερωτηθεὶς πότμον πλείους εἰσὶν οἱ ζῶντες ἢ οἱ νεκροί, ἔφη, τοῖς σὺν πλείοντα πῶν ἄσθης.

Ὀνειδίζομενος ὑπὸ Ἀπικού ὅτι Σκύ-

Ἰσὺς ἔστιν, ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστι πα-
τρίς, σὺ δὲ τῆς πατρίδος.

Ἐρωτηθεὶς τί ἔστιν ὡς ἀνθρώποις ἀγαθόν
καὶ φαῦλον, ἔφη, Γλῶσσα.

Κρέττιον ἔλεγε ἓνα φίλον ἔχειν πολλοῦ
ἀξίον, ἢ πολλοῦ μηδενὸς ἀξίον.

Τὴν ἀγορὰν ὠλεσμένον ἔφη πόπιν εἰς τὸ
ἀλλήλους ἀπατᾶν καὶ πλεονεκτεῖν.

ὑπὸ μεισακίου πρὸς πόπιν ὑβριθεῖς,
ἔφη, Μεισακίον ἐὰν νέος ὦν τὸν οἶνον οὐ
φέρῃς, γέρον γηρόμορος ὑδωρ οἴσης.

ΜΥΣΩΝΟΣ ΑΠ.

Ἐφασκε δὴ μὴ ὅτι τῶν λόγων τὰ παραμα-
τα, ἀλλ' ὅτι τῶν παραματῶν τοῖς λόγοις
ζητεῖν. Οὐ γὰρ ἕνεκα τῶν λόγων τὰ παραμα-
τα σιωπεῖσθαι, ἀλλ' ἕνεκα τῶν παραμα-
τῶν τοῖς λόγοις.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΟΥ ΑΠ.

Οὕτως ἀρχαία καὶ πλοῦτα διαφέρων

tha esset, At mihi (ait) de decori est pa-
tria, sed patriæ tu.

Rogatus quidnam esset homini-
bus bonum ac malū, Lingua, inquit.

Melius (ajebat) est amicum vnum
egregium quam gregarios multos
possidere.

Forum, ad fallendū inuicem atque
ad dandas auaritiæ manus, destinatū
locum dicebat.

Ab adolescente in conuiuio passus
contumeliam, Adolescens (inquit) si
nunc quum iuuenis es vinum non
fers, quando senueris, aquam feres.

MYSONIS ΑΡ.

Dicebat, non ex verbis res, sed ex
rebus verba esse inquirenda, neque
propter verba res perfici, sed rerum
gratia verba consummari.

ΑΝΑΞΑΓΟΡÆ ΑΡ.

Hic non modò generis gloria &

opibus verum animi quoque magnitudine clarissimus fuit: quippe qui vniuersum patrimonium suis sponte concessit. quare quum ab eis insimularetur negligentia, Quid ergo, (inquit) nonne vos ista curatis?

Cuidam se ita compellanti, Nulla tibi patriae cura est, dixit, Mihi vero patriae cura, & quidem summa, est. digitum in caelum intendens.

Rogatus cuius rei causa natus esset, Inspiciendi (inquit) caeli & solis & lunae.

Dicenti cuidam, Atheniensibus priuatus es. Non ego illis, (ait) sed illi me.

Quum vidisset Mausoli sepulchrum, Monumentum (inquit) preciosum & lapidibus ornatum, diuitiarum imago.

Indignantem cuidam ac moleste ferenti, quod in externo loco moreretur, Bono (inquit) esto animo: idem enim vniq; in infernum descensus est.

SOCRATIS AP.

Quum fuisset a quodam calce percussus, admirantibus ipsius tolerantiam dixit, Quid enim si me affin? calce im-

λω, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφροσύνῃ, ὅς γε τὰ πατρῶα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. αἰτιάσεις γὰρ ἕσθ' αὐτῆς ὡς ἀμελῶν, τί οὐδ', ἐμφη, οὐχ ὑμῖς ὅππῃ μελεῖσθε;

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Οὐδὲν σοι μέλει τῆς πατρῆδος, Εὐφριμαι, (ἔφη) ἐμοὶ τὸ καὶ σφόδρα μέλει τῆς πατρῆδος. διῆξας τὸν ἕρποντα.

Ἐρωτηθεὶς ποτε εἰς πῆ γῆνῆ), Εἰς θεοῦ εἶλαν (ἔφη) ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐρανοῦ.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Ἐσπερήθης Ἀθιναίων. Οὐδῆμοω, (ἔφη) ἀπ' οὐκείνου ἐμοῦ.

Ἰδὼν τὸν Μαυσώλου τάφον, ἔφη, Τάφος πολυτελῆς, λεηθωδῆς βῆν οὐσίας εἰδωλον.

Πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅπ βῆν ξένος πελυτῆ, Πανταχῆθεν (ἔφη) ὁμοία βῆν ἢ εἰς ἄδου κατὰ βίαις.

ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠ.

Λακπεθεὶς ἐπειδὴ ἠνέχετο, πρὸς Σαυμάζοντος, εἶπε, Εἰ δέ με ὄνος ἐλάκπε,

δύκην αὐ αὐτῶ ἐλάττανον ἰ

Φασὶ δ' Εὐελπίδην αὐτῶ δόντα πρὸς
 Ηρακλείτου σύγγραμμα ἐρέσαι πρὸς δουρῶ
 τὸν δὲ φάσαι, Ἀ μὲν σωῆκα, ἡγνῶν αἰσῶμα
 δὲ καὶ ἄ μὴ σωῆκα. πῶ δὲ δὴ λῶν ἰ
 δέονται καλυμβητοῦ.

Ἀλκιβιάδου δίδοντας αὐτῶ χῶραν με-
 γάλην ἵνα οἰκοδομήσῃται οἰκίαν, ἔφη, Καὶ
 εἰ ὑποδημάτων ἔδω, βύρσαν μοι ἐδίδοις
 ἵν' ἐμαυτῶ ὑποδημάτα ποίωσμαι; καὶ
 καταγάλαντος αὐτῶ λαβῶν.

Πολλάκις δ' ἀφορῶν εἰς τὰ πλήθη τῶν
 πτωροσκομμένων, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν, Πό-
 σταν ἐγὼ χρεῖαν ἔκ' ἔχω.

Ελεγε, ἢ δίδοις ἐδίω, ἢ κῖσα ὄψου πρὸς
 δίδου, καὶ ἢ δίδοις πίνων, κῖσα τὸ μὴ παρὸν
 ποτὸν αἰαμβρεῖν.

Ἐλεγε δὲ καὶ ἐν μόνον ἀγαθόν (ἦ) πῶ
 ὀπτήμιον, καὶ ἐν μόνον κακόν, πῶ ἀμα-
 θῖαι πλοῦτον δὲ καὶ ἀφθῖαιαν ἔδεν σεμνὸν
 ἔχον, πῶ ἢ πτωχὸν κακόν.

Εἰπόντες γὰρ πρὸς αὐτῶ ὡς εἶπ' Ἀντιθέ-
 νης μηδὲς Θεσπῆς, Σὺ δὲ ὦκ (ἔφη) εὐπῶς
 αὐτῶ ἡγνῶν ὅκ δουρῶ Ἀθῆναιῶν ἡγνῶν ἰ

petisset, num illi diem dixisset
 Ferunt Euripidem ei Heractiti opu-
 sculū dedisse, rogassēq; qd sibi videre
 tur, Ea quidē (inquit) quā intellexi gene-
 rosa sūt, puto itē & quā nō intellexi:
 verūm Delio quopriā natatore idigēt.

Quū Alcibiades grandē sibi arcā ad
 construendā domū largiretur, dixit,
 An verō si calciamētis opus esset, co-
 riū dares vt calceos mihi ipse cōfice-
 rē; atqui ridiculos essem si acciperē.

Sæpe quī eorū quæ publicē vende-
 batur multitudinē intueretur, secū i-
 sta voluebat, Quā multis ipse nō egeo.

Dicebat autē qui suauissimē come-
 deret, eum minimē obsonio egere: &
 qui cum voluptate biberet, eū quòd
 præsens non sit poculum non qua-
 rere, nec expectare.

Dicebat & vnicū esse bonū, scientiā:
 malū cōtrā vnicū, inficitā. Opes ac no-
 bilitates nō solūm nihil in se habere
 honestatis, verūm & omne malum
 ex eis oboriri.

Deniq; quū dixisset ei quidā Anti-
 sthenem matre esse Threicia, Tūne
 (inquit) arbitraberis ex duob' Athe-
 niēsi bus adeo insignē virum natum?

Sed & fidibus canere didicit, quum vacaret, minimè indecens esse putās, quod quisque nesciat, discere.

Asserebat & dæmonium sibi futura prædicere, ac bene incipere paruum nõ esse, sed maximū: & scire se nihil præter hoc ipsum quodd nihil sciret.

Eos item qui præconia magno emerent, desperare aiebat se ad maturitatis tempus peruenturos.

Rogatus aliquando quænam sit iuuenum virtus, Nihil nimis, inquit.

Euripide verò de virtute ita disse-
rète vt diceret præclarum esse teme-
re hanc dimittere, surgēs egressus est,
ridiculum esse dicens, mancipium si
non inueniatur, dignum inquisitione
iudicare, virtutē verò passim per-
ire permittere.

Interrogatus vtrū melius esset, vxorē
ducere necne: Vt cuius horum (in-
quit) egeris, prout tētia ducēris.

Mirati se dicebat cur hi qui lapidea
signa sculperēt, summa ope niterentur
vt lapis homini quam simillimus eua-
dat, seipfos curare negligerēt, ne simi-
les lapidibus & videantur & sint.

Αλλὰ καὶ λυέζεν ἐμαίθανεν, ὅτι καί-
ρὸς, μηδὲν λέγων ἀποπνέει, ἅπερ κηεῖδεν,
ἐμαίθανεν.

Ελεγε δὲ καὶ θεωρομαίην τὸ δαιμό-
νιον πᾶ μέλλοντα αὐτὸς, πτε δὲ ἀρχαῖαι,
μικρὸν ἰδὲν μὴ εἶναι, καὶ μικρὸν δὲ καὶ
εἶδέναι μὲν μηδὲν, πλεὺ αὐτὸ τοῦτο εἰ-
δέναι.

Τοῖς τε πᾶ ὦρα πολλοὶ ἐωνημύοις ὀπο-
ζηνώσκον ἔλιγι εἰς τὰς ὥρας ἐλθῆν.

Ἐρωτηθεὶς ποτε σὺς ἀρετὴν νίου, Τὸ μη-
δὲν ἀγαν, εἶπεν.

Εὐελπίδου δὲ ἐν τῇ Ἀνζῆ εἰπόντος πᾶ εἰ
ἀρετῆς, Κραπτον εἰκὴ ταῦτ ἔαν ἀφειδύνα,
αἰασαὶ ὤσῃ λη, φήσας γαλοτον εἶναι, αἰδραπο
δον ἰδὲν μὴ δὲλασκό, ιδρον ἀξιοῦ αὐ ζῆπιν,
ἀρῆ πλεὺ εἰ ὄτω ἔαν ὀπολωλένας.

Ἐρωτηθεὶς πότρον γῆμαι ἢ μὴ, ἔφη, Ο αὐ
αὐτῶ πῶσις, μεταγῶσι.

Ελεγε τε δαιμάζειν τῶ πᾶς λιθίνοις
εἰκόνας κατασκευαζομύων, τὸ μὲν λίθου
θεροσῶν, αὐς ὀμοῖοτατος ἔσαι, αὐτῶ δὲ
ἀμμελῆν, ὡς μὴ ὀμοῖοις τῶ λίθου φαί-
νεσται.

Ἡξίου ὃ ἐ πρὸς νέοις σιωπῶδες κατοπίε-
ζεσθαι, ἢ εἰ μὴ καλοὶ εἴεν, ἄξιοι γήρην-
το· εἰ δ' αἰρετοί, παιδεία πῶς δυσείδεται
ὀπιπυκαλύπτειν.

Καλέσας δὲ τὸν πλουσίον, καὶ τῆς
Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ
μὴ γὰρ εἴην μέγιστοι, συμπεριελαχθεῖν αὐ-
τοῖς εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν με-
λήσῃς.

Ἐλεγε πρὸς μὴ ἄλλοις αἰδρώπις ζῆν
ἢ ἐδιδίεν· αὐτὸν δὲ ἐδίδεν ἵνα ζῶη.

Πρὸς τὸ ἐκ ἀξίολογον κλητὸς ἔφρασκεν
ὁμοιον εἰ τις πηγάδραχμον ἐν ἀποδοκι-
μαζῶν, πῶς οὐκ ἔστι ποιούτων σπαρὸν ὡς δοκι-
μον ἀποδέχεται.

Αἰχίονος εἰπόντος, Γένης εἰμι, καὶ δή
μὴ οὐδὲν ἔχω, δίδωμι δὲ σοι ἑκατόν·
Ἀρ' οὐῶ (εἶπεν) οὐκ αἰδάνη πῶς μέγιστά μοι
δίδεις;

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Θάνατόν σου κατέ-
γνωσται Ἀθλητῶν, Κακίων (φροῖν) ἢ
φύσις.

Τῆς ζωῆς εἰπούσης, Ἀδίκως ἀποθνή-

Hortabatur & iuvenes ut se in giter
in speculo intuerentur, ut si quidē for-
moli essent, digni ea specie fierēt: sin
autem deformes, eam deformitatem
eruditione tegerent.

Quū vocasset ad cœnam diuites, &
Xanthippē modici puderet apparatus,
Bonos (inquit) esto animo. Nā si quidē
modesti erūt frugiq; mensam haud-
quaquam aspernabūtur: sin autē intēpe-
rātes, nulla nobis de hisce cura fuerit.

Aiebat alios homines viuere ut
ederent, se ideo edere ut uiueret.

Ad hæc vulgus ignobile idē ferme
facere dicebat ac si quis singulos nū-
mos reprobaret, congestū ex hisce cu-
mulum, ut probabilem, susciperet.

Quum illi dixisset Æschines, Pau-
per sum, & aliud habeo nihil: me ipsū
autem tibi do: An verò tu (inquit) nō
animaduertis quā mihī maxima
tradas?

Referenti quòd illum Athenienses
mori decreuissent, Et natura illos, in-
quit.

Dicente ei vxore, Iniuste morieris.

An tu (inquit) iuste malle?

Die qua cicutam bibiturus erat, Apollodorus ei palliū pretiosum obtulit ut in illo moreretur, & ille, Quid? (inquit) num palliū meum viuētī cōuenit, morienti non conueniet?

Nuntianti quendā maledictis eum inceslere, Bene (inquit) loqui non dicit.

Quum disruptam pallii sui partem vertisset Antisthenes, & inspectandā omnib⁹ dedisset, Aspicio (inquit) per scissuram pallii tuam vanitatem.

Dicenti cuidam, Nōne tibi ille maledicit? Non: (inquit) mihi enim ista non adsunt.

Dicebat expedire ut sese ex industria comicis exponeret. Nam si quidem ea dixerint quæ in nobis corrigenda sint, emendabuntur in aliās, nihil ad nos.

Xanthippe quum in eum prius conuitia & maledicta iniiecisset, post verò & sordidis aquis perfudisset, Nōne (inquit) dicebā Xanthippē

σεως, Σὺ δὲ, (ἔφη) δικαίως ἐβουλεύσῃ;

Μέλλοντι τε αὐτῷ τὸ κώνειον πλεῖστα, Ἀπολλόδορος ἰμάτιον ἐδίδου καλόν, ἵν' οὐ εἴναι ἀναποθάνῃ, καὶ ὅς Τισί, (ἔφη) τὸ ἐμὸν ἰμάτιον ἐμὸν ἰάμα γὰρ ὀπιπτήδειον, ἀναποθάνειν δὲ οὐχί;

Πρὸς τὸν εἰπόντα Κακῶς ὁ δεινά σὲ λέγει, Καλῶς γὰρ (ἔφη) λέγειν ἐκ ἑμαυτοῦ.

Στὴν αἰτίας Ἀναπάντοις τὸ διεφθάρως τὸ ἰσθμῶνος εἰς τοὺς μφανείς, Οὐῶ σου (ἔφη) δὴ τὸ τέλειωνος πλεῖστον κλοδοξίαν.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Οὐ σοὶ λοιδορεῖται ὁ δεινά; Οὐχί· (ἔφη) ἐμοὶ γὰρ οὐ φερόσσι τῶντα.

Ελεγε δὲ τοῖς χρημακοῖς δεῖν ὀπιπτήδεις ἑαυτὸν δίδόναι. εἰ μὲν τὸν π' ἔφη φερόστων λέξιαν, διορθώσονται, εἰ δ' οὐ, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.

Πρὸς Ξανθίππην φερόστων ἰὸν λοιδοροῦσαν, ἕτερον δὲ καὶ φερόστων αὐτῷ, Οὐκ ἐλεγε (εἶπεν) ὅτι Ξανθίππην βρο-

τάσσα, καὶ ὕδαρ πῆσις;

Πρὸς Ἀλκιβιάδην εἰπόντα, Οὐκ αἰετι
Ξανθίππῃ λοιδορῶσα, Ἀλλ' ἔγωγ' (ἔφη)
συνείησμαι, καὶ διαπρεῖ καὶ Ἑλληνίας ἀ-
καίων συνεχῆς. Καί σο μὲν (εἶπεν) χυλῶν
βοῶντων αἰετῆ· τῷ δ' εἰπόντις, Ἀλλά μοι
ὡς καὶ νεοτῆσι πικρῆσι· Καί μοι (φησὶ) Ξαν-
θίππῃ παῖδια γυναῖ.

Ποτὲ αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ ἑτοίματον πε-
ριλομβῆσαι, συνεβέβηδον οἰζυώεσσι χερσὶν
ἀμύνασαι, Νῆ Δί' (εἶπεν) ἢ ἡμῶν πυ-
κτολόωντων ἕκαστος ὑμῶν λέγει, Εὖ Σώκρα-
τις, ὃ Ξανθίππῃ.

Ἐλεγε συνεῖναι τραχίαν γυναικί κα-
θάπερ οἰώσπαι καὶ θυμειδίον ἴαπρις.
ἀλλ' ὡς οὐκ εἶνοι (φησὶ) πύπτιν κρατή-
σαντες, ῥαδίως ἢ ἄλλων παρζίνονται,
οὕτω καὶ γὰρ Ξανθίππῃ χυλῶμος, πῆσι
ἄλλοις αἰθρώτοις συμπερινεχθήσεμαι.

Δυσίον γράψαντες ἀπολογίαν αὐτῆ, δεξ-
ηταῖς ἔφη, Καλὸς μὲν ὁ λόγος, ὃ Δυσία

tonantem quandoque pluitoriam?

Dicenti Aleibiadi nō esse tolerabi-
lē Xāthippē adeo morosam, Atq; (ait)
ego ita hisce iāpridē affluētus sum ac-
ti iugiter sonū trōchlearū audiā. An
verò tu non toleras clamore perstrep-
tentem anferes illo dicente, At mihi
oua pullosque pariunt: Et mihi (ait)
Xanthippe filios gignit.

Quum pallium illa ipsi in platea
sustulisset, monerentque familiares
iniuriam manu vlcisceretur, Praecla-
rē, (inquit) vt nobis corrixātib⁹ quis-
que vestrūm acclamet, Eia Socrates:
eia Xanthippe.

A superioris ingenii vxori ita cōgre-
diendum monebat vt equis animo-
fis equites. Nam sicut illi quum eos
semel subegerint, reliquis faciliē v-
tuntur, ita & post Xanthippes v-
sum reliquos homines facilius tolle-
rauerō.

Quum ipsi Lysias pro eo scri-
ptam apologiam recitasset, Praecla-
ra (inquit) est oratio, ὃ Lysia:
Μην. liii.

non tamen mihi congruens. Percon-
tanti Lyfiæ cur si bona esset, nõ sibi
cõgrueret oratio, Nonne (inquit) &
indumenta & calceamenta speciosa
esse possent, neque tamen mihi con-
ueniret

Tractantibus inter se iudiciibus
quid illũ potius conueniret pati, Eo-
rum (inquit) gratia quæ à me gesta
sunt, censeo me in Prytaneo publicè
ali debere.

XENOPHONTIS AP.

Fertur Xenophon tũc coronatus sa-
crificasse, & quũ filiũ occidisse didici-
set, coronam deposuisse: vbi verò
acriter pugnantẽ oppetisse cõpetit,
eam rursus capiti imposuisse. Sunt
qui illum ne lacrymassẽ quidem di-
cant, solũmque dixisse, Sciebam me
genuisse mortalem.

ARISTIPPI AP.

Aiunt illum aliquando iussisse per-
dicem quinquaginta drachmis emi-
tãtũ verò luxuriæ grauiter ferẽti cui-
dam respondiisse, Tu istam obolo non
emeres: Et quum annuisset ille, Mihi

ὄ μὴν ἄρμόσιον ἔμοι. εἰ τίτιος δευτέρῃ Λυ-
σίπυ, Πῶς, εἰ καλὸς ὄναι ὁ λόγος, ἔκ αἰ σοι
ἄρμόσιοι; ἔφη, Οὐ τὸ καλὸν μακα καλὰ δὲ
ἰσοδύναμα εἶναι αἰ ἐμοὶ αἰ ἀπόστοι;

Τίμω μὲν ἔφη δίκαστῶν τί χεῖρ παρῆν
αὐτῶν ἢ ἀποπέσει, Ἐνεκα μὲν (ἔπει) ἔφη ἐμοὶ
δὲ ἔπει ὡς αἰ κενὸν πῶμα καὶ τῶ δίκην ἔ-
στιν ἀποστασεῖσιν ἀποπέσει.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΑΠ.

Τῶν καὶ τὰ δὴ καὶ Ξενοφῶντα φασὶ
θεῖναι ἐπιμύμενον ἄπαγγελέτος δ' αὐτῶν
τῶ θανάτου ἔφ' ἑαυτῶν αὐτῶν ἔπος φανώσα-
σθαι, ἔπειτα μαρτυροῦντα ὅτι γηναίως, πάλιν
ὀπιθῆναι τὸν σέφανον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ σακφύ-
σαι φασὶν αὐτῶν. ἀλλὰ γὰρ αἰ πῶν, Ἡσείν θνητῶν
μη γηναίως.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ ΑΠ.

Τὸ τῶν φασὶν ποτὲ κελύσαι πέρδικα πε-
πύκοντα δραχμῶν ἰωνηθῆναι ἄψασα-
μῆρου δὲ πρὸς, Σὺ δ' ἔκ αἰ (ἔπει) ὄλοσθ
τῶτον ἰσπίως; ὀπιθῆσαντος δὲ, Τοσῶντων

ἔφη) ἐμοὶ δυνάει) αἱ πινθήκοιτα δραχμαί.

Διονυσίου δὲ ποτε πειῶν ἐταυρῶν οὐ-
σῶν μίαν ἐκλέξασθαι κελδοῦσιντος, παρ
στῆς ἀπήγαγον, εἰπὼν, Οὐδὲ τῆ Γάρι-
δι συνώλεκε μίαν ἀσκήναι. Ἀπα-
γαγὼν ῥῆσι (φασὶν) αὐτὸς ἀρχὴ τῶ θυ-
ρῶνος, ἀπέλυσε οὕτως ῥῆ καὶ ἐλέσθαι καὶ
καταφρονῆσαι πλις.

Διονυσίου τὴ ἀσκήσθαι αὐτῶν, ἰνέ-
χετο * μεμφαμένου δὲ πιος, εἶπα οἱ ῥῆ
ἀλιεῖς (ἔβην) ὑποιδίσει φαίνεσθαι τῆ
θαλάσῃ, ἵνα κελδὸν ἐνθάσῃσιν ἔγω
μὴ αἰσθόμενα κράμμασι φαίνεσθαι ἵνα
βλίνον λάσω;

Πασιότα ποτὲ αὐτὸν λάχονα πλι-
νων Διγῆς ἔσκαπτε καὶ σπιν, εἰ
ταῦτα ἵματις ἀσπερέσθαι, οὐκ αὐ πο-
ερίτων αὐλας ἐθεράπυες ὁ δὲ, καὶ σὶ (εἰ-
πι) ἔσθῃ ἢ δὲς αἰθροῦσι ὁμιλεῖν, οὐκ αὐ
λάχονα ἔπιυες.

Ἐρωτηθῆς τί αὐτῶ ἀσθέρχονεν ἐκ φιλοσο-
φίας, ἔφη, το δυνάσθαι πῶσι θάρρῶντος
ὁμιλεῖν.

Οἷος ἰσθός ποτ' ὅπῃ τῆ πλιυπλις

verò (inquit) quinquaginta drachma-
tantum valent.

E tribus meretricibus unam Dio-
nysius iussit ipsum eligere. Tum ille
tres simul abduxit, dicens neq; Pari-
di tutum fuisse quod unam praele-
rit ceteris. Has igitur ad vestibulum
vsque deduxit, ac dimisit. Adeo erat
& in eligendo & in cōtēnēdo facilis.

Consputus à Dionysio, a quo ani-
mo tulit eam iniuriam: quum quidā
aggrē ferret, Piscatores (inquit) vt go-
biū venentur, mari patiuntur se asper-
gi: & ego vt balenam accipiam, non
patiar spūto aspergi

Prætereuntem quandoque Dioge-
nes olera abluens obiurgavit, & dixit,
Ista tu si parare tibi didicisses, tyrāno-
rum aulas non ambires. Tu verò (ait
ille) si quidem conuersari cum homi-
nibus scires, olera profectò non la-
uares.

Interrogatus quidnam sibi ex phi-
losophiæ studiis quæsisset, Possē (in-
quit) omnibus fidenter loqui.

Quū probro ipsi daretur quod splendide

viueret, Si vituperandū (uit) hoc esset in celebritatibus deorum non fieret.

Rogatus aliquādo quid habeāt eximium philosophi, Si omnes (inquit) leges intereāt, aequabiliter viuemus.

Percontātī Dionysio cuius rei gratia philosophi diuitum limina terūt, philosophorum verò diuites non ita, Quòd illi (inquit) sciunt quibus indigent, at hi nesciunt.

Quum illi vitio vertisset Plato quā tam lautè viueret, Num (inquit) tibi videtur bonus vir esse Dionysius: illo annuēte, At qui ille (t) multo melautius viuit: vnde nihil p. hibet quempiam lautè & bene viuere.

Interrogatus quo differant docti ab indoctis, Quo (inquit) domiti equi ab indomitis.

Quum à quodam sibi propositum esset ænigma, & vt solueret, importunè ab eo ipso qui proposuerat vrgetur, Quid (inquit) stolide, vis vt soluat quod etiam ligatum nobis exhibit negotium?

ζῆν. Εἰ πούτ' (ἔφη) παῦλόν ὄντι, καὶ αὐτὸν πῶς θεῶν ἑορταῖς ἐξίτετο.

Ερωτηθεὶς ποτὲ πῶς πλέον ἐρασιπὶ οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, Ἐὰν πάντες οἱ νόμοι αἰαρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσονται.

Ερωτηθεὶς ἕκαστον Διονυσίου εἶπε πῶς οἱ αὐτὸ φιλόσοφοι ἔπι ταῖς πλούσιων οὐραῖς ἐρχονται οἱ δὲ πλούσιοι ἔπι ταῖς πτωχῶν φιλοσόφων ἐπέπ, ἔφη. Ὅτι οἱ μὲν ἴσασιν ὧν δεόντα, οἱ δὲ ἔκ' ἴσασιν.

Οἰεῖδιζομένους ποτὲ ὅτι τῆς πολυτελεῶς ζῆν ἕκαστον Πλάτωνος, ἔφη, Ἀεὶ φαίνεται αὐτοῖς Διονυσίους ἀγαθούς; πῶς δὲ ὁμολογήσεται; καὶ μὲν (ἔφη) ζῆν ἐμὸς πολυτελεῖστρον. ὦσ' οὐδὲν κωλύει καὶ πολυτελεῶς καὶ καλὰς ζῆν.

Ερωτηθεὶς πῶς εἶδη φέρουσιν οἱ πεπενημένοι πῶς ἀπειθὸς ὄντων, ἔφη, Ὡσὸς οἱ δεδασμένοι ἴπποι πῶς ἀδαμάτων.

Αἰνίγμα πῶς αὐτὰς πεπενημένους, καὶ εἰπόντος, Λύσον, Τί ὄματάς (ἔφη) λῦσαι θέλεις ὁ καὶ δεδόμενος, ἵμῖν πεπενημένα παρέρχεται;

Αμεινον ἔφη ἐπαίτιον ἢ ἀπαίδευτον
 εἶναι, οἱ μὲν γὰρ χρημάτων, οἱ δὲ ἀφροτισμοῦ
 δέονται.

Λοιδροῦ μὲν ποτε ἀνέχουσι τῷ δὲ
 ὀπιθώκοντος εἰπόντος, Τί φθύγεις; Ὁ
 (Φησὶ) τῷ μὲν καί τις λέγειν σὺ πῶς ἔου-
 σίαν ἔχεις, τῷ δὲ μὴ ἀκούειν ἔχει.

Εἰπόντος πρὸς αὐτὸς φιλοσόφους
 βλέπει ὡς αὐτὸς πλουσίαν θύρας, καὶ
 γὰρ καὶ οἱ ἰατροὶ (εἰσὶ) ὡς αὐτὸς νο-
 σσιῶντων ἀλλ' οὐδέ τι τῶ το-πρὸς εἰλοῖτ' αὐ-
 σῆν ἢ ἰατροῦσιν.

Εἰς Κόρινθον αὐτὰ πλεονε ποτε, καὶ
 χημιαζόμενα, συνέβη τὰ εὐχέλεια, καὶ
 αὐτὸν εἰπόντα, Ημεῖς μὲν ἰδιώται οὐδέ
 δόικαδιν ὑμεῖς δὲ φιλόσοφοι δειλιάει;
 Οὐ γὰρ ὡς ὁμοίως (ἔφη) ψυχῆς ἀγ-
 νῶν ἢ ἑκαστοί.

Σειμνομέτου πρὸς ὅτι πολυμαθία,
 ἔφη, ὡς ὅσο οὐχ οἱ πλεῖστα ἐπίοιτες
 καὶ γυμναζόμενοι ὑμαῖνοισι μάλλον ἢ πᾶ-
 δέοντα πρὸς πρὸς ὁμῶν, ὅπως ἔχει οἱ πολλὰ,

Melius dicebat mendicium esse
 quàm indoctū. Illic enim pecuniis,
 hic humanitate indiget.

Quum aliquando conuictiis pete-
 retur, abibat. insectatore verò profe-
 quente ac dicente, Cur fugis? Quoniā
 (inquit) maledicendi tu potestatem
 habes: audiendi ego non item.

Indignanti cuidam ac dicenti quòd
 philosophos cerneret semper obside-
 re diuitū fores: Et medici (inquit) lan-
 guentium ianuas frequentant: non
 tamen ideo quispiam argrotare mal-
 let quàm mederi.

Corinthum nauigabat aliquando, &
 quum tempestate iactaretur, turbari
 cœperat. In ea perturbatione cuidam
 insultanti ac dicenti, Nos imperiti
 nō metuimus, vos philosophi cur tre-
 pidatis? Non (inquit) de eadem anima
 vtrisque nostrum cura & metus in-
 cumbit.

Glorianti cuidā quod multa didicisset,
 ait, Sicuti nō hi qui plurima comedūt
 & exercentur, melius valent quàm qui su-
 mūt necessaria, ita non qui plurima,

sed qui vtilia legerunt, habendi sunt eruditi.

Oratori qui causam pro se dixerat & vicerat, sciscitanti, Quid tibi profuit Socrates? Hoc (inquit) vt oratio quā pro me habuisti, vera sit.

Rogatus à quodam in quo melior enasurus esset, si suus erudiretur fili⁹, Et si nulla (inquit) alia in re, certe vel in theatro non sedebit lapis super lapidem.

Quum ipsi quidam cōmendasset filiū, quingētas postulauit drachmas. cui ille quum diceret, Tanti emere mancipiū possum, Eme, (inquit) & habebis duo.

Pecuniam se ab amicis accipere dicebat, non vt ipse vteretur, sed vt scirent illi quas ad res pecuniis vti conueniebat.

Probro illi semel obiicientibus quod in causa propria cōduxerit rhetoricem, At qui (inquit) & cocum dum cœnam facio, conduco.

Cogēte aliquādo Dionysio vt aliqd ex philosophia loqueretur, Ridiculū

ἦν ὁ χροίσμα ἀταξινώσκοντες ἐστὶν αὐτοῦ δαίρι.

Πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγει, ἄρα φρονδίκην εἶ πάντα καὶ νικῶσάντα, ἵππῃτα φάσκοντα πρὸς αὐτὸν, Τί σε ἄριστος Σωκράτης; ἔφη, Τοῦτο, τοῖς λόμοις ὅς ἐστις ἑστῶτο ἑμεῦ, ἀληθῆ.

Ἐρωτηθεὶς ἑστῶτος πῶς αὐτὸ ὁ γὸς ἀμεινῶν ἐστὶν παρδύτης, Καὶ εἰ μὴδεν ἄλλο, (ἔφη) ἐν γούτῳ καὶ διαβῶ ὃ κατὰ δέηται λίθος ὅτι λίθος.

Σιωπῶντος πρὸς αὐτὰ ἄνδρῶν, ἤπισε πάντα κοσῖας δραχμαί. τὸ δὲ ἐπὶ πόντος, Τοσοῦτο δυνάμα, αἰδρά τοδον ἀνέσταται, Πεσῶ, ἔφη, καὶ ἔξεις δύο.

Ἀρβύλον εἶπε πρὸς τὸν γυνείμῳ λαμβαίνοντι, ἵνα αὐτὸς χροίσμα ἵνα ἐκείνοι εἰδῶν εἰς πῖτα δῖν χροίσμα τοῖς ἀργυροῦσι.

Ὅνειδίζων πρὸς τὸν δίκην ἔχον ἑμεινῶσται πρὸς τὸν, Καὶ γὰρ (ἔφη) ἵππῃ δῖπτον ἔχω, μάτηρον μισθῶμαι.

Ἀναλεξάμενος πρὸς τὸν Διονυσίου εἶπεν πρὸς τὸν φιλοσοφίας, Γελῶν,

(ἔφη) εἰ τὸ λέγειν μὲν παρ' ἐμοῦ πῶτά τι·
τὸ δὲ πῶτε δεῦρ' ἔρχην, τὸ με διδάσκεις. Ἐπὶ
πύτῳ δὴ ἀγνακῆσαντα τὸν Διονύσιον,
ἔξαυτο αὐτὸν κατακλιῖναι καὶ πίν. Εἰς δ' οὖ-
ρον, φαίει, τὸν πῖνον ἠτέλεισας ποιῆσαι.

Αὐχουῦτος πρὸς ἑπὶ τῷ κολυμβῶντι,
Οὐκ αἰγυῖαι, ἔπει, ὅτι δελφῖνος ἔρριος ἀ-
λαζόνου βροτος;

Ἐρωτηθεὶς ποτε πίνι διαφέρει ὁ σοφὸς
τῷ μὴ σοφῷ, ἔφη, εἰς ἀγῶνας τῆς δύο
ζυμῶν ἀπόσταλον, καὶ εἶση.

Αὐχουῦτος πρὸς ἑπὶ τὰ πολλὰ πίνειν,
καὶ μὴ μεθύσκειναι, Τούτου καὶ ἡμίνορος
φασί.

Πρὸς τὸν αἰπώωρον ὃς Σωκράτους μα-
θητὴς ὦν ἀγύερον λαμβάνει, καὶ μάλα
(ἔφη) καὶ γὰρ Σωκράτης τιμωρεῖται αὐτῶν π-
ντων ὅτι καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα, π-
λοῖται ἀπο τιμωρεῖται, εἰ γὰρ ἁμαρτίας ὡς π-
τος Ἀθηνάων· ἐγὼ δὲ Εὐτυχίδει ἀγ-
γάνην.

Ἐρχῆται καὶ Λαίδη τῇ ἐπαύρα· ὡς ἐς οὖν
τῆς μετρωμένοις ἔφη, Ἐγὼ Λαίδη, ἀλλ'
οὐκ ἔχωμαι.

(ait) est, si quidē me ut loquar inter-
rogas: & quando loqui oporteat, ipse
me doces. Ad hæc vero indignatus
Dionysius extremum omnium ius-
sit accumbere. Sed ille, Illustrem (in-
quit) hunc locum fieri voluisti.

Gloriabatur quidam, ac sibi applau-
debat de natādi peritā, ad quem ille,
Non erubescis (inquit) in his quæ del-
phicis propria sunt gloriari?

Interrogatus quid differat sapiens
ab insipientē, Mitte (ait) ambos nudos
ad ignotos, & disces.

Exultāti euidā quæ multū bibēs nō in-
ebriaretur, Hoc (inquit) etiā mul' facit.

Culpatus cur ex Socratis disciplina
venies pecuniā acciperet, Et meritō
(inquit:) nā Socrates quū ipsi pleriq;
mitterēt triticū & vinū, paucis in suos
usus reservatis, remittebat reliqua. Ha-
bit enim ille penurios Athenien-
sium principes, ego autem Eutychi-
dem empticium servum.

Vtebatur & Laide meretrice. qua
ex re quum fugillaretur, Habeo Lai-
dem, (respondit) non habeor.

Exprobrantē sibi lautiores & delicatiores cibos, hac ratione cōpescunt, Tu (inquit) ista tribus obolis nō emerēs? Fatente illo, Non tam igitur (inquit) ego voluptati studeo quā tu auaritiæ.

Quū ostendere t ei Simus Dionysii quaestor magnificē instructas ædes, & pauimēta pretiosa, (erat autē Phryx & perniciosus quidā) tum ille spūta quā maximē potuit ei in faciem cōiecit. Indignante illo, Non habui (inquit) opportuniorem locum.

Charonda (siue, vt quidā volunt Phadoni) interrogāti quīsnam esset vnguentis delibutus, Ego (inquit) infelix, & me infelicio Perfarum rex.

Interrogatus quomodo Socrates obiisset diem, Vtinam (inquit) sic ego.

Gestabat eius famulus in itinere pecuniam, & quū prēmēretur onere: Effunde (ait) quod nimis est, & fer ea quæ potes.

Quū aliquādo nauigaret, didicissetque nauē esse piraticā, acceptū aurū numerabat, deinde velut imprudenti

Πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα αὐτὸν πλουτὴν ἠὲ ὀψωνίαν, ἔφη, Σὺ δ' ἐκ αὐτῶν βαλοῦ τοῦτ' ἐπιρῶν, ὁμολογήσωτός σε, Οὐκ ἔπ πι- νω (ἔφη) φιλήδονος ἐγώ, ἀλλὰ σὺ φιλαρ- χυρος.

Σίμου περὶ τῆς Διονυσίου ταμίου, πλουτ- λῆος οἰκίος αὐτῶ καὶ λιθοστρωπίσ δεικνύ- πης, (ὡς ὁ Φρύξ καὶ ὁ λεβρος) ἀναχρημά- μνος, προσέειπε τῇ ὀψί, τὸ ὁ ἀνα- κτιστῆρας, Οὐκ ἔχον (εἶπε) τόπον ὀπι- τιδεῖσπρον.

Πρὸς Χαράνδαν εἰπὺντα (σὶ ὁ πρὸς Φαίδαντα) Τίς ὁ μμμελοσμός; Εγώ (φη- σὶν) ὁ κακοδαίμων καμὸς κακοδαμονέ- στρος ὁ Περσῶν βασιλεύς.

Ερωτώμενος πῶς ἀπέθανε Σωκράτης, ἔφη, Ὡς αὐ ἐγὼ ἀξάμην.

Τοῦ Θεραπόντις βασιλέως ἐν ὁ δ' αὐτὸν ἀρ- γύρον, καὶ βαρυνόμμου, Ἀπόχε (ἔφη) τὸ πλεόν, καὶ ὅσον δυνάστω βάσταξ.

Πλείων περὶ ἐπὶ τὸ σκάφος ἐγὼ πι- ραπκόν, λαθὼν τὸ χεῖστόν κείθμαι, ἔπιτα εἰς θάλασσαν, ὡς μὴ θάλων,

πῶρα κατέβαλε, καὶ ἤδη κ' αὐτὸ μῶξεν. οἱ δὲ καὶ ἐπιτίπιν φράσιν αὐτὸν, ὡς ἀμείνον ἄνθρωπον ἴσ' Ἀριστίππου ἢ διὰ τῶν ἄλλων Ἀριστίππου ἀπολέσθαι.

Διονυσίου ποτὲ ἐροῦμένου ὅτι τί ἦκει, ἔφη, ὅτι τὰ μεταδώσῃ ὧν ἔχει, καὶ μεταληψέσθαι ὧν μὴ ἔχει. ἔνιοι δ' οὕτως ἀποκρίμασθαι, Ὅποτε μὲν σοφίας ἐδέξομαι ἢ κεν πῶρα τὸν Σωκράτην αὐτὸν δὲ χρημάτων δεοῦμαι, πῶρα σὲ ἦκα.

Δεδόμῳ ποτὲ πρὸ φίλου Διονυσίου, καὶ μὴ ὀπίπυγχαίῳ, εἰς πόδας αὐτὸ ἐπίπεσε. πρὸς οὗτ' ὀπίσκωφαντα, Οὐκ ἐγὼ (φρῆσιν) ἀπὸς, ἀλλὰ Διονύσιος, ὃν τὰς ποσὶ τὰς ἀκούας ἔχων.

Διατρέψων ἐν Ἀσίᾳ, καὶ λιθοθίξεν ὑπὸ Ἀρταφέρνη τοῦ σατραπίου, πρὸς τὸν εἰπόντα, Καὶ ὡς ἐπαρρηξῆς; Ὅτε τὸν (εἶπεν) ὦ μάταιε παρρηξάμιμ' αὐτὸ μᾶλλον, ἢ νῦν ὅτε μέλω Ἀρταφέρνην διζυλέσθαι;

& inuito lapsum è manibus, iactavit in mare, ingemuitque grauter. Sunt qui illum & hæc dixisse memorent, Melius est vt hæc Aristippo quàm Aristippus propter ista pereat.

Interroganti Dionysio ad quid venisset, Vt (inquit) quæ habeo imperitiar, quæ non habeo accipiam. Alii sic eum respondisse referunt, Quando sapientia egebam adii Socratem: nunc pecuniarum egens ad te veni.

Orabat aliquando pro amico Dionysium: & quum repelleretur, ad pedes eius corruit. Id factum quum irideret quispiam, Non ego (inquit) in culpa sum, sed Dionysius, qui aures habet in pedibus.

Morabatur in Asia, & quum ab Artapherne satrapa fuisset comprehensus, interrogatus à quodam an adeo consideret, Quando (inquit) ô stulte, magis vnquam fidens fuerim quàm nunc quum sim alloquuturus Artaphernem

Eos qui liberalibus imbuti disciplinis philosophiā neglexissent, Penelope aiebat procis esse simillimos. Illos enim & Melantho & Polydorā aliisque ancillas habuisse, sed cuncta potius quā dominæ ipsius nuptias adipisci potuisse.

Rogatus quānā iuvenes oporteat discere, Ea (inquit) quæ viris vsui futura sunt.

Exprobranti cuidā quod à Socrate ad Dionysū se cōtulisset, Atqui (inquit) ad Socratem doctrinæ, ad Dionysium autem ioci indigus veni.

Multas iam pecunias consequuto quum diceret Socrates, Vnde tibi tā multauille inquit, Vnde & tibi pauca.

Dicente scorto, Ex te gero vterum, Non (inquit) hoc magis nosti quā si per spinas densissimas ambulans dicere posses, Ista me pupugit.

Causante quodā quod filium quasi non ex se natum proiiceret, Nec (inquit) ignoramus pituitam & pediculus ex nobis gigni, quæ tamen velut inutilia quamlogissimè proiicimus.

Τοὺς τ' ἰσημερίων πενθεμάτων ματαχρήνας, φιλοσοφίας δ' ἀπολειψθέντας, οὐ μάλιστα ἐλεῖται ἢ πῶς τῆς Πηνελόπιδος μνηστῆροι. καὶ γὰρ οὐκ οἴκους Μελανθοῦ καὶ Πολυδώρου καὶ τῶν ἄλλων ἠεραπύργων ἔχουσιν πάντα τὸ μάλιστ' ἢ αὐτῶν τὸ δὴ σπουδαῖον διδάσκειν γῆμα.

Ἐρωτηθεὶς τίνα ὄντων αὐτῶν πικρὰ καλοῖται πύργων μαθητῆν, ἔφη, Οἷς ἀνδρες ἡμετέροι χρῆσονται.

Πρὸς τὸν εἰπόντα ἐν ἀγῶνι αἰὲς ἀπὸ Σωκράτους πρὸς Διονύσιον ἔλθει. Ἀλλὰ πρὸς Σωκράτην (εἶπεν) ἦλθον περὶ δέξας δέομενος πρὸς δὲ Διονύσιον, περὶ δέξας.

Ἐξ ὀμλίας αὐτῶν χεῖμα ποσειδάων φησὶ Σωκράτης, Πόθεν σοι ποσῶν ταῦτα, καὶ ὅς, Ὅθεν σοι τὰ ὀλιγα.

Ἐπιθέσας εἰρήσεις πρὸς αὐτὸν, Ἐκ σὲ κύνες, Οὐ μάλιστ' (ἔφη) γνησιώκης, ἢ οἱ δὲ ὀλοχόειναι ἰούσα ἔφασκεν ὑπὸ τῆδε κενετῶσται.

Ἠπάσατο πρὸς αὐτὸν τὴν γόν' ἀπορρίπτῆναι ἀναστρέφει ἐξ αὐτῆς γνησιώτα, καὶ τὸ φλέγμα (φρῆσι) καὶ τοῖς εὐθέσας ἐξ ἡμῶν ἰσχυρῶν γνησιώτατοι, διὰ ἀρχαῖα αἰὲς περὶ πάντων φησὶ ποσῶν.

Ἐκδέξάμενος τὸ ἀργύριον ᾧ δὲ Διονυσίῳ,
Γλάτανος ἄραι περ εἰς ἑλίον, ᾧ δὲ τὴν αἰπα-
στάμον, Ἐξὼ κὼ γὰρ (εἶπεν) ἀργυρίων, Πλά-
των ἢ βιβλίων ὅσιν ἐνδεής.

Πρὸς τὸν εἰπόντα πῶς ἕνεκα ἐλέγχεται
ᾧ δὲ Διονυσίῳ, Οὐ ἕνεκα (φησὶν) οἱ ἄλλοι
ἐλέγχουσιν.

Ἦτοι Διονύσιον ἀργύριον καὶ ὅς, Ἀλλὰ
μὲν ἔφησ οὐκ ἔδοτήσιν τὸν σοφόν. ὁ δὲ
ὑπολαβὼν, Δὲς, (εἶπε) καὶ ᾧ δὲ πύτου ζη-
τῶν, ἰδὼντος δὲ, Ὁ γὰρ (εἶπε) ὅτις ἠπίρκαται

Εἰπόντος ᾧ δὲ τὸν Διονυσίου,
Ὅς περ γὰρ αἰς τυραννὸν ἐμπορεύεται,

Κείνου τὴν δούλας, καὶ ἐλευθέρους μοῦνην,

ὑπολαβὼν,

Οὐκ ἔστι δούλος αὐτὸν ἐλευθέρους μοῦνην.

Ὁρμηθεὶς ᾧ δὲ Αἰγίνῳ, μετ' οὐ πολὺ,
Οὐδέ γὰρ μαχθησόμεθα; ὁ πᾶσι σόμεθα (εἶπε)
ληρούντες; ἀλλὰ αἰαδόμεν ἵνα αὐτὸν περ ἡμᾶς
ὅτι ἢ κύλικας φλυαρίων ἐβλάξῃ; ὅς, Ἀ-
σιδόμενος ἔφη, Μνημόνθου πίνω (ὁ Δελσὶπ-
πος) πρότερος πρεσβύτερος ὢν προσήλθον, καὶ
ὁ Αἰγίνης, Εὐ γὰρ, ἢ Ἡρα δὲ λόγους εἶπας

Quum à Dionysio pecuniam ipse,
Plato librum accepisset, in simulantē
eo quodam, Ego (inquit) pecuniis in-
digeo, Plato libris.

Percontanti cuius rei gratia à Dio-
nyfio argueretur, Eius (ait) cuius ar-
guuntur ceteri.

Postulabat pecuniam à Dionysio. &
ille, Dixisti (inquit) non egere sapien-
tem. Da, inquit, ille: & de his qua-
ramus. & quum dedisset, Vidēsne (ait)
me non indigere?

Dicenti Dionysio,

Quisquis tyrāni ad tecta sese cōtulit,
Fit seruus illi, liber et si venerit.

respondit,

Haud seruus est, si liber illuc venerit.

Iratus Æschini, Nōnne mox redi-
bimus (ait) in gratiā; neq; delirare desi-
stemus? nū expectabis quoad quispiā
de nobis scurra loquatur ad pocula?
Et ille, Lubēter (inquit.) Memēto ergo
(ait Aristippus) quod ad te, quū ma-
ior essem natu, prior accessi. Et Æschi-
nes, Rectē (inquit) per Iunonē dixisti:

nam me multo profectò melior es: ego enim inimicitiarum, tu amicitia princeps fuisti.

STILPONIS AP.

Stilponis dum filia lascivius viveret, ipsique à quodam renūtiatum esset eam ipsi probro esse, Non (inquit) ista maiori mihi probro. est quàm ego illi ornamento.

Demetrius Antigoni filius. quum cepisset Megara, domum illi reservari, cunctamque direptam substantiã restitui curavit. Vbi quã ea quæ amiserat, ut scriptis sibi traderet hortaretur, nihil ille suũ se perdidisse respondit: quippe doctrinam & eruditionẽ sibi ademisse neminẽ, reliquamque sibi esse & eloquentiam & disciplinam.

Aiunt illum talia de Phidiã Minerva percontatum esse, Num (inquit) Minerva Iouis filia Deus est? Quum vero annuisset ille, dixisse, At ista non Iouis sed Phidiã est. concedebat. Non ergo (inquit) ipsa

ἐπὶ πολλῶ μου βελίον ἔσομαι ἐγὰρ μὲ τὸν ἔχθρας, σὺ δὲ φιλίας ἔσσεις.

ΣΤΙΛΠΩΝΟΣ ΑΠ.

Θυγάτρὸς αὐτῆ οὐ κατὰ βίον βίουσης, ἢ πῆς πατρὸς τὸν Σπλιτωνα ὡς καταχωρῶν αὐτὸν ὅς, (Ὁ μᾶλλον εἶπεν) ἢ ἐγὼ τῶ τῶ κοσμοῦ.

Δικηπτεὸς ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μεγαρα, πῶτε οἰκίαν αὐτῆ φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἄρτυρα τὰ προνοήσων ἀποδοθῆναι. ὅτε καὶ βουλομένη παρ' αὐτοῦ ἦν ἀπολωλῶτων ἀισχυρῶ λαβῆναι, εἶπε μηδὲν ἦν οἰκίαν ἀπολωλέναι παρθεῖαν τὸν μηδένα ἔειπεν ἡμίαι, τὸν τε λόγον ἔχειν καὶ πῶ ὀπτημίαι.

Τοῦ τὴν φασὶ πρὸς τῆς Ἀθηνῶν τῆς τοῦ Φειδίου τοῦ τὸν πᾶ λόγον ἐρωτῆσαι Ἀεχρῆ ἢ τῆς Ἀθηνῶν θεὸς ὅτι ρήσαντος ὅ, Ναί. αὐτὴ δὲ καὶ εἶπεν ἐκ ἑστῆς Διὸς, ἀλλὰ Φειδῆς. σὺ γὰρ οὐδὲν ὅς, Ὁκ ἄρα (εἶπεν) αὐτῆ

θεός ὄντιν. ἐφ' ᾧ καὶ εἰς ἀρετὴν πάρον ὡρεσ.
 κληθεῖτα μὴ ἀρήσασθαι, φάσκειν δ' ἄρ-
 ᾄως διελίχθαι. μὴ γὰρ ἔτι αὐτὴν θεόν,
 ἀλλὰ θεοῦ θεοῦ ἔτι τοῖς ἀρρετας. Οτι Ἐ
 Θεόδωρον τ' ὀπίκειται ἄρετον, ὀπισκώποισι
 εἰπὼν, Πόθεν δὲ πῦρ ἢ δὲ Σπύλων; ἢ
 αἰσούρας αὐτῆς τὸν κῆτιν ἐθεάσασιν;

Κρατήτης οὖν αὐτὸν ἐρωτήσας τοῖς εἰ
 θεοὶ χαίρουσι τοῖς ὡρεσκιώσισι καὶ
 ἀχέως. φασὶν εἰπὼν, Περὶ πύτων μὴ
 ἐρώτα αἰσῆτε, εἰ ὄδ' ἄλλὰ μόνον.

Κρατήτης πάλιν κινεῖ ὡρεσκιώσισι τὸ ἐ-
 ρωτῆσαι ἀποκρινάμενον, ἀποκρινάμενος
 δὲ, Ἡ δὲν, ἔφη, ὡς πάντα μάλλον φησὶν;
 ἢ ἂν δέι.

Ἀλλὰ καὶ ἰσάδα ὡρεσκίνας τοῖς αὐτῶν ποτι
 καὶ ἐρωτήματα, δεξάμενον καταφαλαῖν. τὸ
 δὲ, Ὡς ἔρα κλεις, εἰπὼν τὸς, ἀπὸ λωλεκα τὴν
 ἰσάδα. Οὐ μόνον, ἔφη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐρω-
 τῆμα, οὐ μὴ ἀρραβῶν ἢ ἰσας.

Πάλιν ἰδὼν τὸν Κρατήτα χιμῶνος
 συγκεκαμμένον, Ὡς Κρατήτης (εἰπὼν) δοκίμης μοι

deus est. Qua ex re quum in Arium
 pagum pertractus fuisset, nihil infi-
 ciatum ferūt, imò recte se loquutum
 asseruisse. Non enim deum esse, sed
 deam: deos quippe mares esse. Quo
 etiam tempore Theodorū cognomē
 το ἄρετον iocabundè dixisse, Unde hoc
 nouerat Stilpo? Num amota palla i-
 psam inspexerat?

Quū rogasset illū Crates an dii pre-
 cationibus ac diuinis honoribus gau-
 deāt, Noli me (inquit) fatue, in via de
 hisce rogare, sed solum.

Cratete Cynico semel ad id quod
 fuerat interrogatus nō respondente,
 sed crepitum ventris emittente, Scie-
 bam (inquit) te omnia potius quàm
 quæ deceret loquutum.

Caricā illi aliquādo interrogatiūcu-
 lāmque proposuerat. Eā verò ille sta-
 tim comedit. & quū diceret illi Stil-
 po, Hercle, caricā perdi: Non solum
 (inquit) caricam, sed & interrogatiū-
 culam, cuius atra hæc fuit carica.

Rursus quū vidisset hyeme Cratete
 adustū, O Crates (inquit) videris mihi

nouo indigere pallio, quasi diceret veste & mente.

Fertur Athenis hominum ita in se studia vertisse vt ex officinis ad eum confluerent visendum. Vbi quū quidam diceret, Admirantur te o Stilpo, veluti bellū, Minimè, (inquit ille) sed velut hominē verum.

Fertur quū Crateti colloqueretur, inter loquendum festinasse vt pisces emeret. Quum eum ille retinere vellet, ac diceret, Sermonem relinquit? Minimè, (inquit) sed sermonē habeo, & te derelinquo. Sermo quippe manet, cibus autem v. n. um dabitur nisi festinauero.

MENEDEMI A P.

Audacter exultanti aduicero, Ignoras (inquit) non modo brassicæ succū inesse iucundum, sed & raphano?

Clamanti adolecentulo & vociferanti, Vide (inquit) nequid retrò, dum nescis, habeas.

Cōsultati Antigono an luxuriosum adiret conuiuū, hoc illi solū renūtiari iussit, Memento regis te esse filium.

χρεῖαν ἔχειν ἰματίου κακῶν. ὁ ἀρκυῖα ἰματίου καὶ τοῦ.

Λέγεται ἡ οὕτως ἂ θύλακον ὅπως ἔφασι τοῖς ἀνθρώποις αἰστ' ὁποῦ τ' ἐργασθεῖαν σιωπῆν ἵνα αὐτὸν θεασθεῖται καὶ πνος εἰπόντος, Σπύλιον, θαυμάζουσι σε ὡς θεῖον, Οὐδὲν οὐμ (εἰπὶν) ἀλλ' ὡς ἀθροῶν ἀλλοθινόν.

Φασὶ αὐτὸν ὀμλοῦντα Κρατῆτι, μετὰ ξὺ σπύλιον ἰχθῆς ἀρκαδῆς ἢ δὲ ὅπως αὐμῆρου καὶ φάσκοντος, Καταλείπεις τὸν λόγον, Οὐκ ἐζῶσι, (ἔφη) ἵνα τὸν μὲν λόγον ἔχω, σὲ δὲ καταλείπω, ὁ μὲν γὰρ λόγος ἀπεκλιθεῖς, τὸ δὲ ὄψον περὶ αἰσεται.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΥ ΑΠ.

Πρὸς δὲ τὸν θρασυώδηρον μοιχρὸν, Ἀγροῆς (ἔφη) ὅτι οὐ μόνον κεράμβη χηλὸν ἔχει χηλῶν, ἀλλὰ καὶ ραφανίδεις.

Πρὸς δὲ τὸν κτώτερον κεραζότα, Σκέψαι (ἔφη) μή τι ὅπαιδιν ἔχων λέληθας.

Ἀνηγόρου ὅτι συμβουλοῦσθαι εἰ ὅτι κῶμον ἀφίκοιτε, σιωπῆσαι τὰ λα. μόνον ἐκείλω σι ἀπαγγεῖλαι ὅτι βασιλείας ἦς ὄσι.

Οο.ι.

Πρὸς δὲ τὸν αἰαδίτην αἰαφερόντα π
 αἰτῶ εἰ καίως, ἠρώτησεν εἰ ἀγρὸν ἔχει φή-
 σαιτος ὃ ἔσται πᾶμπλησι κατήματα, Πορθὺν
 πίνω (ἔφη) καὶ κείνα ἄνδρα μελοῦ, μὴ συμβῆ
 σοι καὶ τῶν κατὰ φθέραι, καὶ κομψόνι-
 διατίω ἀποβαλεῖν.

Πρὸς τὸν πορθύρον εἰ γήμοι ὁ σπουδαῖος,
 ἔφη, Πότερον, ἐγώ σοι σπουδαῖος δοκῶ ἢ ὄ;
 φήσαιτος δὲ ἔϊ), Εγὼ πίνω (εἶπε) γρά-
 μμκα.

Πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐ-
 πύθετο πόσα τὸν δριθιμόν, ἔει νομίζῃ πλείω
 ὅτι ἑκατόν.

Νικοκρέοντος βασιλέως ὅτι μῆνιον ἑορ-
 τῶν πελοῦπτος, καὶ καλέσαντος [Μενέδη-
 μῶν σὺν Ἀσκληπιάδῃ] ὡς ἄρ' ἔτις ἄλλοις
 φιλοσόφοις, ὁ Μενέδημος εἶπε, ὡς εἰ καλὸν
 ἴω ἢ ἔϊ ποιούτων ἀνδρῶν σιωπῆσθαι,
 κατὰ ἡμέραν ἔδει πίνεσθαι τῶν ἑορτῶν
 εἰ ἢ οὐ, ὡς εἶπ' ὡς καὶ νῦν. πρὸς δὲ τῶ-
 π' ἀπαντήσαντος τοῦ τυραννοῦ, καὶ εἰπί-
 ντος ὡς τῶν τῶν ἡμέραν ἔχει χαλαροῦσαν
 πρὸς τὰ θεῶν φιλοσόφων, ἐπὶ καὶ μάλλον

Stupidum quendam, nescio quid
 nihil ad rem dicentem interrogavit
 an prœdia haberet, & quia ille multa
 se habere dixisset, Perge, (inquit) & il-
 lorum curam gerere & illa negligē-
 ter curando perdere cōtingat, & amit-
 tere simplicem urbanitatem.

Sciscitanti cuidam an vxor esset
 ducenda sapiēti, Non ego (inquit) tibi
 sapiēs videor Et quā annuisset ille, At
 ego (ait) duxi.

Dicente quodam complura esse
 bona, rogat quot numero, & an putet
 plura esse quàm centum.

Quum rex Nicocreon ad men-
 strua celebritatē [eū cū Asclepiade]
 euocasset, sicut & philosophos ceteros
 dixisse ferūt, Si quidē honesta est hu-
 iusmodi virorū cōgregatio, quotidie
 sunt festa celebranda: sicut alias, super-
 flue quoq; modo celebrat. Ad hæc ty-
 rān⁹ quū ita occurrisset, hæc diē habe-
 re se celebrēt negotiis omissis philo-
 sophis cōgredi liceret, ille adhuc seue

ruius in sentētia perfititur, ostēdens, in sacrificio nunquam non oportere philosophos audiri. Eo vsque vt nisi à tibicine admoniti fuissent, forsitan periissent. Vnde quum in nauis iactarentur fluctibus, Aesclepiadem dixisse ferunt tibicinis peritam modulationem sese seruasse, Menedemi verò confidentiam perdidisse.

Sciscitanti Alexino an adhuc patrem cædere desisset, Neque cæcidi (inquit) neque desii. Addente illo oportere ambiguitatem solui, Ita vel Non dicendo, Ridiculum inquit (inquit) est vestras leges sequi, quum liceat in portis reluctari & contrāniti.

Quum Bion diuinos studiose ac diligenter insectaretur, mortuos illum iugulare dixit.

Dicente aliquo maximum esse bonum omnibus quæ quisque cupiat frui, Multo (inquit) maius est ea solum quæ de ceat cupere.

αὐστηρότερον ἄνεκαιο, δεικνύς ὅτι πρὸς θυσίας ὡς χεὶρ πάντα καιρὸν φιλοσοφῶν ἀκέραιος. ὡς δὲ μὴ τις αὐλητὴς αὐτοῖς διεπέμψατο, καὶ ἀπώλοντο. ὅτι καὶ χαρμαβοιδίαν ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Ἀσκληπιάδου φασὶν εἶπειν, ὡς ἢ μὴ τῆς αὐλῆς ἀποστολὰ εἴστωκεν αὐτοῖς· ἢ δὲ τῆς Μενεδήμου παρρησίας ἀπολώλειν.

Ἀλέξινου ποτὲ διεωπῆσαντος εἰ πέπαυται τῶν κατ' ἐχτυπίων, Ἀλλ' οὐτ' ἔτυπον, (εἶπε) οὔτε πέπαυμαι. πάλιν τ' ἐκείνου λεζοντος, Ἐχλύειπόντα Ναὶ ἢ Οὐ, ἔβηλῶσαι τὴν ἀμφοβολίαν· Γελοῖον (εἶπε) πῶς ὑμετέρας νόμοις ἀκολουθεῖν, ἔξῃ ἐν πύλαις ἀπιθεῖναι.

Βίωνός τε ὅπτι μελῶς καταβέχοντος τῶν μάλιστα, νεκροῖς αὐτὸν ὅπτι σπᾶσθεις εἶλεγε.

Καὶ ποτὲ πρὸς ἀκούσας ὡς μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τὰ πάντων ὅπτι τυχεῖν ὡς τις ὅπτι θυμεῖ, εἶπε, Πολὺ δὲ μείζον τὸ ὅπτι θυμεῖ ὡς δὲ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠ.

Διονύσιος ὁ Ἐρμοκράτους, τυραννὸς ὢν
 πᾶσι καὶ ὡς τε συμμύζαι αὐτῶν. ὁ δὲ δὲ γὰρ
 γόμορος πᾶσι τυραννίδος, καὶ φάσκει ὡς ἔκ
 ἔστι τοῦτο κρείττον ὁ συμφέρον αὐτῶν μόνου,
 εἰ μὴ καὶ ἀρετῇ διαφέροι, ὡς σέκοισεν
 αὐτῶν. ὄργιστος γὰρ. Οἱ λόγοι σου (φῆσι) γε-
 ρουσιώσῃ καὶ ὅς, σου δὲ γε τυραννίδος.

Διονύσιος ἐπέσχε Πλάτωνι, μὴ κα-
 κῶς ἀγγελλῆν αὐτῶν καὶ ὅς αὐτῶν ἐπέσχε, μὴ
 πᾶσι τῶν αὐτῶν ὅλην ἔῃ ὡς τε Διονυσίου
 μεμνηῖσθαι.

Λίγιον αὐτῶν εἰς πλεῖν ἀκρόπολιν σὺν τῶν
 Χαερίαν, Κρόνυλος ὁ σφοδραῖος ἀπατή-
 σαι φῆσι, Ἀλλὰ σιωπηρῶν ἡγεῖται ἀγροῶν
 ἔπ' καὶ σὺ τὸ Σωκράτους κἀγὼν αἰαδρῆς
 ὁ δὲ ἐφῆ, καὶ ὅτι ἄσπ' τῆς πατρῆδος ἐστρα-
 τεύομεν, ἔσπ' ἔμμεν πᾶσι κινδυνεύει καὶ
 νῦν ἄσπ' τοῦ κατὰ πόλιν δὲ φίλον ἔσο-
 μένῃ.

Θεασάμενος πᾶσι κυβέλιοντα ἠπάσατο.
 ὅτι ἵ ἐπίπ' πᾶσι, ὡς ἔπι μικροῖς, Ἀλλὰ τὸ γε
 ἐστὶν ἐπίπ' ἢ μικρόν.

P L A T O N I S ΑΡ.

Dionysius Hermocratus filius, tyrā-
 nus, impulit ipsum secum loqui. vbi
 quum ille de tyrannide differeret, di-
 cens non id praestare se sibi soli esset
 vtile, nisi & virtute excelleret, offen-
 sum tyrannum & iratum dixisse aiunt,
 Verba tua senem sapiunt. At ille, Et
 tua (inquit) tyrannidem.

Dionysius scripsit Platoni, orans
 ne in se maledicta ingereret. Ad quē
 ille scripsit non sibi tantum superesse
 otii vt Dionysii meminisset.

Arcem cum Chabria ascendenti
 Crobylus sycophanta conuitiatus di-
 xit, Alteri opem laturus accedis, quasi
 verò nescias & te manere Socratis
 cicutam? Ad quem ille, Et quādo pro
 patria militabam, pericula pertuli: &
 modò amici gratia, ne desim officio,
 perlibenter me periculis expono.

Quum vidisset quendam aëlis ludētē
 increpuit: quūmq; ille, Quām me in
 paruis reprehendis, diceret, respōdit,
 At est consuetudo non parua res.

Rogatus an ipsius monumenta sicuti superiorum futura essent, Primum (inquit) comparare oportet nomen, tum multum promotum fuerit.

Ingresso aliquando Xenocrati, Cæde (inquit) hunc puerulum : nam ipse quod iratus sim nequeo. Cuidam item seruorum, Iam (inquit) vapulafes nisi iratus essem.

Quum equo infedisset, continuo descendit, dicens vereri se ne equi ferocitate raperetur.

Ebriis consulere solitus erat ut in speculo se studiosè intuerentur, quò ab eiusmodi fœditate deterrentur.

XENOCRATIS AP.

Quum aliquando passer accipitri futurus præda se in eius sinum recepisset, operuit, ac fuit, dicens non oportere supplicem prodere.

Quum à Bione obiurgaretur, Nō tibi (inquit) respondebo equidem: nam neque tragœdia comœdiam, quum ab ea lacesitur, responsione dignatur.

Ερωτηθεὶς εἰ δόπομι μὲν ἢ μὴ πᾶσι αὐτῷ ἕσται ὡς ἄρ' ἦν ὡς προχρῆσται πρὶν αὐτοῦ. Οὐδέματος δ' εἰ τυχὴν ὡς ἄρ' ἦν ἕσται.

Εἰσαλθὼν τις ποτὲ ἐνενοκράτους, εἶπε μαστῶσαι τὸν παιδά· αὐτὸν γὰρ μὴ δευαδαι δῆλ' ὁ ὀργίζεσθαι. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἔς πνα ἦν παιδῶν, Μειμασίγωστο αὐτῷ (εἶπεν) εἰ μὴ ὀργίζεσθαι.

Ἐφ' ἵστανου καθίστας, ἄλλως κατῆβη, φήσας ἀλαβείσθαι μὴ ἰστανουφία ληρῆ.

Τοῖς μεθύοισι σιωεούλθου κατῆλθεξείσθαι δόποσι δαδαι τὸν τῆς παιαυτῆς ἀζημοσιών.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠ.

Στρυδίου ποτὲ δυνωκρῆς ὑπὸ ἰερακος, καὶ εἰσπῆσθαι πρὸς εἰς τοὺς κόλπους αὐτῷ, κατὰ ψήστας μετῆκεν, εἰπὼν τὸν ἰατῆρος εἶν μὴ ὀκείδοναι.

Σκωπῶμος ὑπὸ Βίανος, οὐκ (ἔφη) αὐτῷ δόποκρινεῖσθαι· μὴ δὲ γὰρ ἔπραγω δῖαν ὑπὸ τῆς κωμῶδίας σκωπῶμῶν δόποκρῆστας ἀξιοῦν.

Πρὸς δὲ τὸν μῦθι μουσικὴν, μήτε γιοιμε-
 ρεῖαν, μήτε ἀστρονομίαν μεμαθηκότα, βου-
 λόδον ἢ παρ' αὐτ' φοιτᾶν, Πορβύς, (ἔφη)
 λαβαὶς γὰρ ἐκ ἑχέος φιλοσοφίας. οἱ δὲ τὸ πο-
 φασὶν εἰπῆν, Παρ' ἐμοὶ γὰρ πόκος ἔκαστος ἔ-
 ται.

Εἰπὸς τοῦ δὲ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα
 ὡς ἀφαιρήσῃς πρὸς αὐτὸν τὸν βράχλον, παρῶν
 ὁ περὶ καὶ δείξας τὸν ἴδιον, Οὐκ αἶρεται
 πρὸς πρὸς τὸν πύτου.

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΑΠ.

Εφασκεν ὁ Πολέμων δεῖν ὄν τοῖς πρὸς
 μασησὶν γυμναζέσθαι, καὶ μὴ ἐν τοῖς διαλέκτι-
 κῆς θεωρήμασι, κατὰ τὸν ἄρμονικὸν πτε-
 χην κατατόντα καὶ μελετῆσαι, ὡς καὶ
 ἐν τῷ ἐρώτησι διαμαρτυρεῖται, καὶ ἢ τῷ
 διαμαρτυροῦντα ἑαυτοῖς μάχεσθαι.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ ΑΠ.

Πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεξιμὸν νεα-
 νισκον, Οὐ γὰρ ἔστιν πρὸς τὸν ἀσφαλῶς

Πρὸς τὸν αἰπῶς ἔχοντα περὶ τὸν
 ὡς ἀληθῆναι αὐτῷ ὅτι οὐ δοκεῖ ἔπρον

Ad eum qui neque musica, neque
 geometria, neque astronomia instru-
 ctus, ludum suum frequentare cupie-
 bat, Abi, (inquit) anlis enim & admi-
 niculis philosophiz cares. Alii sic di-
 xisse ferunt, apud me enim vellus nō
 mollitur.

Quum Platoni Dionysius diceret,
 Caput tibi quispiam tollet: aderat hic,
 & suum ostendens, Nullus (inquit) id
 prius quàm istud abscindet.

POLEMONIS ΑΡ.

Dicebat Polemo oportere in re-
 bus exerceri, non in dialecticis specu-
 lationibus, ne breuem quandamartē
 sorbentes atque meditantes, dum in
 rogationibus admirationi habentur,
 affectu sibi ipsis repugnarent.

ARCESILAI ΑΡ.

Adolescente quodā audacius quàm
 par erat loquente, Nullusne (inquit)
 hunc talo excipiet?

Quū retulisset ad eum quidam vi-
 tiose concludens, non videri altero

alterum maius: nec decē (inquit) digitorum longitudo senorum longitudinem.

Emone quodam Chio, quum esset deformis, formosum se arbitrante, ac iugiter chlamydem pretiosam induētes, ac rogante num illi sapiens amaturus videretur, Maximē (ait) nisi ita quispiam fuerit pulcher vt tu, & ita speciose induatur.

Percontanti cuidā cur ex discipulis aliis plerique ad sectam Epicurēā trāsirent: ex Epicureis verò nullus se ad ceteras cōferret, ait, Quia ex viris quidem galli fiunt, ex gallis viri nūquam.

BIONIS AP.

Quum sibi probro daretur quòd adolefcentem nō sibi vēdicasset, Nō enim (inquit) possibile est mollem caesum hamo attrahere.

Interrogatus aliquando quisnā anxietate maiore detineretur, Ille (inquit) qui se maximē cupit esse fœlicē & quietum.

Rogatus an ducēda esset vxor (hoc

ἐπίρου μείζον ἐστὶν, ἢ πρώτῃσιν εἰ οὐδὲ τὸ δίκαιον δάκτυλον τὸ ἑξάδακτυλον.

Ἡμῶνος δὲ πρὸς Χίου ἀειδοῦν ὄντος, καὶ ὑπολαμβάνοντος ἐπὶ τοῦ λόγου, καὶ ἐν χαλκίσιον αἰεὶ ἀεισφροδῶν, εἰπὼντος ἢ ἕδουαι αὐτῷ σφραγισθῆναι, ἔφη, Πότερον εἰαὶ ἔσθ' ἔγωγε καλὸς ἢ περὶ αἰσφροσύνης, οὐδὲ αὐτῷ καλὰ ἡμάπα ἔγωγε;

Πρὸς τὴν πυθόμενον δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλων ματαίωσις εἰς τὴν Ἐπικουρείαν, οὐκ δὲ ἔστιν Ἐπικουρείων ἔσθ' ἔγωγε, ἔφη, Ἐκ αἰσφροσύνης ἀδρές γάλλοι γίνονται, οὐκ δὲ ἔστιν γάλλων ἀδρές οὐ γίνονται.

ΒΙΩΝΟΣ ΑΠ.

Ὁ Ονειδισθὸς ἄνθρωπος ὅτι μὴ θησάσθαι μετ' ἑαυτὸν, οὐχ οἷόν τι (ἐπι) ἀπαλὸν πρὸς ἀγνώστῳ ὅτι πάσαις.

Ἐρωτηθεὶς περὶ τίς μάλλον ἀγωνιστῆς, ἔφη, Ὁ τὸ μέγιστον βυλομόδος βήμερον.

Ἐρωτηθεὶς εἰ γῆμα (ἀνάφ' ἔρεται) γὰρ καὶ

εἰς τῶτον) ἔφη, Εὐὸν ἡμῶν γῆμις αἰθέρα, ἔξεις
ποινὴν ἑαυτῶν δὲ καλὴν, ἔξεις κοινὴν.

Τὸ γῆρας ἔλεγον ὄρμον (ἔ) ἡ κακῶν εἰς
αὐτὸ γού πάντα κατεφύζαν.

Τὴν δόξαν (ἔφη) ἔτι μῖτρα (ἔ) τὸ κάλ
λος, ἀλλοτερον ἀγαθὸν πὴν πλοῦτον, ἰδύρα
παραμάτων.

Πρὸς τὴν τὰ χροῖα κατεδηδοκότα, Τὸν
ἰδὸν Ἀμφιάρχοι (ἔφη) ἡ γῆ κατέπε, σὺ δὲ
πῶ γῆ.

[Ἐλεγε τὸ μέγα κακόν, τὸ μὴ διδάσκει
φέρειν κακόν.

Εὐκολόν ἔφασκε πῶ εἰς ἄδου ὄδον κα
ταμύοντες γού ἀπίεαι.

Ἐν Ρόδῳ τὰ ῥητορικὰ δίδασκόντων Ἀ-
θηναίων, τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε
ὡς οὐ πὴν αἰπώμερον ἔφη, Πυροῖς ἐκο
μυτα, καὶ κριτὰς πάλαι.

Πρὸς τὴν ἀδολέγω λιπαροῦτα συλλο-
γῆσαι αὐτῶν, Τὸ ἰκανόν σοι ποιήσω (φησί)
ἑαυτῶν ἀδικητῶν πέμψης, καὶ αὐτὸς μὴ
ἔλθης.

enim ipsi tribuitur) Si quidem (ait)
turpem duxeris, pœnam habebis: sin
autem formosam, communis erit.
Senectutem in horum omnium por
tum assererat: si quidem ad ipsam cū-
cta confugere.

Gloriam annorum esse matrem
(dicebat): pulchritudinem alienū bo-
num: diuitias nervos rerum.

Ad eum qui agros suos vorauerat,
Terra (inquit) Amphiaraum absor-
buit, sed terram tu.

Magnum aiebat malum esse, ferre
non posse malum.

Facilem esse dicebat ad infernum
viam: clausis enim oculis illuc iri.

Rhodi Atheniensibus ad orato-
riam se exercentibus, philosophiam
ipse docebat. Causante igitur quodā
curita faceret, Frumenta (inquit) attu-
li, & ordeum vendo.

Orante illum verboso quodam ut
sibi opem ferret, Satis (inquit) tibi fa-
ciam si internuntios ad me miseris,
ipse verò non veneris.

Nauigans cū perditis hominibus, in latrones incidit. Dicentibus illis, Peribimus si agnoscamur, At ego (inquit) nisi agnoscamur.

Ad diuitem auarum, Non (inquit) hic substantiam possidet, sed ab ea ipse possidetur.

Tenaces aiebat opū, vt suarum, curā habere: verūm ex eis, vt ex alienis, nihil capere vtilitatis.

Fortitudine (inquit) quum sumus iuuenes, vtimur: at quum senescere incipimus, prudentia valemus.

Tantum verò prudentiam à virtutib⁹ cæteris differre [afferebat] quātū visum ab aliis sensibus.

Dicebat non esse exprobranda senectutem ad quam omnes peruenire cupimus.

Inuido cuidam subtristi, Nescio (inquit) vtrum tibi malum, an alteri bonum contigerit.

Amicos qualescunq; sint, seruādos monebat, ne videamur malis vti, vel bonos deuitare.

LACYDÆ AP.

Attalo ipsum accersenti dixisse fer-

Πλέον μετὰ πονηρῶν, ληστῶν, ἀσελῆπεσι ἤβ' δέ, Απώλωλα μὲν εἰς πότιον, εἰς γυναικῶν δὲ ἄνδρ' Ἐγὼ (φησὶν) εἰς ἀνὴρ γυναικῶν δὲ μὲν.

Πρὸς πλούσιον μετρολόγην, Οὐχ οὕτως (ἔφη) πλεὺς οὐστὰς κλεπταί, ἀλλ' ἢ οὐστὰς τῶν.

Ἐλεγε τοὺς μετρολόγους, ἤβ' μὲν ἵπαρχόντων, ὡς ἰδίῳν ὅτι μελεῖσθαι, ὡς δὲ ὅς δημοτρίων, μηδὲν ὠφελῆσθαι.

Ἢ ἄνδρ' αὐδρεία νέους ἔφη χρῆσθαι, πῆ δ' φρονήσας γηρασκόντας ἀκμαΐειν.

Τοσούτην ἔλεγε ἡσυχίαν πλεὺς ἀρίστην ἢ ἄλλων ἀριστερῶν ὅσων πλεὺς ὄρασιν ἢ ἄλλων αἰσθησιων.

Μὴ δεῖν ἔρασκεν οἷον ἡζῆν τὸ γῆρας, εἰς ὃ (ἔφη) πάντες ἀχόμεθα ἐλθεῖν.

Πρὸς τὸν βασιλικὸν ἱσχυροτακότα, Οὐκ οἶδα, (ἔφη) πότερον σοὶ κακὸν γίγνεται ἢ ἄλλω ἀγαθόν.

Τοὺς φίλους, ὁποῖοι αἰ ὄπ, σωτηρῆται εἰς ἐλθεῖν εἶνα μὴ δοκίμω πινυρῶν κερχεῖσθαι, ἢ χηρῶν παρηγοῖσθαι.

ΛΑΚΥΔΟΥ ΑΠ.

Απάλου αὐτὸν μεταπιμπουδρῶν φασὶν

Pp.i.

ἐπιπὶ ταῖς εἰκόνας πέρρων δὲν χωρεῖσθαι.

Ὅψι αὐτῶ γεωμετρικῶν λέγει τις, Εἶπα τῷ κερῶσι! ἴτα μὲνδὲ ἰαῖ! [ἐφ.υ.]

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΑΠ.

Ἐρωτηθῆς τί παθεῖν γίνεται κέρδος τοῖς ψυδοδωροῖς, ὅταν (ἔφη) λέγῃσιν ἀλήθειαν μὴ τις θέσθαι.

Ὁνειδίδομαι ποτε ὅτι ποτηρῶ αἰθρώσω ἐλεμυσώλω δίδωκεν, οὐ τὸν ἔσπον (εἶπεν) θμᾶ τὸν αἴθρωτον ἠλέησα.

Σωεχῆς εἰώθη λέγειν πρὸς τε τοὺς φίλους καὶ τοὺς φοιτῶντας αὐτῶ, ἔνθα αἰετὸν ὅπου θῆσται ὡν ἐπυχεν, ὡς ἢ μὲν ὄρασις ἀπὸ τοῦ παλιῆς ἀέρος ἀεὶ λαμβάνει τὸ φῶς, ἢ δὲ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ μαθημάτων.

Πολλάκις δὲ καὶ ἑτοπικῶς ἔλεγε τοῖς Ἀθιναίοις ἔφασκεν ἀρκεῖν αὐτοῖς καὶ τὸ μοῖς ἀλλὰ πρὸς τὸν γῆρας, τομοῖς δὲ μὴ.

Τῆς παιδείας ἔφη ταῖς ἰσχυρῶς ἐπὶ πικρῶς, γλυκῶν δὲ τὸν καρπὸν.

Ἐρωτηθῆς πὴ γηρασκὶ τὸ γῆρας, ἔφη,

tur imagines procul esse inspiciedas.

Quum serò geometrick operam daret, dixit [ei] quispiā, Num verò nūc tempus? An ne nūc quidem? [respon-dit.]

ARISTOTELIS ΑΡ.

Interrogatus quidnam mendaces lucrarentur, Vt quum vera (inquit) dixerint, non illis credatur.

Quum sibi probro daretur quòd flagitioso homini misericorditer tulisset opem, Non (inquit) mores miseratus sum, sed hominem.

Amicis ac discipulis ista cōsueverat dicere, vbicunque moraretur, Aspectus quidem à circumfuso aere lumē accipit, animus autem à disciplinis liberalibus.

Sæpenumero quum in Atheniēs inueheretur, aiebat illos frumenta & leges inuenisse: verum frumentis quidem uti, non autem legibus.

Eruditionis amaras radices, fructus autem dulces esse asserbat.

Rogatus quidnam citò consensceret, Gratia, inquit.

Quid sit spes [interrogatus] Vigilantis (inquit) insomnium.

Diogene caricam porrigente, cogitans, nisi acciperet, sententiā esse meditatū, sumens ait Diogenem caricā simul cū sententiā perdidisse. Rursus ab eo porrectā accipiēs, atq; puerili more in sublime eleuās, quū dixisset, Magnus Diogenes, eam illi reddidit.

Tria dicebat eruditioni necessaria, ingenium, exercitationē, disciplinā.

Audiebat se aliquando à quodam maledictis esse laceffitum, tum ille, Absentem (inquit) etiam verberet.

Dicebat pulchritudinē plus quam epistolas omnes valere ad commendationem.

Rogatus quo different docti ab indoctis, Quo (inquit) viuētes à mortuis.

Eruditionem dicebat inter prospera esse ornamentum, inter aduersa refugium.

Parētes q; liberos erudiēdos curassent, lōgē honorabiliore iis esse qui solūm genuissent. eos enim viuendi tantum, illos etiam bene beatēque viuendi autores esse.

Ερωτηθεὶς πῶς ὄσιν ἐλπίς, Ἐχρησάτο (εἰπὼν) οὐκ ἔστιν.

Διὸ γένοις ἰσάδα αὐτὰ διδόντες, νοήσεις ἢ πῶς εἰμὴ λάβῃ, χρεῖαι ἢ μεμλετηκῶς, καὶ ὧν ἔφη Διογῆν μὲν τῆς χρεῖας καὶ τὴν ἰσχάδα ἀπολαλεῖναι, πάλιν διδόντες, λαβῶν καὶ μετῴρισαι ὡς τὰ παῖδια, εἰπὼν τε, Μέγας Διογῆς, ἀπέδωκεν αὐτὰ.

Τῶν ἔφη δεῖν παιδεία, φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως.

Ακούσας Ἰσάπνος λοιδορεῖσθαι, Ἀπόντα με (ἔφη) καὶ μαστρουῦτα.

Τὸ καλὸς πάντες ἔλεγχῃ ὅπτι τοῦ οὐκ ἔστιν πᾶν.

Ερωτηθεὶς πῶς δὲ φέροισιν οἱ πεπαιδευμένοι ἢ αἱ παιδεύτων, Ὁσα (εἰπὼν) οἱ ζῶντες ἢ πεπαιδευμένοι.

Τὴν παιδείαν ἔλεγχῃ ἐν μὲν τῆς ἀπείρας ἢ κόσμου, ἐν δὲ τῆς ἀτυχίας, κατὰ φύσιν.

Τῶν γονέων πῶς παιδεύσανται ὀνημοτέροις ἢ ἢ μόνον ἡμιποσάντων. Ὡς μὲν τὸ τὸ ζῆν, πῶς δὲ, τὸ καλῶς ζῆν ἀγαθῶς.

Πρὸς τὸν καυχώμενον ὡς ἀπὸ μεγάλης πόλεως εἶναι, Οὐ τὸ πρὸς ἐφ' ἑσσομένην, ἀλλὰ ὅτι τις μεγάλης πατρίδος ἀξίος ὄντι.

Ερωτηθεὶς τί ὄντι φίλος, ἔφη, Μία ψυχὴ δύο σώματα ἐνοικοῦσα.

Τῶν ἀνθρώπων ἔλεγε τοὺς μὲν οὕτως φεῖσθαι ὡς αἰεὶ ζήσομενοι, τοὺς δὲ οὕτως αἰαλίσκεν ὡς αὐτὰ τεθνησομενοί.

Πρὸς τὸν τυττόμενον εἶπε τί ποῖς καλοῖς πολλῶ χρόνον ὁμιλοῦμεν, Τυφλοῦ (ἔφη) τὸ ἐρώτημα.

Ερωτηθεὶς τί ποτ' αὐτῷ περιέχονεν ὁμολογηθείς, ἔφη, Τὸ ἀπειπίατως ποιεῖν ἀπενεῖ εἶπε τὸν ἀπὸ τοῦ νόμου φόρον περὶ ἑαυτοῦ.

Ερωτηθεὶς πῶς αὐτὸν περιέχονεν ὁ μαθηταὶ, ἔφη, Εἰς τοὺς περιέχοντες διδόντες, τοὺς ὑπεροῦχτας μὴ ἀνασφάσσειν.

Πρὸς τὸν εἰπόντα ἀδολέειν, ἐπεὶ πολλὰ αὐτῷ κατέπληκται, Μὴ σου κατεπλήρησται; Μαὶ Δὲ (εἶπεν) ὅτι σοὶ περισσέχον.

Πρὸς τὸν ἀπασάμενον ὡς εἶναι μὴ ἀγαθῶ ἐρανον διδασκῶν, (φέρεται γὰρ ἐξ οὗτω)

Gloriāti cuidā quod magnā esset urbis civis, Noli (inquit) hoc attendere, sed an dignus sis illustri patria.

Rogatus quid sit amicus, Una (inquit) anima in duobus corporib⁹ habitas.

Homines plerisque dicebat ita esse parcos ac si semper victuri essent, alios tam prodigos, ac si continuo mortari.

Percontati cur honesta forma praestantibus diutius cōgredimur, Cæci (inquit) huiusce interrogatio est.

Rogatus quid ex philosophia lucratus fuisset, Hoc (inquit) ut iniustus ea faciam quæ plerique per legum metum faciunt.

Interrogatus quo pacto discipuli egregie proficerent, Si excellentiores (ait) proficuentes, tardiores non morentur.

Loquaci homini, quum illū improbè multis probris obtudisset, dicenti, Num te satis obtudi? Hercle, (inquit) Non tibi animum aduerti.

Causanti cur stipē nō bono homini dedisset (nā & ita cōtigisse ferunt)

Non (inquit) homini dedi: sed humanitati.

Rogatus erga amicos quales esse debemus, Quales (inquit) eos erga nos esse optamus.

Iustitiā dicebat virtutē animi unicuique; secundū dignitatē distribuētem.

Disciplinā optimum esse dicebat viaticum ad senectutem.

Refert Phaurin⁹ in secūdo Commentariorum illū crebrò dicere solitum, O amici, amicus nemo.

THEOPHRASTI A. P.

Citius credendum esse dicebat in rari equo quàm verbo incōposito.

Ad illum qui in conuiuio peritus tacebat, Si quidem (ait) imperitus es, prudenter facis: sin verò peritus, imprudenter.

Habebat & illud semper in ore, Sumptus pretiosissimus tempus est.

DEMETRII A. P.

Quum audisset Athenienses imagines suas euertisse, At (inquit) virtutem illi non euertent, cuius gratia illas crexerant.

A. Π. ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ. ΔΙΟΙ

Οὐ τῷ αἰθρώπῳ (φησὶν) ἔδωκα, ἀλλὰ τῷ αἰθρώπινῳ.

Ερωτηθεὶς πῶς αὐτῶν φίλοις προσεφερόμεθα, ἔφη, ὡς αὐτῶν δολοίμεθα αὐτοὺς ἵμῖν προσεφερόμεθα.

Τίτῳ δικαιοπραγίῳ ἔφη ἄρετιῶ ψυχῆς διανεμητικίῳ τῷ κατ' ἀξίαν.

Κάλλιστον ἐφόδιον τῷ γήρατι τὴν παιδείαν ἔλεγε.

Φησὶ Φαλαεῖνος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀπειρηγομένων, ὡς ἰκάσθη λέγει, ὦ φίλοι, οὐδεὶς φίλος.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ Α. Π.

Θαῖπρον ἔφη πτυεῖν διὰ ἴσπιν ἀχλίνῳ ἢ λόγῳ ἀσωπτάκτῳ.

Πρὸς δὲ τὸν ὃν τῷ συμπόῳ σωπῶν πατὴρ ὄλον, ἔφη, Εἰ μὲν ἀμαθὴς ἦ, φρονίμος ποιεῖς· εἰ δὲ παρὰ δέυσαι, ἀφροῖος.

Σιωπῆς πλεονεχία πολυπλὴς αἰάλωμα ἐστὶ τὸν χρόνον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. Π.

Ακούσας ὅτι τὰς εἰκόνας αὐτῶν κατέστρεψαν Ἀθηναῖοι, Ἀλλ' οὐ τίτῳ ἄρετιῶ (ἔφη) δι' ἡμῶν ὀκείνας αἰέσονται.

Οὐ μόνον τὸν πλούτον ἔφειτο πλέον, ἀλλὰ
καὶ τὴν ὀδυσσεύσαν αὐτὴν ἦ χλευ.

Ὅσων ἐν πλείωσι δὴ ἀσάδωσι σίδηρον, π-
σοῦτον [ἔφει]σεν πλείωσις ἰσχύειν λόγον.

Ἰδὼν ποτε γιανίσκον ἄσαστον, Ἰδού (ἔφθ)
πρὸ βάζωνος Ἐριμῆς, ἔχων σύρμα, κοιλίαν, ἀί-
δουτον, πάχωνα.

Τῶν πεπρωμένων ἀνδρῶν ἔφθ τὸ μὲν
ἕλος δ' ἐν πείραι μείν, πὲρ δὲ φρόνημα κατα-
λιπὴν.

Τοῖς νέοις ἔφθ δ' εἶν ὅπρ' μὲν τῆς οἰκίας
πρὸς γοεῖς αἰδέσθαι· ἐν δὲ ταῖς ἡδοῖς πρὸς
ἀποτῶντας ἐν τῇ ταῖς ἐρημίαις, εἶαι πρὸς

Τοῖς φίλοις [ἔφρασκεν] ὅπρ' μὲν πρὸς ἀγαθὰ
ἄσθα καλουμένους ἀπιέναι, ὅπρ' ἡ ταῖς συμ-
φοραῖς, αὐτομάτως.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΑΠ.

Πρὸς τὸ Ποντικὸν κλεισεκιον μέλλον
φοιτᾶν αὐτῶν, καὶ ποσὸν μόνον πῖνον αὐτῶν
δεῖ, φησὶ, Βιβλιασείου χαμνοῦ, καὶ γραφεῖου
χαμνοῦ, καὶ παρακιδίου χαμνοῦ. τὸ νοῦν πα-
ρμεφάτων.

Πρὸς δὲ τὸ ἐρόμενον ποδαπὴν γῆμν,

Non modò diuitias cæcas asserebat
verùm et illarū autorem, fortunam.

Quantum in bello posset ferrū, tan-
tum in rebus, eloquentem valere.

Quū vidisset aliquando iuuenem
luxuriosum, Ecce (inquit) quadrata
statua, habens syrma, ventrem, pu-
denda, barbam.

Homīnū fastu turgidorum aiebat
circuncidi oportere altitudinem, sen-
sumque relinquere.

Iuuenes asserebat oportere domi
quidē parētes, in itinerib⁹ autē obui-
os, in solitudine verò seipfos reuereri.

Amicos dicebat secundis in rebus
adesse aduocatos: in calamitatibus au-
tē sua sponte atq; inuocatos.

ΑΝΤΙΣΘΗΝΙΣ ΑΡ.

Pontico adolescenti quum se illi in
disciplinā dare velet, rogaretq; qua-
nā re sibi op⁹ esset, Libro (inquit) no-
uο, & stylo nouο, nouā que tabella, in
nerbis iocuse est ex ambiguo, quum χαμνοῦ sic
tanquam χαμνοῦ.

Rogātī cuiusmodi vxorem duceret,

Si (inquit) formosam, communem habiturus es: si deformem, poenam.

Quum audisset Platonē aliquando sibi maledicere, Regiū (inquit) est male audire quum bene feceris.

Quum aliquando Orphicis mysteriis initiaretur, diceretque sacerdos eiusmodi initiatos bonis plurimis apud inferos perfrui, Cur igitur (ait) ipse non moreris?

Probro ei dabatur aliquādo quod non esset ex duobus liberis genitus, Neque (inquit) ex duobus luctatoribus, & tamen luctator sum.

Interrogatus cur paucos haberet discipulos, Quod (inquit) argenteus illos virga eiicio.

Rogatus item cur in discipulos acriter inuheretur, Et medici (inquit) in languidos.

Quū vidisset aliquando fugientem mœchum, O (inquit) infelix, quātum periculi vno obolo vitare potuisti!

Præstare dicebat in coruos quā in assetatores incidere: illos quippe mortuos, istos, viuentes deuorare.

ἔφη, Ἀν ἡμῶν καλῶν, ἔξεις κοινὴν καὶ δὲ αἰσχρὰ ἔξεις κοινὴν.

Ἀκούσας περὶ τοῦ Πλάτωνος αὐτῶν κακῶς λέγει, Βασίλικὸς (ἔφη) καλῶς ποιῶντα, κακῶς ἀκούειν.

Μυυὺ μὲν ποτε περὶ Ὀρφικὰ, τὴν ἱερέας εἰπὼν τις ὅτι οἱ ἄλλοι μυυὺ μὲν πολλῶν ἀγαθῶν ὡς ἀδού μέγιστοι, Τί οὖν (ἔφη) οὐκ ὡποθνήσκεις;

Ὁ κείνός μὲν ποτε αἰς οὐκ εἶν ὡς δύο ἑλδοτέρων, Οὐδὲ γὰρ ὡς δύο (ἔφη) παλαστήκων, ἀλλὰ παλαστήκός εἰμι.

Ἐρωτώμενος δὲ πὸς ὀλίγους ἔχει μαθητάς, ἔφη, Ὅτι ἀρχοῦρά αὐτοῖς οὐκ ἄλλα ῥά βδω.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πὸς πικρῶς τῆς μαθητῶν ὀπιπλήθειαν, Καὶ οἱ ἰατροὶ (φίσι) τῆς κάμουσι.

Ἰδὼν ποτε μισθὸν φθίζοντα, ὦ δούλιχός, (εἶπε) πηλίκον κίνδυνον ὄσοκοδ δὲ φρυγῆν ἐξυμῶσο.

Κρεῖττον ἔλεγον εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας ἐμπέσπιν, οἱ μὲν γὰρ νεκροῖς, οἱ δὲ ζῶντας ἐλίπυσι.

Ερωτηθεῖς πὶ μακαριώτερον ἢ ἀνθρώπων, ἔφη, εὐπλοῦντα δόξασαίνε.

Γινώσκεις ποῖ τὸ εὖ αὐτὸν εὐποδουμένου ὡς εἴη τὰ ἰσομήματα δόξασαίνε; Ἔδει γὰρ (ἔφη) ὄν τῆ ψυχῆ αὐτὰ καὶ μὴ ἂ τῆς χρεῖταις γράφειν.

Ὡσαυτὸ ἰσὸ τὸ ἰοῦ τὴν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε ποῖς φθονεροῖς ἰσὸ τὸ ἰδίον ἦτοισ κατεδίδοται.

Τοῖς βυλομόροις ἀθανάποις ἔειπεν, ἔφη δὴν ζῆν ἀσθεῶς καὶ δικαίως.

Τότε ἔφη ταῖς πόλεις δόξασαίνε ὅτι μὴ δεινόνται ποῖς φαύλοις δόξασαίνε ἀπιδάμων διακρίνειν.

Ἐπιταυμόρος ποτε ἰσὸ πειρηθῆκε, ἔφη, Ἀγωνία μὴ π κακὸν εἶργασμαι.

Ομοιοῦντων ἀδελφῶν συμμείωσιν παρῆς ἔφη πύχους ἰχυροτέραι ἔειπεν.

Τοιαῦτα δὲ ἔφη διαποιεῖσθαι ἐφόβησθαι ἢ ναυαγῆσαι π συλλυμῆσθαι.

Ὀνειδίζομῆρος πεπε ὅτι πῶ πονηροῖς συλλυμῆσθαι. Καὶ οἱ ἄλλοι ἔειπεν μὴ ἦν ἀδύνατον εἶσθαι, ἀλλ' οὐ πύρεπουσιν.

Rogatus quidnam apud homines esset beatissimum, Felicem (inquit) mori.

Familiari quodam apud se deplorante quod perdidisset commentaria, Oportebat (inquit) ista animo potius quam chartis inscribere.

Sicuti rubigo ferrum, ita invidiam invidos consumere aiebat.

Eos qui cuperent immortales esse, oportere dicebat pie vivere ac iuste.

Ciuitates tunc interire aiebat quum bonos discernere nequeunt a malis.

Quum aliquando a malis laudaretur, Miserè (inquit) metuo ne forte mali quippiam fecerim.

Fratrum qui essent concordés conuictum omni muro dixit esse fortiorém.

Ea dicebat paranda viatica quæ cum naufragio simul enatarent.

Probro illi dabatur aliquando quod congregederetur malis: At medici (inquit) inter ægrotos versantur, neque tamen febricitant.

НАУКОВИЦА
PHILOSOPHY
IN
MILITARY

Absurdum esse dicebat triticum purgare lolio, bellumque inutuli militie, rem verò publicam inuidis nō exaurire.

Rogatus quidnam ex philosophia lucratus esset, Mecum (ait) colloqui posse.

Cuidam sibi in conuiuio dicenti, Cane tu: Mihi (inquit) tibi as infla.

Interrogatus quænam esset disciplina magis necessaria, Mala (inquit) dediscere.

Eos hortabatur qui maledictis incesserentur tolerare magis quam si quis lapidibus eos pereret.

Platonem in simulabat ut fastu tum gidium. Quum ergo fieret pompa, inspicens humentem frementemque equum, ad Platonem conuersus, Tu (inquit) iudicio meo præclarus fuisses equus.

Quum venisset aliquando ad Platonem mala valetudine affectum, & quum vas cernebat vbi Plato vomuerat, Bilem (inquit) video, factum verò non video.

Αποπον ἔφη τῷ ἰδῷ σίτου ἄρας ἐκλέξην, καὶ ἐν τῷ πελίσμῳ τὴν ἀρχήν· ὡ δὲ πελίσμῳ τὴν φθονεὶν ἐκ παραπίπτει.

Ερωτήθεις τί αὐτὰ πρὸς γέροντα ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ θύλασθαι ἐαυτὸν ὀμλεῖν.

Εἰπέντος αὐτὰ πρὸς ᾧ δὲ πόντι, Ἄσπον· Σὺ μὲν φησὶν αὐλοπόντι.

Ερωτήθεις τί φησὶ μαθημάτων ἀσχημῶτα πόντι, ἔφη, Τὸ κακὰ ἄπρμα εἶναι.

Παρεκκελεύετό τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μάλλον ἢ εἰ λίθοις πεβάλλοιτο.

Εσκόπηε Πλάτωνα ὡς πτωχόμενον πομπῆς οὐκ ἀνεμένους, ἵππον διασάμβρος φρουακτῶν, φησὶ πρὸς τὸν Πλάτωνα ὡς πτωχόμενον, Ἐδόκει μοι καὶ σὺ ἴσως αἰετὸν λαμαρυχίας.

Ἐλθὼν πρὸς Πλάτωνα νοσοῦντα, καὶ διασάμβρος λεκάνην εἰς ἣν ἐμεμῆκει, Χολίω ἰδὼν ὄρω ἐπὶ τῷ σταθμῷ, τύπον δὲ οὐκ ὄρω.

Συνεβούλευεν Αθηναίους πρὸς ὄνομα ἰπποκράτους ἡρώδου ἀπολογεῖσθαι ἡγεμονίαν, ἀλλὰ μὴ καὶ στρατηγίαν (φησὶ) γίνονται παρ' ὑμῶν μηδὲν μάστιγες, μόνον δὲ χροτομήναιτες.

Πρὸς τὸ εἰπόντα, Πολλοὶ σε ἐπινοοῦσι, Τί γὰρ (ἔφη) κακὸν πεποιήκας;

Ερωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ, τί ποιῶν, καλὸς καὶ κακὸς ἔστι το, ἔφη, Εἰ τὰ κακὰ ἄεχθας, ὅτι φλυκτὰ ὄβρι μάλιστα ὡρᾶ ἔχει δόπων.

Πρὸς τὸν ἐπινοοῦντα τρυφήν, Εχθρῶν παύσεις (ἔφη) τρυφῆς ἴσταν.

Πρὸς τὸ ὡραζήματα ἔχει αὐτὸ τῆς πλάσσης μείρακιον, Εἰπέ μοι (φησὶ) εἰ φωνὴ λαβοὶ ὁ χαλκός, ὅτι πνίαι σιωπῆς ἴσταν. πῶς εἰπόντος Ἐπι καλλεῖ, Οὐκ ἀσχημὴ ἔστι (ἔφη) γρηγορῶς ἀλύχου;

Ποικιλῶς νεανίσκου πολυωρῆσαν αὐτὸ ἐπιγελοῦν, εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῆς πειρήσαν, λαβὼν αὐτὸν καὶ θυλακὸν κενόν, ὡς ἀφίκοιτο πλοῖον ἡκέκασα, σαζάριμος ἀπ' ἡεῖ. τῆς δὲ ἀπύσεως τὸ εἰσφέρειν, Ο νεανίσκος (ἔφη)

Atheniensibus consulebat, asinos perinde ut equos deligerent [ad agriculturam.] Quod quum absurdū esse diceret, At (inquit) apud vos duces sunt qui nihil didicerunt, sed solum designati sunt.

Quum diceret ei quidā, Multi te laudant, Quid verò (ait) mali fecit?

Interrogatus à quodam quid faciendo bonus & honestus euaderet, Si malus (inquit) quæ habes, ab iis qui nouerunt didiceris esse fugienda.

Cuidam delicias laudanti, Inimicorum filii (ait) delicatè viuant.

Adolescenti qui se fictori suo conformabat, Dic (ait) si vocem ars acciperet quam in re gloriaretur? illo dicente, In pulchritudine, Nō igitur (inquit) erubescis qui cum inanimi gloriaris?

Pontico adolescenti pollicenti sibi eum curæ futurū, si nauis appulisset quæ falsamenta uehebat, sumpto eo & vase nouo, abiit ad eū quæ farinā vendebat, & impleto vase abibat. Illa pre tium petente, Hic (inquit) ado-

lescens dabit si balsamētorum ipsius
navis applicuerit.

DIOGENIS AP.

Quum Athenis esset, conuenit An-
tisthenem. eum ille quum repelleret,
(quippe ex constituto suo neminem
recipiebat) vicit perseverantia sua.
Illo siquidem aliquando intētate ba-
culum, subiecto capite, Cæde (inquit)
non enim ita durum baculum repe-
ries qui me abs te, quādiu aliquid di-
xeris, arcere possit.

Intuitus aliquando Platonem in
conuiuio magnifico gustantē oleas,
Quid (inquit) sapiens vir in Sicilia
huiusmodi mensarum gratia profe-
ctus, appositis modò non fruerist
Et ille, At hercle (inquit) Diogenes,
& illic oleis & reliquis eiusmodi vt
plurimum vesceretur. Et ille, Quid (in-
quit) Syracusas nauigare oportebat,
an tunc Attica oleas non ferebat?

Aliquādo caricas comedens obuia-
uit Platoni, dixitq; Licet tibi degusta-
re, qui quum acceptas edisset, Degustare

δωσῆ ἐκ τὸ πλοῖον αὐτῆ ἢ τῶν αἰ-
φικαται.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΑΓ.

Γενόμορος Ἀθηνῶν, Ἀντιθέει παρέ-
καλεῖ τὸ δὲ δῶλουδίδου, ὅσῃ τὸ μηδὲνα
προσιδεῖται, ἐκ τῆ ἰατρῆ τῆ προσιδεῖται, καί
ποτε πῶ βρακτεῖαν ἐπιαιτιναίδου αὐ-
τῆ, τὸ κεφαλὴν ὑποχρῶν, Πάνι (εἶπεν) ἔ-
χῃ φησὶς ἔτω σκληρὸν ξόλον ὡ μὲ ἀπειρ-
χεῖς, ἕως αἶ π φαίη λέγρον.

Πλάτων ὃν δέειπεν πολυτελεῖ κατανή-
σας ἀφ' αἰῶν ἑλαῶν, Τι (φησὶν) ὁ σοφὸς εἰς
Σικελίαν πλώσας φῶν τραπίων ποίτων
χρῶν, καὶ ὡρακείμων ἐκ ὡπλαύεις, καί
ὅς. Ἀλλὰ νῆ ἴς ἴς ἴς (φησὶ) Διόχρηεις, καὶ κί-
τὰ πολλὰ προσελάας καὶ τὰ πιαῦτα ἐγγύ-
μιον. ὁ δὲ, Τι οὖν ἔσῃ πλεῖν εἰς Συρακού-
σας ἢ τότε ἢ Ἀπικῆ ἐκ ἴφερειν ἑλάας;

Ἀποτεῖχάδας ὁ δὲ ἄπῆντετο Πλάτω
νῆ φησὶ π, Ἐξείσσι μεταχρῶν. τὸ δὲ λα-
βόντος ἔφαζόντος, ἔφη, Μεταχρῶν εἶπον,
Q9.iii.

οὐ κατὰ φαμίην.

Πατῶν αὐτῶ ποτε εἰρώματα, ἔφη, Πατῶν πῶν Πλάτωνος κενεαστιυδῶν. ὡς οἱ ὁ Πλάτων, Ὅσον ὡ Διόγγυες ἔτυφι δῖα φαί-
νει, δοκῶν μὴ πεποφῶσται. Οἱ δὲ φασί τῶν Διογῆνῶν εἰπεῖν, Πατῶ τῶν Πλάτωνος πύ-
φον ἢ δὲ φαίαι, Εἰτέρω γε τύφω, Διόγγυες.

Διογῆνης οἶνον ποτὴ ἤπιε Πλάτωνα, ποτὴ δὲ καὶ ἰσάδας. ὁ δὲ κερῶμιον ὄλον ἐπιμψαῖ
αὐτῶ. καὶ ὁς, Σὺ (φισὶν) ἐὰν ἐρωτηθῆς,
Δύο καὶ δύο πῶσα ὄειν, Εἴκοσι δόποκρῆ ἢ ἔ-
τως οὐ πὲ ὡς τὰ αἰπούμενα δίδως, οὐ πὲ
ὡς τὰ ἐρωτώμενα δόποκρῆν. ἔσκωψε δὲ
ὡς ἀπραντολόγον.

Ερωτηθεὶς ποδὲ τῆς Ἐλιάδος ἰδοὺ ἀγα-
θοὺς ἀνδρας, Ἀνδρας μὲν (εἶπε) οὐδαμῶν
παῖδας δὲ ἐν Λακιδαιμόνι.

Σπουδαμολογιδίμῳ ποτὴ ὡς οὐδεὶς ὡς ἔ-
ἦει, ἐπὶ αλεπερεπίσειν. ἀθροιστικῶν δὲ
ὠνείδισιν ὡς ἔπι πικφιλιάφαις ἀφικου-
μερῶν ἀπουδαίως, ἔπι ὃ τὰ ἀπουδαῖα βεβ-
δωνότων ἐπιγάρως.

dixi, non deorare.

Calcans ipsius aliquando culcitra
dixit, Calco Platonis inane studium,
ad quē Plato, Quanto (inquit) ὁ Dio-
genes, factu tumes, dum superbiam
te calcare putas? Alii Diogenē hoc di-
xisse ferūt, Calco Platonis fastū: illūq;
respondisse, At fastu alio, Diogenes.

Vinum aliquando postularat ab
eo Diogenes atque caricas: at ille la-
genam integram misit. ad quem Dio-
genes inquit, Si quidem rogatus fue-
ris, Duo & duo quot sunt, respondes
Viginti: ita neque secundum ea quae
posceris das, neque ad quae rogaris
respondes. Risit videlicet vt immo-
dicē loquacem.

Interrogat⁹ vbinā in Graecia viros
vidisset bonos, Viros quidē (ait) nul-
quam, sed Lacedaemone pueros vidi.

Quum seriō quandoque loquere-
tur, nemoque intenderet, ineptam
cantiōnē incepit. vbi plurimi concur-
risset, exprobrauit q; ad inepta studio
se accurrerēt, ad ea verō quae grauiā
essent & vtilia, negligēter cōuenirēt.

Qq. iiii.

Grammaticos admirabatur quòd quū Vlyſſis mala requirerēt, ſua igno-
rarent. Muſicos iridem quòd quum
lyræ chordas congruè aptarent, ani-
mi mores inconcinnos haberent.

Sed & mathematicos [admiraba-
tur] quòd ſolē & lunā & ſidera intuē-
tes, quæ ante pedes eſſent negligē-
rent: Oratores item, quòd ſtuderent
juſta dicere, non autem & facere: Au-
ros quoque quòd pecuniam vitupe-
rarent, quam ſummè diligerent.

Reprehēdebat & eos qui iuſtos qui-
dem, quòd pecunias contemnerent,
laudabāt: pecunioſos verò imitaban-
tur.

Stomachabatur eis qui pro bona
valetudine ſacra facerent, inter ſacri-
ficia contra ſanitatē cenarent.

Servos mirari ſe [dicebat] qui quū
edaces dominos cernerent, nihil di-
riperent ciborum.

Laudabat eos qui vxores ducturi
fuiffent, & non ducerent. & qui nau-
gatuti, non nauigarent: qui que accel-
ſuri ad remp. minimè accederent:

Τοὺς γραμματικούς ἐθαύμαζε πάλιν ὁ
Ὀδυσσεύς κατὰ ἀναζήτησίν τινος, ἃ δὲ ἰδίᾳ
ἀγροῦνται καὶ μουσικαί, τὰς δὲ ἐν τῇ
λύρα χορδαί, ἁρμόσιν καὶ ἀάρμοσιν ἃ ἔχον
τῆς ψυχῆς τὰ ἴση.

Τοὺς μαθηματικούς [ἐθαύμαζε] ἄπο βλάβης
μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δὲ ἐν
ποσὶ φασμάτα παρορᾶν. Τοὺς ῥήτορας
τὰ δίκαια μὲν ἐπαυδαίναι λέγειν, πρᾶξι-
πὴν δὲ οὐδαμῶς. Τοὺς φιλαργύρους ψέγειν
μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾶν δέ.

Κατείνωσκε δὲ καὶ ἧδὲ ἐπινοῶντων
μὲν τοὺς δικαίους ὅτι χρημάτων ἐπάνω
εἶναι, ζηλοῦντων δὲ τοὺς πολυχρηματίας.

Ἐκίνει δὲ αὐτὸν καὶ τὸ θύειν μὲν τοὺς τοῖς
ὑπέρβειας, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θυσίᾳ καὶ τῆς
ὑπέρβειας δεῖπναι.

Αγαθὰ δὲ καὶ ἧδὲ δοῦλον [ἐλεγον] οἱ
λαβέσθαι φασίοντες ὄραντες τοὺς δεσπότης
μηδὲν ἀρπάσσειν ἧδὲ ἐδουλοῦναι.

Ἐπὶ τῶν μέλλοντας γαμῆν, καὶ μὴ γαμῆν
καὶ τοὺς μέλλοντας πλεῖν, καὶ μὴ καταπλεῖν. Ἰὸς
μέλλοντας πολιτθεῖν, καὶ μὴ πολιτθεῖσθαι.

καὶ πῶς παῖδες ἐφείν[ι] μέλλοντας, ἢ μὴ παῖ-
 δὲ ἐφείν[ι] ἔτι πῶς ἀδρασκυδαζόμενοι συμ-
 βιωῶ πῶς δυνάστας, καὶ μὴ ἀεσιόνη-
 τας.

Ελεγε ὃ ἔδ' ἐν ταῖς χίρῃσιν ὅτι πῶς φί-
 λους ἐκτένειν μὴ συγκαταμμίσις ὅτις δα-
 κύλοις.

Ἄλλως καὶ παλούριμος ἠρωτήθη τί οἶδε
 ποιεῖν, ἀπεκρίναι αὖ, Ἀνδρῶν δόξον. ἔτι ὡς
 ἔτι κέρκω, Κέρκωσι (ἔφη) εἶπες ἐδύλοι διαπύ-
 τω αὐτῶν φείσασθαι. Καλοῦσι καὶ ἡζέσθαι,
 οὐδέτις ἔφη εἰσφέρειν, καὶ γὰρ πῶς ἐχθρῶ ὅ-
 πως αὐτῶν κείνῳ, πῶς ἀσκήσασθαι.

Θαυμάζειν ἔφη, εἰ χίρῃσιν μὲν καὶ χίρῃσιν
 δα ἀνοήτοι οὐκοῦν ἄνθρωποι, αἱ βρωπιεῖται μόν-
 ον ἢ τῆ ὄψι δρῶσθαι.

Ελεγε τῷ Ξενιάδῃ τῷ φεισάμεναι αὐτῶν,
 δὲ ἐν πῆχυντα αὐτῶν, εἰ καὶ δούλος εἶναι. ἔτι γὰρ
 ἰάτρως ἢ κυβερνήτης, εἰ δούλος εἶναι, πειοῦται
 αὐτῶν.

Γνωθαιόμενον τῷ Ξενιάδῃ πῶς αὐτῶν
 γὰρ μιν, ἔφη, Ἐπι ὡς ὅσα πῶν. πῶ δὲ ἐ-
 ρομῆσιν ὅσα πῶν, Ὅπ μετ' ὄλιγον (ἔφη)
 μέλλει τὰ κάτω αἰσθῆσθαι. Τού-

qui pueros alturi essent, se continerent:& qui se componerent ad conuiuendum regibus, neque tamē accederent.

Dicebat manus ad amicos nō complicatis digitis extendi oportere.

Captus ac venditus quum rogaretur quid sciret agere, respondit scire se vix imperare, atque ad præconē, Prædica (inquit) quisnam dominum sibi emere vult. Sedere prohibitus, Nihil (inquit) refert, nā & pisces quomodo libet iaceant, emi.

Mirari dicebat, quum ollam quidē ac operculū adhibitā diligētia emtamus, solo in homine emendo, aspectu contenti fumus.

Dicebat Xeniadæ emptori suo ipsum illi, quanuis esset seruus, obtinere oportere: nam & medicus & gubernator, vt sit seruus, vtique ipsi paretur.

Percontante Xeniadē quomodo se sepeliri mallet, In faciē, inquit. Illo causam interrogante, Quoniam (ait) post paulū in inferiora cōuertēda sunt,

Dixit autem hoc, quia Macedones iam obtinerent, atque ex humilibus sublimes fierent.

Quum eum quidam in domum magnifico instructam apparatus induxisset, & sperere vetaret, posteaquam excreauit, in illius faciem sputa coniecit, deteriorem locum ubi spereret se non inuenisse dicens.

Quum clamasset aliquando, Heus homines, conuenissentque plurimi, baculo illos abigebat, dicens, Homines, non purgamenta, vocaui.

Alexātrū dixisse ferunt, quod, nisi Al. xāder esset, Diogenē se esse, vellet.

Αναπήρους vocabat non surdos, aut cecos sed qui πῖσταν non haberet (i. peram)

Dicebat se canem esse laudatorum: verum laudantem neminem secum ad venandum exire auidere.

Dicente quodam viros se in Pythia vincere, Viros ego quidem, (inquit) tu verò manερπια.

Quū diceretur ipsi, Senex es, iam qui iestas labore: Quid enim (ait) si in se adio currerem, ad finem oporteret

πὸ δὲ βῆθ' ὅτι κρατεῖν ἤδη τοῖς Μακεδόνας, ἢ οὐκ ταπεινῶν ὑψηλοῦ γίγνεται.

Εἰσαγαρόντες πρὸς αὐτὸν εἰς οἶκον πολυπλή, καὶ κωλύοντες τὸν σπῆμα, ἐπειδὴ ἐχθροῦ εἰς τὸ ὄντι αὐτὸ ἐπίσυν, εἰπὼν χείρονα τόπον μὴ δουρκίαι.

Φωνήσας πρὸς τὸν ἀνθρώπον, σιωπευδῶντων καὶ κατὰ τὴν βακτιλέα, εἰπὼν, Ἀνθρώποις οὐκ ἀλέσα, ἢ καθάρματα.

Φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἰπῆν, ὡς εἰ τὸν Ἀλέξανδρος μὴ γιγόνει, ἐτελέσει αὐτὸν Διογῆνης γῆμεσαι.

Αναπήρους ἐλεῖν, οὐ τοῖς κωφοῖς καὶ τυφλοῖς, ἀλλὰ τοῖς μὴ ἔχοντασ πῆραν.

Ελεῖν ἐαυτὸν κύνα εἶναι τῶν ἐπιαιουμένων, ἀλλὰ μηδὲνα τομαῶν τῶν ἐπιαιουμένων σιωεξίαι, ὅτι τὸ πῆραν.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Πύθια νικῶ ἀσδρας, Εὐὼ μὲν οὖν (εἶπτι) σὺ δὲ ἀσδράπιδας.

Πρὸς τοῖς εἰπόντασ, Γέραν εἰ, καὶ λοιπὸν αἶες, Τί τ' ἔφη καὶ δολιχὸν ἔφραμην, ὡς

τῶ πέλει ἔδει με αἰεταί, καὶ μὴ μάλα
ὀπιπύνας;

Κληΐδης ὅτι δειπρον, οὐκ ἔφη παρέσταται.
μὴ δὲ γὰρ φράσω αὐτὰ χρεῖν ἐγκαίαια.

Κατέλασέ ποτε Δημοθένης τὸν ῥήτορα
ὃν πανδοκεία φριστῶνται ἔσθ' ἰσχυροῦσθαι;
Τοσοῦτοι (ἔφη) ἰάλλον ἔστιν ὃν ὠπανδοκεία.

Ξένου δὲ ποτε θασαδαίη Σελόττων Δι-
μοθένην, τὸν μέσον δάκτυλον ἐκτείνειαι.
Οὕτως ὑμῖν (ἔφη) ὅτιν ὁ Ἀθηναίων Δημα-
γωγός.

Μιμῶσαι ἔλεγε τοῖς χοροῖσι δασκάλους.
Ἐ γὰρ οἰκίους ἰσχυρὸν ἐνδιδόνας, ἔπειτα
ἔπειτα λοιποῖς ἀλλὰ τῆ περὶ ἰσχυροῦσθαι.

Τὰ πολλοὶ ἀξία τῶ μινδῆτος ἔλεγε πε-
ποσθεκεταί, ἔμπαντιν. ἀνδραγαθία τα γυναι-
κῶν ἰσχυροῦσθαι γυνίκα δὲ ἀλλο-
φίτων, δὴ ὡς χαλκῶν.

Τῶ φρασμένω αὐτὸν Ξενιάδῃ φησὶν, ἄ-
ρα ὅπως τῶ περὶ τῶ ὡμίον ποιήσης. τῶ δὲ
εἰπόντος.

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσθαι παρὰ.

εἰ δὲ τὰ ὡν ἔφρασε νοσῶν, ἐν αὐτῶ ἐπι-
θου, ἀλλ' εἶπες αὐτῶς,

cursum remittere, & non magis intē-
dere?

Vocatus ad coenam affuturum se
negavit: neque enim sibi priorē die
gratiam habitam.

Offendit aliquando Demosthenem
orotorem in diuerfio prandentem.
Illo autem cedente, Tanto (inquit)
magis in diuerfio futurus es.

Peregrinis aliquando Demosthe-
nem videre cupientibus, medium in-
tendens digitum, Hic (ait) vobis est
ille Atheniensium orator.

Imitari se dicebat chori magistros.
Illos enim tonum excedere, vt reli-
qui congruum tonum arri perent.

Quae sunt pretiosissima, ea mini-
mo venire, & contrā: Nam statuan-
tribus millibus emi, farinae verò choe-
nicem duobustereis.

Xenιάδῃ qui ipsum emerat dixit, Vi-
de vt quod praecipitur facias, dicente
illo,

Sursum factorū fluminū fluūt fontes;
At si medicum (ait) xger emisses, nā
illi obtemperares, sed diceres,

Sursum sacrorū fluminū flūit fontes
 Volebat quispiā apud eum philoso-
 phari, cui ille saperdam dedit, ac sequi
 se iussit. Ut autē ille præ verecundia
 abiecto quod ferebat, abcessit, post ali-
 quantum occurrens illi, ridens ait,
 Tuam & meam amicitiam saperda
 dissoluit.

Intuitus aliquando puerum cōcaua
 bibentem manu, cotylam pera pro-
 ductam abiicit, dicens, Puer me vili-
 tate superavit. Projecit similiter ca-
 tinum, quum vidisset puerum vascu-
 lo fracto, concauo pane lenticulam
 suscipientem.

Ratiocinabatur autē in hunc mo-
 dum, Omnia deorum sunt: dii au-
 tem amici sapientes sunt. Sunt autem
 amicorum cūcta communia: omnia
 igitur sapientum sunt.

Inspexerat mulierē inhonestiūs diis
 procidētem. Eius superstitionem au-
 ferre volens, accipit, dicens, Non ve-
 reris mulier ne fortē stante post ter-
 gū Deo, (cūcta enim plena ipso sunt)
 inhoneste te habeas?

Αὐτοποταμῶν χειρῶσι παραί;

Ἡλέϊ τις παρ' αὐτῆ φιλοσοφῆν· ὁ δέ
 αὖ παρ' αὐτῆ δούς ἐποήεν ἀκοουθῆν. ὡς
 δ' ἔπε' αἰδοῖς ρίνας ἀπὸ λῆ, ἡ γ' ἄρ' ἰόνον
 ἴστωσι πῶσις αὐτῆ, καὶ γὰρ ἄσας, λέγει, Τίλω
 σὴν καὶ ἐμὴν φιλίαν σαπέρδης δειλυσε.

Θεσσαυδρὸς πτε παιδίον τῆς χροῖ πῆ-
 τον, ἄερριψῆ τ' ἴπρας τίω κοτύλω, εἰπὼν,
 Παιδίον ἀνετίκεν βίτλιεα. Ἐξέβαλε δ'
 καὶ τὸ βυβλίον, ὁμοίως παιδίον θασά-
 ρηος, ἐπειδὴ κατῆξε τὸ σκεῦος, τῷ κοίλω
 ἄρτε τὸ ψαμίον τίω φακλῷ ἴστωσε χέ-
 μρον.

Συμελογίζετο δὲ καὶ οὕτως· Τῶν θεῶν
 ὅτι πάντα φίλοι δὲ οἱ σοφοὶ πῶς θεοῖς·
 κοινὰ δὲ τὰ τ' φίλων· πάντα ἄρα ὅτι τῶν
 σοφῶν.

Θεσσαυδρὸς πτε γυνῆνα ἀχρημονέτε-
 ρον πῶς θεοῖς προσπίθουσαι, Βουλόμδρος
 αὐτῆς ἀφελείν τίω δεισδαμονίας εἶπεν,
 Οὐκ ἄλαδῆ ὡ γυνῆ, μή πτε θεῶν ὅτι θεῶν
 ἐτῶς (πάντα γὰρ ὅτιν αὐτῆ πλήρη) ἀ-
 χρημονίους;

Τῶν Ἀσκληπιῶν ἀέθηκε πλῆκται, ἢ
πῶς ἐπὶ τόμα πίπτοντας ἐπιβέβησαν σω-
πειθεῖν.

Εἰώθη δὲ λέγειν καὶ βασιλικὰς ἄρας
αὐτῶν συνωπικεῖσαι (ἔ) χρυσῷ ἄπολις, ἀν-
κος, παρίδος ἐστὴν μύθος, πτωχὸς, πλανητικὸς
βίον ἔχων πύρρημέραν.

Ἐφασκε δὲ αὐτὴν ἐξαιτύχη μὲν γάρ τις,
νόμος δὲ φύσιν, πάθος δὲ λόγον.

Ἐν ᾧ Κρατεῖω ἠλιουμένω αὐτῷ Ἀλιζα
δρος ἐπιστάς φησιν, Διττόν με ὁ θελεῖς, καὶ
ὁ εἶ, Ἀποσκότισόν μου, φησὶ.

Μακρὰ πνος ἀναγιγώσκοντες, καὶ
πρὸς τὴν τέλει τῶ βιβλίου ἀρχαίον, καὶ
δείξαντες, Θαρρήντε (ἔφη) αἰθερῶν, γὰρ
ὄρω.

Πρὸς τὸν συλλογισμὸν, οἱ περὶ κίερα τὰ ἔχει
ἀνάλωτος τῶ μετώπυ, ἔφασ μὲν (ἔφη) οὐχ
ὄρω. Ομοίως καὶ πρὸς τὸ εἰπόντα ὅτι κιν-
σις ἐκ ἐστίν, αἰάσας πᾶσαι πᾶσι.

Πρὸς τὸν λέγοντα πρὸς τὸν ματῶραν,
Ποταῖος (ἔφη) πάρεῖ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ
Γουόχου μορφήν, ὅπως ἀφαιρέσει
ὅτι πῶ οἰκίαν, Μηδὲν εἰσὶτω καὶ

Asclepio percussorē factū, q̄ pro
cūbētes in faciem accurrēs cōtereret.

Solebat autē dicere imprecationes
tragicas sibi occurrisse. esse enim si-
ne domo sine civitate, priuatū patria,
mendicū, palatē, vitā in dies habētē.

Aiebat se obicere fortuna: quidē cō-
fidentia, naturam legi, perturbationi
rationem.

Ad solē sedenti in Craneo, ipsi assi-
stens Alexander, ait, Pete à me quod
vis. at ille inquit, Noli mihi umbram
facere.

Legerat quidam diutissimē: quūm-
que ad finē libri nihil vltra scriptum
esse ostenderet, Bono (inquit) esse ani-
mo viri: terram intueor.

Ratiocinanti cuidā, & concludenti
illū habere cornua, manu frontem
palpans, Equidē (inquit) illa nō video.
Itidem & dicente ipsi quodā nō esse
motum, exurgens ambulabat.

Ad cū qui de cælestibus disflerebat,
Quādo (inquit) de cælo venisti?

Spadone quodā scelerato omui
suae inscribente, Nihil ingrediatur

malī, Dominus (ait) domus quoniam ingrediatur?

Vnguento inūgens pedes, dixit à capite quidem in aerem ascēdere vnguentum, sed à pedibus in olfactum.

Rogantibus Atheniēsisibus vt initiaretur, atque adcentibus quòd apud inferos hi qui initiati sunt, præsidēt, Perridiculum est (inquit) si quidem Ageiilaus & Epaminondas in cæno degent, viles autem quique initiati sunt in beatorum insulis erunt.

Muribus ad ipsius mensam subreptibus, Ecce (inquit) & Diogenes parafitos nutrit.

Platone canem ipsum appellante, sanè: (inquit) nam equidem adventores remeavi.

E balneis exiens percontanti an multi homines lauarent, negavit. At roganti nū turba multa, confessus est.

Platone item diffiniente, Homo est animal bipes sine pennis, quum placeret ista eius diffinitio, nudatum pennis ac pluma gallum gallinaceum in eius iniecit scholam, dicens, --

Ο αὐτὸ κύνος (ἔφη) τῆς οἰκίας ποδ εἰσέλθοι.

Τῷ μύρω πρὸς πῖδας ἀλειψάμενος, ἔφη δὴ μὴ τῆς κεφαλῆς εἰς τὴν αἴερα ἀπιέναι το μύρον, ἀπο δὲ τῶ ποδῶν εἰς τὴν ἔσφρησιν.

Ἀξίνονται Ἀθηναίων μηθίμαι αὐτῶν, καὶ λευγῶν ὡς ἐν ἄδου περιδρέαι οἱ μεμνημένοι το γαῖοισι. Γελῶν (ἔφη) εἰ Ἀγκιστῆρος ἰδὴ καὶ Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ βορβωρῶ δὲ ζῶσιν, ἀπελῆς δὲ πνις μεμνημένοι, ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται.

Πρὸς τοὺς ἐρπίστιας ὅτι ἔτραπέζαν μῶς, Ἰδοὺ (φησὶ) καὶ Διογῆνης ὡρασι τοὺς σρέφει.

Πλάτωνος εἰπόντος αὐτῶν κύνια, Ναί, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ἐπανήλθον ὅτι τοὺς πεωρακότας.

Ἐκ τῶ βαλανείου ἔξια ἐν τῷ μὴ ποδομένω εἰ πολλοὶ ἀνθρώποι λαύματα, ἠρνήσατο τῷ δὲ εἰ πολλὸς ὄχλος, ὡμολόγησεν.

Πλάτωνος ὀλεσα ἰδὴ, ἀνθρώπος ἐβίβων δὲ πτω, ἀπέρην, καὶ ἀδοκιμαῶντες, πλάσ αἰε κ' ἄνθρα εἰσήνεκεν εἰς τὸ γολῶ αὐτῷ, καὶ φη-

σιν, Οὐτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ἀνδραγωγός.
 γεν τῶ ἄρῳ φερατέῃ τὸ πλατυώνυχον.

Πρὸς τὸν πυθόμερον πῶς ὤρεθ' εἰσάρι-
 σᾶν, Εἰ μὲν πλούσιος, (εἶπεν) ὅταν γῆρ' ἢ
 δὲ πένης, ὅταν ἔχη.

Ἐν Μεγαροῦσιν ἰδὼν τὰ μὲν περὶ ἀπ
 πῆς δέμασιν ἔσκετα σόφρα, πῆς δὲ πᾶδας
 αὐτῶν γυμνοῖς, εἶπεν. Λυσιτελέστερόν ἐστι Μι-
 χαρέως ἔτι κριὸν ἢ γόν.

Πρὸς τὸν ἐπιπέσαντα αὐτῷ πῶς δοκῶν,
 εἶτα εἰπόντα, Φύλαξαι Πάλιπτόρ με (εἶπεν)
 πάμην μέλλεις

Ἐλεγε τοῖς μὲν διμαχοχοῖς ὄχλου ἡμέ-
 κόνους· τοῖς δὲ σεφαίοις, δόξης ὕψαι δὴ κατα-
 λύχον μὲν ἢ μέραν ἄψας. Αὐτῶπι
 (φροσ) ζήτω.

Εἰσηκεῖ ποτὲ κατακρουῖν τοῖς ἄλλοις
 πελεσῶτων ἐλευόντων, παρῶν Πλάτων
 εἶπεν, Εἰ βούλεσθαι αὐτὸν ἐλεῆσαι, ἀπὸ πῆ
 ἐδεικνύμενος φιλοδοξίαν αὐτῷ.

Ἐνταῦθα πρὸς αὐτῷ κόνδυλον πῶς, Ηε-
 κλεις (εἶπεν) ἴδόν με χεῖμα ἐλαῖσθαι, πῶς
 περικεφαλαίας ἀειπατῆρι.

Hic Platonis homo est. unde adiectū
 est definitioni, Latis vnguibus.

Interroganti quānam hora prande-
 re oportet, Si dives (inquit) est, quan-
 do vult: si pauper, quum potest.

Apud Megarenses intuit' oves pel-
 libustectas, illorum autē filios nudos,
 (ait) Praxat Megarensis arietē esse
 quān solum.

Ad eū qui ipsum trabe cōcufferat,
 ac postea dicebat, Cauc. Num (inquit)
 iterum me ferire vis?

Aiebat oratores quidem mi-
 nistros plebis: coronas autem, gloriae
 bullas.

Lucernam interdium accēdens, Ho-
 minem (aiebat) quero.

Stabat aliquando manantibus per-
 fufus vndis. his verò qui circumsta-
 bant illum miserantibus, Plato (nam
 is aderat) Si vultis (inquit) illum mise-
 rari, abite. gloriae illius cupiditatem
 significans.

Colaphū à quopiam accipiēs, Her-
 cle (ait) nesciebam me galea armato
 capite ambulare.

Quum, Midias ipsum colaphis caderet, ac diceret, Tria millia tibi in mensa apposita sunt, postridie sumpto pugilum castu casoque eo, dixit, Tria millia tibi in mensa sunt posita.

Lysia pharmacopola sciscitante an deos esse crederet, Quomodo (inquit) non credo qui te diis inimicū puto?

Quendam intuitus se vndis spargentem ait, O infelix, an ignoras quoniam ut in grammatica erratis asperus non ablolueris, ita nec vitæ criminibus euades liber?

Culpabat maximè si qui fortunam causarentur, dicens homines quæ tibi bona viderentur, non quæ te vera bona essent postulare.

Eis verò qui terrentur ad somnia, dicebat, Ea quidè quæ vigilantes agitis non moramini, quæ verò dormientes imaginamini, ea curiose disquiritis.

In Olympia pronūntiante pracone, Diocippus viros vicit, Hic (ait)

Μειδίου κοιδυλίωσιν τὸς αὐτὸν καὶ εἰπόν-
τες, Τελούλιαί σοι κίνται ὅπι τῆ τραπίῃ,
τῆ δὲ πικτικῶς λαβῶν ἡμῶς τὰς κα-
ταλόους αὐτὸν, ἔφη, Τελούλιαί σοι κίνται
ὅπι τῆ τραπίῃ.

Λύσιου τῷ φαρμακοπόλου πυθιδύρου εἰ-
δικῶς νομίζουσι δὲ (εἶπεν) οὐ νομίζω, ὁ-
που καὶ οἱ τοῖς ἐχθρὸν ἵστα λαμβάνω;

Ἰδὼν πῖνα φεγγερανόμορον, ἐπέπιν, ὦ
κακοδαίμων, οὐκ ὅπιστά σοι ὅ π ὦ, ὅτι ὅτι ὅ
χρηματικῆ ἀμφοτεριμάτων φεγγερανόμο-
ρος οὐκ αἰ ἀπαμαρτίας, οὕτως οὐδὲ ὅτι ὅ
τῷ βίαις.

Ἐγκάλει τὴν ἀνθρώπις φεῖ τῆς τύχης,
αἰπίδασι λίγων αὐτῶν ἀγαθὰ τὰ αὐτοῖς
δοκοῦντα καὶ οὐ τὰ κατὰ ἀλήθειαν.

Πρὸς ὃ τὴν φεῖ τὰ ὀνειράτων ἐπισημοῖς
ἔλεγον, ὡς ἑστὶ ὦν μὴ σφάθισιν, ὕπαρ ἐκ
ἐπιτρέφονται ἑστὶ ὦν δὲ καθύδοις φαι-
παισι αὐτῶν, πολυπραγμοῦσιν.

Ὀλυμπίασι δὲ κήρυκος αἰετοῖς, Νικᾶ
Διώξικτος ἀδρας, Οὕτως μὲ δὲ ἀδρα-

ποδα [ἴφθ], αἰθρας δὲ ἐγώ.

Μετὰ Χαυρώνεσαν συνηφθίερα πύξην
 πρὸς Φίλιππον καὶ ἐρωτηθίς τίς ἐν, κα-
 τίσκοπος (ἔφθ) τῆς σῆς ἀπηνίτας, ὅθι σου
 μαδῆς αφοίθι.

Ἀλεξάνδρου ποτὶ πύματις ὄπισθον
 πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Ἀδύμειας ἔθ' πύξιν
 Ἀθλία, παρών ἐφθ, Ἀθλίας παρ' ἀθλίου εἰ
 ἀθλίου, πρὸς ἀθλίου.

Περδίκκω ἀπιλήσωντος εἰ μὴ ἔλθοι πρὸς
 αὐτὸν, ἀποκτείνεῖν, ἐφθ, Οὐδὲν μέγα καὶ γὰρ
 καὶ θαρσος καὶ φαλαγγιον πῦτ' αἰ πρὸς
 ζοιεν.

Ἐθὼα πολλάκις λέγουν τὴν φθ' ἀπηνίτων
 βίον ῥάδιον ἵσθ' φθ' ἡδὲν δέδραται, ἀπ-
 κερύφθαι δὲ αὐτὸν ζῆτουῦτων μελίπκτα
 καὶ μύρα καὶ τὰ πρὸς ἀπηνίτα.

Πρὸς τὸν ἵσθ' οἰκίαν ἵσθ' οὐδὲν ἴσθ' οὐ
 πω (εἴπ) μακάριος εἰ αἰ μὴ σε καὶ ἀπ-
 μύξην πῦτ' δὲ ἔσθαι πηρωθέντι σοι πύ-
 χίεας.

Θεσσαλιώδης τὸς ἱερομημοτας ἦ λαμῶν

mancipia, sed ego viros.

Post Charonēsem pugna deprehē-
 sus quū adductus esset ad Philippū,
 ab eoque quis esset interrogatus, Ex-
 plorator (inquit) insatiabilis audita-
 tis tuæ. Ex quo admirationi habitus,
 liber dimissus est.

Miserat aliquando Alexander epi-
 stolam Athenas ad Antipatrum per
 Athliam quēdam. quum adesset Dio-
 genes, Athlias (inquit) per Athlium
 ad Athlium.

Perdicca committate nisi ad se ve-
 niret, illud se occisurū, Nihil (inquit)
 magni [facies.] nam & cantharus &
 phalangium id facerent.

Clamabat autem sapius hominū
 vitam facile à diis dari, verūm occul-
 tari illam, quærentibus mulsūm, vn-
 guenta, & his similia.

Ei qui à famulo calciabatur, Non-
 dum (ait) beatus es, nisi te etiam ab-
 tergat: hoc autem erit si mancus fue-
 ris.

Quum vidisset magistratus qui
 ἱερομημοτας dicebantur, quen-

dam ex avario phialā furatum adducentes, Magni (inquit) fures paruum ducunt.

Intuens aliquando adolescentem lapides in crucem iacentem, Eugē (inquit) scopo poteris.

Circumstantibus se adolescentibus atque dicētibus, Cauebimus ne mordeas nos, Bono (inquit) estote animo filioli, canis betis non vescitur.

Glorianti cuidam quod leonis pelle tegetetur, Desine (inquit) virtutis framenta pudefacere.

Beatus dicebatur Callisthenes, quod magnificis ab Alexandro apparatusibus exciperetur. At ille, Infelix (inquit) est quod prandeat ac coenet qui Alexandro videtur.

Quum pecuniis egeret, eas se ab amicis repetere, non petere, dicebat.

Composito adolescenti quippiam rogati nō prius se affirmavit responsurū quā si sciret virne esset ā mulier.

Adolescenti qui cottabo ludebat in balneo, Quante (inquit) melius, tā to deterius.

πνὰ φιάλῃν ὑψηροῦδρον ἄγονταί τῃ, Οἱ μεγάλοι κλέπται τὸν μικρὸν ἄγισσι.

Θεασάμενός ποτε μαιρακίον λίθους βάλλον ὅτι στυρόν, Εὐγὴ (εἶπε) τῷ ζῆν γὰρ τὸ σκοποῦ.

Πρὸς τὰ πᾶσι πάντα μαιρακία, ἔειπὸν τα, βλέπομαι μὴ δάκῃς ἡμαῖς, Θαρρήτε (εἶπῃ) παρ' ἡσυχίῳν τῷ τῆλια οὐκ ἐδίδε.

Πρὸς τὸν ὅτι τῆ λεοττῆ Στυροῦδρον, Πάσασα (εἶπῃ) τὰ τῆς ἀρετῆς σφάματα καταμαύων.

Πρὸς τὸν μακαροῦδρον Καλλιθέην, καὶ λέγοντα ὡς πλυπλῶν ὄψεσθαι Ἀλεξάνδρῳ μετῆξι, Κακοδαίμων μὴ οὐδ' ὄσιν (εἶπῃ) ὅς καὶ ἀριστῶ καὶ δεῖπνεί ὄσιν Ἀλεξάνδρῳ δόξῃ.

Χρημάτων δόλομος ἀπατητῆν ἔλεγε τοῖς φίλοις, οὐκ αἰτῆν.

Πρὸς τὸ κεκοσμημέτον μαιρακίον, πυδομένον πῆσῃ, οὐ ὡστρον λέξεν αὐτῷ εἰ μὴ ἀναστυράμενος δεῖξενε πότερον ζωὴ ὄσιν ἢ αἶψα.

Πρὸς τὸ ποταμὸν ζῶν ἐν τῷ βαλανίῳ μετῆξι, ὄσιν βέλπον τοσοῦτω χείρον.

Εν δειπνω προσερίπτοι αὐτῶν πρὸς
ὁσάετα ὡς κύνι κ', ὅς ἀπαλαττόμορος, πρὸς
ὀρμησεν αὐτοῖς ὡς κύων.

Τοῖς ῥήπερος κ' πάντας ἐνδοξολογίαντας
σεισασθράτους ἀπικαλῶ αἰτ' ἔσεισάθης.

Τὸν πλούσιον ἀμαθῆ, πρὸς ἀπὸν ἐπὶ
χρυσόμαλλον.

Θεασάμενος ἐπὶ ἀσπίδι οἰκία ἐπληχάμ
μύρον, Πρῶσιμος, Ἡδεν (εἶπεν) ὅπ' ἔπο κρη
παλῶσα, ραδίως ἔξεμέσας τ' κελθῶναι.

Πρὸς τὸ καταμύρον μείρακιον πρὸς
πρὸς τ' ἐνοχλῶντων, Παῦσαι γέ (εἶπε) κ' σὺ πρὸς
δείγματα τῶ παρηπῶντος ἀειφείραν.

Πρὸς τὸ ῥυπαρὸν βαλαεῖον, Οἱ ἀπὸ
(εἶπεν) λουθῶμοροι πρὸς λουθῶνται.

Παχῆος κιθαρῶδου πρὸς πάντων μίμ
μύρον, αὐτὸς μόνος ἐπὶ κ' ἐξωπῆς ἔδρα
ἔφη, Ὅπ' τηλικῶντος ὡς κ' κιθαρῶδου, κ' ἐπὶ
λησθῆις.

Τὸν κιθαρῶδον ἀεικαλαζέτο μύρον ἔπ' ἔ
ἀκροαθῆν ἡ ἀσπίδα, Χάρε ἀλέκτωρ πρὸς
ἔειπόντος, Διὰ π', Ὅπ' (εἶπεν) ἄδων πρὸς
ἐγὼ ἴεις.

Μείρακιου δ' ἐξεδίεινε μύρον, πληρώσει
πρὸς ἀεικόπιον ἀπ' κρηξ δ' ἔμφοι ἔκαμπν.

Inter cœnandum ossa illi quidam
vt cani iactabant, at ille propius ac-
cedens perimgebat vt canis.

Oratores atque omnes in dicendo
gloriam quæreres, Ter homines, pro
eo quod est, Ter infelices appellabat.

Diuitem indoctum ouē aureo vel-
lere dicebat.

Quōt vidisset prodigi cuiusdam
domui inscriptum, Venalis, Sciebam
(inquit) quod præ nimia crapula fa-
cile dominum euomeret.

Causanti adolescenti perturbātū
se multitudinem, Desiste (inquit) &
tu perturbationis indicia proferre.

Ingressus sordidum balneum, Qui
hic se lauant, (ait) vbi lauantur.

Quū rudē pinguemq; citharῶdū
omnes causaretur, sol' ipse laudabat.
Rogat' quamobrē, ait quod talisquū
fit, cithara se nō latrocinij exerceret.

Citharῶdū qui semper ab audito-
rib' deserebatur, ita salutabat, Salue
galle. illo autē dicente, Cur ita? Quia
(inquit) canens omnes excitas.

Quū adolescētē plurimi inspicerēt,
ille sinū lupinis cōplens se icuruabat.

Multitudine in eum conuersa mirari se dixit quomodo illo dimisso, se intuerentur.

Dicente quodam vehementer superstitioso, Vno ictu caput tibi petiſſgam. At ego (inquit) à sinistris adſtas te tremere faciam.

Hegesia ipſum deprecate, vt ſibi librorū aliquid exponeret, Stultus (inquit) es Hegesia, qui caricas quidem non ſcriptas eligis, ſed veras: vera autem exercitatione neglecta, te ad ſcripta conſers.

Ei qui ipſi exiliū exprobrabat, At huius, (inquit) miſer, cauſa philoſophatus ſum. Alio rurfus dicente, Sino per te exiliū codemnant, Et ego illos (inquit) manſionis.

Intuitus aliquando Olympionice oues paſcentem, Quam cito (inquit) ó præclare, ab Olympiis ad Nemea te contuliſti.

Rogatus cuius rei gratia athlete nihil ſentiunt, Quia (inquit) ſuillis ac bubulis carnibus extructi ſunt.

Petebat aliquando ſtatuam: roga-

πὸ δὲ πλῆθους εἰς αὐτὸν ἀφοροῦντος, Σαυμαῖζεν ἔζηπως ἐκείνου ἀφέντες αὐτὸ ῥῶσι.

Λιζόντος δὲ αὐτῷ πρὸς τοῦ ῥῶς δεῖσι δαίμονος, Μία πλῆγῃ κεφάλῳ σου διγῆρῆξω, Εἰ γὰρ δὲ γὰρ (εἶπε) παρῶν εἰς ἀφίστερῶν, βεμαῖν σε ποίνω.

Ηγησίου ἀφῆρα καλοῦντος χηπὸσὶ π αὐτῷ ῥῶσὶ συζημαμάτων, Μάταιος (εἶπε) τυλχαίς ὡς Ηγησία, ὅς ἰσάδας μὲ γραπίας ὕχαιρῶν ἀλλὰ τὰς ἀληθινὰς ἀσκησι δὲ παειδῶν τιῶ ἀληθινῶ, ὅτι ῥ γρημαμῆνω ὄρμας.

Πρὸς τε τὸν ὄνειδίζοντα αὐτῷ τιῶ φυλιῶ, Ἀλλὰ εὐνὴ γὰρ ἔνεκεν (εἶπεν) ὡ κακὸ δαίμον, ἐφίλοσοφστα.

Εἰτόντος πρὸς, Σινωπῆς σου φυλιῶ κατῆγωσαι, Εἰ γὰρ δὲ γὰρ (εἶπεν) ὄκείνων μοι τῶ.

Ιδιῶν ποτὶ ὀλυμπιονικῆ ἀφῆρα τὰ γέμοντα, Τα χῆως (εἶπεν) ὡ βέλπε μετῆθης ὡπὸ ῥῶ ὀλυμπιῶν ὅτι τὰ Νέμεα.

Ἐρωτηθῆς διγῆ πῶ οἱ ἀθληταὶ ἀειάθηται εἶσιν, εἶπε Ὅπ κρέασιν ὑέοις ἔβοέοις ἀφῶ κεδόμενται.

Ἦτι πῶτὶ ἀδριαῖτα ἔρωτηθῆς
Sf.

δὲ δὴ πὶ τῷ ποιῆ, Μελετῶ (εἶπυ) ὅσοις
 χαίειν.

Αἰτῶν πνα, (καὶ γὰρ τῷ παρῶτι ἐπιεί-
 σε δὴ πὶ τῷ ἀπολείαν) ἔφη, Εἰ εἰδὼ καὶ ἄλλω
 δέδωκας, δὸς καὶ μοί· εἰ δὲ μηδὲν, καὶ ἑ-
 μου δῶξαι.

Ερωτηθεὶς ποτε ἰσθὸ τῷ τυράνῳ πῶς
 αὐτῷ εἶη ἀμείνων χαλκὸς εἰς ἀνδραϊάτα, ἔφη,
 Ἀφ' οὗ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογίτων ἐχα-
 κεύθησαν.

Ερωτηθεὶς πῶς χρῆται Διονύσιος πῆσι φε-
 τοῖς, ἔφη, ὡς θυλακοῖς· τοῖς μὲν πλήρεις κρ-
 μῶν, τοῖς δὲ κενοῖς ῥίπιων.

Νεο γάμου ὄπιθ' ἀφάνας ὄπι πῶς
 κίαν, Ὁ τῷ Διὸς πάς Ἡερακλῆς καλλι-
 κος ὄντα δὲ κατοικεῖ μηδὲν εἰσὶν κακῶν
 ἐπίθραψαι, Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία.

Τῷ φιλαρξείᾳ εἶπε μηδὲ πλὴν πει-
 τῶν ἴσθ' κακῶν.

Ἀσπῶν Θεασπιδὸς ὃν παιδοκίμῳ ἰλάας
 εἰδόντα, ἔφη, Εἰ οὕτως ἡρέσας ἢ αὐτῷ
 πῶς εἰδείπεις.

Τὸς ἀγαθοῖς ἀνδρας ἢ ἄν εἰκότας (ἔθ' ἰ-
 λέχθη). Τὸν ἔρωτα, βολαζόντων ἀρχαίων.

Ερωτηθεὶς πὶ ἀθλιον ὃ βίω,

tus cur hoc faceret, Vt me (inquit) nō
 potiri assuefaciam.

Quū postularet quēpiam, (quippe &
 hoc primū fecit ob inopiam) dice-
 bat, Si quidem & alii dedisti, mihi da:
 si verò nemini, me incipe.

Rogat⁹ aliquando à tyrāno, cuiusmo-
 di are præstaret statuā sculperē, Quo
 (inquit) Harmodius & Aristogiton
 fusi sunt.

Rogat⁹ quomodo Dionysius ami-
 cis uteretur, Vt vasculis (ait:) dū ple-
 na sunt, suspendit, & abiicit vacua.

Inscripserat quidam domui suæ,
 vxore nuper ducta, Iouis filius callini-
 cus Hercules hic habitat: nihil ingre-
 diatur malū: inscripsit ipse, Post bellum
 auxilium.

Cupiditatem arcem omnium ma-
 lorum dixit.

Prodigum quendam intuitus ole-
 as in diuer sorio edentem, Si sic pran-
 disses, (ait) non ita cœnares.

Bonos viros imagines deorū esse di-
 cebat: Jamorē, vacantiū occupationē.

Rogatus quidnam esset in vita mi-

ferum, Senex(ait)egenus.

Rogatus quamnam perniciosissimè morderet bellua, Ex feris (inquit) obtractator: ex cicuribus autè, adulatores.

Intuitus aliquando centauros duos pessimè pictos, ait, Vter horum deterior est?

Sermonem ad gratiam instructum, melleum esse laqueum dixit. Ventri vitæ charybdin appellabat.

Audiens Didymonem mæchum fuisse comprehensum, Dignus est (inquit) ex ipso nomine suspendi.

Rogatus cur pallens esset aurum, Quia (inquit) multos habet infideliatores.

Mulierem in lectica intuens, nonsecundum feram ait esse caueam.

Quum vidisset fugitium seruum ad puteum sedentem, Caue (inquit) adolescens ne excidas.

Cernens vestimentorum furem in balneis, Num (inquit) ad vnguentulum, an verò ad aliud vestimentum παραπονομασία est in uocabulis Græcis.

Quum vidisset aliquando mulie-

ἴφην, Γέροντος ἄπερος.

Ερωτηθεὶς τί φησὶ θνητῶν κάκιοντα δακνη, ἴφην, τῶν μὲν ἀγρίων, συκοφαντίας, φησὶ δὲ ἡμέρων, κολαξ.

Ἰδὼν ποτε δύο κενταύρους κάκιοντα ἐξαχραφημίους, ἴφην, Πότερος τούτων χείρων ὄντι.

Τὸν φησὶς χάρην λόγον ἴφην μελιπλῆν αἰχρόνῳ (ἴφην). Πῶς γαστέρα χάρῳ δὲν ἔλεγει τῷ βίου.

Ἀκουσας πητὴ ὅτι Διδύμον ὁμοιοῦς σκευήθη, Ἀξίος (ἴφην) ἐκ τῷ οἰόματις κρεμασθῆναι.

Ερωτηθεὶς ὅθεν τὸ χρυσὸν χλωρόν ὄντι, ἴφην, Ὅτι πολλοὶς ἔχει τοὺς ὀπίσθουλιοντας.

Ἰδὼν γυναιῆκα ἐν φορείῳ, Οὐκ ἔτι τὸ θνητόν (ἴφην) ἢ γαλακτα.

Ἰδὼν δραπέτην ὄπι φρέσιν κα γήμονον, ἴφην, Μετακίον βλέπε μὴ ἐκπίσης.

Ἰδὼν ἱμαποκλήπτην ἐν τῷ βαλαείῳ, ἴφην, Ἐπ' ἀλειμματόν ἢ ἐπ' ἄλλο ἱματόν;

Ἰδὼν ποτε γυναιῆκας ἀπ' ἐλάμας ἀπηΓ-
Sf.iii.

χονισμάρας, Εἶθε γδ (ἔφη) παῖτα πὲ δὲ ἴδρα
πιούπον καρπὸν ἦνεγκαν.

Ἰδὼν λαποδύτιω, ἔφη, -πῆτι σὺ ὠδὲ
φείεσε, Ἡ πνα συλήστων νεκῶν καταπι-
θειώτων;

Ἐρωτηθεὶς εἰ παιδοσκάειον ἢ παιδάειον
ἔχοι, ἔφη, Οὐ· τὸ δὲ εἰπέητος, Εαὶ οὐδὲ
θάτης, πὶς σὺ ζῴισσι; ἔφη, Ο χρῆζων τ' οἰκίαι.

Πλάτωνος ἀπὲ ἰδέων ἵστα λεγόμενον, ὃ
ὀνομάζοντες τραπιζότιτα καὶ κωδοπι-
τα, Εγὼ (εἶπεν) ὦ Πλάτων, τραπιζώμι
καὶ κώατον ὄρω, τραπιζότιτα ἢ καὶ κω-
δοπιτα οὐδὲ μῶς, καὶ ὅς, Κατὰ λογίαν
φη, οἷς ἰδὲ γδ κώατος καὶ βράπια πορι-
ται, ὁ φθαλμοῖς ἔχῃς· ὦ δὲ τραπιζότιτα
κωδοπιτα βλέπιται, νομῶ οὐκ ἔχῃς.

Ἐρωτηθεὶς πῶω χαρῶ δ' εἰ χαμῶ, ἔφη,
Τοῖς ἰδὲ νέοις μηδέποτε, πῶς δὲ ἀριστε-
τέροις μηδὲ πῶποτε.

Ἐρωτηθεὶς τί χέλοι κορδύλου λαβῶν, ἔφη,
ελεφάλαμαν, ἔφη.

res ex oliua arbore pēdere suffocatas,
Vtinam (inquit) arbores ceteræ fru-
ctum huiusmodi ferrent.

Intuitus sepulcrorum violatorem,
ait, - sed hic quid vir bone quaris? An
aliquē è vita functis spoliare laboras?
igitur

Rogatus num seruulum aut ancillā
haberet, negauit. illo autē dicēte, Quū
igitur mortem obieris, quisnam te ad
sepulcrum efferet? Qui domo (inquit)
indiget.

Platone de ideis differente, & nomi-
nante menfalitatem & cyathitatem,
Equidem (inquit) ὁ Plato menfam &
cyathum video: menfalitatem verò
& cyathitatem non video. Et ille, Re-
ctē: (inquit) quibus enim cyathus mē-
faque conspicitur, oculos habes: quo
autem menfalitas & cyathitas intelli-
gitur, animum non habes.

Rogatus à quodam quo tempore
du cēda sit vxor, luuenib⁹ (inquit) nō-
dum: senibus verò nunquam.

Interrogatus quidnam vellet vt co-
laphum acciperet, Galeam, inquit.

Adolescentem intuens se componentem, Si quidem (inquit) ad viros, frustra: sin autem ad mulieres, nequiter.

Videns adolescentulum rubore perfusum, Confide (ait) fili: huiusmodi est virtutis colos.

Quū duos aliquādo audisset legisperitos, ambos damnauit, dicēs alterū quidē furatum esse: alterum verò non perdidisse.

Rogatus cui usmodi vinum libentius biberet, Alienum, inquit.

Dicente ipsi quodam, Plures te irrident, At ego (inquit) non irrideor.

Dicenti malū esse viuere, Non (inquit) viuere malum est, sed male viuere.

Consulētibus vt fugitiuum quare ret seruum, Ridiculum (inquit) est, si Manes absque Diogene viuat, Diogenes absque Mane non possit.

Rogatus qualis esset canis, Esuriens, (inquit) Melitæus, satiatus verò, Iofficus.

Quosdam [inquit] permulti lau-

Μειράκιον ἰδὼν καλωπίζοντα, ἔφη, Εἰ μὲν πρὸς ἀνδρας, αὐτοῦ εἰς εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδικεῖς.

Ἰδὼν ποτε μαιράκιον ἐρυθριῶν, Θάρρει, ἔφη· ποιοῦ τὴν ὁρίησιν ὁρίησιν τὸ χεῖμα.

Διοῖν ποτε πομοκοῖν ἀκούσας, τοῖς δύο κατέκρινεν, εἰπὼν, τὸν μὲν καλωφέναι, τὸν δὲ μὲν ἀπολωλέκασαι.

Ἐρωτηθεὶς ποῖον οἶνον ἠδύως πίνει, ἔφη, Τὸν ἀλόσελον.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Πολλοὶ σου καταγλώσσει, Ἀλλ' ἐγὼ (ἔφη) ἔ καταγλώσσει.

Πρὸς τὸν εἰπόντα κακὸν ἦ τὸ ζῆν, Οὐ τὸ ζῆν, (εἶπεν) ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν.

Πρὸς τοὺς συμβουλοῦντας τὸν ἀποδραῖπε αὐτὴ δούλον ζῆτιν, Γελοῖον (ἔφη) εἰ Μάτης ἰδὼν χειρὶς Διογῆσις ζῆ, Διογῆσις δὲ χειρὶς Μάσιου οὐ διώαται.

Ἐρωτηθεὶς ποταπὸς εἴη κύων, ἔφη, Πεινῶν, Μελιταῖος· χορτασθεὶς δὲ, Μολοτικός.

Τούτων οἱ ἐπαγοῦσες οἱ πολλοὶ ἔ πολ

μῶσο δὲ τὸν πόνον σιωεξιείναυ αἰπίῃ ὅπῃ
τιμῇ θήσαν· οὕτως οὐδὲ ἐμοὶ δεινῶσθεσιμ-
εἰσιμῶ δὲ τὸν φόβον ὅσῃ ἀλγηδόνων.

Ερωτηθεὶς εἰ σοφοὶ πλακοῦνται ἐδύναι,
Παίτ' (εἶπεν) ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀβήρωται.

Ερωτηθεὶς δὲ πῶσθεσάτους μὲν ὅπῃ δι-
δύσασ, φιλοσόφοις δὲ οὐ· ἔφη, Ὅπῃ χαλοὶ μὲν
καὶ πηλοὶ γλυέσασ ἐλπίζουσι, φιλοσοφῶσαι
δὲ οὐδέ μῶσ.

Φιλαίμυρον ἤπει· τῷ δὲ βραδύνουσι,
Ανθρώπῃ (εἶπεν) εἰς Ἑσφίμ σε ἀπῶ, οὐκ εἰς
παφίμ.

Ονειδίζόμενος πεπ ὅπῃ τῷ πῶσθεσά
ξασ τὸ νόμισμα, ἔφη, Ἦν πεπε χεῖρες ἀκί-
νος ὅτ' ἡμίμ ἐγὼ πειῶ πες ὅπῃσις πε νῦμ ὅ-
πίσις δὲ ἐγὼ νῦν, σὺ ἔσθεπε. καὶ πῶσθε
ἴδουσι ὅπῃ τῷ αὐτῷ ονειδίσασ τα, καὶ γῶ οἴου
ρεν γῶ πον, ἀλλὰ νῦμ.

Εἰς Μύνδον ἐλθῶν, καὶ θασάμμος με-
γάλας τὰς πύλας, μικραὶ δὲ τιμῇ πύλιτι,
Ἄνθρωποι Μύνδοιοι (ἔφη) κλείσασ ταῖς πύ-

dant, neque tamen ob laborem audēt
cum eis vnā ad venationem egredi:
ita ne mihi quidem ob dolorum me-
tum congredi, atque vnā viuere po-
testis.

Rogatus an sapientes placētis vesce-
rentur, Omnibus (inquit) sicut & ho-
mines ceteri.

Interrogatus cur mendicis largi-
rentur homines, non autem philoso-
phis, Quia claudi (inquit) ac cæci fieri
potius quàm philosophos euadere se
sperant.

Poscebat quidem ab auaro: atque
illo tergiversante, Adcibum (inquit)
homo te postulo, non ad sepulcrum.

Exprobranti quòd aliquando fal-
so pecuniam signasset, Tempus (in-
quit) fuit quum talis eram qualis tu
modò: qualis autem ego modò sum,
nunquā tu eris. Alteri ipsi idem ex-
probranti, Atqui (inquit) emingebā
tum celerius, modò non ita.

Myndum profectus quum videret
magnificas portas & urbem modi-
cam, Viri (inquit) Myndii por-

tas claudite ne vrbs vestraegrediatur.

Quū vidisset aliquando hominem in purpuræ furto deprehensum, ait, Purpureum cepit fatum violētaque parca.

Cratero precante vt ad se ille profisceretur, At malo (inquit) sal Athenis lingere quàm apud Craterum frui magnificè instructa mensa.

Anaximenem conueniens pingui aqualiculo rhetorem, Impartire (inquit) & nobis pauperibus ventrem. quippe & ipse ab onere leuaberis, & nobis emolumento eris.

Differente illo aliquando pernam prætendens, auditores in se conuertit. Indignante illo, disputationem (inquit) Anaximenis oboli pretium dis soluit.

Quum illi probro daretur quodd in foro manducaret, In foro enim (ait) esurio.

Quidā & illud huius esse aiūt, quòd intuitus illum Plato lauante olera, accedens tacite illi dixerit, Si Dionysio obsequutus effies, olera non la-

λας μὴ πάλις ὑμῶν ἴξελθῃ.

Θεασαίμενος ποτὶ πορφύροκλήπιον, πορφυραφόρον, ἔφη, Ἐμας-ε πορφύρεος γὰ-νατος καὶ μίσησ κραταίη.

Κρατήρου ἀξιώματος ὡς αὐτὸν ἀπίε-ναι. Ἀλλὰ βουλομαι (ἔφη) ἐν Ἀθῆναις ἀλα-λείχην, ἢ ὡς αὐτὸν Κρατηρῶ τῆς πολυτελοῦσ τραπέζης δόπολαίειν.

Ἀναξιμένης τῆς ῥήτορας παχί ἔην ὡσεσ-θεν, Ἐπίδος καὶ ἡμῖν (ἔφη) ποῖσ πλώχοῖσ τῆσ-ζαυρῆσ καὶ γὰ αὐτὸς κουφισθήσῃ, καὶ ἡμῶσ-ὠφελήσῃσ.

Διαλεξιόμου ποτὶ αὐτῶ, πάειχον ὡσε-πίνας ὡσεσάσασσι ποῖσ ἀκροαταῖσ. Ἀθανα-κπιῶτος δὲ, Τίῶ Ἀναξιμένοῖσ (ἔφη) δῖσ-λεξιγόβολοσ ἴσειλος δῖσ γέλευκεν.

Ορειδηγόμοσ ποτὶ ὅπ ἰν ἀγορῶ ἔφα-θῆν. Εἰ ἀγορῶ ἀγῶ (ἔφη) καὶ ἐπίνοσσ.

Ἐπιὸ πίπυ φασίν ἔῖ) καὶ αἰῶσ, ὅπ Πλά-τωι Θεασαίμενοσ αὐτῶ λάχαια πλύνοντα, ὡσεπλήτῶν ἠσχηῖται αὐτῶ, Εἰ Διονύσιοσ ἐ-θεσάπυεισ, ἔκ αὐτῶ λάχαια ἔπλωεισ.

τὸν Ἰ ἀποκρίνασθαι ὁμοίως ἡσυχῇ, Καί σου εἰ λάχνα ἐπιωες, οὐκ αὖ Διονύσιον ἐπείραπες.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Οἱ πλείους σου καταγελῶσι, Καὶ κείνων, τυχόν, (εἶπεν) οἱ ὄνοι. Ἀλλ' οὐτ' ἐκείνοι, τῶν ὄνων ἐπὶ σφύρονται, οὐτε ἰγὼ ἐκείνων.

Θεασάμενος μισθικὸν φιλοσοφῶν, Εὐχῆ (εἶπεν) ὅτι περὶ τῷ σώματος ἐσραταί ἐπι τὸ πῆς ψυχῆς κάλλος μεταγῆς.

Θαυμάζοντος πρὸς τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀειδήματα, εἶπεν, Πολλῶν αὖ εἰσι πλείων, εἰ καὶ οἰμὴν σὺ θεῖντος ἀειπέδσαν.

Εὐμῶρῳ μισθικῷ ἀπόντι εἰς σαρπτόσον, (εἶπεν) Χείρων ἐπαρήξεις, τῷ δὲ ἐπαρῆξοντος, καὶ τῆ ὄψης εἰπόντος, Καὶ ἀπῆλθον, καὶ χείρων οὐκ ἐγγυόμην, εἶπεν, Χείρων μὲν οὐ, Εὐρυτίων δέ.

Δύσκολον ἡπειπὼν δὲ εἰπόντος, Εὐχῆ με πείσης, εἶπεν, Ἐν σε ἐδωάμην πείσῃ.

uares, illumque ad aurem meo respondi, Et si lauares olera, Dionysi onō esses obsequutus.

Dicenti cuidam, Multi te irident, Et illos (inquit) fortē asini, sed non illi asinos curant, neque ego illos, respondit.

Conspicō adolescentulo philosophante, Eia (inquit) amatores corporis ad animæ pulchritudinem traducis.

Admirante quodam ea quæ in Samothracia sunt donaria, Longè (ait) plura essent, si & qui seruati non sunt, ea dedicassent.

Formoso adolescenti ad conuiuium cuncti, Deterior (inquit) remeabis. Illo redeunte, & postridie ipsi dicente, Et abii, & deterior effectus non sum, Deterior, inquit.

Postulabat ab Eurytō diffīcile quiddam, illo dicente, Si mihi persuaseris, Equidem (inquit) si persuadere possim, suasissem uti te suffocares.

Reuertens ex Lacedæmone Athenas, interrogabatur quò & vnde veniret, A viris (inquit) ad mulieres.

Redibat ab Olympiis quum rogaretur an multa ibi turba fuisset, Turba (inquit) multa, sed homines pauci.

Luxoriosos dicebat similes ficibus quæ per præcipitia nascuntur, quarum fructus homo non gustat, corui autem & vultures comedunt.

Phryne scortum auream Venerem Delphis obtulit, quâ ille ira inscripsit,

EX GRÆCORVM INTEMPERANTIA.

Alexandro quoque illi assistente & dicente, Ego sum Alexander magnus ille rex, At ego (inquit) Diogenes canis.

Rogatus quidnam faciens canis vocaretur, Quòd eis (inquit) bladior qui dant: in eos verò qui non dant, oblatro: malos autem mordeo.

Ex ficu quadam poma legebat, custode dicente, Hinc ante paucos dies homo suspensus est, Ego (inquit) illa purgabo.

ἵππιασι αὐτὰ πάλι ἔαδαι.

Ἐπανηχέτο οὐκ Ἀκεδαίμονες εἰς Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν τὸν πυθόμενον πάλιν ἔπειθεν, Ἐκ τῆς αἰδέων ἵππος (εἶπεν) εἰς τὴν ἡμερικωνίην.

Ἐπανήει δὲ τὸν Ὀλυμπίων ὡς αὐτὸν πυθόμενον εἰ ὄχι αὐτὸν πολὺς, Πολὺς μὲν (εἶπεν) ὁ ὄχλος, οὐκ εἶναι δὲ αἰδρωτοί.

Τοῖς ἀσώτοις ἔφη ὡς ἀπλησίους ἔστιν ἡσυχίας ὅν κημενὴν περικύβηται, ὧν τὸ καρπὸν μὲν αἰδρωτοὶ οὐκ ἀπολαμβάνουσι, καὶ ἄλλοι δὲ καὶ γὰρ εἰδίουσι.

Φρυγίης Ἀφροδίτῃ χρυσὴν αἰανίσις ἐν Δελφοῖς, τὸν πυθόμενον λέγειται, ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΚΡΑΣΙΑΣ.

Ἀλεξάνδρου περὶ ὀπίσθιας αὐτοῦ καὶ εἰ τὸν περὶ, Ἐγὼ εἶμι Ἀλεξάνδρος ὁ μέγας βασιλεύς· Κάγω (φασὶ) ἰσοφῆς ὁ κύνων.

Ἐρωτηθεὶς πὸ ποιῶν, κύνων καλεῖται, ἔφη, Τοῖς μὲν δίδοντας σάνων, πρὸς τὴν μὴ δίδοντας ὑλακτῶν τοῖς τὴν πρὸς δάκνων.

Ἀπὸ συκῆς ἀπέβλεπε τὸ τὸ φυλάττοντες εἰ τὸν περὶ, Ἀπὸ τῆς αἰδέων αἰδρωτοὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἔατο Ἐγὼ αὐτὸν (φασὶ) αὐτὸν κατὰ τὸν.

Τ. 1.

Τὰς ἄπεφοῦς ἐταίρας ἔλεγε διασπόμεναι μελικράτῳ ὡδὸς πηλοῦς ἐστίν.

Λειψῶντι αὐτῶ ἐν ἀγέρῳ οἱ ἀπειροῦς σιωχῆς ἔλεγον, Κύον. ὃ δ' ὕμεις (ἐπι)ῆσι κύνες οἱ με φρίσσοντα ἀειεσθήκατε.

Ἀφῆν παλαστήν θεασάμενος ἰαμβόλιος, ἔφη, Τί τὸ ποιεῖς ἵνα πῖς ποτὶ σε νικησάντων τῶν καταδάλης;

Θεασάμενος ἦν ἐταίρας λίθων εἰς ὄχλον βάλλοντα, Πρόσεχε (ἔφη) μὴ τὸν πατέρα πληξῆς.

Ἐπαμῶντων πνῶν ἢ ὀπιδόντα αὐτῶ, ἔφη, Ἐμὲ δ' ἐκ ἐπαμῶντι εἶ τ' ἀξίον λαβεῖν;

Ἀπαμύμορος ὑπὸ πνος πείθεισά, ἔφη, Ἴδιόν ἐχρήσω, ἔχω εἰ δ' ἐχρησάσθαι χεῖράμα.

ὑποβολιμαῖς πρὸς εἰπόντες αὐτῶ ὅτι χρυσὸν ἔχει ἐν τῷ ἱματίῳ, Ναί (ἔφη) ἵδ' ἂν τὸ αὐτὸ ὑποβέβλημαι καί μοι φέμα.

Ἐρωτηθεὶς τί αὐτῶ ἀπειρίζονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τὸ γε αὖ πρὸς πᾶσαν τὴν με περισπωμένην.

Formosa scorta lethali multo non dissimilia dicebat.

Prudenti in platea, qui circumstant, identidem acclamabant, Canis. at ille, Vos (ait) canes estis, qui prandentem circumstantis.

Quum vidisset ignavum luctatorem medicinam profitentem, Quid hoc (inquit) num eos quos aliquando non potuisti, nunc ipse deicies?

Quum scorti filium in turbas iactatē lapides cerneret, Caue (ait) ne patre ferias.

Laudatibus quibusdam eum qui illi erogauerat, Me autem (inquit) non laudatis qui accipere merui?

Quū à quodam pallium exigeretur, Si quidem (ait) donasti, habeo: sin autem commodasti, vtor.

Supposititio quodam dicente, Aurum habet in pallio. Ita sanè (inquit) idcirco illo supposito obdormio.

Rogatus quid ex philosophia lucratus fuisset, Etsi nihil aliud, (inquit) vel hoc ipsum quod ad omnem fortunam paratus sum.

Interrogatus vnde esset, Mundi ciuis, ait.

Sacrificantibus quibusdam vt filiū à diis impetrarent, Vt (inquit) bonū impetretis non immolatis?

Scorta dicebat regū esse reginas: petere enim quodcūque eis videretur.

Atheniensibus Alexandrum Liberrum patrem decernentibus, Et me (inquit) Serapin facite.

Exprobranti quòd loca immunda introiret, Et sol (inquit) in secessibus, neque inquinatur.

In loco sacro cœnans inter panes fordidos appositos, sublatos abiecit, cens, in sacrum nihil portare sordidum ingredi.

Dicente quodam cur nihil sciens philosopharetur, Et si (inquit) philosophiam simulo, hoc ipsum philosophari est.

Commendantī puerum, & dicentī quòd ingenio excelleret essetque optimis moribus, Quid ergo (inquit) me indiget?

Ερωτηθεὶς πόθεν εἶη, Κοσμοπολίτης, ἔφη.

Θυόντων πινῶν τῆς θεοῦς ὅση τὰ ἕδον γένιας, ἔφη, Γερεὶ δὲ τῷ πεδαιπὸς οὐκ ἦν οὐ δύει;

Ταὶς ἰταύρας ἔφη βασιλέων ἔτι βασιλείας ἀπὴν γὰρ εἶ, πὰ δόξῃ αὐταῖς.

Ψηφισαμένων Ἀθηναίων Ἀλέξανδρον, Διόνυσον, Κἀμὲ (ἔφη) Σάραπιν ποιήσατε.

Πρὸς τὸν οὐνεῖδίζοντα ὡς εἰς πόποις ἀκαθάρτους εἰσίοι, Κἀ γὰρ ἴλιος (ἔφη) εἰς τοὺς ἀποκάπεις, ἀλλ' οὐ μαίνεται.

Ἐν ἱερῷ δεητῶν, ματαξὺ ῥυπαρῶν ἄρτων ἄρξαι φάντων, ἄρας αὐτῆς ἔρρηξαν, εἰπῶν, εἰς ἱερὸν μηδὲνα δεῖν ῥυπαρὸν εἰσείνα.

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Οὐδὲν εἰδώς φιλοσοφεῖς, ἔφη, Εἰ καὶ ὁμοιωματικῶς φιλοσοφίαν, καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἐστὶ.

Πρὸς τὸν σιωπῶντα τὸν παῖδα, καὶ λέγοντα ὡς ἀφύστατός ἔστι καὶ τὰ ἕδον κεραιπτός, Τί οὐκ (εἶπεν) ἐμοὶ χρεῖται;

Τοὺς λέγοντας ἰδὺ τὰ σπουδαῖα, μὴ πι-
οῦντας δὲ, ἔλεγε μὴ δὲν δεῖ φέρειν κίτα μαί.
κὺ γὰρ ταῦ τινω μίτη ἀκούειν, μίτη ἀδιδάσκῃ.

Εἰς θεάτρον εἰσῆει ὀθανπός πῆρξουπὶ
ἐρωτηθεῖς δεῖξέ τί, Τοῦτο (ἔφη) παρὴ τῆ βίβλ
ὀπιτηδὼω ποιεῖν.

Ἰδὼν ποτε νεαρίσκον θηλωόμφορ, Οὐκ
αἰζυῖνῃ (ἔφη) χεῖρονα ἢ φύστωσ παρὶ σαυ-
ποδ βουλοδύμφορ; Η μὲν γὰρ σε αἰδραί-
ποίησε, σὺ δὲ σεαυτὸν βιάζῃ ζωαῖκα ἔπ.

Ἰδὼν ἄφρονα ψαλλτήεον ἄρμοσίθωρ,
Οὐκ αἰζυῖνῃ (ἔφη) τοὺς ἰδὺ φδοῖζοις τῆ ἔ-
λω παρξ ἀρμόσθων, τίω ὃ ψυχλω εἰς τὴν
μὴ ἄρμόσθων;

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Ἀνεπιτήθεός εἰμι
παρξ φιλοσοφίαν, Τί οὐῶ (ἔφη) ζῆς, ἢ ἔφ-
λῶς ζῆν μὴ μέλει σοι;

Πρὸς τὸν καταφρονοῦντα τὸ παρξ,
Οὐκ αἰζυῖνῃ (ἔφη) καταφρονοῶν τὸν πυδὶ
ὄν μέγα φροπεῖς;

Ἰδὼν ἄφροεπὶ νεαρίσκον ἀφρεπίως λα-
λοῦντα, Οὐκ αἰζυῖνῃ (ἔφη) δεῖ ἐλεφαρίππο
κολοῦν μορλιδὶν ἔλκον μάχμαρ;

Qui recta dicerent, nec facerent, eos
citharæ similes aiebarthanc enim ni-
hil audire neque sentire.

Theatrum ingrediebatur ex aduer-
so exeuntium, rogatus cur ita face-
ret, Hoc (ait) in omni vita facere stu-
deo.

Videns aliquando adolescentulū
effeminari, Non pudeat (ait) deteri-
us quam naturam ipsam de teipso sta-
tuere? Illa enim te virum fecit, tu te
cogis mulierem fieri.

Intuens quendam parum cordatū
aptare psalterium, Non erubescis (in-
quit) qui sonos ligno aptes, animum
ad vitam non componas?

Dicenti cuidam, Idoneus ad philo-
sophiā non sum, Quid ergo (inquit) vi-
uis, si vt bene viuas nulla tibi cura est?

Contemnite quodam patrem,
Non pudet (ait) eum contemnere
per quem magnificè de te sentis?

Videns decorum adolescentem in-
decorè loquentem, Nō erubescis (ait)
ex eburnea vagina plumbeū educere
gladium?

Quum illi probro daretur quòd in
caupona biberet, Et in constrictatorum
deor, inquit.

Vitio vertebatur illi quòd ab Anti-
patro accepisset palliolum. tum ille,
inquit, Reicienda deum non sunt
insignia dona.

Quum illi quidam trabem impegisset,
accideret, Caue : virga illum cadens
ait, Caue.

Supplicante quodam meretrici, Quid
(ait) vis miser ab ea, quum praestet vt
frustreris ea?

Vnguentis delibuto, Vide (ait) nefra-
grantia capitis factorem vitae praestet.

Servos quidem dominis, malos
autem cupiditatibus servire dicebat.

Rogatus cur mancipia *αιδραποδα*
sint appellata, Quia pedes (inquit) ha-
bent virorum, animum autem quem
tu nunc habes qui hoc interrogas.

A prodigo petebat minam. rogatus
cur ab aliis obolum, a se minam pe-
teret, Quia (inquit) ab aliis omni-
bus denique me accepturum spero,
abs te vero an rursus accepturus sim,
In genibus diuim positum est.

Ονειδίζόμενος ὅτι ἐν καπηλείᾳ πίνει,
Καὶ ἐν κενερίᾳ (φησὶ) κείρεται.

Ονειδίζόμενος ὅτι ᾤσθη Ἀντιπάτρου
πελῶνιον ἔλαβεν, ἔφη. Οὗτοι ἀπόκλητ'
ἔβη θῶν ἰεκουδία δῶρα.

Πρὸς τὸν εἰσαίτωντα αὐτῷ δοκὸν, εἶπε εἰ-
πόντα, Φύλαξαι, κηλίξαι αὐτὸν τῇ βακτη-
εἰᾷ, ἔφη, Φύλαξαι.

Πρὸς τὸν λιπαροῦντα τῇ ἐταίρᾳ, Τί θε-
λεῖς (ἔφη) τυχεῖν, ὦ ἑλαπίπυρι, οὐ τὸ δοποτυ-
χεῖν ἄμεινον ἔβη;

Πρὸς τὸν μελζόμενον, Βλέπει (εἶπε) μὴ
ἢ τῆς καρφαλῆς σου ἄωδία δυσωδία σου
πρὸ βίου ᾤσθησθαι.

Τοῖς ἰδὼν οἰκίταις ἔφη δι' ἀσπίταις, τοῖς δὲ
φάλοισι ὅτι θεμίαις δουλεύειν.

Ἐρωτηθεὶς εἶπε τί αἰδραποδα ἐκλήθη,
Ὅπ (φησὶ) τοῖς πέδασι αἰδρῶν εἶχον, τίω δ'
ψυχὴν ὅποιαν σὺ γὰρ ὀφείτῃς ζῶν.

Ἀσποτὸν ἦν τι μᾶν πυθιδίου δ' εἶπε τί τις
μὴ ἄλλοις ὀβολὸν ζητῆ, αὐτὸν δὲ μᾶν, Ὅπ
(εἶπε) ᾤσθη ἰδὼν τῶν ἄλλων πάλιν ζητῆσαι
λαβεῖν ᾤσθη δὲ σὺ, θῶν ἐν γένεσσι κῆ-

ται εἰ πάλιν λήψομαι.

Ονειδίζόμενος ὅτι αὐτὸς αἰτεῖ, Πλάτωνος μὴ αἰτῶντος, Κακῆϊος (εἴπειν) αἰτῶντος ἄγχι γὰρ κεφαλῶν, ἵνα μὴ πωθῆσιν οἱ ἄλλοι.

Ἰδὼν τοξότῳ ἀφῆν, ὡς δὲ τὸν σκοπὸν ἐκείνην, εἰπὼν, Ἴνα μὴ πληγῶ.

Ερωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ γάταπος, Πῶς (εἴπε) κακὸς, ἢ παρόντος ἐκ αἰσθησόμεθα;

Πρὸς Ἀλέξανδρον ὅτι περὶ ταῦτα καὶ εἰπὼντα, Οὐ φοβῆμαι· τί γὰρ (εἴπειν) εἶ; ἀγαθόν, ἢ κακόν; Τῆ δὲ εἰπόντος, ἀγαθόν, τίς οὖν (εἴπε) τὸ ἀγαθόν φοβεῖται;

Τῷ παιδείαν εἶπε, τοῖς ἡῶν νεοῖς, σαφῶς σύνλω πῶς δὲ προσβυτέροις, ὡς ἀμαρτῆται τοῖς δὲ πίνουσι, πλοῦτιν τοῖς δὲ πλουτοῖσι, κόσμον ἔτι).

Πρὸς Διδύμους τὸν μαιχρὸν ἰαβύσιον πεπεκὸρῆς ὀφθαλμὸν, Ὡρα (φῆσι) μὴ πῶ ὀφθαλμὸν τῆς παιδευσῆς ἰαβύσιον, τῷ κέρῳ φθέρῃς.

Εἰπόντες πρὸς αὐτὸν τὸ φίλων ὀπιθευόμεθα, Καὶ τί δ' εἰ προσέπειν (ἔφη) εἰ δύναι

Quū probro daretur quod Platone non petente, ipse peteret, Et ille (inquit) petit: sed caput admouens, reliqui ne fortè resciscant.

Sagittarium intuitus imperitum, iuxta scopum confedit dicens, Ne forte me feriat.

Interrogatus an mala esset mors, Quònam (inquit) modo mala, quam presentem non sentimus?

Alexandro stante atque interrogante, Nū me times? Quid enim (inquit) est bonum an malum? dicente, bonū: Quis ergo (ait) bonum timet?

Disciplinam iuuenibus quidem sobrietatē: senioribus solatium: pauperibus diuitias: diuitibus ornatum esse dixit.

Didymoni mœcho curanti aliquādo puellæ oculum, Vide (inquit) ne virginis oculum curans, κέρῳ corrumpas. Græcis enim κέρη puellam ἢ pupillam significat.

Dicente quodam amicos illi insidiari, Et quid (ait) agere oportet,

fi amicis & inimicis æquè vtēdū erit

Rogatus quid esset inter homines optimum, Libertas, inquit.

Ingressus aliquando scholam, quū videret musas multas, paucosque discipulos, Cum diis (inquit) præceptor, multos habes discipulos.

CRATETIS THEB. AP.

Deposuit pecuniam apud trapezitam ea conditione, vt si quidem filii idiotæ essent, eam illis redderet: sin autem philosophi, plebi distribueret nihil quippe egere philosophos.

Quum pro quodam intercederet apud gymnasii principem, eius coxas tetigit. Illo indignante, Quid enim? (ait ille) Nōne & ista tua sunt sicut & genua?

Dicebātque possibile non esse inueniri qui lapsus non sit: quandoquidem in malo punico granum etiam aliquod putridum esse.

Quum Nicodemum citharædum irritasset, casus in faciem est. Chartulā itaque imponens fronti inscripsit,

τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁμοίως χρῆσθαι;

Ερωτηθεὶς τί κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις, ἔφη, Παρρησία.

Εἰσελάθων εἰς διδασκαλεῖον, καὶ μοῖστας μαθητῶν πολλὰς μαθητὰς ἢ ολίγους; Σιωποῖς (ἔφη) διδασκαλεῖ πολλοὺς, μαθητὰς ἔχει.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ Α Π.

Τραπέζην ἐπὶ τῷ σταβλῷ τῆς ἀργύριον, σιωπῆ ἕνεκα, εἰ μὴ οἱ πάντες ἰδῶνται γλυσθῆεν, αὐτοῖς ἀποδιδῶναι· εἰ δὲ φιλόσοφοι, τῆς δῆμῳ βλαπτεῖν. μηδὲν ἔστι γὰρ ἐκείνοις δεῖσθαι φιλοσοφῶντας.

Παρακαλῶν περὶ τοῦ τῆ ζωμασίας ἀρχόν, ἧστ' ἰχθῶν αὐτῆ ἠπτεῖν ἀγαπητοῦτος δέ, ἔφη, Τί γὰρ οὐχὶ καὶ τὰ ταῦτα σά ὄντι, κατὰ τὸ καὶ πῆ γόνατα;

Ελεγὼν ἀλιεύων ἐπὶ ἀλιεῖσι πλοῦτον διρεῖν· ἀλλ' αὐτὸ ἐν ῥοαῖ καὶ σταθρῶν πῶ κοκκίον ἐπὶ.

Νικόδρομον ἐξερεθίσας τῆ κίθαρος ὄν ὑπὸ πιάδῃ· ὡς, τίς οὖν πῆ ἀκίον ἐπὶ μετώπῳ,

ἐπίτραψα, Νικόδρομος ἐπίει.

Δημήτριον τὸ Φαληρέα πίμπαντα αὐτῷ
ἄρτους καὶ οἶνον, ὠνεΐδιον, εἰπὼν, Εἴη τὰρα
κρῆναι καὶ ἄρτους ἔφερον.

Ἦν δὲ πῶ ὄψιν ἀγρῶς, καὶ γυμναζομέ-
νος ἐγλαῶτο. εἰώθη δὲ λέγειν ἐπαίρων τὰς
χεῖρας, Θάρρει Κράτης ἕως ἐφ' ἄταλμων ἢ
τῶλοι ποδὸ στήματος· πού τις δὲ ὄψις
καταγελῶντας ἦδη, καὶ σωισσασιδροῖς
ἕως νόσου, καὶ σε μακαρίζοντας, αὐτίς δὲ
καταμυφοιδροῖς ὅτι τῆ ἄργία.

Ἐλεγε δὲ μέχρι τούτου δεῖν φιλοσοφεῖν,
μέχρις αὐτῶν δόξασιν οἰσρατηγῶν ἔτι οἰη-
λάται.

Ἐρήμοις ἔλεγε πῶς μὴ κολάκων ὄντας,
ὡς αὖ πῶς μόροισι, ἐπίδαυ μετὰ λυκαῶν ὄ-
σιν, ἔτε γὰρ οὐκ εἰνοῖς πῶς ἀρσῆκοινας, οὐπ
πίπῶσι σωεῖναι, ἀλλὰ πῶς ὅτι ἐγλαῶντας.

Πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον εἰ βύλειται
αὐτῷ τὴ πατρίδα ἀποστῆναι, ἔφη, Καί
τί δεῖς πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄπο
αὐτῶν κατασκάψαι.

Ἐχεν δὲ [ἔλεγε] πατρίδα ἀδοξία,

Nicodromus faciebat.

Demetrio Phalereo qui panes ac
vinum miserat, indignatus dice-
bat, Utinam & fontes panes fer-
rent.

Erat facie turpis, & quum se exer-
ceret, ridebatur. Solebat autem subla-
tis manibus dicere, Bono esto animo
Crates pro oculis & corpore relinquo.
Hos enim videbis irrisores iamiam
morbo cōtrahi, & beatū te dicere: sei-
plūs autem ignauix arguere.

Dicebat autem tandiu philoso-
phandum esse donec videantur du-
ces exercitus esse asinarii.

Desertos dicebat eos qui cum as-
sentatoribus essent, non secus ac vitu-
li quum inter lupos sunt: neque enim
cum illis neq; cum istis esse, qui ipsis
conueniant, sed qui insidientur.

Alexandro rogante num vellet re-
stitui ac refici patriam suam, Quid ait
opus est: rursus enim fortassis Alexan-
der eam alius diruet.

[Dicebat] se patriam habere glo-

ria neglectum, in qua nullum ius haberet fortuna.

[Aiebat] & se Diogenis ciuem esse, qui nullis inuidia patebat insidiis.

ZENONIS AP.

Quum oraculū cōsuluisset quo pacto illi viuendum esset, respōdit deus, si mortuis cōcolor esset, quod ille quū intellexisset, se ad legendos antiquorum libros magno contulit studio.

Purpuram ex Phœnicia mercatus, aduectans ad Piræū naufragiū fecit, ex eo Cratetis auditor factus, dixisse fertur, Tūc secundis ventis nauigauī quū naufragiū feci. Alii dixisse aiūt, Quā bene fortuna fecit, quæ nos ad philosophiam impulit.

Aristone discipulo non satis ingeniose multa, quædam etiam temere procaciterque differere. Possibile nō esset (inquit) ita dicere nisi ebrius te gen uisset pater.

Edaci cuidam nihil opfontorum focus inter conuiuandum relinquēti, appositum ingentem piscem sustu-

πνίαν, αἰάλατα τῆ τύχη.

Καὶ Διογένης τῷ πολίτῃ [ἔφη] αἰεπι-
βουλῶν φθόνω.

ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΠ.

Χρηστῆρα ζῶντος αὐτῷ ἢ περιπλανήσαντα
βίωσῃ, ἀπεκρίσατο, ὁ θεός, εἰ συγχωρήσει
τοῖς νεκροῖς ἵδεν ζῶντες, τὰ τ' ἀρχαίων
αἰεζῶ.

Πορφύρα ἐμπροσθεν ἰδὼς ἀπὸ τῆς
Φοινίκης ὡς τῷ Περιεὶ ἀναμάχησεν. ἔως
ἐφ' οὐ πνός ἤκουε τῷ Κρατήτος. ἵνα ἔ-
φασιν αὐτὸν εἰπεῖν, Νεῶ ἀπλόηκα ὅτε νε-
ταιάμηκα. ἄλλοι ἔειπὼν αὐτὸν λέγουσι,
Εὖ γε πνὴ ἢ τύχη ὡς σπλάννουσα ἡμᾶς
λοσοφία.

Λείωνος τῷ μαθητῷ πολλὰ ἐβαλεζο-
μένου οὐκ ἀφυῶς, ἐνια δὲ καὶ ὡς πτωχῶς ἐ-
δρασίως, Ἀδωῶαπον (εἶπν) εἰ μὴ σὲ ὁ πα-
τὴρ μεθύων ἐγγύησεν.

Πρὸς τὸν ὀφοράζον μὴδὲν πῖς συμ-
βιωτῆς καταλιπόντα, ὡς ἀπέντες ποτὶ

μεγάλου ἰχθύος, ἄρξ, οἷός τ' ἠὲ καπι-
δίεν' ἐμβλέψαν π δὲ, Τί οὐδ' (ἔφθ) πῶς συμ-
βιωταί οἷεν πάρην καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μὴ
δύωσασθ' ἐνεγκῆν τῶν ἐμῶν ὀψοφραγίας;

Μειρακίου πειρρότερον πρὸς τῶν ἡ-
λικίαν ἐρωτῶντος ζητήματι, π, πρὸς ἰαγὰ
πρὸς κάππρον, καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέ-
ψαι, ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἄρμῶτι-
πντα εἶναι ὁψα ποιῶτα ζητήματα.

Πρὸς τὸν φάσκοντα ὡς τὰ πολλὰ αὐτῷ
Ἀναδίντος ἐκ ἀρίσκει, χρεῖαν Σοφοκλέους
πρὸς ἐνεγκῆν ἠρώτησεν εἰ πια καὶ κα-
λά ἔχῃ αὐτῷ δοκεῖ. πὸ δ' ἐκ εἰδέναι φη-
σαντος, εἶτ' ἐκ αἰχμῶν (ἔφθ) εἰ μὴ π καπῶ
ἠὲ ἰρημῶν ἔσθ' Ἀναδίντοις, πῦτ' ἐκλε-
γόμενος ἔ μνημονῶν εἰ δὲ π καπῶν, ἐκ
ὁπβαλλόμενος καπῶν;

Εἰπόντος πρὸς ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ
λογάεια τῶν φιλοσόφων, λέγεις (εἶπ)
τὰ πολλὰ. δ εἰ μὴ π καπῶν, π καπῶν αὐτῶν
βραχίαις εἶναι, εἰ δὲ π καπῶν.

lit: solusque comedere velle videba-
tur. Quum ille in eum intueretur,
Quid ergo (ait) socios quotidie tole-
rare arbitraris, si tu meam edacitatem
ferre non valet

Adolescentē instantius quā̄m per
ætatem conueniret, quiddam inqui-
rentem, admoto speculo iussit inspi-
re. rogauit deinde num sibi videret-
ur ei faciei congruere tales quæstio-
nes.

Dicente quodam Antisthenis sibi
complura minimè placere, abusus
Sophoclis dicto, rogauit num illi be-
ne quædam etiam habere videren-
tur. illo se nescire dicente, Non pu-
det (inquit) siquid ab Antisthene
malè dictum sit, hoc indagare, & me-
moriter tenere: siquid verò boni, ne
gligere neque meminisse?

Cuidam breuia esse philosopho-
rum ἔστα asserenti, Vera (inquit) lo-
queris. oportet nempe (si fieri possit)
breues esse illorum & syllabas,

Dicente quodam de Polemone, quòd alia proponeret, alia loqueretur, subſtomachās, Quāti enim (inquit) faciebat quā dabantur?

Operæpretium eſſe dicebat eum qui diſputaret, in morem hiſttonum voce viribūſque magnum eſſe: os tamen aperire non debere immodicè. quod ii faciunt qui plurimaloquantur quidem, ſed ea benè dicere non poſſunt.

Iſ qui bene dicerent, locum minimè relinquendum, veluti præclaris artificibus in ſpectando: contra verò auditorè, ſic eis quæ dicuntur intentum eſſe oportere, ut non vacet dare ſignum approbationis.

Adoleſcētī loquaciori Aures (inquit) tuæ in linguam confluxere.

Formoſo cuidam dicenti nō videri ſibi amaturum ſapientem, Nihil (ait) vobis formoſis eſſet infelicis.

Dicebat & philoſophorū plurimos multis in rebus eſſe inſipientes, in paruis fortuitiſque imperitos.

Λέγοντες προς αὐτῶν πρὸς Πολέμωνος, ὡς ἄλλα πρὸς φίλους, ἄλλα λέγει, σκυθρωπάσας ἔφη, Πόσου δὲρ ἡγάτα τα διδόμεθα;

Δεῖν ἔφη τὸν διαλεξιμώτερον, ὡς δὲρ πρὸς Ἰσοκρίτας, τίω μὲν φωνῶν καὶ τίω διωάμιν μεγάλῳ ἔχῃν, τοῖσιν τοῖσιν μὴ διέλκιν· ὁ ποιεῖν τοῖσιν πολλὰ μὲν λαλοῦντας, ἀδιώατα δέ.

Τοῖς δὲ λεγομένοις ἐκ ἔφη δεῖν καταλείπειν τὸν πόνον, ὡς δὲρ πρὸς ἀγαθοῖς περὶ τὰς ἐκ τῆς θεοῦ ἀποδοξίας. πρὸς ἀπὸν δὲ τὸν ἀκούοντα οὕτω πρὸς τοῖς λεγομένοις γίνεσθαι ὥστε μὴ λαμῶ αἰεὶν χρόνον εἰς τίω ὀπτημείωσιν.

Νεανίσκου πολλὰ λαλοῦντος, ἔφη, Τὰ αἰτῶ σου εἰς τίω γλῶτταν σιωπῆρ ῥύθικε.

Πρὸς τὸν καλὸν, εἰπόντα ὅτι οὐ δοκῶ αὐτῶ ἔραδοξοῦσθαι ὁ σφοδρὸς, Οὐδὲν (ἔφη) ὑμῶν ἀθλιώτερον ἔσται ἢ καλῶν.

Ελεγε δὲ καὶ πρὸς φιλοσόφων τοῖς πλείους τὰ αὐτῶν πολλὰ ἀσφόδρος ἔειπεν, τὰ δὲ μικρὰ καὶ πηχεῖα, ἀμαθῆς.

Προσφέρειν τὸ τῷ Κατησίῳ, ὃς ὄπι-
 Καπολίῳ πνὶς τῷ μαθητῷ μαζά-
 λα φισαῖν, πατάξας εἶπεν ὡς ἔκ' οἱ τῷ
 μεζάλω τῷ ὄ κείνον εἶπ', ὅτι' οἱ τῷ ὄ, τῷ
 μέγα.

Νεανίσκου πνὶς θρασύπρον ἡμελιζο-
 μένου. Οὐκ αὖ εἶποιμι (ἔφη) μερισκῆ
 ἀ' ἕσθ' ἕταί μοι.

Παῖταν ἔλεγεν ἀφορεπίτερον ἔπ' ἰντῷ
 φον, καὶ μάλιστ' ὄπι' ἄλλ' νέων.

Δεῖν ἔλεγε τοῖς νέοις πάσι κωσμόπι
 κεχ' ἴσθαι καὶ πορεία καὶ γήμαπ καὶ π-
 ελβολῆ.

[Ἐλεγε] μηδένοδ' ἡμαῖς οὕτως ἔπ' οἰδιῶ
 ὡς χροῦου.

Ἐρωτηθεῖς πῶς ὄπι' φίλος, Ἀμορῶν [ἔφη].

Δούλον ὄπι' κλοπῆ' ἑμασίξεν, οἱ δ' εἶποι-
 πος, Εἰμὸρτό μοι κλέψαι. Καὶ δαριῶσι
 ἔφη.

Τῶν γυναικῶν πνὶς παιδιέλοι μεμ-
 λωπτο ἰδοῖν Σι ασκίμος, σφῆς αἰπῶν, Ορῶ
 συλ' ἔφη) τῷ θυμῷ τῷ ἴξην.

Πρὸς τὸν κερεισίδρον τῷ μέρω. Τίς ὄπι'
 (ἔφη) ὁ γυναικῶς ὄζων;

Allegabat illud Caphesii qui quā
 animaduverteret quendam ex disci-
 pulis inflatum atque turgidū, percu-
 tiēs dixit, Non si magnus fueris, bo-
 nus eris : sed si bonus, magnus.

Adolescente quodam audaciūs
 loquente, Dicere (inquit) non possum
 adolescens quāe occurrunt mihi.

Nihil factu esse indecentius dice-
 bat: id quod tum in ceteris, tum in
 iuuenibus maximē.

Conuenire maximē iuuenibus di-
 cebat in omnibus vti summa hone-
 state, habitu, incessu, amictu.

Dicebat nullius nos rei maiorem
 inopiam perpeti quāam temporis.

Interrogatus quis esset amicus, Al-
 ter (inquit) ego.

Seruū in furto (vt aiūt) deprehensum
 verberabat. quumq; ille diceret, Fata
 le mihi erat furari: Et cadi, inquit.

Quum familiarium cuiusdam iu-
 uenem liuentem aspexisset, Video (in-
 quit ad illum) tui furoris vestigia.

Cuidam vnguentis delibuto, Quis
 (ait) mulierem olet?

Dionysio Metathemeno quarenti
cur ipsum solum nō corrigeret, Quia
(inquit) tibi minus credo.

Inepta & nihil ad rem loquenti
adolescuntulo, Idcirco (inquit) aures
habemus duas, & os vnum, vti plura
audiamus, loquamur pauca.

In conuiuio tacitus sedebat: percō
tanti causam, Nuntia (inquit) regi
adesse quendam qui tacere sciat.

Interrogatus quonā esset animo
aduersus maledicta, dixit, Velut si le
gatus absque responsō remittatur.

Quum Crates eū per pallium à Stil
pone retraheret, dixit, O Crates com
modissimè auribus philosophum te
neas. Quum igitur persuaseris, tum il
lum trahe. nam si per vim egeris,
corpus quidem apud te, sed animus
apud Stilponem erit.

Rogatus cur seuerus quum esset, in
conuiuio tamen hilaresceret, Et lu
pini (ait) quum sint amari, perfusi ta
men aqua, dulcescunt.

Academico cuidam quicquam se

Διονυσίου τῷ Μεταθέμενον εἰπόντος
αὐτῷ δὲξά τί αὐτὸν μόνον οὐ διορθῶ, ἔφη, Οὐ
τό σοι πισθίω.

Πρὸς τὸ φιλαροῦν μετράκιον, Διὰ τῶτο
(εἶπε) δύο ὄτα ἔχεις, ἑκάστῳ ἓν, ἵνα πλείω
μὲν ἀκούωμεν, ἢ λόγα δὲ λέγῃμεν.

Ἐν συμποσίῳ καὶ τακίμβρος στή, πῶ αἰ
πία ἠρωτήθη, ἔφη γοῦν τῷ ἐγκαλέσαντι,
ἀπαγγέλλαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι παρῶ
ν ἐσιώπῃ ὄπιστά μιν.

Ἐρωτηθεὶς πῶς ἔχῃ πρὸς τοὺς δουλοὺς, Κα
τὰ τὸν (εἶπεν) εἰ φορεσθῆτις αἰ ἀπόκριτος
ἀπέλλοισι.

Ἐλκοντος αὐτὸν Κρατίτης τῷ ἱματίου
ὑπὸ Στίλπωνος, εἶπεν, ὦ Κρατίτης, λαβὴ φι
λοσόφων ὄδῃν ὅτι δέξιός ἢ δὲξά τ' ὄτων. πί
στας οὐκ ἔλα τούτων. εἰ δέ με βιάσῃ, τὸ μὲν
σῶμα πρὸς σοὶ ἔσται, ἢ δὲ ψυχὴ πρὸς Στίλ
πωνι.

Ἐρωτηθεὶς δὲξά τί αὐτὸς εἰς ὧν, ἐν τῷ πότῳ
δὲξά χίται, ἔφη, Καὶ οἱ θέρμοι μικροὶ ὄντες,
βρεχόμενοι γλυκαίνονται.

Πρὸς τὸν φάμερον Ἀκαδημαϊκόν, οὐδὲν

καταλαμβάνειν, Ἀρ' οὐδὲ πὺν πλησίον σὸς
καθήμενον ὄραϊ; ἀρνησαμένω δέ, Τίς σέ-
πύλωσεν, (ἔφη) τίς ἀφείλετο λαμπάδος
αὐτάς;

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΑΠ.

Φασὶν Ἀντίγονον αὐτῷ πυθέσθαι, ὅταν
ἀκροατῶν, διθ' ἢ πῖ αὐτῶν. πὺν εἰπὺν,
Ἀντῶν τῶν μόνων; ἢ εἰ οὐχὶ σκάπτω; ἢ
εἰ ἢ ἄρδω, καὶ πάντα ποιῶ φιλοσοφίης
ἕνεκα;

Σκοπιόμενος ἔπερ ἢ συμμαθητῶν, ἢ νέ-
χτο καὶ ὄνος ἀκούων πρὸς δέχτο, λίγων
αὐτὸς μόνος διώσασθαι βασιζέιν τὴ Ζήτω-
ρος φορτίον.

Ὅτε διζόμενος πεπεως δειλὸς, Δία τῶν
(εἶπεν) ὀλίγα ἀμφοταίω.

Προκρίων ἐαυτῷ βίον τῶ ἤν πλουσίων, ἔ-
λεγχω, ἐν ᾧ σφαιρίζουσιν οὐκ εἰσι, ἢ σκλη-
ραὶ καὶ ἀκαρπυ ἐργάζεσθαι σκάπτων.

Πολλάκις καὶ ἐαυτῷ ἐπίπληττει. ὡν
ἀκούσας Ἀέσω, Τίς (ἔφη) ὅση πλῆττει;

comprehendere neganti, Ergone (in-
quit) hunc proximum tibi sedentem
nō vides? Negate illo, Quid ca cutis?
(ait) oculis quis ludem ademit?

CLEANTHIS AP.

Aiunt Antigonum auditorem
illius, qui rogaret quamobrē hauri-
ret, audisse, Num solum haurio? nun-
quid non fodio & rigo, & omnia fa-
cio philosophiæ causâ?

Quum à discipulis, dieteris inces-
feretur, tolerabat: & quum audiret
asinus, non abnuebat, dicens solum
se ferre posse Zenonis sarcinam.

Quum aliquando probro illi dare-
tur quod esset timidus, At ideo (in-
quit) parum pecco.

Suam verò inopiam diuitum opi-
bus præferens, dicebat, Dum illi pila
ludunt, ego duram ac infrugiferam
humum exerceo.

Sæpe quum foderet, se ipsum incre-
pabat. Quem audiens Aristo, Quem
(inquit) obiurgast—

Et ille ridens, Senem (inquit) canum quidem, sed excordem & amentem.

Dicēte quodā Arce filiaū vitæ officia negligere, Quiesce (inquit) neque vituperes. Ille enim, etſi verbis officiū tollit, operib⁹ tam ē cōmēdat. Ad quē Arceſilaus, Non (inquit) adulationes admitto. & Cleanthes, At equidem (ait) adulator, qui dixi alia te facere, alia dicere.

Rogante quodam quidnam filio crebrō ingerere deberet, Illud (ait) Eleētræ, Tace, tace, tenue veſtigiū.

Lacone quodam dicente laborem eſſe bonum, geſtiens ait, Sanguine mi fili es generoſo.

Adoleſcenti cuidam differens an ſentiret rogavit. Annuente illo, Cur (inquit) ergo te ſentire non ſentio?

Sofitheo poeta in theatro, præſente ipſo Cleanthe, dicēte, Quos Cleanthis infania exagitat: eodē vultu & habitu perſtitit. Qua ex re permoti auditores, huic quidem applaudētes Sofitheum abiecerunt. Agente Sofitheo pœnitentiam quod illum maledicō

καὶ ὅς γλάστας, Γρεσβύτη (φησὶ) πολλὰς μὲ ἔχοντι, νοῦ δὲ μή.

Εἰπὸς τις πρὸς Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, Γαῦσαι (ἔφη) καὶ μὴ ψάγα. εἰ γὰρ ἐγὼ λόγιον τὸ καὶ ἄκον ἀγαθὸν, τοῖς γοῦν ἔργοις αὐτὸ πηθεῖ. καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, Οὐ κολακάζομαι, φησὶ. Πρὸς δὲ ὁ Κλεάνθης, Ναὶ (ἔφη) καλακάζω, φάμιμος ἄμα μὲν λέγειν, ἔπειτα δὲ ποιεῖν.

Ερομῶν πρὸς τὴν Ἰασπιδάται δειπνῶν, τὸ ὅτι τῆς Ηλέκτρας, ἔφη, Σίγα, σίγα, λεπτόν ἴσος.

Δάκρυος πνοὴ εἰπόντος ὅτι ὁ πότος ἀγαθὸν, ἔφη χυθεῖς φησὶν, Δίματος εἰς ἀγαθὸν φίλον πέκος.

Μερακίῳ πνιθεῖς λεγόμενος ἐπὶ θεῷ εἰ ἀθάναται τὸ εἶ ὅτι θνήσκουσιν, Διὰ τί οὖν (εἶπεν) ἐγὼ ἐκ ἀθάναται ὅτι ἀθάνατι;

Σωσθένου τὸ ποικηδὸν ἐν διαβῶ εἰπόντος πρὸς αὐτὸν παρόντα, Οὐκ ἢ Κλεάνθης μερῶς βοηλατῆ, ἔμεινεν ὅτι ταυτὴν χύμας, ἐφ' ᾧ ἀθάνατες οἱ ἀκροαταί, τὸ μὲν ἀκρότηται, τὸ δὲ Σωσθένου ἔβαλον. Μεταγινώσκοντα δὲ αὐτὸν ὅτι τῆ λουδρα

αὐτῷ, προσήκατο εἰπὼν ἄποτον ἦν, τὸν ἰδὼν
 Διότυπον καὶ τὸν Ηρακλέα φλυαρομένους
 ὑπὸ τῆς ποιητῶν, μὴ ἐργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ
 ὅτι τῆ πυγούσῃ βλασφημίᾳ διεχειρίσθη.

Ἐλεγε δὲ καὶ τις ὅτι τῷ περὶ πάντων ὁμοίῳ
 πείραξιν τοῖς λύρασι, αἱ καλῶς φθίζουσαί
 ἔμελλαν, αὐτῆς ἐκ ἀκούοισι.

Λέγεται, φάσκοντος αὐτῷ κατὰ Ζή-
 ρωνα, κατὰ Πηλεῖον ἦν τὸ ἦθος ὡς εἶδος,
 νεανίσκοις πρὸς ἄβασπέλους ἀγαθῶν ὡς
 αὐτὸν κίναδον ἐσαύθησεν ἄλλοις ἐν ἀ-
 γαστῶ, καὶ ἀξιουμῶ ἀποφάινεσθαι ὡς τὸ ἦθος
 τὸν δὲ ὄψατο πορϋμῶνον κελύσσει ἀπέειπαι πρὸς
 ἀνθρώπων. ὡς δὲ ἀπῶν ὁκείνοισι ἔπειρε,
 Ἐχῶ (εἰπερὶ ὁ Κλεαῖθης) αὐτὸν. μαλακός
 ὄντι.

Πρὸς τὸν μισθῆρ καὶ ἑαυτῷ λαλοῦ-
 πα, Οὐ φάυλω (εἶπερ) ἀνθρώπων λαλεῖς.

Ὁνειδίζοντες αὐτῷ λέγουσιν εἰς τὸ ἦθος
 Καὶ γὰρ (εἶπερ) ἀπέειπαι βέλγημα. ὅταν ἢ παι-
 ταχόταν ἑμαυτὸν ὑμῶν ἰσχυρῶς, καὶ
 χρονοῦται καὶ ἀσθενῶσκει, πάλιν ἔμελλαν.

incessisset, respondit, dicens indecens
 esse Liberum patrem atque Hercu-
 lem à poetis illudi, nec tamē irasci, se
 autem ob leue maledictū indignari.

Dicebat Peripateticis idem accide-
 re quod lyris, quæ quum bene sonent
 se ipsas tamen non audiunt.

Fertur, quum diceret secundum
 Zenonem ex specie comprehendi
 posse mores, adolescentes quosdam
 scurras adduxisse Cleanthi libidino-
 sum rusticum, callis duratum: & illū,
 ut de more eius sententiam ferret,
 rogasse. tunc ille, quum aliquandiu
 hæsisset, iussit abire hominem. ut
 verò abibat, cœpit sternutare. ad hæc,
 Habeo illum: (inquit Cleanthes) mol-
 lis est.

Cuidam soli secum loquenti, Homo-
 mini (inquit) loqueris non malo.

Exprobrante quodam senectu-
 tem, Et ego [inquit] abire volo. sed
 quum me sanum omni ex parte con-
 fidero, scribentemque ac legentem,
 rursus maneo.

CHRYSIPPI A. P.

Ei quū probro daretur quòd apud Aristonem cum plurimis non se exerceat, Equidem (inquit) si inter plurimos intenderem, nunquam philosopharer.

Ad dialecticum Cleanthi imminentem, eique callidas cōclusionunculas tendentem, Desine (inquit) grandē natu à grauib⁹ reb⁹ abducere: nobis autem iunioribus ista proponere.

In conuiujs quiescebat: crura tamen agitans, ita ut ancilla diceret, Chryssippi sola crura ebria esse.

Ad eo autem altē de se sentiebat, ut quum rogaretur à quodam cui commendaret filium, dixerit, Mihi, nam si quēpiā me praeftatiorē putarē, ipse apud eū philosopharer, vnde de eo dictū est, Hic sol⁹ sapit: ast alij velut vmbra ferūtur: Et nisi Chryssippus fuisset non porticus esset.

PYTHAGORÆ A. P.

Rogatus quando esset concumbēdum, Tunc (inquit) quum teipso infirmior fieri vis,

ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ Α. Π.

Ονειδισθής ἔστω πρὸς ὅπ ουχὶ παρὰ Ἀείτωνα μὲ πολλῶν χολάροι, Εἰ τοῖς πολλοῖς (εἶπε) ὡσεπίχον, οὐκ αὖ φιλοσοφῆσα.

Πρὸς τὸν καπιζαμιστὴν Κλεαῖδοις ὁ βλεπκόν, καὶ ὡσεπίχοντα αὐτῷ σοφίσματα, Πέπαιστο (εἶπε) παρέρχον τὴν πρεσβύτηρον ἔστω τῷ πρῶμα πικωτέρων, ἡμῖν δὲ τοῖς νέοις ἔστω τα ὡσεπίχον.

Εν τοῖς οἰνώσειν ἡσύχαζε, ὡσεπρόδροπος τοῖς σκέλεσιν ὡστ' εἶπεν ἔ δουλίω, Χρυσίππου μόνον τὰ σκέλη μεθεῖν.

Οὔτως μὲ φρονηματίας, ὡστ' ἐρομήμου ἡνὸς, πῆνι συήστω τὴν ἕσιν, Εμοί, εἰ γδ ἔστω ἐλάμβανονεῖναι πια εὐμοδ βελπίονα, παρ' αὐτῷ αὖ ἐγὼ φιλοσοφῶω. Ὅθεν φασὶ ἐκ' αὐτῷ λεχθῆναι, Ὅς πεπνυ. τοῖ ἡ σκιαῖ αἰώουσι. καὶ, Εἰμὴ γδ μὲ Χρυσίππου, ἐκ' αὖ μὲ σά.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ Α. Π.

Ερωτηθῆς πῶς δ' εἰ πλησιάζειν, Ὅπ βσλει ἡμῶν σαυ τοῖ ἀδενέτρος, εἶπε.

Ελεγε δ' εἶν φυγαδύειν πάντα ἔσθην καὶ
 ἐκκόπειν πῶν νόσον ἀπὸ τοῦ σώματος, πῶν
 ἀπαυθευσίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, πῶν ἀσέ-
 λειας ἀπὸ τῆς γαστρὸς, πῶν εἰσὶν ἀπὸ τῆς
 πόλεως, πῶν διαφωνίας ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ
 κοινῆ ἀπὸ πάντων, τὸ ἀκρατέες.

Εἶπεν εἰσέναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον
 τρυφῶν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὑβερνῶντα δὲ
 ζῶντα ὀλιγοτρού.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΑΡ.

Ελεγε πῶν ἰδὲ ζωγραφίαν, πότισι
 σιωπῶσαι πῶν δὲ πίνουσι, ζωγραφίαν λα-
 λοῦσαι.

Ελεγε, μηδέποτε αὐτῆς μεταμῆσαι
 γῆσαν πρὸς τὴν ζῆλον δὲ, πολλακίς.

Ερωτηθεὶς πότμον αἰρετώτερον, πλούτης
 ἢ σφία, οὐκ εἶδα, ἔφη· ὁρῶ γὰρ πρὸς τοὺς
 φροῖς ὅτι τὰς οὐδὲ πλουσιῶν θύρας φοι-
 τῶντας.

Ερωτηθεὶς δὲ τί ἐξ ἄρα του γῆρας αἰ, φι-
 λαργυρος εἶν, ὅτι (εἶπε) βουλοίμην αἰ ἀ-
 ποθανῶν, πρὸς ἐχθροῖς μάλλον ἀπολιπέην, ἢ

Dicebat oportere fugare & profligare penitus, morbum quidem à corpore, incitiam ab animo, impudicitiam à ventre, seditionem à civitate, discordiam à familia: communiter autem ab omnibus, intemperantiam.

Dicebat primum in urbem venire luxum, deinde saturitatem, tertio iniuriam: post quæ omnia exitium.

SIMONIDIS ΑΡ.

Picturam dicebat pœsin esse tacentem: pœsin autem picturam loquentem.

Se, quòd tacuisset, nunquam pœnituisse dicebat, quòd loquutus esset; laxissime.

Interrogatus quid òptabilius esset, diuitiæ an sapientia, inquit, Nescio. video etenim sapientes ad diuitum fores accedere.

Rogatus cur quum esset iam in extrema senectute, tam avarus esset, Quia (inquit) mortuus mallet inimicis relinquere, quam -

viuens amicis egere.

DEMONACTIS AP.

Demonax, eos qui corpus curaret, animum negligenter, reprehendebat non secus atque eos qui domus quidem haberent curam, habitantes in domo contemnerent.

Idem minora esse dicebat mala quæ ab inimicis quam quæ a amicis inferuntur. Inimici enim dum timeantur, cauentur: amicis verò quæ aperti sumus, illorum insidiis facile patemur.

Querentibus nonnullis de mūdo, an animalis esset: rursus, an orbicularis figuræ, Vos (inquit) de mundo anxii estis: de vestra verò immunditia non estis solliciti.

Sophistæ querenti & dicenti, Cur mihi maledicis? Quia (inquit) non ne gligis maledicentes.

DEMOCRITI AP.

Democritus Atheniensium apud Philippū legat⁹ quū liberè loqueretur

ζών δ' εἶδαι τῶν φίλων.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΑΠ.

Δημόναξ πρὸς τῶν στομάτων ὀπμηλουμῆροις, εἰαυτῶν δὲ ἀμελουῦντας, ὡν εἰδίζεν, ὡς τῶν ἐμῶν οἶκρον ὀπμηλουμῆροις, τῶν δὲ ἐν οἴκῳ ἀμελουῦντας.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, ἡλᾶστω καὶ καὶ πάρον σιν οἱ αἰθρωπι ἰσπὸν τῶν ἐχθρῶν, ἢ ἰσπὸν τῶν φίλων. τοσούτῳ γὰρ ἐχθροῖς δεδιότες φυλάσσωνται, πρὸς δὲ φίλοις ἀεωζυμένοι εἰσίν, καὶ χρονοντα σφαλεροί, καὶ ἀεπιβούλευτοι.

Τῶν ἄλλων ἀρεταζόντων εἰ ὁ κόσμος ἔμυλος, καὶ αὐθις, εἰ σφαιροειδής, Ὑμεῖς (εἶπεν) πρὸς τὸν κόσμου πολυπραγμονεῖτε. πρὸς δὲ τῆς αὐτῶν ἀκοσμίας οὐ φροντίζετε.

Σοφικοῦ πρὸς αἰταμῆρον αὐτῶν, καὶ φήσασαυτες, Διὰ τὴν με κακῶς λέγεις, Ὅτι μὴ καπαφρονεῖς (εἶπεν) τῶν κακῶς λεγόντων.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΑΠ.

Δημοκρίτου πρὸς εὐδίδοντος ποτὶ τῶν ἀπαισίων ὡς Φίλιππον, ἐπαρρησιασθεῖς
Xx.iii.

λεγομένου, ὁ Φίλιππος, Οὐ φοβῆ μὴ τὴν
κεφαλὴν σε (ἔφη) πρὸς τὰ ἔξω ἀφαιρέσειαι
Οὐ, φησὶν. εἰ γὰρ σὺ μου ταῦτ' ἀφίλης,
ἢ πατεῖς μοι αὐτὴν ἀθάνατον αἰδίως.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὡς ὁ γαμβροῦ ἡμῶν ὄπι-
τηζών, θύρεγγον, ὁ δὲ ὄπιτηζών, ἀπώλει
καὶ θυγατέρα.

Ἐλεγε δὲ φησὶν οἱσι τὰ κατὰ, μόλις πα-
ροξυγέει. τὰ δὲ κακὰ, καὶ μὴ διημέ-
νοισιν.

ΓΟΡΓΙΟΥ ΑΠ.

Ἐρωτητὴς ποῖα διαίτη χρῶμενος, ἐπὶ
μακρὸν γῆρας ἦλθεν, Οὐδὲν οὐδέ τι (ἔφη)
πρὸς ἡσδοιὴν ἢ τε φαζών, ἢ τε θράσας.

ΕΜΠΕΔΟΚΑ. ΑΠ.

Πρὸς τὸ λέγοντα ὅτι οὐδέ τι σφόδρὸν βίβει
δυναμῶν, Κατὰ λόγον, εἶπε. πῶν γὰρ ζητηώ-
τα σφόδρῶν, αὐτὸν πρὸς πρὸν, ἢ δὲ σφόδρῶν.

Ἐρωτητὴς δὲ τὴν σφόδρα ἀγαθὰ κατὰ
κῶς ἀκούων, ἔφη. Ὅτι οὐδέ τι ἐπαυνοῦμενος
αἰδέσσομαι, εἰ μὴ κακῶς ἀκούων ἀχθέ-
σομαι.

Non metuis (ait Philippus) ne tibi
caput praecidi mandem? Non, inquit:
si enim illud mihi abstuleris, patria
immortale mihi restituet.

Idem dicebat, eum qui generum
nactus esset commodum, inuenisse
filium: qui verò incommodum, per-
didisse & filiam.

Dicebat, studiose quærentibus bo-
na vix adesse: mala verò, ne quæren-
tibus.

GORGIÆ ΑΡ.

Rogatus quem vitæ tenuisset mo-
dum quo ad tantam peruenisset sene-
ctutem, Ad voluptatem (inquit) nun-
quam edi, nec feci quicquam.

EMPEDOCLIS ΑΡ.

Cuidam dicenti se sapientem inue-
nire non posse, Et meritò, inquit: qui
enim sapientem quærit, ipsum prius
necesse est esse sapientem.

Interrogatus cur tam grauiter
ferret se conuitiis peti, Quia (in-
quit) me laudari nō sentiam, nisi me
culpari succenseam.

OENOPIDÆ AP.

Conspicatus adolescentulum multos possidentem libros, Non (inquit) in cista, sed in pectore.

ISOCRATIS AP.

Pessimum dicebat imperatorem qui sibi ipsi imperare non posset.

Rogatus cur quum alios oratoriã doceret, ipse non oraret, Et quidem eos (inquit) non scindit ferrum, tamẽ acuit.

Interrogatus quid impigri à piigris differrent, Quod (inquit) pii ab impiis: videlicet bona spe.

Conspicatus iuuenem laboris amãtem, Optimum (inquit) senectuti condid opsonium.

A Careone, immodicè loquaci, quũ is veller illi operã dare, duplicem exegit mercedem. causam rogati, Vnam (inquit) vt loqui: alteram vt tacere discas.

DEMOSTH. AP.

In conuiuio quum quidam multa

ΟΙΝΟΠΙΔΟΥ ΑΠ.

Ορῶν μισθίον πολλά βιβλία κτῶ-
μῶν, ἔφη, Μὴ τῆ κιστωτῶ, ἀλλὰ τῶ στήθι.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠ.

Ἰσοκράτης κάκειν ἀρχοῦτα ἐλεγε (ἔ)
πὴν ἀρχὴν αὐτῶ μὴ διωαίδρον.

Ερωτηθεὶς δεῖ ποίας αἰτίαν ποιῶ ἄλλοις
διδάσκων λέγει, αὐτὸς σιωπᾶ, ἔφη. Καί γδ
ἢ ἀκάνη αὐτῶ μὲν οὐ τίμνη, τὰ δὲ ξίφη ἐ-
ξὲα ποιεῖ.

Ερωτηθεὶς πῆν οἱ φιλόπονοι ἤβῃ ῥαθύ-
μασθ δεῖ φέροισιν, εἶπεν, ὡς οἱ ἄσοβεις ἤβῃ
ἀσοβῶν, ἐλπίσιν ἀγαθῶν.

Ἰδῶν γεαίαν φιλοπονοῦντα, ἔφη, Κάλ-
λικον ὄψεν τῶ γήρασιν ἀρτύεισιν.

Καρίωνος ὄντας λαλοῦ, καὶ ρολάζειν
παρ' αὐτῶ βουλοῦντο, διπλοῖς ἤπτοσ μισθοῖσ.
τῶ δὲ τιῶ αἰτίαν ποθεῦντο, Ἐνα μὲν (ἔ-
φη) ἦα λαλεῖν μάθης· πῆν δὲ ἔτρον, ἦα
σγαῦν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΑΠ.

Ἐν συμποσίῳ πρὸς πῆν λαλοῦντα πηλλὰ

Εἰ ποσῶτα (ἔφη) ἐφρόνεις, ἢ αὐ ποσῶτα ἐλάλεις.

Ερωτηθεὶς δὲ πῶς μίαν γλῶσσαν ἔχει, ὡς αὐτὰ δὲ δύο, εἶπεν, Ὅτι διπλάσιον δὲ ἀκούει τῆ λέγειν.

Ερωτηθεὶς πῶς ἀφρώτος ἔχει ὁμοιον Θεῶν, ἔφη, Τὸ ἀεργεῖν καὶ ἀλιθῆναι.

Θεασάμενός πνα ἀφρώτους φιλαργυροῖν, ἔφη, Οὗτος βίον ἀβίωτων βιώσας, ἐπιτροίς βίον κατέλιπεν.

Θεασάμενός πνα δημαγωγὸν ἀφῶν, μέγα βωὼντα, ἔφη, Ἀλλ' ἔτι τὸ μέγα, ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέγα.

Τινὸς ἀφῶν λέγοντος, ὅτι τῆ ἀρετῆς ἀμελεῖς, ἑαυτῷ δὲ χολαίσεις. Του πύχθ' (ἔφη) ὀπμιλοῦμαι, δι' ὃ τὸν ἀρετὸν ἐκπομιμῶ.

Ονειδίζόμενος ὅτι ποικίλως σιωθεῖ, εἶπεν, Ἐκείνος (ἔφη) ὁρῶντες δὲ τὸν ἰαβῶς ὅς τις ἕτω πάντων ἀπηναισμενῶν ἀλαμῶσαις.

Πρὸς Πυθεῖα σκαπτοῦσα αὐτῶν, ἔφη, ἴσως λόγους

loqueretur. Si quidem (ait) sapieres non tam multa loquereris.

Rogatus cur unquam haberemus linguam, aures vero duas, Quia (inquit) duplo magis audire oportet quam loqui.

Interrogatus quid homo simile Deo habeat, Benefacere (inquit) & vera dicere.

Quum vidisset avarum efferri, Hic (ait) quum ita vixerit ut rebus ad vitum necessariis carere videretur, vitum aliis reliquit.

Idem quum ineptum oratorem immodicè vociferantem vidisset, Non (inquit) quod magnum, bene est: sed quod bene est, magnum est.

Quum ei quidam diceret eum agrum quidem negligere, se verò excoleret, Illud (inquit) excolo per quod agrum acquisivi.

Quum illi obiiceretur quod cum malis consuetudinem haberet, ille medicorum (inquit) est optimus qui derelictos ab omnibus curandos suscipit.

Pythæ, qui quod illius orationes

Lucernā olerent, obiiiciebat, non minus falsē quā concinnē, Scio (inquit) tibi hoc dolere quōd lucernam accēdo, Malē enim audiebat Pytheas vt qui fur nocturnus esset.

ÆSOPI AP.

Exprobrarat ei quidam quōd turpi esset facie: Non (inquit) formam, sed mentem decet attendere.

Quum audiret sibi dici ab aliquo, Quidam tibi conuitiatur, conuitiique genus explicaret, inquit, Non qui gladios fabricant, illi perimunt: sed qui gladiis vtuntur quos illi fabricarunt: ita non mihi ille nunc maledicit, sed tu, qui illius in me vteris maledicto.

ANACREONTIS AP.

Anacreon poeta accepto à Polycrate tyranno auri talēto reddidit, dicēs, Odi donum quod vigilare cogit.

ALEXIDIS AP.

Alexis comicus poeta quum videret eum quidam senem iam & lento gradu procedentem, & diceret, Quid facis? Per otium (inquit) morior.

αὐτῷ λύχων ἀπόλιν λέγοντα, ἀστειῶς ἀμαχῆ περὶ τῶς, Οἶδα (εἶπεν) ὅτι σε λυτὸν λύχρον καίαν διεβέβλητο γδ' ὁ Πυθίας, ὡς λωποδυστῆς νύκτωρ.

ΔΙΣΩΠΟΥ ΑΠ.

Δίσωπος ὄνειδος εἰς ἑὸν πρὸς ἑπὶ τῷ χαλεπῷ ἔχον τῷ ὄψιν, ἔφη, Οὐκ εἰς τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν προσέχον δέη.

Δακτύλους ὄψιν πρὸς, Ὅπ' ὁ δέηνα λέγῃ κατὰ σοῦ καὶ τῷ λοιδορεῖαν ὄξει πότις, ἔφη, Οἱ τὰς μαχαίρας ποιοῦντες, οὐκ αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν, διὰ οἱ χρωδμοὶ τῆς ἑσπέρου κατεπιπλασμένας, καὶ ἐμὲ τῶν οὐκ ἐκείνος λέγῃ κακῶς, ἀλλὰ σὺ ὁ χρωδμος τῆς κένου βλαστημῆα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΠ.

Ανακρέων ὁ μελοποιὸς λαβῶν τάλαντον χρυσίου ὄψιν Πολυκράτους ἦ τυραννοῦ, ἀπέδωκεν, εἰπὼν, Μιστῷ δωρεὰν ἢ πρὸς ἀνάκαλξιν ἀχρηστέῃ.

ΑΛΕΞΙΔΟΣ ΑΠ.

Αλέξης ὁ ἦν κάμφοδῶν ποιητὴς, ἐπειδὴ πρὸς αὐτὸν ὄντα παρεβύτιον ἐώρεα μόλις περιβουδμορ, καὶ ἠρώτα, Τί ποιεῖς; ἔφη, Κατὰ γολῶ ἀποθνήσκω.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΑΠ.

Φιλοξένος ὁ ποιητής, εἰπόντος πρὸς αὐτὸν
πρὸς Σοφοκλῆς, ἡσυχίας παρειστάζει τὰς γυναῖ-
κας, αὐτὸς δὲ φάσκει, εἶπεν, Ὅτι Σοφοκλῆς
μὲν, οἷας δὲ εἶναι τὰς γυναῖκας, λέγει, ἐγὼ δὲ
εἴα εἶσιν.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΑΠ.

Σώστρατος ὁ αὐλητής, οἰεῖδ' ὁμόσους ὑ-
πὸ πρὸς ὅτι τῶν γυναικῶν ἀσέμνητοι εἶναι, καὶ
μὴ δὲ πῦρ μάλλον ὀφείλοντα σαυμάζεσθαι
ὅτι ἅπασαν ἐμοὶ πρὸς ἡμῶν ἀρχεται.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, Οἱ ἀδελφοὶ παρέντες, καὶ
ἄλλοις φίλοις ζήτω ἡμῶν, ὡς ἀπληροῖ εἰς
ποῖς τῶν ἐαυτῶν γῆν ἕως, τῶν δὲ ἀλλο-
τρίαν γεωργῶσι.

PHILOXENI AP.

Philoxenus poeta, roganti cui-
dam cur Sophocles probas inducat
mulieres, ipse verò malas, dixit, Quia
Sophocles quidem quales illas esse o-
porteat, dicit: ego verò, quales sint.

SOSTRATI AP.

Sostrato aulædo exprobrabat qui-
dam quòd obscuris natus esset paren-
tibus, cui ille, Atqui ob hoc sum ma-
ximè admiratione dignus, quòd ge-
nus à me incipiat.

Idem dicebat, Qui fratribus præ-
teritis, alios amicos sibi quærunt,
idem faciunt ut si qui suis neglectis
agris, alienos colant.

539.

H-95409.